

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

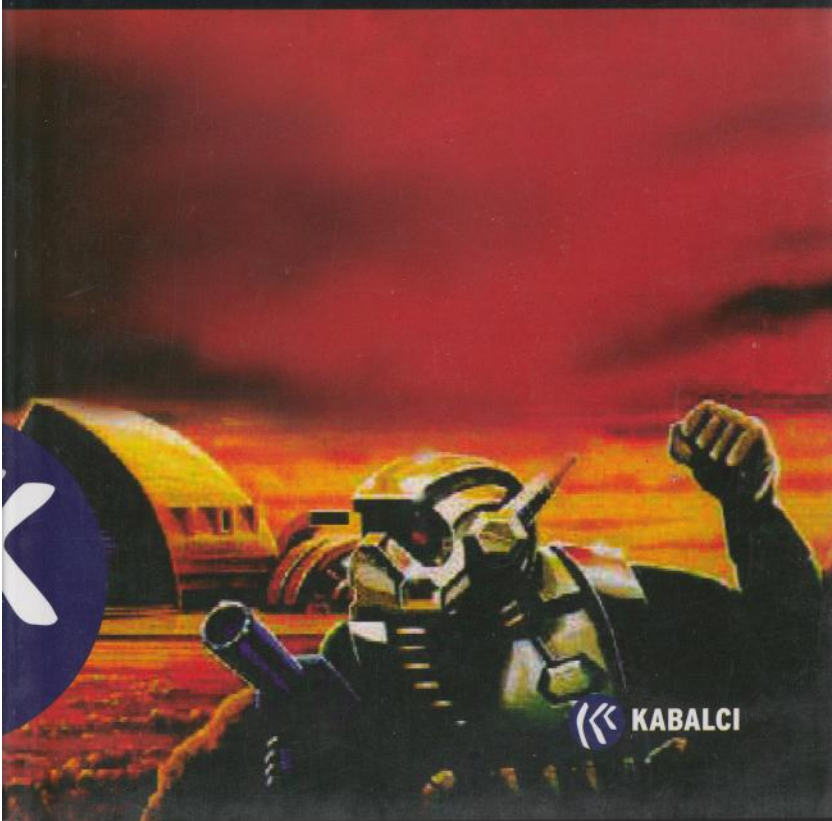
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DUNE

MESİHİ

FRANK HERBERT



KABALCI

FRANK HERBERT

DUNE MESİHI



KABALCI YAYINEVİ: 322

Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 20

Frank Herbert (8 Ekim 1920 – 11 Şubat 1986)

Okumayı, özellikle de H. G. Wells, Jules Verne ve E. R. Burroughs'u çok seven küçük Frank, sekiz yaşındayken ailesine yazar olmak istediğini söylemişti. 1938'de liseyi bitirmesinin ardından muhabirlik ve fotoğrafçılık yapmaya başladı. 1941'de Flora Parkinson'la evlendi, kızı Penny doğdu ve 1945 yılında ayrıldılar.

Savaşın ardından University of Washington'a girdi ve orada, yaratıcı yazarlık sınıfında Beverly Ann Stuart ile tanıştı; 1946 yazında evlendiler ve evlilikleri Beverly'nin 1984'de kanserden ölümüne kadar sürdü. İki oğulları oldu: Brian Patrick Herbert (1947) ve Bruce Calvin Herbert (1951). Brian babası gibi yazarlığı seçerken bir eşcinsel hakları savunucusu olan Bruce 1993'de AIDS'ten öldü.

Üniversite eğitimini yarım bırakan Frank yeniden gazeteciliğe döndü; çeşitli dergilerde yazarlık ve editörlük yaptı. 21. yüzyıldaki denizaltılar üstüne yazdığı *The Dragon In the Sea*'nin (1956) yayımlanmasıyla romancılık kariyeri başlıyordu. Uzun araştırmalar sonucunda tamamladığı *Dune* (1965) adlı eserinde ilk kez tamamen bütünlüklü bir gezegen ekolojisi yaratan yazar; bilimkurgu dünyasının en saygın ödülleri olan Nebula ve Hugo ödülleri kazandı. Zaman içinde yayımlanan beş kitapla yüzyılımızın en çok beğenilen bilimkurgu serilerinden biri haline gelen "klasik Dune serisi" Frank Herbert'in çağdaş bilimkurgu ustalarından biri olarak tanınmasını sağladı. Diğer yapıtları kazandıkları eleştirel desteğe rağmen, bilimkurgunun en iyi örneklerinden sayılan Dune serisinin inanılmaz başarısının gölgesinden ne yazık ki kurtulamayacaklardı.

Karısının ölümünün ardından 1985'te Theresa Shackleford ile evlendi ve bir yıl sonra pankreas kanserinden öldüğünde yarım kalan efsanevi *Dune 7* üstünde çalışmaktaydı.

Frank Herbert
Dune Messiah © Herbert Limited Partnership, 1969
(Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır)
Dune © Kabalci Yayınevi, 2003, 2006

Birinci Basım: Haziran 2008

Kapak Düzeni: Gökçen Yanlı
Teknik Hazırlık: Zeliha Güler
Son Okuma: Ahmet Kılıçaslan
Yayıma Hazırlayan: Çetin Şan

KABALCI YAYINEVİ
Ankara Caddesi No: 47 Cağaloğlu 34110 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05
yayinevi@kabalci.com.tr www. kabalciyayinevi.com
internetten satış: www. kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Herbert, Frank
Dune Mesih
ISBN 975-997-129-1
ISBN 975-997-116-X (takım olarak)

Baskı: Yayıncılık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. (0212 5678003)
Litros Yolu Fatih San. Sitesi No: 12/197-203 Topkapı-İSTANBUL

FRANK HERBERT

DUNE MESİHİ

Çeviren: Dost Körpe





İx'li Bronso ile İdam Hücresinde Yapılan Sorgulamadan Alıntılar

- S: Seni Müeddib'in hayat öyküsüne farklı bir yorum getirmeye iten neydi?
- Y: Neden sorularına yanıt vereyim ki?
- S: Çünkü söylediklerini kaydedip koruyacağım.
- Y: Ahhh! Bir tarihçiyi ikna etmenin en iyi yoludur bu!
- S: Sorularımı yanıtlayacak mısın yani?
- Y: Neden olmasın? Ama sizler benim *Tarihin Tahlili*'nde ilhamımı nereden aldığımı asla anlayamazsınız. Asla. Siz rahipler, kaybedecek çok fazla şeyiniz olduğundan...
- S: Bir dene.
- Y: Deneyeyim mi? Şey ... neden olmasın? Bu gezegenle ilgili genel kanıların yüzeyselliği, ki halkın kullandığı ismi olan Dune'dan kaynaklanıyorlar, beni çok düşündürdü. Dikkat et ki, Arrakis değil Dune diyorlar. Tarihçiler Dune'dan sadece bir çöl, Fremenlerin doğum yeri olarak bahsetmeyi bir saplantı haline getirdiler. Bu tarihçiler, su kıtlığından ve Fremenlerin vücut nemlerini koruyan damıtıcı-giysiler giyip yarı göçebe bir hayat yaşamalarından kaynaklanan gelenekler üstünde yoğunlaşıyorlar.
- S: İyi ama bunlar doğru değil mi?
- Y: Doğru ama yüzeysel. Yüzeyin altında yatanları gözardı edemeyiz ... mesela doğduğum gezegen olan İx'i anlamak için, ismimizi neden güneş sistemimizin dokuzuncu gezegeni olduğu için aldığımızı araştırmamız gerekir. Hayır ... hayır. Dune'u korkunç fırtınaların estiği bir yer olarak görmek yeterli değil. Devasa kumsolucanlarının ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmek yeterli değil.

- S: Ama Arrakislilerin karakterini anlamak için bunları bilmek çok önemli!
- Y: Çok önemli mi? Elbette. Ama bunlar o gezegenin yalnızca tek bir açıdan ele alınmasına yol açıyorlar. Bu tıpkı Dune'u, eşsiz melanj baharatının yetiştirdiği tek yer olduğu için tek ürünlü bir gezegen olarak görmek gibi bir şey.
- S: Evet. Biraz da kutsal baharattan bahset lütfen.
- Y: Kutsal mı! Kutsal olan her şey gibi, melanj da bir eliyle verirken diğeriyle alır. Hayatı uzatır ve ustalaşanların kendi geleceklerini görmesini sağlar; ama aynı zamanda korkunç bir bağımlılık yaratır ve insanın gözlerini damgalar – tıpkı senin gözlerin gibi masmavi yapar onları, insanın gözünde ak bırakmaz. Gözleriniz, *görme* organlarınız renk farklarını yitirir, yalnızca tek bir bakış açısına sahip olur.
- S: İşte böyle sapkınca laflar yüzünden bu hücreye getirildin!
- Y: Ben bu hücreye senin Rahiplerin tarafından getirildim. Tüm rahipler gibi sen de gerçeğe sapkınlık demeyi çabuk öğrenmişsin.
- S: Buraya getirildin, çünkü Paul Atreides'in Müeddib haline gelirken insanlığının özünden bir parçasını yitirdiğini söylemeye cüret ettin.
- Y: Ne babasını Harkonnenlerle savaşırken yitirişinden ne de Paul ile Leydi Jessica kaçabilsin diye Duncan Idaho'nun kendini fedâ edişinden bahsettiğim için değil yani.
- S: Alaycılığını fark etmiyorum sanma.
- Y: Alaycılık ha! Bu sapkınlıktan da büyük bir suç olsa gerek; ama ben alaycı biri değilim. Bir gözlemci ve yorumcuyum, o kadar. Ben hamile annesiyle birlikte çöle kaçarken Paul'deki gerçek asaleti gördüm. Elbette annesi bir yük olmanın yanı sıra çok değerli niteliklere de sahipti.
- S: Siz tarihçilerin hatası şu ki her şeyde bir bit yeniği aramaya pek meraklısınız. Kutsal Müeddib'deki gerçek asaleti gördüğünü söylüyor, ama alaycı bir dipnot eklemekten de geri durmuyorsun. Bene Gesseritlerin de seni itham etmesine şaşmamalı.
- Y: Siz Rahiplerin, Bene Gesserit Rahibeliği ile ittifak yapmanız çok normal. Onlar da yaptıklarını gizledikleri için varlıklarını

sürdürebiliyorlar. Ama onlar Leydi Jessica'nın Bene Gesseritler tarafından eğitilmiş bir uzman olduğu gerçeğini gizleyemiyorlar. Oğlunu da Bene Gesserit yöntemiyle eğitti, bunu biliyorsunuz. Benim suçum bunları bir fenomen olarak tartışmak, onların savaş sanatları ve genetik programları üstüne yorumlarda bulunmak. Müeddib'in Rahibeliğin beklediği kontrol edilecekleri mesih olduğu gerçeğine, yani sizin peygamberiniz olmadan önce aslında onların *kuisatz haderah*'ı olduğuna dikkat çekilmesini istemiyorsunuz.

S: İdam edilmen konusunda ufacak bir şüphem varsa bile, bu sözlerle şimdi bunu tamamen ortadan kaldırdın.

Y: Beni yalnızca bir kez öldürebilirsiniz.

S: Ölümden ölüme fark vardır.

Y: En azından dikkat edin de *beni* bir şehide dönüştürmeyin. Sanmıyorum ki Müeddib'in ... Söylesene bana, Müeddib bu zindanlarda sizin neler yaptığınızı biliyor mu?

S: Kutsal Aile'yi küçük ayrıntılarla meşgul etmeyiz.

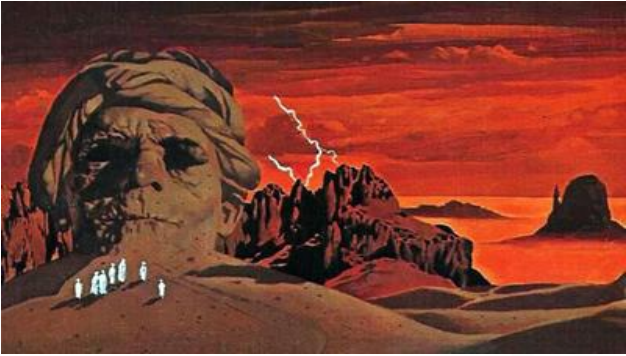
Y: (Kahkaha atıyor) Paul Atreides, Fremenler arasında bir mevki edinmeye bunun için uğraşmış demek! Kumsolucanlarını kontrol edip sürebilmeyi bunun için öğrenmiş! Sorularını yanıtlamakla hata etmişim.

S: Ama söylediklerini kayıtlara geçirip korumak konusunda sözümü tutacağım.

Y: Sahi mi? Şimdi beni iyi dinle, seni dejenere olmuş Fremen, seni kendinden başta tanrı tanımayan rahip bozuntusu! Yanıtlamanız gereken öyle çok şey var ki. Paul ilk kez bir Fremen ayının da büyük dozda melanj almış ve böylece geleceğine dair görüntüler önünde açılmıştı. Yine bir Fremen ritüelinde Leydi Jessica'nın aldığı melanj, rahmindeki doğmamış Alia'yı uyandırmıştı. Alia'nın daha doğarken evrene dair her şeyi tamamen kavrayabilmesinin, annesinin tüm anılarına ve bilgisine sahip olmasının ne demek olduğunu hiç düşündün mü? Hiçbir tecavüz bundan korkunç olamazdı.

S: Kutsal melanj olmasa, Müeddib tüm Fremenlerin lideri olamazdı. Alia o kutsal deneyimi yaşamasa, Alia olamazdı.

- Y: Sizin kör Fremen zalimliğiniz olmasaydı sen de rahip olamazdın. Ahhh, siz Fremenleri iyi tanıyorum. Chani'yi eş olarak aldı ve Fremen âdetlerini benimsedi diye Müeddib'i sahipleniyorsunuz. Ama o her şeyden önce bir Atreides'ti ve uzman bir Bene Gesserit tarafından eğitilmişti. Sizin hiç bilmediğiniz disiplinlerle yetiştirilmişti. Size yeni bir organizasyon ve yeni bir misyon getirdiğini sanıyordunuz. Çöl gezegeninizi suyla dolu bir cennete dönüştüreceğini vaat etmişti. Oysa böyle vaatlerle gözünüzü boyarken, bekâretinizi bozdu!
- S: Böyle sapkın sözler, Dune'un Ekolojik Dönüşümü projesinin hızla ilerlediği gerçeğini değiştirmez.
- Y: Ben bu dönüşümün kökenlerini arayıp sonuçlarını araştırma sapkınlığında bulundum. Arrakeen Ovaları'nda yapılan savaş evrene Fremenlerin İmparatorluğun sardokarlarını yenebileceğini öğretmiş olabilir, ama başka neler öğretti acaba? Corrino Hanedanı'nın yıldızlararası imparatorluğu, Müeddib'in hükmettiği bir Fremen imparatorluğuna dönüştüğünde, İmparatorluk başka neye dönüştü? Cihadınız sadece on iki yıl sürdü, ama ne büyük bir ders oldu. İmparatorluk Müeddib'in Prenses İrulan'la evlenmesinin tam bir düzmece olduğunu artık anlıyor!
- S: Müeddib'i sahtekârlıkla suçlamaya cüret mi ediyorsun!
- Y: Bu yüzden beni öldüreceksiniz, ama yine de bu söylediklerim sapkınlık sayılmaz. Prenses onun yalnızca sözde karısı oldu. Asıl eşi ise o minik Fremen sevgilisi Chani. Bunu herkes biliyor. İrulan tahta çıkmasını sağladı, o kadar.
- S: Müeddib'e karşı kumpas kuranların senin *Tarihin Tahlili*'ni savlarına destek olarak kullanmalarına şaşmamalı!
- Y: Seni ikna edemeyeceğimi biliyorum; ama komplocuları destekleyen bu iddialar ben *Tahlili*'mi yazmadan önce de vardı. Buna Müeddib'in on iki yıl süren Cihadı yol açtı. Kadim güç odaklarını birleştiren ve Müeddib'e karşı komployu ateşleyen de buydu.



Mentat İmparator Paul Müeddib'e ve kız kardeşi Alia'ya dair öyle zengin bir efsaneler yığını vardır ki, onların bu katmanların arkasındaki gerçek kişiliklerini görebilmek güçtür. Ama sonuçta Paul Müeddib bir erkek, Alia da bir kadındı. Bedenleri zamana ve mekâna bağımlıydı. Her ne kadar kehanet güçleri onları zaman ve mekânın olağan sınırlarının ötesine taşısa bile, yine de insandılar. Gerçek evrende gerçek izler bırakan gerçek olaylar yaşamışlardı. Onları anlamak için, onların başına gelen felaketlerin tüm insanlığın felaketi olduğunu görmek gerekir. Bu eser Müeddib'e ya da kız kardeşine değil, onların varislerine – hepimize adanmıştır.

— Mehdi Ruh Mezhebi'ne ait Bilge Kişinin Bellek Defteri'nden
kopyalanarak yazılmış Müeddib Dizini'ndeki ithaf

Müeddib'in imparatorluk döneminde, insanoğlunun geçmişindeki başka herhangi bir dönemden daha fazla tarihçi yetişti. Bu tarihçilerin çoğu, belirli bir bakış açısını savunan, kıskanç ve fanatik tarikat mensuplarıydı; ki bu durum böylesine farklı dünyalarda yaşayan insanları bu kadar heyecanlandırabilen Müeddib'in tuhaf etkisinin bir göstergesidir.

O, tarihsel açıdan ideal ve idealleştirilecek her şeye sahipti elbette. Kadim Büyük Hanedanlardan birinin mensubu olarak Paul Atreides adıyla doğan bu adam, Bene Gesserit olan annesi Leydi Jessica'dan güçlü bir *prana-bindu* eğitimi almış, bu sayede de kasları ve sinir sistemi üstünde mükemmel bir hâkimiyete sahip olmuştu. Dahası, o bir *mentat*'tı; yani atalarımız tarafından kullanılan ve artık dinin yasakladığı mekanik bilgisayarlardan çok daha üstün kapasitede bir zihni vardı.

Hepsinden de öte, Müeddib *kuisatz haderah*, yani Rahibeliğin binlerce nesildir uyguladığı dölleme programı yoluyla ulaşmaya çalıştığı kişiydi.

Kuisatz haderah, “aynı anda pek çok yerde” olabilen kişi, bu peygamber, Bene Gesseritlerin insanoğlunun kaderini kontrol etmekte kullanmayı umduğu bu adam – bu adam İmparator Müeddib oldu ve yendiği Padişah İmparator’un kızıyla bir mantık evliliği yaptı.

Buradaki paradoksu, bu anda aslında yaşanan başarısızlığı bir düşünün; diğer tarihçeleri okumuş ve yüzeysel gerçekleri biliyor olmalısınız. Müeddib’in vahşi Fremeni’leri gerçekten de Padişah IV. Şaddam’ı yenmişti. Sardokar lejyonlarını, Büyük Hanedanların ittifak kuvvetlerini, Harkonnen ordularını ve Konsey’in belirlediği miktarda parayla kiralanan paralı askerleri yenmişlerdi. Müeddib, Uzay Loncası’na diz çöktürmüştü ve Bene Gesseritlerin kendilerine ait olduğunu düşündüğü dini liderlik tahtını kız kardeşi Alia’ya vermişti.

Bütün bunları ve daha da fazlasını yapmıştı.

Müeddib’in Vüzerası misyonerleri dinsel savaşlarını en şiddetli dönemi yalnızca oniki standart yıl süren bir cihat biçiminde uzayın her yanına taşıdılar; ama bu süre içinde dinsel kolonileşme, minicik bir bölümü dışında insanların yaşadığı evrenin tamamını tek bir hükümlanlıkta toplamayı başarmıştı.

Müeddib bunu yapabildi, çünkü Arrakis (yaygın ismiyle Dune) gezegenini ele geçirmek, onun evrendeki en değerli şey, yani yaşlanmayı geciktirici baharat, melanj, hayat veren zehir üzerinde bir tekel oluşturmalarını sağlamıştı.

İşte ideal tarihin bir başka bileşeni de budur: Bahsettiği psişik özelliklerle zamanın sırlarını çözüp sergileyebilen bir madde. Melanj olmazsa, Bene Gesserit Rahibeliği’nin Rahibe Anaları gözlem güçlerini yitirir ve insanları kontrol edemezlerdi. Melanj olmazsa, Lonca Dümencileri uzayda yönlerini saptayamazlardı. Melanj olmazsa, İmparatorluk’ta yaşayan milyarlarca ve milyarlarca bağımlı vatandaş yoksunluktan ölürdü.

Melanj olmazsa, Paul Müeddib kehanetlerde bulunamazdı.

Mutlak gücü ele geçirdiği o anda başarısız da olduğunu biliyoruz. Bunun tek bir açıklaması olabilir: Geleceği tamamen ve kumsuz görebilmek ölümcüldür.

Diğer tarih kitaplarında, Müeddib'in apaçık belli olan kumpasçılar tarafından; yani Lonca, Rahibelik ve görünüşlerini değiştirebilen yüz dansçılarıyla birlikte Bene Tleilax'ın ahlakdışı bilimadamları tarafından yenildiği söylenir. Diğer tarih kitapları Müeddib'in sarayındaki casuslara dikkat çekerler. Müeddib'in kehanet gücünü gölgeleyen Dune Tarotu'ndan abartıyla söz ederler. Bazıları Müeddib'in bir gulâmı,^Φ yani diriltilmiş ve kendisini öldürmek üzere yetiştirilmiş birini hizmetine almayı nasıl kabul ettiğini anlatırlar; ama onlar bu gulâmın Duncan Idaho, yani genç Paul'ün hayatını kurtarmak için canını feda eden Atreides subayı olduğunu biliyor olmalıdır.

Ayrıca Methiyeci Korba'nın liderliğinde düzenlenen Vüzera kumpasından bahsederler. Onlar Korba'nın Müeddib'i öldürüp şehit konumuna çıkarmak ve suçu Fremen odalığı Chani'nin üstüne atmak için yaptığı planı adım adım açıklarlar.

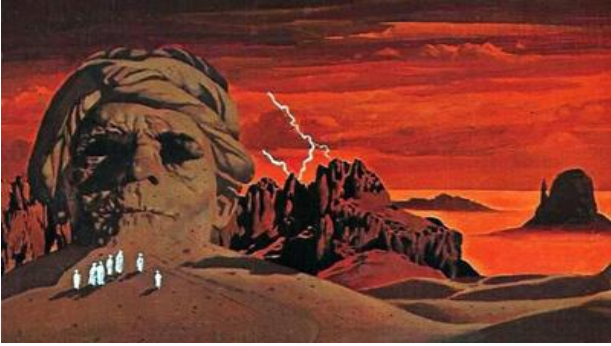
Ama bu kişilerin herhangi biri tarihin onlara gösterdiği biçimiyle gerçekleri açıklayabilir mi? Açıklayamazlar. Böylesine devasa ve uzağı görebilen bir gücün yenilgisini bizler ancak kehanetin ölümcül doğası yoluyla kavrayabiliriz.

Umarım diğer tarihçiler bu yazdıklarımdan bir şeyler öğrenirler.

Ix'li Bronso

Tarihin Tahlili: Müeddib

^Φ *Gulâm*: Arapçada "tüyü bitmemiş delikanlı, kul, köle, hizmetkâr" anlamındaki bu sözcük –dilimizdeki *kulampa* kavramı da buradan gelmektedir– İngilizceye *gholam* olarak geçerken "haberci, elçi" anlamına bürünmüştür.



Tanrılar ve insanları birbirlerinden ayıran hiçbir şey yoktur; biri diğerinin içinde usulca eriyebilir.

— Müeddib'in Meselleri

Tleilaxu yüz dansçısı Scytale, oluşturmaya umduğu kumpasın canice doğasına karşın içindeki pişmanlık ve merhamet hislerinden bir türlü kurtulamıyordu.

Müeddib'e ölüm ve acı getirdiğim için pişmanlık duyacağım, diye düşündü.

Diğer kumpasçılardan özenle gizlediği bu merhamet hissinden öğrendiği bir şey vardı: Saldırganlardan çok kurbanlara sempati beslemek daha kolaydı – karakteristik Tleilaxu özelliklerinden biriydi bu.

Scytale diğerlerinden biraz ayrı ve dalgın bir şekilde, konuşmadan öylece duruyordu. Diğerleri bir süredir psikik zehir üstünde tartışıyordu. Canlı ve hararetli bir tartışma olmasına karşın, Büyük Okulların üstatlarının, dogmalarıyla yakından ilişkili konularda her zaman benimseyip körü körüne bağlı kalıp uyguladıkları zorlayıcı yöntemlerin içerdiği nezaket tavırları asla elden bırakılmazdı.

“Onu yaraladığınızı sanarken, bir de bakacaksınız ki karşınızda sapaşğlam duruyor!”

Bunu söyleyen yaşlı Bene Gesserit Rahibe Anası Gaius Helen Mohiam'dı; burada, Wallach IX'da onların ev sahibesiydi. Siyah

cüppe giymiş zayıf bir kadındı; Scytale'in solunda bir yüzer sandalyede otururken yaşlı bir cadiya benziyordu. Abasının başlığı geriye atılmış olduğu için, kır saçları ve kösele gibi yüzü meydan-daydı. İyice çukura kaçmış gözleri, kafatası maskesine benzeyen yüz hatları vardı.

Bir *mirabhasa* dilinde konuşuyorlardı. Ünsüz harflerin vurgulu söylenip ünlülerin birleştirildiği bu dil, ince duygusal fikirlerin ifadesine çok uygundu. Lonca Dümencisi Edric, Rahibe Ana'ya karşılık verirken sesinde nezaketin yanı sıra saldırganlık ve alay tınısı da vardı – horgörü ve kibarlığın mükemmel bir bileşimiydi.

Scytale, Lonca temsilcisine baktı. Edric birkaç adım ötesinde, turuncu gazla dolu bir tankın içinde yüzüyordu. Tankı Bene Gesseritlerin bu toplantı için inşa ettiği saydam kubbeli yapının tam ortasında duruyordu. Lonca temsilcisi uzamış bedeniyle insana pek de benzemeyen bir yaratıktı; yüzgeçli ayakları ve yelpaze gibi açılan, kocaman perdeli elleri vardı – tuhaf bir denizde yüzen bir balık. Tankındaki havalandırma deliklerinden dışarıya yoğun bir ömür uzatıcı baharat, melanj kokusu taşıyan, soluk turuncu renkli bir duman sızıyordu.

“Böyle devam edersek aptalca ölürüz!”

Bunu söyleyen, odadaki dördüncü kişiydi, suikastin *potansiyel* üyesi ve ortak düşmanlarının karısı olan Prenses İrulan'dı. *Ama sadece sözde karısı*, diye düşündü Scytale. Edric'in tankının bir köşesinde duruyordu. Uzun boylu, güzel bir sarışındı; üstünde mavi balina kürkünden yapılmış mükemmel bir cüppe ve ona uygun bir şapka vardı. Kulaklarında altın küpeler ışıltıyordu. Bir aristokratın mağrurluğuyla davransa bile yüz hatlarının barındırdığı pürüzsüzlüğün içindeki bir şeyler aldığı Bene Gesserit eğitimi kontrollerini taşıdığını ele veriyordu.

Scytale ilgisini konuşulan dilin ve çevresindeki yüzlerin nüanslarından bulundukları mekânın nüanslarına yöneltti. Kubbenin etrafı eriyen karlarla 'lekelenmiş tepelerle' çevriliydi ve ufkun hemen üstünde asılı duran küçük mavi beyaz güneşin ıslak mavimsi ışığını yansıtıyordu.

Neden özellikle burası? diye merak etti Scytale. Bene Gesseritle-

rin yaptıkları her şeyin genellikle bir sebebi olurdu. Mesela kubbenin tepesinin açık olmasının sebebi: daha klasik ve kapalı bir mekân, Lonca temsilcisinin klostrofobik gerginlikler hissetmesine yol açabilirdi; dar mekânlara değil, uzayda gezmeye alışkındı o.

Fakat buranın sırf Edric için inşa edilmiş olması, aynı zamanda onun zayıflığının sergilenmesiydi de.

Benim hangi zayıflığımı sergiliyorlar acaba, diye merak etti Scytale.

“Kendi adına söyleyecek bir sözün yok mu Scytale?” diye sert bir sesle sordu Rahibe Ana.

“Bu salakça tartışmaya beni de mi çekmek istiyorsunuz?” diye sordu Scytale. “Pekâlâ. Karşımızda potansiyel bir mesih var. Böyle birine doğrudan saldıramayız. Onun şehit olması bizim yenilmemize yol açar.”

Hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Sence tek tehlike bu mu?” diye hırıltılı sesiyle zorladı Rahibe Ana.

Scytale omuzlarını silktilti. Bu toplantı için sakın ve yuvarlak hatları olan bir yüz seçmişti; Neşeli bir yüzü, dolgun ve yayık dudakları, şişman bir gövdesi vardı. Kumpasa katılan diğer arkadaşlarına bakarken, mükemmel bir seçim yapmış olduğunu fark etti – belki de içgüdüsel olarak yapmıştı bunu. Bu gruptakiler içinde sadece kendisi yüz hatlarını ve gövdesini çeşitli biçimlere sokabilirdi. Bir bukalemun insandı o, bir yüz dansçısıydı. Şimdiki şekliyse, diğerlerini kendisini hafife almayı itecek türdendi.

“Eee?” diye ısrar etti Rahibe Ana.

“Sessizliğin tadını çıkarıyordum,” dedi Scytale. “Aramızdaki husumetleri dillendirmesek daha iyi olacak.”

Rahibe Ana arkasına yaslandı. Scytale onun kendisini dikkatle yeniden değerlendirdiğini gördü. Bene Gesseritlerin hepsi derin prana-bindu eğitimi alırlar; böylece kasları ve sinir sistemleri üstünde, pek az insanın sahip olabildiği bir hakimiyet kurarlardı. Ama Scytale bir yüz dansçısıydı, onların sahip olmadığı kaslara ve sinir bağlantılarına sahip oluşunun dışında, onda ayrıca *empatiko* özelliği vardı; yani başkalarının sadece dış görünüşlerine değil,

karakterlerine de bürünebilen bir taklitçinin içgörülerine sahipti.

Scytale, Rahibe Ana'nın kendisini yeniden değerlendirmesini tamamlamasına izin verdikten sonra "Zehir ha!" dedi. Bu sözcüğün gizli anlamını sadece kendisinin kavradığını belirten atonallerle söylemişti bunu.

Lonca temsilcisi kıpırdandı ve sesi tankın İrulan'ın hemen tepesindeki parlak hoparlör küresinden yükseldi: "Psşik zehirden bahsediyoruz, fiziksel değil."

Scytale bir kahkaha attı. Mirabhasa kahkahası karşısındakini sert bir şekilde paylamak etkisi yaratabilirdi ve bunu bilerek kendisini engellememişti.

İrulan takdirle gülümsedi, ama Rahibe Ana'nın biraz sinirlendiği gözlerinin kenarlarından anlaşıyordu.

"Yeter!" diye araya girdi Mohiam.

Scytale sustu, ama artık herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Edric suskun ve öfkeliydi; üstelik Rahibe Ana'nın öfkesi onu iyice dikkatli kılmıştı. İrulan hayran, ama şaşkın görünüyordu.

"Dostumuz Edric," dedi Scytale, "iki Bene Gesserit cadısının, aldıkları onca kurnaz eğitime karşın hile yapmayı öğrenemediklerini ima ediyor."

Mohiam dönüp dışarıya, Bene Gesserit dünyasının soğuk tepelerine baktı. Scytale onun buradaki asıl meseleyi idrak etmeye başladığını fark etmişti. Bu iyiydi. Ama İrulan'ın durumu çok farklıydı.

"Bizimle misin, değil misin Scytale?" diye sordu Edric. Minik, kemirgen gözleriyle ona bakıyordu.

"Sizinle olup olmamam önemli değil," dedi Scytale. Dikkatini hâlâ İrulan'ın üzerinde tutuyordu. "Merak ediyorum Prenses, acaba siz de bu kadar riski üstlenip bunca uzun yolu boşuna mı geldim diye mi düşünüyorsunuz?"

Prenses başını sallayarak onayladı.

"İnsansı bir balıkla banal ağız dalaşları yapmak için mi yoksa şişko bir Tleilaxu yüz dansçısıyla tartışmak için mi geldiniz?" diye sordu Scytale.

Prenses, Edric'in tankından uzaklaştı. Yoğun melanj kokusun-

dan rahatsız olmuş, başını sallıyordu.

Edric tam o anda ağzına bir melanj hapı attı. Scytale onun baharatı yediğini, soluduğunu ve hiç şüphesiz içtiğini gördü. Bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü baharat bir Dümencinin önceden bilme yeteneğini yükseltir ve ona bir Lonca büklümgemisine ışıkötesi hızlarda uzayın derinlikleri boyunca kılavuzluk etme gücünü verirdi. Baharatın sağladığı farkındalık sayesinde, onlar geminin geleceğindeki tehlikesiz rotaları görebiliyorlardı. Edric şimdi başka türlü bir tehlikenin kokusunu alıyor, ama sahip olduğu önceden bilme yeteneğini güçlendirmesine rağmen ne olduğunu bulamıyordu.

“Buraya gelmekle hata ettiğimi düşünüyorum,” dedi İrulan.

Rahibe Ana döndü, gözlerini açtı ve ardından kapadı; bunu yaparken tuhaf bir şekilde kertenkeleye benzemişti.

Scytale bakışlarını İrulan’dan tanka çevirerek Prenses’i de aynı şeyi yapmaya yöneltti. Scytale, Prenses’in Edric’i iğrenç bir nesne olarak bulacağını biliyordu: cüretkâr bakışları, gazın içinde yavaşça salınan kocaman elleri ve ayakları, vücudunun etrafında dönüp duran turuncu duman girdapları kadını tiksindirecekti. Prenses onun cinsel hayatını merak edecek ve böyle biriyle çiftleşmenin ne kadar da tuhaf olacağını düşünecekti. Edric için uzayın ağırlıksız ortamını sağlayan kalkan-güç jeneratörü bile onu kadından yabancılaştıran bir faktördü artık.

“Prenses,” dedi Scytale, “Edric’in buradaki varlığı kocanızın kâhinlik gücünü kullanarak bazı belirli olayları, bu toplantıyı da görmesini engelliyor ... muhtemelen.”

“Muhtemelen,” dedi İrulan.

Gözleri kapalı durumdaki Rahibe Ana başını sallayarak onayladı. “Geleceği görmenin doğası kâhinler tarafından bile tam olarak anlaşılamaz,” dedi.

“Ben usta bir Lonca Yönbulucusu’yum ve Güç’e sahibim,” dedi Edric.

Rahibe Ana gözlerini yeniden açtı. Bu kez yüz dansçısına diktiği gözlerinde Bene Gesseritlere özgü o tuhaf ve dikkatli bakış vardı. Yüz dansçısını en ufak ayrıntılarına dek inceliyordu.

“Hayır Rahibe Ana,” diye mırıldandı Scytale. “Göründüğüm kadar sıradan biri değilim ben.”

“Bu önsezi gücü hakkında çok az şey biliyoruz,” dedi İrulan. “İşte bütün sorun bu. Edric kocamın bir Yönbulucunun etki alanı içinde olup bitenleri göremeyeceğini, bilemeyeceğini ya da tahmin edemeyeceğini söylüyor. Ama bu alanın büyüklüğü ne kadar?”

“Evrenimizdeki bazı insanları ve nesneleri ancak yarattıkları etkiler sayesinde biliyorum,” dedi Edric, balık ağzı gerilip düz bir çizgi haline gelmişti. “Burada ... orada ... bir yerlerde olduklarını biliyorum. Nasıl su yaratıkları yüzerken dalgalar yaratıp akıntıları karıştırırsa, geleceği görenler de zamanı dalgalandırır. Kocanızın gittiği yerleri gördüm. Ama ne onu, ne de onun amaçlarını ve sadakatini gerçekten paylaşan, güvendiği insanları göremedim. Bu usta bir kâhinin, kendisine ait olanlara sağladığı gizlilik yüzünden.”

“İrulan sana ait biri değil,” dedi Scytale ve yan gözle Prenses’e baktı.

“Bunu hepimiz biliyoruz ki, ben olmazsam kumpas da olmaz,” dedi Edric.

“Faydalı olduğun ortada,” dedi İrulan, bir makineyi tanımlarken kullanılan ses tonuyla.

Prenses artık onun ne olduğunu anlıyor! diye düşündü Scytale. *Güzel!*

“Gelecek şekillendirilecek bir şeydir,” dedi Scytale. “Bunu unutmayın Prenses.”

İrulan yüz dansçısına baktı.

“Paul’un amaçlarını ve sadakatini gerçekten paylaşan, güvendiği insanlar ha?” dedi. “Demek ki Fremen lejyonierlerinden bazıları onun pelerininin altında gizleniyor. Onlar için kehanetlerde bulunduğunu gördüm. Onların da Mehdilerine, Müeddib’lerine yağırdıkları övgü çılgınlıklarını içittim.”

Prenses burada bir yargılamadan geçtiğinin farkında, diye düşündü Scytale. *Onun korunmasına veya yok edilmesine dair bir karar verileceğini anladı. Ona burada kurduğumuz tuzağı gördü.*

Scytale bir an için Rahibe Ana'yla göz göze gelince, onun da İrulan hakkındaki bu düşüncüyü paylaştığı hissine kapıldı. Bene Gesseritler elbette ki Prenseslerine bazı talimatlar vermişler, birtakım *ustaca yalanları* öğretmişlerdi. Ama bir Bene Gesserit'in kendi eğitimine ve içgüdülerine güvenmesi gerekeceği an eninde sonunda gelirdi.

"Prenses, sizin İmparator'dan en çok ne istediğinizi biliyorum," dedi Edric.

"Bilmeyen var mı ki?" diye sordu İrulan.

"Kraliyet hanedanının kurucu anası olmak istiyorsunuz," dedi Edric, onu duymamış gibi davranıyordu. "Bize katılmazsanız bu asla gerçekleşmez. Bir kâhin olarak sözüme güvenin. İmparator sizinle politik sebeplerden dolayı evlendi, ama onun yatağını asla paylaşamayacaksınız."

"Demek kâhin olduğun kadar röntgencisin de," diye alay etti İrulan.

"İmparator o Fremen odalığına, sizden çok daha bağlı!" dedi Edric.

"Ama ona bir veliaht veremiyor," dedi İrulan.

"Yoğun hislerin ilk kurbanı mantıktır," diye mırıldandı Scytale. İrulan'ın öfkesinin kaynamaya başladığını hissetmişti ve ardından uyarısını dikkate alıp sakinleştiğini gördü.

"Ona bir veliaht veremiyor," dedi İrulan sakın ve kontrollü bir sesle, "çünkü yemeklerine gebelik önleyici bir ilacı gizlice katıyorum. Benden beklediğiniz itiraf bu muydu?"

"Bu, İmparator'un keşfedemeyeceği bir şey değil," dedi ve gülmüseddi Edric.

"Anlarsa yalanlarım hazır," dedi İrulan. "Gerçeği anlama yeteneğine sahip olsa bile, bazen yalanlara inanmak gerçeği kabullenmekten daha kolaydır."

"Bir seçim yapmalısınız Prenses," dedi Scytale. "Ama neyin sizi koruduğunu anlayın lütfen."

"Paul bana karşı adil davranıyor," dedi İrulan. "Onun Divanı'nın bir üyesiyim."

"On iki yıldır onunla evlisiniz," dedi Edric. "Size hiç yakınlık

gösterdi mi?"

İrulan başını hayır anlamında salladı.

"O korkunç Fremen güruhuyla babanızı tahtından indirdi ve tahta çıkabilmek için sizinle evlendi, ama sizi asla imparatoriçe olarak ilan etmedi," dedi Edric.

"Edric sizi duygusal açıdan sarsmaya çalışıyor Prenses," dedi Scytale. "Ne ilginç, değil mi?"

İrulan, yüz dansçısına baktı ve gördüğü cüretkârca gülümsemeye kaşlarını çatarak karşılık verdi. Scytale, Prenses'in durumu tamamen kavradığını görüyordu. Eğer bu toplantıdan kumpasın bir parçası olarak ayrılırsa, bu yaşananlar Paul'ün kehanet gücünden gizlenebilirdi. Ama onlarla birlik olmayı reddederse...

"Sizce de Prenses, Edric kumpasımızda biraz fazla ön plana çıkmıyor mu?" diye sordu Scytale.

"Toplantılarımızda verilecek en iyi kararlara uyacağımı zaten söyledim," dedi Edric.

"En iyi kararın hangisi olduğunu kim seçecek peki?" diye sordu Scytale.

"Prenses'in bize katılmadan buradan ayrılmasını mı istiyorsun?" diye sordu Edric.

"Bize gerçekten katılmasını istiyor, o kadar," diye homurdandı Rahibe Ana. "Aramızda yalan dolan olmamalı."

Scytale, İrulan'ın gevşeyip düşüncelere daldığını gördü, ellerini cüppesinin yenlerine sokmuştu. Edric'in attığı yemi düşünüyor olmalıydı: *Bir kraliyet hanedanlığı kurmak!* Ayrıca kumpasçıların kendilerini ondan korumak için nasıl bir plan yaptıklarını da merak ediyor ve pek çok şeyi tartışıyor olmalıydı.

"Scytale," dedi İrulan sonunda, "siz Tleilaxuların tuhaf bir onur anlayışı olduğu söylenir. Kurbanlarınıza hep bir kaçış yolu bırakmışsınız."

"Evet, ama bulmak onlara kalır tabii," dedi Scytale.

"Ben de bir kurban mıyım?" diye sordu İrulan.

Scytale kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

Rahibe Ana da hafifçe ve aşağılayarak kıkırdadı.

“Prenses,” dedi Edric yumuşak ve ikna edici bir sesle, “artık bizden birisiniz, yani korkmanıza gerek yok. Bene Gesserit Rahibeliği adına Kraliyet Sarayı’nda casusluk yapmıyor musunuz zaten?”

“Paul öğretmenlerime rapor verdiğimi biliyor,” dedi İrulan.

“Ama onlara İmparator’unuz aleyhine güçlü propaganda malzemeleri vermiyor musunuz?” diye sordu Edric.

İmparatorumuz değil, İmparatorunuz dedi, diye düşündü Scytale. Ağzından kaçırıldı. İrulan bir Bene Gesserit olarak buna mutlaka dikkat etmiştir.

“Bütün mesele güçler ve onların nasıl kullanılacağında,” dedi Scytale, Lonca görevlisinin tankına yaklaşarak. “Biz Tleilaxular bütün evrende sadece maddenin doymak bilmez bir iştahının var olduğuna, tek gerçek katı cismin enerji olduğuna inanırız. Ve enerji öğrenebilir. Beni iyi dinleyin Prenses: Enerji öğrenebilir. Biz buna güç deriz.”

“İmparatoru yenebileceğimize beni ikna edemediniz,” dedi İrulan.

“Daha kendimizi bile ikna edemedik,” dedi Scytale.

“Her yerde,” dedi İrulan, “karşımıza onun gücü çıkıyor. O Kuizatz Haderah, aynı anda pek çok yerde olabilen kişi. O en önemsiz arzusu bile Vüzera misyonerleri için mutlak emir olan Mehdi. O atalarımızın en güçlü kadim bilgisayarlarından bile çok daha güçlü bir beyne sahip olan bir mentat. O emrindeki Fremen lejyonlarıyla gezegenlerin nüfuslarını yok edebilen Müeddib. O geleceği görebilen güçlerle donatılmış bir kâhin. O biz Bene Gesseritlerin peşinde koştuğu genlere sahip—”

“Niteliklerini biliyoruz,” diye sözünü kesti Rahibe Ana. “Ve o hilkat garibesi kız kardeşi Alia’nın da aynı genlere sahip olduğunu biliyoruz. Ama aynı zamanda ikisi de insan ve işte bu yüzden zayıflıklara da sahipler.”

“Bu insani zayıflıkları nelermiş peki?” diye sordu yüz dansçısı. “Cihadını yürüten din ordularında mı? İmparator’un Vüzeralarını ona karşı döndürebilir miyiz? Peki ya Büyük Hanedanların sivil otoritesi? Konsey Meclisi ona karşı sözlü sataşmalardan fazlasını yapabilir mi?”

“Ben Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'i öneriyorum,” dedi Edric, tankının içinde dönerek. “CHOAM iş hayatıyla ilgilenir ve iş hayatı da kâr peşinde koşmak demektir.”

“Veya İmparator'un annesi de işimize yarayabilir,” dedi Scytale. “Anladığım kadarıyla Leydi Jessica hâlâ Caladan'da yaşamasına karşın oğluyla sık sık görüşüyor.”

“O hain kaltak,” dedi Mohiam. “Ellerim kopsaydı da onu eğitmeseydim.”

“Kumpasımızın bir kaldıraca ihtiyacı var,” dedi Scytale.

“Biz sadece kumpasçı değiliz,” diye karşılık verdi Rahibe Ana.

“Ah, evet,” diye onayladı Scytale. “Bizler enerjiz ve çabuk öğreniriz. Bu yüzden insan soyunun kesin kurtuluşu için tek gerçek umuduz.” Mutlak ikna tonuyla konuşuyordu ve bir Tleilaxu olduğu göz önüne alındığında, bu belki de alayların en büyüğüdü.

Ama bu ince alayı sadece Rahibe Ana fark etmiş gibiydi. “Neden?” diye sordu Scytale'e.

Ama yüz dansçısı yanıt veremeden, Edric boğazını temizleyip konuştu: “Felsefi lakırdılarla zaman harcamayalım. Her sorunun kökeninde tek bir soru yatar ve o da şudur: Herhangi bir şey neden vardır? Din, iş veya siyaset alanlarındaki tüm soruların kökeni ise şudur: Güce kim sahip olacak? İttifaklar, kuruluşlar, şirketler eğer güç peşinde koşmazlarsa serap peşinde koşuyorlar demektir. Düşünebilen neredeyse tüm canlıların kavradığı gibi, güç dışında her şey saçmalıktır.”

Scytale omuzlarını silkti, bu yalnızca Rahibe Ana'ya yöneltilen bir hareketti. Sorusunun yanıtını onun yerine Edric vermişti. Tumturaklı laflar etmeye bayılan o salak, onların birliğinin en zayıf noktasıydı. Rahibe Ana'nın bunu anladığından emin olmak için “İnsan öğretmenini iyi dinlerse, öğrenir,” dedi.

Rahibe Ana yavaşça başını sallayıp onayladı.

“Prenses,” dedi Edric, “seçiminizi yapın. Kaderin bir aracı olarak seçildiniz, en mükemmel...”

“İltifatlarını başını döndürebileceğin kişilere sakla,” dedi İru-lan. “Biraz önce bir hayaletten, İmparator'un başına musallat ede-

bileceğimiz bir hortlaktan bahsetmiştin. Açıkla.”

“Atreides kendi kendini yenecek!” diye bağırdı Edric.

“İmalı konuşmayı kes!” dedi İrulan öfkeyle. “Nedir bu hayalet?”

“Son derece sıra dışı bir hayalet,” dedi Edric. “Bedeni ve ismi var. Bedeni – Duncan Idaho adlı ünlü kılıçustasının bedeni. İsmiyse ...”

“Idaho öldü,” dedi İrulan. “Paul buna ne kadar üzüldüğünü yanımda defalarca söyledi. Idaho’nun babamın sardokarları tarafından öldürüldüğünü bizzat görmüş.”

“Babanızın sardokarları yenilirken bile sağduyuyu elden bırakmadılar,” dedi Edric. “Diyelim ki akıllı bir sardokar kumandanı, adamlarının öldürdüğü kişilerin cesetleri arasında o ünlü kılıçustasınınkini tanıdı. Ne yapardı sizce? Duncan Idaho’nun vücudu ve aldığı eğitim kullanılabilirdi ... eğer çabuk harekete geçilirse.”

“Bir Theilaxu gulâmı,” diye fısıldadı İrulan, yan gözle Scytale’e bakarak.

Scytale, Prensesin kendisine baktığını görünce yüz dansçılığı güçlerini kullanarak vücudunu değiştirmeye başladı – şekiller akarak başka biçimlere dönüşürken bedeni de dalgalanarak kendini yeniden oluştuyordu. Kısa bir süre içinde kadının önünde zayıf bir adam duruyordu. Yüzü hâlâ yuvarlaktı, ama şimdi daha esmer ve biraz da basıktı. Çıkık elmacık kemikleri, epik bir kahramanın ifadesini taşıyan gözlerini destekliyordu. Saçı siyah ve dağınıktı.

“İşte böyle görünen bir gulâm,” dedi Edric, Scytale’i göstererek.

“Sakın yalnızca bir başka yüz dansçısı olmasın?” diye sordu İrulan.

“Hayır, yüz dansçısı değil,” dedi Edric. “Bir yüz dansçısı uzun süre göz önünde tutulursa kendini ele verebilme riskini taşır. Hayır, diyelim ki o akıllı sardokar kumandanımız Idaho’nun cesedini aksolotl tanklarında muhafaza etti. Neden olmasın? O cesette gelmiş geçmiş en büyük kılıçustalarından birinin, Atreideslerin danışmanının, bir askeri dehanın eti ve sınırları vardı. Diriltilip sardokarlara öğretmen yapılabilecekken, böylesine eğitilmiş ve ka-

biliyetli birini yitirmek ne büyük bir kayıp olurdu.”

“Babamın en güvendiği kişilerden biri olmama karşın böyle bir şeye dair bir fısıltı bile duymadım,” dedi İrulan.

“Ahh, ama babanız yenilmiş bir adamdı ve birkaç saat sonra da siz yeni imparatora satılmıştınız,” dedi Edric.

“Idaho diriltildi mi gerçekten?” diye sordu İrulan.

Edric çıldırtıcı bir kendini beğenmişlik havasıyla devam etti: “Diyelim ki akıllı sardokar kumandanımız, çok çabuk davranmak gerektiğini bildiği için Idaho’nun muhafaza edilen cesedini hemen Bene Tleilax’a gönderdi. Yine diyelim ki, bu kumandan ile adamları durumu babanıza bildiremeden önce öldüler; ki babanız bu bilgiyi gerekli şekilde değerlendiremezdi zaten. Şimdi, bu durumda geride fiziksel bir kanıt kalır: Yani Tleilaxulara gönderilen ceset. Bu cesedin gönderilebilmesinin tek bir yolu vardı elbette: bir bükülgemisiyle. Biz Loncadakiler de taşıdığımız her kargonun ne olduğundan doğal olarak haberdârızdır. Bu seferkinin ne olduğunu öğrenince, bu gulâmı İmparator’a armağan etmek için satın almak bilgeliğini göstermiş olamaz mıyız?”

“Bunu yaptınız demek,” dedi İrulan.

İlk baştaki şişman görüntüsüne geri dönmüş olan Scytale “Geveze dostumuzun ima ettiği gibi, evet,” dedi.

“Idaho koşullandırıldı mı?” diye sordu İrulan.

“Idaho mu?” diye sordu Edric, Tleilaxuya bakarak. “Idaho diye birini tanıyor musun, Scytale?”

“Size Hayt adlı bir yaratık sattık,” dedi Scytale.

“Ha evet – Hayt,” dedi Edric. “Onu bize niye sattınız peki?”

“Çünkü bir zamanlar biz de kendi kuisatz haderahımızı üretmiştik,” dedi Scytale.

Yaşlı Rahibe Ana çok hızlı bir hareketle başını kaldırıp onlara baktı. “Bunu bize hiç söylemediniz!” diye suçladı.

“Hiç sormadınız ki,” dedi Scytale.

“Kendi kuisatz haderahınızı nasıl yendiniz peki?” diye sordu İrulan.

“Yaşamını kendi benliğinin belirli bir suretini yaratmaya uğra-

şarak geçiren bir yaratık, o suretin antitezi haline gelmektense ölmeyi yeğler,” dedi Scytale.

“Hiçbir şey anlamadım,” demeye cesaret etti Edric.

“İntihar etmiş,” diye homurdandı Rahibe Ana.

“Beni iyi dinle Rahibe Ana,” diye uyardı Scytale; ama kullandığı ses moduyla aslında şöyle diyordu: Sen bir seks objesi değilsin, asla bir seks objesi olmadın, asla bir seks objesi olamazsın.

Tleilaxu yaptığı bu kaba vurgunun Rahibe Ana’nın içine oturmasını bekledi. Rahibe Ana onun niyetini yanlış anlamamalıydı. Rahibe Ana yaptığı imayı anlayınca önce sinirlenecek, sonra da aslında Tleilaxunun böyle bir suçlama yapamayacağını, çünkü Rahibeler Birliği’nin üreme kurallarını bilmesi gerektiğini düşünecekti. Oysa Tleilaxunun sözlerinde bir Tleilaxudan hiç beklenmeyecek bir hakaret vardı.

Edric ortamı yumuşatmak için hemen mirabhasa yatıştırma moduyla konuştu: “Siz Hayt’ı bizimle aynı sebepten dolayı istediğinizi ve bu yüzden bize sattığınızı söylemişsiniz.”

“Edric, ben konuşabilirsin diyene kadar konuşma,” dedi Scytale. Ve Lonca görevlisi tam itiraz edecekken Rahibe Ana “Kapa çeneni Edric!” diye bağırdı.

Lonca görevlisi tankında kaygıyla geriledi.

“Kendi geçici hislerimiz, ortak sorunumuzun çözümüne katkıda bulunamazlar,” dedi Scytale. “Aksine zihnimizi bulandırırılar. Hedefimizle ilgili tek his, bizi bu toplantıya getirmiş olan korkudur.”

“Anlıyoruz,” dedi İrulan Rahibe Ana’ya bakarak.

“Korunma kalkanımızın tehlikeli yetersizliklerini görmeliyiz,” dedi Scytale. “Bir kâhin anlayamadığı şeyleri tesadüfen bile olsa bulamaz.”

“Çok kurnazsın Scytale,” dedi İrulan.

Ne kadar kurnaz olduğumu tahmin bile edememeli, diye düşündü Scytale. *Bu iş bitince, elimizde kontrol edebileceğimiz bir Kuisatz Haderah olacak. Diğerleriye avuçlarını yalayacak.*

“Kuisatz haderahınızın kökeni neydi?” diye sordu Rahibe Ana.

“Çeşitli saf özleri bir arada kullanmayı denedik,” dedi Scytale.

“Saf iyiyi ve saf kötüyü. Sadece acı vermek ve dehşet saçmaktan haz alan saf bir kötü adam son derece eğitici olabilir.”

“İmparator’umuzun dedesi Baron Harkonnen, bir Tleilaxu yarattığı mıydı?” diye sordu İrulan.

“Bizimkilerden biri değildi,” dedi Scytale. “Ama doğa da çoğu kez bizimkiler kadar ölümcül şeyler yaratır. Yine de biz öyle yaratıkları sadece onları inceleyebileceğimiz koşullar altında yaratırız.”

“Beni hiçe sayıp bana böyle davranamazsınız!” diye itiraz etti Edric. “Bu toplantıyı gizleyen kim–”

“Görüyor musunuz?” diye sordu Scytale. “Bizi kimin en iyi kararı gizliyor? Ne kararı?”

“Hayt’ı İmparator’a nasıl vereceğimiz konusunu tartışmak istiyorum,” diye ısrar etti Edric. “Anladığım kadarıyla Hayt, Atreides’in doğduğu dünyada öğrendiği eski ahlak kurallarını yansıtıyor. Sanırım Hayt’ın görevi, ahlaki doğanın geliştirilmesi, hayat ve din hakkındaki olumlu ve olumsuz öğelerin nitelendirilmesi gibi konuları İmparator için kolaylaştırmak.”

Scytale diğerlerini şefkatli bir ifadeyle süzüp gülümsedi. Hepsisi de tam beklediği şekilde davranıyorlardı. Yaşlı Rahibe Ana, hislerini ifade ederken bir tırpan gibiydi. İrulan bir görev uğruna mükemmel bir eğitim almış, ama görevinde başarısız olmuştu; kusurlu bir Bene Gesserit ürünüydü o. Edric ise (ne daha azı ne de daha fazlası) sadece ve sadece bir sihirbazın eli gibiydi, yalnızca gizlemeye ve dikkati dağıtmaya yarıyordu. Edric kimsenin kendisini dinlemediğini görünce yeniden somurtkan bir suskunluğa gömülmüştü.

“Anladığım kadarıyla Hayt’ın, Paul’ün ruhunu zehirlemesi tasarlanıyor, doğru mu?” diye sordu İrulan.

“Aşağı yukarı evet,” dedi Scytale.

“Peki ya Vüzeralar?” diye sordu İrulan.

“Kıskançlığı düşmanlığa dönüştürmek çok kolaydır. Bu iş için yalnızca vurguda minicik bir kayma, hisler üzerinde birazcık oynamak yeterlidir,” dedi Scytale.

“Peki ya CHOAM?” diye sordu İrulan.

“Onlar da çıkarları uğruna koşturmaya devam edecekler,” dedi Scytale.

“Peki ya diğer güç odakları?”

“Hükümdarlık oyununun kurallarını tek bir kişi koyar,” dedi Scytale. “Bizden daha güçsüz olanları ahlak ve ilerleme adına kendimize katacağız. Bize karşı çıkanlar da kendi engelleri tarafından yok edilecek.”

“Alia da mı?”

“Hayt çoklu amaçlar için yetiştirilmiş bir gulâmdır,” dedi Scytale. “İmparator’un kız kardeşi, bu amaç için tasarlanmış çekici bir erkek tarafından baştan çıkarılabilecek yaşa geldi. Onun erkeksiliği ve sahip olduğu mentat yetenekleri sayesinde baştan çıkarılacak.”

Mohiam’ın yaşlı gözleri şaşkınlık içinde faltaşı gibi açıldı. “Bir gulâm mentat ha? Bu çok tehlikeli bir hamle.”

“Bir mentatın kusursuz çalışması için onun kusursuz verilere sahip olması gerekir,” dedi İrulan. “Eğer Paul ona, kendisini niçin armağan ettiğimizi sorarsa ne olacak?”

“Hayt gerçeği söyleyecek,” dedi Scytale. “Hiç fark etmez.”

“Yani Paul için bir kaçış yolu bırakıyorsunuz,” dedi İrulan.

“Bir mentat ha!” diye mırıldandı Mohiam.

Scytale yaşlı Rahibe Ana’ya bakınca, kadının içindeki kadim nefretin uyandığını gördü. Evrenin büyük bölümündeki “düşünen makinelerin” tamamen yok edildiği Butleryan Cihadı günlerinden beri bilgisayarlara güvenilmezdi ve bu eski hisler şimdi de aynı şekilde, insan bilgisayarlara şüpheyile bakılmasına yol açıyordu.

Rahibe Ana birden Scytale’e dönüp dik dik bakarak “Suratındaki sırtımayı hiç beğenmedim,” dedi; içtenlik modunda konuşmuştu.

Scytale aynı modla karşılık verdi: “Seni memnun etmek gibi bir kaygım yok. Ama birlikte çalışmak zorundayız. Bunu hepimiz biliyoruz.” Bakışlarını Lonca görevlisine yöneltti. “Değil mi Edric?”

“Acı dolu dersler veriyorsun,” dedi Edric. “Bana kumpasçı

dostlarımin verdiği ortak kararlara karşı çıkmamam gerektiğini öğretmek istedin galiba.”

“Görüyorsunuz ya, onu da eğitmek mümkün,” dedi Scytale.

“Anladığım başka şeyler de var,” diye homurdandı Edric. “Atreides, baharat tekeli elinde tutuyor. Baharat olmadan geleceği göremem. Bene Gesseritler de gerçeği anlama yeteneklerini yitirirler. Baharat stoklarımız var, ama sınırlı. Melanj çok güçlü bir para birimi.”

“Uygarlığımızda başka para birimleri de var,” dedi Scytale. “Bu yüzden arz-talep kanunu geçersizleşiyor.”

“Baharatın sırrını çalmak istiyorsunuz,” diye sızlandı Mohiam. “Ama o gezegen çılgın Fremenler tarafından korunuyor!”

“Fremenler uygar, eğitilmiş ve saf insanlar,” dedi Scytale. “Ama çılgın değiller. Onlar bilmeye değil inanmaya eğitiliyorlar o kadar. İnancı yönlendirilebilen bir şeydir. Tehlikeli olan şey yalnızca bilgidir.”

“Peki her şey bittiğinde bana kraliyet hanedanlığı için baba olabilecek bir şeyler kalacak mı peki?” diye sordu İrulan.

Sesindeki teslim oluşu hepsi duymuştu, ama sadece Edric gülümsedi.

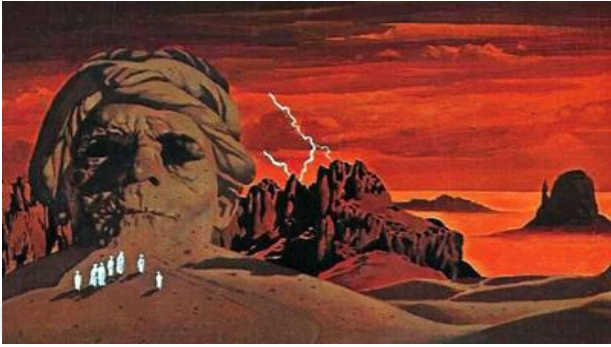
“Bir şeyler kalacak,” dedi Scytale. “Bir şeyler kalacak.”

“Bunun anlamı da egemen güç olarak Atreides’in sonu demektir,” dedi Edric.

“Bu kehanette bulunmak için kâhin olmaya hiç gerek yok,” dedi Scytale. “Fremenlerin dediği gibi, bu *mektubü’l-milâh*.”

“Yani, tuzla yazıldı,” diye tercüme etti İrulan.

O konuşurken Scytale, Bene Gesseritlerin burada ona anlatmak için hazırladıkları şeyin ne olduğunu fark etti: Asla sahip olamayacağı, güzel ve zeki bir kadın. Neyse, diye düşündü, *belki de bir başkası için onun kılığına girerim*.



Bütün uygarlıklar, toplumun hemen hemen tüm bilinçli çabalarını engelleyebilecek, ona ihanet edebilecek ya da karşı çıkabilecek bilinçsiz bir güçle uğraşmak zorundadırlar.

— Tleilaxu Kuramı (kanıtlanmamıştır)

Paul yatağının kenarına oturmuş, çöl botlarını çıkarıyordu. Damıtıcı-giysisini çalıştıran topuk pompalarının hareketini kolaylaştıran kayganlaştırıcı maddenin kesif kokusunu alıyordu. Vakit geç olmuştu. Gece gezintisini uzatınca, sevenlerini de kaygılandırmıştı. Bu yürüyüşlerin tehlikeli olduğunu kabul ediyordu, ama bu onun anında fark edip savuşturabileceği türden bir tehlikeydi. Geceleri Arrakeen sokaklarında herhangi biriymiş gibi gezinmek ona heyecan veriyordu.

Botlarını odadaki tek korkürenin bulunduğu köşeye doğru fırlatıp, damıtıcı-giysisinin kayışlarını çözmeye başladı. Tanrılar adına, amma da yorulmuştu! Ama sadece kasları yorgundu, zihni değil. Gündelik yaşamın sıradan faaliyetlerini izlemek içini büyük bir kıskançlıkla dolduruyordu. Şatosunun surlarının ardındaki o faaliyetlerin çoğu, bir imparatorun yapamayacağı şeylerdi – ama ... sokakta, halkın arasında dikkat çekmeden gezebilmek: ne büyük bir ayrıcalıktı! Dilenen hacıların bağışmalarının arasından geçip gitmek, bir Fremenin bir dükkân sahibine “Seni ıslak elli!” diye küfrettiğini işitmek.

Paul bunları anımsayınca gülümsedi ve damıtıcı-giysisini çıkardı.

Çırılçıplak, öylece ayakta durdu; dünyasına tuhaf bir şekilde uyum sağlamıştı. Dune artık bir paradokslar dünyasıydı – kuşatma altında olmasına karşın, yine de gücün merkeziydi. Paul gücün kaçınılmaz kaderinin kuşatma altında kalmak olduğuna karar verdi. Yerdeki yeşil halıya baktı; sert dokumasını tabanlarında hissediyordu.

Sokaklar ayak bileği yüksekliğinde bir kum tabakasıyla kaplıydı. Stratus rüzgârlarının Kalkan Yamacı'ndan aşırarak getirdiği kumdu bu; çığnemekten toza dönüşmüştü ve damıtıcı-giysi filtrelerini tıkıyordu. Paul şatosunun girişinde bir havalı temizleyiciyle temizlenmiş olmasına karşın hâlâ toz kokusu alıyordu. Çöl a-nılarıyla dolu bir kokuydu bu.

Başka günler ... başka tehlikeler.

O günlerle kıyaslandığında, geceleri tek başına yaptığı gezintiler tehlikeli falan sayılmazdı. Ama bir damıtıcı-giysi giyince, sanki üstüne bütün çölü giymiş gibi hissediyordu. Giysinin bedenini ürettiği nemi çeşitli şekillerde toplayıp geri kazanmaya ayarlanmış bütün o mekanizmaları, anlaşılmaz bir şekilde düşüncelerini yönlendiriyor ve hareketlerini bir çöl hayatına oturtuyordu. Yabani bir Fremene dönüşüyordu. Damıtıcı-giysisi onun için bir kılık değiştirme aracından çok ötedeydi; onu giydiği anda sanki şehirli benliğine yabancılaşıyordu. Damıtıcı-giysisinin içindeyken güvenliğe boşverip eski dövüş ve şiddet yeteneklerine bürünüveriyordu. İşte o zaman hacılar ve şehir halkı, onun yanından geçerken başlarını öne eğip yere bakıyorlardı. Onlar tedbirli davranırlar ve vahşi insanlarla kapışmazlardı. Şehirli için çölün bir yüzü varsa, bu kesinlikle bir damıtıcı-giysinin ağız ve burun filtrelerinin ardındaki bir Fremen yüzüydü.

Aslında şimdi sadece tek ve önemsiz bir tehlike vardı: Eski siyeç günlerinden kalma birileri, yürüyüşünden, kokusundan ya da gözlerinden onu tanıyabilirdi. Ama o zaman bile bir düşmanla karşılaşma ihtimali çok düşüktü.

Kapı perdelerinin hışırtısı ve içeri dolan bir ışık dalgası düşüncelerini böldü. Platin bir tepsiyle kahve takımını taşıyan Chani içeri girdi. Peşinden onu izleyerek gelen iki korküre de hızla

odadaki konumlarını aldılar: Biri yatağın baş tarafına giderken, diğeri işini yaparken onu aydınlatmak için Chani'nin yanında havada asılı bekledi.

Chani hiç yaşlanmayan kırılğan bir güçle hareket ediyordu – öylesine içine kapalı ve öylesine zarar verilebilir görünüyordu ki. Kahve servisinin üzerine eğilişindeki bir şey, Paul'e birliktelikle-rinin ilk günlerini anımsattı. İnce yüz hatları hâlâ peri gibiydi, sanki akıp giden yıllar üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı – dikkatle bakıldığında yalnızca aksız masmavi gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar fark ediliyordu. Çöl Fremenleri bu izlere “kumyolları” derdi.

Chani demliğin kapağını, tepesindeki Hagar zümrütünden yapı-lma yuvarlak küreden tutup kaldırınca dışarıya küçük bir buhar dalgası yükseldi. Paul, kadının kapağı geri koyuş tarzından, kah-venin henüz hazır olmadığını anladı. Hamile bir kadına benzeyen bu gümüş kahve takımını bir *ganimet*, yani eski sahibini teke tek bir dövüşte öldürdükten sonra bir savaş yadigarı olarak kazanmış-tı. Jamis, adamın adı buydu ... Jamis. Jamis ölümüyle ne tuhaf bir ölümsüzlüğe kavuşmuştu. Jamis bu takımı ölümün kaçınılmaz ol-duğunu bilerek mi yanında gezdirmişti acaba?

Chani fincanları çıkardı. O kocaman demliğin yanında hazır bekleyen uşaklar gibi görünen, küçük mavi fincanlar. Üç taneydi-ler: İkisi için birer tane ve tüm eski sahipleri adına da fazladan bir tane.

“Şimdi hazır olur,” dedi Chani.

Sonra Paul'e baktı ve Paul kadına nasıl göründüğünü merak etti. Onu hâlâ egzotik bir dışdünyalı, incecik, sıırım gibi vücutlu, ama Fremenlere göre sudan şişmiş biri gibi mi görüyordu? Cha-ni'nin gözünde o hâlâ çölde kaçak hayatı yaşarlarken Fremen ta-u'su sırasında onunla yatmış ve kabile içindeki adı Usûl olan a-dam mıydı?

Paul başını eğip kendi vücuduna baktı: İnce yapılıydı ve kas-ları sertti ... yara izleri birkaç tane artmış olsa bile İmparator olarak geçirdiği on iki yılın ardından temelde aynıydı. Başını kal-dırınca bir raf aynasında yüzünü gördü – masmavi Fremen gözleri,

baharat bağımlısı olduğunu belli ediyordu ve Atreideslerin sivri burnuna sahipti. Halkına arenada boğa güreşi gösterisi yaparken ölen bir Atreides'in torununa layık bir görüntüsü vardı.^ψ

Paul birden o ihtiyarın söylediği bir şeyi anımsadı: *Yöneten, yönetilene karşı vazgeçilemez bir sorumluluk üstlenir. Sen bir çiftçisin. Bu, zaman zaman kendinizi değil diğerlerini düşünmeye yönelik ve sadece yönettikleriniz için eğlenceli olabilecek bir sevgi eyleminde bulunmanızı gerektirir.*

İnsanlar o ihtiyarı hâlâ sevgiyle anımsıyordu.

Peki ya ben Atreidesler için ne yaptım? diye sordu kendine. *Koynuların arasına kurt saldım.*

Bir an, onun adına gerçekleştirilen bütün o ölümleri ve şiddeti düşündü.

"Haydi şimdi yatağa!" dedi Chani sert, buyurgan bir sesle. Paul'un kulları bu ses tonunu duysalar afallarlardı.

İtaat edip sırt üstü yatağa uzandı, başını avuçlarının üstüne koydu ve kendini Chani'nin hareketlerinin o keyif verici tanıdıklığının getirdiği sakinleşmeye bıraktı.

Birden içinde bulunduğu oda ona çok eğlendirici geldi. Halkın İmparator'un yatak odası olarak hayal edeceği bir yer değildi kesinlikle. Kıpırdanıp duran korkülerin sarı ışığı, Chani'nin ardındaki bir rafa dizilmiş renkli cam kavanozların üstünde gölgeleri oynatıyordu. Paul kavanozların içinde neler olduğunu düşünüp içinden söylemeye başladı – kurutulmuş şifalı çöl bitkileri, merhemler, tütsüler, yadigârlar ... Tabr Siyeçi'nden bir avuç kum ... ilk çocuklarının saçından bir tutam ... uzun süre önce ... on iki yıl önce ölen çocuklarının ... Paul'ü İmparator yapan savaşta öldürülmüş masum bir seyirciydi o.

Odayı yoğun bir baharat kahvesi kokusu doldurmuştu. Paul kokuyu içine çekerken, gözü Chani'nin kahveyi hazırladığı tepsinin yanındaki sarı bir kâseye ilişti. Kâsedede yer-fındığı vardı. Sehpanın altına yerleştirilmiş zehir-bulucu böceksi kollarını yiyece-

^ψ Paul'un dedesi Paulus Atreides'in arenada nasıl öldüğünü okumak isteyenler için bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 422-32. —ed.

ğin üstünde dalgalandırıyordu. Zehir-bulucu Paul'ü birden sinirlendirdi. Eskiden, çölde yaşarlarken zehir-buluculara asla ihtiyaçları olmazdı!

"Kahve hazır," dedi Chani. "Aç mısın?"

Paul'ün kızgın hayır homurtusu, Arrakeen'in hemen dışındaki alandan uzaya yükselen bir baharat mavnasının tiz çılgılığı içinde boğuldu.

Ama Chani kızdığını görmüştü; yine de fincanlara kahve koydu ve birini onun elinin yanına bıraktı. Sonra yatağın ayak ucuna oturup Paul'ün bacaklarını gerdi ve ovmaya başladı; damıtıcı-giysi içinde yürümek adamın kaslarını boğum boğum yapmıştı. Sanki önemsiz bir konuyu anlatıyormuş gibi sakın, ama Paul'ü kandıramayan bir sesle konuşmaya başladı: "İrulan çocuk yapmak istiyor; bunu konuşalım."

Paul'ün gözleri birden faltaşı gibi açıldı. Chani'yi dikkatle süzdü. "İrulan, Wallach'tan döneli iki gün bile olmadı. Şimdiden başını mı ağrıtmaya başladı?"

"Rahatsız olduğu meseleler var; bunları konuşmadık," dedi Chani.

Paul zihinsel dikkatini toplayarak ve annesinin ettiği yeminleri çiğnemek pahasına öğrettiği Bene Gesserit Yöntemiyle, gözlemsel ayrıntıların insafsız ışığında Chani'yi en küçük ayrıntısına dek inceledi. Ama bu Chani'nin üstünde uygulamaktan hoşlanmadığı bir şeydi. Chani'ye bağlı kalmasının sebeplerinden biri de, onun yanındayken gerginlik yaratan güçlerini pek kullanmak zorunda olmayışıydı. Chani genellikle sinir bozucu sorular sormaktan kaçınırdı. Bir Fremenin içgüdüsel nezaketine sahipti. Daha çok pratik sorular sorardı. Chani erkeğinin konumuyla ilgili gerçeklerle ilgilenirdi – Konsey'deki gücü, lejyonlarının ona sadakâti, müttefiklerinin becerikliliği ve yetenekleriyle. Bilgileri zihninde en ince ayrıntılarına dek sınıflandırırdı. Bilinen her düşmanın başlıca zayıflıklarını, düşman kuvvetlerin muhtemel hamlelerini, komutanlarının savaş planlarını, ana endüstrilerin üretim ve teçhizat kapasitelerini sayıp dönebilirdi.

Şimdi İrulan hakkında o soruyu neden sorduğunu merak et-

mişti Paul.

“Canını sıktım,” dedi Chani. “Niyetim bu değildi oysa.”

“Neydi peki?”

Chani gözlerine bakarak utangaç bir edayla gülümsedi. “Sevgilim, kızdıysan lütfen saklama.”

Paul başını yatağın arkasına yasladı. “Onu göndereyim mi?” diye sordu. “Artık pek işime yaramıyor. Ayrıca Rahibeler Birliği’ne yaptığı yolculuğa dair hislerim de hiç hoş değil.”

“Hayır, onu göndermemelisin,” dedi Chani. Paul’un bacaklarına masaj yaparken sakın ses tonuyla konuşmayı sürdürdü: “Onun düşmanlarımızla bağ kurmamızı sağladığını ve düşmanlarımızın planlarını onun aklından okuduğunu kaç kez söyledin.”

“Öyleyse neden onun çocuk yapma arzusundan bahsetmek istiyorsun?”

“Bence onu hamile bırakırsan hem düşmanlarımızı şaşırtır, hem de İrulan’ı zayıflatırsın.”

Paul bacaklarında gezinen ellerin hareketlerinden, bunu söylemenin Chani için ne kadar güç olduğunu anlayabiliyordu. Boğazına bir şeyler düğümlendi. “Chani, sevgilim, onu asla yatağıma almayacağıma dair yemin ettim,” diye fısıldadı. “Eğer benden çocuğu olursa çok fazla güçlenir. Senin yerine geçmesini istemezsin değil mi?”

“Benim yerim yok ki.”

“Bu doğru değil Sihayam, çöl baharım. Hem niye durup dururken kafanı İrulan’la yormaya başladın ki?”

“Seni düşünüyorum, onu değil! Karnında bir Atreides çocuğu taşırsa, dostları onun sadakâtinden şüphelenmeye başlar. Düşmanlarımız ona ne kadar az güvenirse, onu o kadar az kullanırlar.”

“Benden bir çocuğu olması, senin ölmene yol açabilir,” dedi Paul. “Burada ne dolaplar döndüğünü biliyorsun.” Eliyle etrafı gösterdi.

“Bir veliahtın olmalı!” dedi İrulan.

“Haa,” dedi Paul.

Mesele buydu demek. Chani ona bir çocuk doğuramamıştı. Öy-

leyse başka biri doğurmalıydı. Neden İrulan olmasındı ki? Chani'nin aklı böyle işliyordu. Ayrıca çocuk sevişerek yapılmalıydı, çünkü İmparatorluk'ta yapay dölleme yöntemlerine karşı çok güçlü tabular vardı. Chani bir Fremen olarak kararını vermişti.

Paul bu düşüncelerin ışığında Chani'nin yüzünü tekrar incelemeye başladı. Bazı açılardan kendi yüzünden daha iyi bildiği bir yüzdü bu. Bu yüzü şehvetin yumuşaklığında, uykunun tatlılığında, korku, öfke ve keder duygularıyla yıkanırken defalarca görmüştü.

Gözlerini kapattı ve Chani'nin genç kızlık görüntüleri yeniden belleğinde beliriverdi – bir bahar vakti peçesini takmış hali, şarkı söyleyişi, yanında uyanışı – öylesine kusursuz, öylesine gerçek gibiydi ki içi sızladı. Hafızasındaki Chani gülümsedi ... önce utanmış bir şekilde, sonra giderek uzayan, görüş alanına yayılan bir gülümsemeyle; sanki kaçmak istiyordu.

Paul'un ağzı kurudu. Bir an için mahvolmuş bir geleceğin tüten dumanlarının kokusunu aldı ve kendisine soyutlanmasını ... soyutlanmasını ... soyutlanmasını emreden birinin sesini işitti. Kehanet güçleri sayesinde sonsuzluğu öyle çok dinlemişti ki; nice yabancı dil parçacıkları duymuş, taşları ve kendisine ait olmayan vücutları dinlemişti. Korkunç amaçla tanıştığı ilk günden beri geleceğe huzur bulma umuduyla bakmıştı.

Bir çıkış yolu vardı elbette. Bu yolu tam olarak kavrayamasa da, varlığını yüreğinde biliyordu – ona soyutlan, soyutlan, soyutlan diye kesin talimatlar veren bir gelecek rotası.

Paul gözlerini açıp Chani'nin kararlı yüzüne baktı. Bacaklarına masaj yapmayı kesmiş, kıılmıdamadan oturuyordu. Tam bir Fremen idi. Yatak odalarının mahremiyetinde genellikle saçına bağladığı mavi nezhoni eşarabının altındaki yüzü hâlâ tanıdıktı. Ama orada şimdi bir kararlılık maskesi vardı; kadim ve Paul'e yabancı bir düşünce tarzı. Fremen kadınları binlerce yıldır erkeklerini paylaşırdı. Her zaman seve seve yapmasalar da kabullendikleri bir şeydi bu. Chani'nin bu Fremen yönü gizemli bir şekilde açığa çıkmıştı.

"İstedğim tek veliahtı bana sen vereceksin," dedi Chani'ye.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Chani. Ses tonundan, Paul'ün

kehanet yeteneğini kastettiği belliydi.

Paul daha önce defalarca olduğu gibi, kâhinliğin inceliklerini nasıl açıklayabileceğini bir kez daha bulmaya çalıştı. Dalgalandıran bir yüzeyi kaplayan o sayısız zaman hattını nasıl anlatacaktı? İç geçirdi. Bir nehirden avuçlarıyla su aldığını anımsadı. Titreyerek su içtiğini anımsadı. Kâhinlerin sayısının çokluğu yüzünden giderek belirsizleşen gelecekte nasıl yüzebilirdi ki?

“Demek görmedin,” dedi Chani.

Çoğunlukla kendisini ölüm noktasına getirecek bir çaba harcayarak görebildiği o gelecekte, acı verici şeylerden başka ne olabilir, diye kendine sordu Paul. Düşmanca yaklaşımlar sergileyen, çorak bir ara bölgede duygularının kontrolsüzce sürüklendiğini, dalgalandığı, huzursuzca dışa yayıldığı bir yerde bulunduğunu hissediyordu.

Chani, Paul’un bacaklarını örtüp konuştu: “Atreides Hanedanı’nın veliahtını tek bir kadına veya tesadüflere bırakamazsın.”

Paul annesinin de aynı şeyi söyleyeceğini düşündü. Leydi Jessica, Chani’yle gizli gizli konuşuyor muydu yoksa? Annesi her şeyden önce Atreides Hanedanı’nı düşünürdü. Aldığı Bene Gesserit eğitimi ve koşullanması yüzündendi bu; annesi artık Rahibeler Birliği’yle savaşmasına karşın, üzerindeki etkilerini hâlâ tam olarak atamamıştı.

“Bugün İrulan’la yaptığım konuşmayı dinledin değil mi?” diye suçladı.

“Dinledim,” dedi Chani, ona bakmadan.

Paul zihnini İrulan’la yaptığı konuşmayı anımsamaya yoğunlaştırdı. Aile salonuna girmiş ve Chani’nin dokuma tezgâhında yarım kalmış bir cübbe olduğunu görmüştü. İçeride kesif bir kumsolucanın kokusu vardı ve bu kötü koku melanjin tarçın kokusunu neredeyse tamamen bastırıyordu. Birisi baharat katkılı halının üstüne dönüştürülmemiş baharat özü dökmüş ve halının içine iyice işlesin diye bırakıp gitmişti. Hoş bir karışım olmamıştı bu. Baharat özü halıyı eritmişti. Eskiden halının olduğu yerde, şimdi plastaş zemin üstündeki donmuş yağlı lekeler vardı. Birini çağırıp salondaki bu pisliği temizletmeyi düşünmüştü. Ama tam o sırada Ha-

rah, Stilgar'ın karısı ve Chani'nin en yakın kadın arkadaşı, içeri girip İrulan'ın geldiğini bildirmişti.

İrulan'la o pis kokulu odada görüşmek zorunda kalmıştı. Fre-menler kötü kokuların felaket habercisi olduğuna inanırdı ve bu düşünceyi bir türlü aklından atamamıştı.

İrulan girerken Harah odadan çıkmıştı.

"Hoş geldin," demişti Paul.

İrulan'ın üstünde gri balina kürkünden bir cüppe vardı. Kürkünü iyice üstüne oturtup eliyle saçını düzeltmişti. Paul kullandığı yumuşak ses tonunun İrulan'ı şaşırttığını hatırlıyordu. Kadının bu görüşme için hazırladığı öfkeli sözlerin kafasındaki diğer düşüncelerin etkisiyle karmakarışık olup dağıldığı belliydi.

"Rahibeliğin sahip olduğu son ahlak kırıntılarını da yitirdiğini söylemeye geldin, değil mi?" demişti Paul.

"Böyle saçma sapan konuşmak tehlikeli değil mi?" diye sormuştu İrulan.

"Hem saçmalamak hem de tehlikeli olmak iyi değildir," demişti Paul. Aldığı Bene Gesserit eğitimiyle, İrulan'ın odadan çıkmak istediğini sezmişti. Kadın bir anlığına korkusunu ele vermişti, ama istemese de kendisine verilen bir görevi yapmak zorunda olduğu anlaşılıyordu.

"Kraliyet soyundan bir prensesten çok fazla şey istiyorlar," demişti.

Paul kendini suskunluğa zorlayan İrulan'ın bunu başarmak için kendini çok sert bir kontrol altına soktuğunu da fark etmişti. *Sırtında gerçekten ağır bir yük taşıyor*, diye düşünmüş ve bu muhtemel geleceği neden önceden göremediğini merak etmişti.

İrulan giderek gevşemişti. Korkuya yenik düşmenin veya kaçıp içine kapanmanın anlamsız olduğuna karar vermiş gibiydi.

"İklimin sertleşmesine izin vermişsin," demişti kadın, cübbesinin üstünden kollarını ovuşturarak. "Bugün hava nemsizdi ve kum fırtınası vardı. Buraya hiç yağmur yağdırmayacak mısın?"

"Buraya havadan sudan konuşmak için gelmedin," demişti Paul. İrulan'ın imalı konuştuğunu seziyordu. Aldığı eğitimden dolayı açıkça söyleyemeyeceği bir şeyi mi ima etmeye çalışıyordu? Öyle

gibi görünüyordu. Birden kendini akıntıya kapılmış gibi hissetmişti ve tutunabileceği sağlam bir şey bulmalıydı.

“Çocuk yapmalıyım,” demişti İrulan.

Paul başını olmaz anlamında iki yana sallamıştı.

“Yapmalıyım!” demişti İrulan öfkeyle. “Gerekirse çocuğuma başka baba bulurum. Seni boynuzlarım. Bunun duyulmasını ister misin?”

“Beni istediğin kadar boynuzla,” demişti Paul, “ama çocuk yapamazsın.”

“Beni nasıl durduracaksın ki?”

“Gerekirse seni boğdurturum,” demişti Paul, son derece müşfik bir gülümsemeyle.

Şok edici sessizliğin içinde İrulan bir an afallamış, dili tutulmuş ve Paul, özel odalarını ayıran kalın perdelerin ardından Chani'nin onları dinlediğini sezmişti.

“Senin karınım ben,” diye fısıldamıştı İrulan.

“Salakça oyunlar oynamayalım,” demişti Paul. “Sen karım rolünü oynuyorsun, o kadar. Karımın kim olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bir baş belasıyım, o kadar,” demişti İrulan acı acı.

“Sana acı çektirmek istemiyorum,” demişti Paul.

“Bu konum için beni sen seçtin.”

“Ben değil,” demişti Paul. “Kader seçti. Baban seçti. Bene Geserit seçti. Lonca seçti. Şimdiyse seni tekrar seçtiler. Seni şimdi ne için seçtiler İrulan?”

“Neden çocuğunu doğuramıyorum?”

“Çünkü bu rol için seçilmedin.”

“İmparatorluk veliahtını doğurmak benim hakkım! Babam—”

“Baban hayvanın tekiydi ve hâlâ öyle. İkimiz de biliyoruz ki, yöneteceği ve koruyacağı varsayılan insanlıktan iyice çıkmıştı.”

“Senden daha mı az nefret ediliyordu yani?” diye parlamıştı İrulan.

“İyi bir soru,” demişti Paul hafif bir alaycı gülümsemeyle.

“Bana acı çektirmek istemediğini söylüyorsun. Ama...”

"Zaten bu yüzden istediğin kişiyle yatabilirsin diyorum. Ama kulaklarını iyice aç ve anla: Kendine bir sevgili bul, ama aileme babası belirsiz bir çocuk getirme. Böyle bir çocuğu reddetmek zorundayım. Çeneni sıkı tuttuğun ve çocuk doğurmadığın sürece erkeklerle ne yaptığın umurumda değil. Bu şartlar altında başka tür-lüsünü hissetmem salaklık olur. Ama büyük bir cömertlikle sana verdiğim bu izni istismar etmeye kalkma. Mesele taht olduğunda, veliahtın geleceği soyun kararını ben veririm. Buna ne Bene Ges-serit ne de Lonca karar verebilir. Arrakeen Ovası'nda babanın sar-dokar lejyonlarını ezdiğimde kazandığım ayrıcalıklardan biri de buydu."

"Sen bilirsin," demişti İrulan ve dönüp hızla odadan çıkıp git-miştir.

Paul zihninde bu görüşmeyi tamamen yeniden yaşadıktan sonra dikkatini bir kez daha yataklarında, yanında oturan Chani'ye yö-neltti. Kendisinin İrulan hakkındaki karmaşık hislerini ve Cha-ni'nin verdiği Fremence kararı anlayabiliyordu. Farklı koşullar al-tında, Chani ve İrulan arkadaş olabilirlerdi.

"Kararın ne?" diye sordu Chani.

"Doğurmayacak," dedi Paul.

Chani sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla Fremenlerin bil-lurbiçak işaretini yaptı.

"Olabilir, yine de kararım değişmez," dedi Paul.

"Bir çocuk İrulan'ın sorunlarını çözmez mi sence?" diye sordu Chani.

"Salakça bir fikir bu."

"Ben salak değilim aşkım."

Paul öfkelendi. "Salaksın demedim! Ama burada kahrolası bir aşk romanından bahsetmiyoruz. Koridorun biraz ilerisinde gerçek bir prenses var. İmparatorluk sarayında her çeşit kumpası görerek büyüyen bir prenses. Kumpas kurmak onun için o salakça tarih ki-taplarını yazmak kadar kolay bir şey!"

"Kitapları salakça değil sevgilim."

"Değildir herhalde." Öfkesini bastırıp sakinleşerek Chani'nin elini tuttu. "Kusura bakma. Ama o kadın bir sürü kumpas kuruyor

– kumpas içinde kumpas. Dikkat et de bunlardan birine alet olma.”

Chani usulca konuştu: “Olur muyum hiç?”

“Olmazsın biliyorum.” Chani’ye baktı. “Eee, bana ne anlatmaya çalışıyorsun peki?”

Chani, Paul’ün yanına uzanıp başını boynuna yasladı. “Seninle nasıl savaşıyorlar konusunda bir karara varmışlar,” dedi. “İru-lan’dan gizli kararların pis kokuları yayılıyor.”

Paul kadının saçını okşadı.

Chani çok önemli bir konuya değinmişti.

İçinde korkunç amaç kıpırdanıyordu. Ruhunda esen bir *coriolis* rüzgârı gibiydi. Varlığının iskeletinin etrafından ıslak çalarak esi-yordu. Vücudu birden zihninin asla bilemediği şeyleri kavradı.

“Chani, sevgilim,” diye fısıldadı. “Cihada son vermek, Vüzera ordularının bana yüklediği lanet olası tanrılık konumundan kurtulmak için ne yapmalıyım biliyor musun?”

Chani ürperdi. “Vazgeçtiğini söylemen yeter,” dedi.

“Yo, hayır. Hatta şu anda ölsem bile ismim onları yönetmeye devam edecektir. Atreides adının bu dinsel kasaplığa bulaştığını düşündükçe...”

“Ama sen İmparator’sun. Sen–”

“Ben sadece bir sembolüm. Tanrı ilan edilen birinin yapamaya-cağı tek şey, bu sözde tanrılığın kontrolünü elinde tutabilmektir.” Bedenini sarsan acı bir kahkaha attı. Gelecekteki, henüz hayal bile edilemeyen hanedanların kendisini izlediğini hissediyordu. Varlığının kaderin halkalarından koparıldığını, dışlandığını, haykırdığını hissediyordu – sadece ismi varlığını sürdürüyordu. “Ben seçildim,” dedi. “Belki de doğarken ... şurası kesin ki, kendi kararımı veremeyeceğim bir yaşta. Ben seçildim.”

“Öyleyse seçilmişliğini iptal et.”

Chani’nin omzunu sarıldığı koluyla sıktı. “Zamanı gelince sevgilim. Bana birazcık daha zaman ver.”

Dökülmeyen yaşlar gözlerini yakıyordu.

“Tabr Siyeçi’ne dönmeliyiz,” dedi Chani. “Bu taştan çadırdan

başa çıkamayacağımız kadar çok şey var.”

Paul başı sallayarak onayladı. Çenesini kadının başındaki yumuşak eşarba sürttü ve Chani'nin yatıştırıcı baharat kokusu genzine doldu.

Siyeç. Kadim Çakobsa dilindeki bu sözcüğü düşündü. Tehlike zamanında sığınılacak yer anlamına geliyordu. Chani'nin önerisini duyunca dümdüz uzayan kumları, düşmanın gelişinin çok uzaktan seçilebildiği engin arazileri özlemeye başlamıştı.

“Kabileler Müeddib'in onlara geri dönmesini bekliyor,” dedi Chani. Başını kaldırıp Paul'e baktı. “Sen bize aitsin.”

“Ben bir hayale aidim,” diye fısıldadı Paul.

Cihadı düşündü, uçsuz bucaksız mesafeler boyunca birbiriyle kaynaşan genleri ve ona bütün bunlara nasıl son verebileceğini gösteren hayali. Bedelini ödemeli miydi? O zaman bütün bu nefret sona erecekti; ateşlerdeki korların sönüşü gibi – birer birer. Ama ... bedeli öyle korkunçtu ki!

Tanrı olmayı hiç istemedim, diye düşündü. Tek istediğim sabah ışığında mücevher gibi parladıktan sonra kaybolan bir çiğ gibi olmaktır. Meleklerden ve lanetlenmişlerden kurtulmak istiyordum. Yalnız kalmak istiyordum ... dikkat edilmemek.

“Siyeç'e geri dönecek miyiz?” diye ısrar etti Chani.

“Evet,” diye fısıldadı Paul. *Bedeli ödemeliyim, diye düşündü.*

Chani derin derin iç geçirdikten sonra tekrar ona yaslandı.

Vaktimi boşa harcadım, diye düşündü Paul. Hem sevgi, hem de cihat tarafından nasıl da kuşatılmış durumda olduğunu anladı. Cihatta öleceği kesin bir sürü kişinin yanında, tek bir kişinin, çok sevdiği biri olsa da tek bir kişinin hayatının ne önemi vardı? Tek bir kişinin çektiği acı, pek çok kişinin çektiği acıya eşdeğer olabilir miydi?

“Sevgilim?” dedi Chani.

Paul elini Chani'nin dudaklarına bastırdı.

Kaçacağım, diye düşündü. Hâlâ gücüm varken uzayın içinde bir yerlere kaçacağım, iğne deliklerinden geçerek. Ama biliyordu ki bunu yapmak tamamen anlamsızdı. Cihat onu bir hayalet gibi takip ederdi.

Ne diyebilirdi ki? İnsanlar onu kaba ve aptalca şeyler yapmaya zorlarken ne diyebilirdi? Onu kim anlayabilirdi ki?

Tek istediğim geriye dönüp şöyle demektir: "Bakın! Varoluş beni hapsedemedi. Bakın! Kayboluyorum! Bir daha hiçbir şey, hiçbir insan tuzağı beni kapana kıştırılmaz. Dinimi reddediyorum! Muhteşem bir an yaşıyorum! Özgürüm!"

Ne boş laflar!

"Dün Kalkan Yamacı'nın dibinde iri bir solucan görülmüş," dedi Chani. "Yüz metreden uzunmuş, dediklerine göre. Buralara artık böyle iri solucanlar pek gelmiyor. Sanırım su onları uzak tutuyor. Bu solucanın Müeddib'i çöle, yurduna geri çağırmak için geldiği söyleniyor." Paul'un göğsünü çimdikledi. "Gülme!"

"Gülmüyorum."

Fremenlerin ısrarla bağlı kaldığı efsaneler onu şaşırtıyordu. Yüreginin daraldığını hissetti; bunun sebebi âdâbdı, zorlayıcı bellek. Caladan'da çocukluğunu geçirdiği odasını anımsadı ... o taş odadaki karanlık bir geceyi... geleceği görüşünü! Geleceği ilk görüşlerinden biriydi. Zihninin o hayalin içine daldığını hissetti. Puslu hafızasında (hayal içinde hayal) bir grup Fremen gördü, cübbeleri tozluysa. İri kayalıkların arasındaki bir geçitten tek sıra halinde geçiyorlardı. Kumaşa sarılı uzun bir şey taşıyorlardı.

Paul görüntüdeki kendisinin şöyle dediğini işitti: "Çok tatlıydı ... ama en tatlısı sendin ..."

Âdâb onu serbest bıraktı.

"Sustun," diye fısıldadı Chani. "Ne oldu?"

Paul ürperdi. Chani'ye bakmadan doğrulup oturdu.

"Çölün kıyısına gitmeme kızdın," dedi Chani.

Paul konuşmadan yalnızca başını sallayarak hayır diye yanıtladı.

"Gittim çünkü çocuk istiyorum," dedi Chani.

Paul konuşmayı başaramadı. Gördüğü o eski hayalin etkisindeydi hâlâ. Korkunç amaç! O anda, tüm yaşamı bir kuşun havalanışıyla sallanan bir dal gibiydi ... o kuşun adı *rastlantıydı*. Özgür irade.

Kâhinliğin cazibesine kapıldım, diye düşündü.

Bu tuzağa düşmenin tek hatlı bir hayat yolunda ilerlemek anlamına gelebileceğini hissediyordu. Kâhin geleceği gören değil de, geleceği yaratan kişi olabilir miydi? Çok eskiden gerçekleşen o uyanışıyla birlikte, gizli bir ağa yapışmış olabilir miydi? Bir örümceğe benzeyen, korkunç ağzını açmış üstüne gelen bir geleceğin kurbanı mı olmuştu?

Bir Bene Gesserit aksiyomunu anımsadı: *Kaba kuvvet kullanmak, kendini daha büyük güçlerin insafına terk etmektir.*

“Seni kızdırıyor biliyorum,” dedi Chani, koluna dokunarak. “Kabileler gerçekten de eski ayinlerine ve kanlı adaklarına tekrar başladılar, ama ben bunlara katılmadım.”

Paul derin bir soluk aldı. Titriyordu. Gördüğü hayalin dağıldığı yerde şimdi derin ve dingin bir kuyu duruyordu. İçinde kontrol edemediği, hipnotize edici akıntılar vardı.

“Lütfen,” diye yalvardı Chani. “Bir çocuk istiyorum; çocuğumuz olsun istiyorum. Kötü bir şey mi bu?”

Paul, kadının kendisine dokunan kolunu okşadıktan sonra hafifçe uzaklaştı. Yataktan kalkıp korkürelere söndürdü, balkon penceresine doğru gitti ve perdeleri açtı. Çöl buralara kadar sızamıyor, ancak kokuları alınabiliyordu. Karşısında penceresiz bir duvar karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ay ışığı etrafı çevrelenmiş bir bahçeyi, geniş yapraklı ağaçları ve ıslak yeşillikleri aydınlatıyordu. Yaprakların arasında yıldızları yansıtan balıklı bir havuzu, gölgelerin içinde beyaz beyaz ışıldayan bitki kümelerini görebiliyordu. Bahçeye bir an için Fremenlerin gözüyle baktı: Yabancı, tehditkâr, suyu bu kadar israf ettiği için tehlikeli görünen bir yeri.

Su satıcılarını düşündü; halka cömertçe su dağıttığı için onların tekerlerine çomak sokmuştu. Hepsi ondan nefret ediyordu. O, geçmiş katletmişti. Ve diğerleri de, hatta eskiden değerli suyu satın alabilecek solarilere ulaşmak için dövüşmek zorunda kalanlar bile, eski âdetleri değiştirdiği için ondan nefret ediyorlardı. Müeddib’in uygulattığı ekolojik program gezegenin dokusunu değiştirdikçe, insanların direnişi artıyordu. Tüm bir gezegeni baştan aşağı değiştirebileceğimi, herhangi bir bitkiyi söylediğim yerde ve

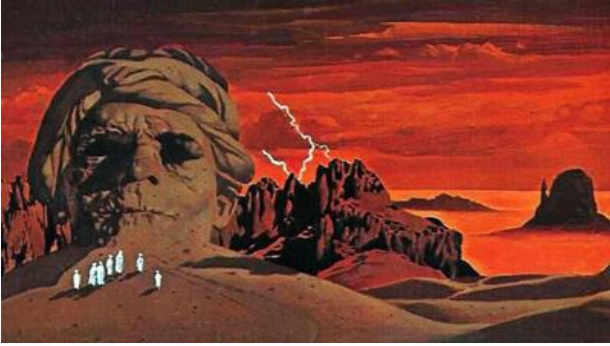
söylediğim şekilde yetiştirebileceğimi düşünmem haddini bilmezlik değil mi diye merak etti. Başarsa bile, dışarıda bekleyen evrenin geri kalanı ne olacaktı? Koskoca evren de aynı şekilde davranmasından korkmayacak mıydı?

Birden perdeleri çekip vantilatörleri kapattı. Karanlıkta Chani'ye döndü; kendisini orada beklediğini hissediyordu. Kadının su halkaları hacıların sadaka çanları gibi tıngırdıyordu. O sese doğru el yordamıyla yürüdü ve Chani'nin uzanmış kollarına ulaştı.

“Sevgilim,” diye fısıldadı Chani. “Canını mı sıktım?”

Kadının kolları Paul'e sarılırken, sanki onun geleceğini de sarıyordu.

“Sen sıkmadın,” dedi Paul. “Hayır ... sen sıkmadın.”



İşlemci alan kalkanının ve lazer silahının icadı, bunların birbirleriyle teması sonucunda oluşan patlatamanın hem saldırganın hem de saldırılanın ölümüne yol açar nitelikte olması; silah teknolojisinde günümüz için geçerli olan kuralların yerleşmesine yol açmıştır. Atomiklerin oynadığı özel rolün ayrıntılarına inmemize gerek yok. İmparatorluğumdaki herhangi bir Hanedan'ın sahip olduğu atomiklerin diğer Hanedanların elliden fazla gezegenini yok edebilecek kadar güçlü olmasının, sınırları biraz gerdiği doğrudur. Ama hepimiz böyle bir durumda müthiş bir şiddetle karşılık vermek için gereken planlarımızı da hazırlamış durumdayız. Lonca ile Konsey bu gücü kontrol altında tutuyor. Bu yüzden beni asıl kaygılandıran şey atomikler değil, özel silahlar olmak üzere eğitilmiş insanlar düşüncesinin gelişmesidir. Sınırsız bir alan bu; şu an için bazı kişilerin el attığı bir alan.

— Müeddib'in Savaş Akademisi'nde verdiği konferanstan
Stilgar Tarihçesi

Yaşlı adam kapısının ağzında durmuş masmavi gözleriyle bakıyordu. Çöl halkı yabancılara pek güvenmezdi ve onun gözlerinden de bu doğal güvensizlik okunuyordu. Beyaz sakalına karşın, ağzı kenarlarındaki derin çizgiler görülüyordu. Üstünde damıtıcı giysi olmaması ve evindeki nemin dışarı kaçtığını kesinlikle bildiği halde kapısını açık tutması, çok şey anlatıyordu.

Scytale eğilerek kumpasçılarının gizli selamını verdi.

Yaşlı adamın arkasında bir yerlerden *semuta* müziğinin atonal uyumsuzluğunun arasından bir rebabın hüznünlü tınıları duyuluyordu. Yaşlı adamın uyuşturucu almış gibi bir hali yoktu ve bu da *semuta* bağımlısının bir başkası olduğunu gösteriyordu. Yine de

zenginlere özgü bu bağımlılığa böyle bir yerde rastlamak Scytale'e tuhaf gelmişti.

"Uzaklardan selam getirdim," dedi Scytale gülümseyerek. Bu görüşme için basık bir surat seçmişti. Birden Dune'daki bazı yaşlı Fremenlerin Duncan Idaho'yla tanışmış olduğu ve yüzünü anımsayabilecekleri geldi aklına.

Bu yüzü sırf eğlenceli olur diye seçmişti, ama şimdi hata yapmış olabileceğini anlıyordu. Yine de yüzünü burada değiştirmeye cesareti yoktu. Sokağın iki tarafına kaygıyla bakındı. İhtiyar kendisini içeri davet etmek için ne bekliyordu ki?

"Oğlumu tanır mısın?" diye sordu ihtiyar.

Bu da parolalardan biriydi. Scytale uygun yanıtı verirken, hâlâ etrafa bakınıyordu, çevresinde oluşacak herhangi bir şüpheli duruma karşı tedirgindi. Buradaki konumu hiç hoşuna gitmemişti. İhtiyarın evi bir çıkmaz sokağın en sonundaydı. Etraftaki tüm evler eski Cihat savaşıları için yapılmıştı; Arrakeen'de İmparatorluk Havzası'ndan Tiemag'ın ötesine dek uzanan bir varoş oluşturmuşlardı. Sokağın boz plaskarısından yapılma duvarları boyunca mühürlü kapı girişlerinin koyu gölgeleri seçiliyordu. Bazı duvarlara müstehcen sözler yazılmıştı. Yaşlı adamın kapısının hemen yanındaki duvara biri tebeşirle, Beris adındaki birinin Arrakis'e iğrenç bir hastalık taşıyarak döndüğünü ve bu hastalık yüzünden erkekliğini kaybettiğini yazmıştı.

"Birileriyle birlikte mi geldin?" diye sordu ihtiyar.

"Yalnızım," dedi Scytale.

İhtiyar boğazını temizledi; hâlâ çıldırtıcı bir şekilde tereddüt ediyordu.

Scytale sabırlı olmaya çalıştı. Bu şekilde bağlantı kurmanın kendine özgü tehlikeli yanları vardı. İhtiyarın böyle davranmasının belki bir sebebi olabilirdi. Ama kararlaştırılan vakitte gelmişti. Solgun güneş neredeyse tam tepedeydi. Bu semtin insanları öğle vaktini evlerinin mühürlü kapılarının ardında, uyuyarak geçirirlerdi.

İhtiyarı kaygılandıran yeni komşusu mu yoksa, diye merak etti Scytale. Yandaki evin Otheym'e verildiğini biliyordu. Otheym es-

kiden Müeddib'in korku saçan fedayinlerinden, ölüm komandolarından biriydi. Katalist-cüce Bijaz da Otheym'le birlikte kalıyordu.

Scytale tekrar ihtiyara baktı; dikkatini elbisesinin sol kolunun boş bir şekilde sarkması ve üstünde damıtıcı-giysi olmaması çekti. Adamın otoriter bir havası vardı. Cihadda önemsiz bir rol oynamadığı belliydi.

"Ziyaretçimin adını öğrenebilir miyim?" diye sordu ihtiyar.

Scytale öyle rahatlamıştı ki az kalsın iç geçirecekti. İhtiyar onu içeri alacaktı demek. "Adım Zaal," dedi, bu görevde kendisine verilen isim buydu.

"Ben de Farok," dedi ihtiyar. "Bir zamanlar, Cihad'da Dördüncü Lejyon'un başarıydım. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Scytale adamın tehditkâr tavrını sezerek şöyle yanıtladı: "Tabr Siyeç'i'nde doğmuştun. Stilgar'ın adamıydın."

Farok rahatlamıştı. Yana çekildi. "Evime hoş geldin."

Scytale ihtiyarın yanından geçerek küçük ve loş bir giriş avlusuna süzüldü – avlunun zemini mavi mermerdendi, duvarlarında parlak kristal süslemeler vardı. Avlunun diğer tarafında daha geniş bir başka avlu uzanıyordu. Yarı saydam filtrelerden geçen ışık, İlk Ay'ınki gibi gümüşiydi. Sokak kapısı ardından gıcırdayarak kapandı ve nem mühürleri yerine oturdu.

"Bizler soylu insanlardık," dedi Farok, öne geçip geniş avluya doğru yürürken. "Dışlanmışlardan değildik. Graben^φ köylerinde ... böyle bir yerde yaşamadık. Kalkan Yamacı'nda, Habbanya Dağlarının ardında güzel bir siyecimiz vardı. Tek bir solucanla çölün içlerine, Kadem'e gidebiliyorduk."

"Evet, burası gibi değildi herhalde," dedi Scytale. Farok'un kumpasa neden katıldığını şimdi anlamıştı. Fremenler eski günleri ve eski âdetleri özlüyordu.

Geniş avluya girdiler.

Scytale ihtiyarın kendisinden hiç hoşlanmadığını ve bu hisle

^φ Graben: Temelini oluşturan yer kabuğu katmanlarındaki hareketler yüzünden toprak zeminin çökmesi sonucunda oluşan uzun jeolojik hendek.

mücadele ettiğini fark etti. Fremenler masmavi İbad gözlerine sahip olmayanlara güvenmezdi. Yabancıların gözlerine hakim olmadıklarını ve görmemeleri gereken şeyleri gördüklerini söylerlerdi.

Avluya girdiklerinde semuta müziği kesilmiş, yerini bir baliset tınlaması almıştı. Önce bir dokuzluk akor basılmış, sonra da Naraj dünyalarında popüler olan bir şarkı çalınmaya başlanmıştı.

Gözleri ışığa alışınca, Scytale sağındaki kemerlerin altındaki alçak bir divanda bağdaş kurmuş oturan delikanlıyı fark etti. Delikanlının gözlerinin yerinde boş çukurlar vardı. Körlere özgü o tuhaf farkındalık sayesinde, Scytale ona bakar bakmaz şarkı söylemeye başladı. Sesi gür ve hoştu:

*Bir rüzgâr toprağı aldı götürdü,
Ve aldı götürdü gökyüzünü
Ve tüm erkekleri!
Kim bu rüzgâr?
Bir tek ağaçlar kaldı eğilmeyen,
Su içiyorlar eskiden insanların içtiği yerlerden.
Çok fazla dünya tanıdım,
Çok fazla insan,
Çok fazla ağaç,
Çok fazla rüzgâr.*

Scytale, şarkının asıl sözlerinin böyle olmadığını biliyordu. Farok onu delikanlıdan uzaklaştırıp karşı taraftaki kemerlerin altına götürdü ve taş zemine yere serilmiş yastıkları gösterdi. taş döşemenin üzerine deniz yaratıklarının resimleri işlenmişti.

“Eskiden siyeçte şu yastık Müeddib’indi,” dedi Farok, siyah ve yuvarlak bir yastığı göstererek. “Şimdi senin.”

“Sana müteşekkirim,” dedi Scytale, siyah yastığa gömülürken. Gülümsedi. Farok bilgeliğini sergilemişti. Bilge insanlar, imalı şarkılar ve gizli mesajlar taşıyan sözler duyarken bile sadakâttan bahsederdi. Tiran İmparator’un korkunç güçlerini kim inkâr edebilirdi ki?

“Oğlumun müziği seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu Farok,

şarkının ritmini bozmayacak şekilde konuşarak.

Scytale tam karşısındaki yastığı işaret etti ve sırtını soğuk bir sütuna yasladı. “Müziği severim.”

“Oğlum gözlerini Naraj’ın fethi sırasında kaybetti,” dedi Farok. “Orada ona bakıyorlardı ve belki de orada kalmalıydı. Bu haliyle halkımızdan hiçbir kadın onunla birlikte olmaz. Ama yine de Naraj’da asla göremeyeceğim torunlarım olduğunu bilmek bana tuhaf geliyor. Naraj dünyalarını bilir misin Zaal?”

“Gençliğimde yüz dansçısı arkadaşlarımdan oluşan bir grupla oraları gezmiştim,” dedi Scytale.

“Demek bir yüz dansçısıydın,” dedi Farok. “Yüzün beni şaşırtmıştı. Eskiden tanıdığım birini hatırlatmıştı.”

“Duncan Idaho’yu mu?”

“Evet, onu. İmparator’un emrinde çalışan bir kılıçustasıydı.”

“Öldürüldüğü söyleniyor.”

“Evet, öyle diyorlar,” dedi Farok. “Peki gerçekten erkek misin? Birtakım hikâyeler duymuştum yüz dansçıların ... şey...” Omuzlarını silkti.

“Bizler Jadacha hermafroditleriyiz,” dedi Scytale. “İstediğimiz cinsiyete geçebiliriz. Şu anda erkeğim.”

Farok dudaklarını büzüp düşünceye daldıktan sonra, “Yiyecek ister misin?” dedi. “Susadın mı? Buzlu meyve?”

“Hayır, konuşmamız yeterli,” dedi Scytale.

“Misafirimin arzusu emirdir,” dedi Farok ve Scytale’in karşısındaki yastığa oturdu.

“Ebû Dûr, Zamanın Sonsuz Yollarının Babası, yücedir,” dedi Scytale. *İşte! Bir Lonca Dümencisinin yanından geldiğimi ve onun tarafından gizlendiğimi açıkça söyledim, diye düşündü.*

“Üç kere yücedir,” dedi Farok, âdet olduğu üzere ellerini kucağında kavuşturarak. Elleri yaşlı ve damarlıydı.

“Uzaktan görünen bir nesnenin ancak dış görünüşü seçilir,” dedi Scytale. Böylece İmparator’un şatosu hakkında konuşmak isteğini belirtiyordu.

“Karanlık ve kötü olan bir şeyin kötülüğü her mesafeden görü-

lür,” dedi Farok. Planın ertelenmesini öneriyordu.

Neden acaba? diye merak etti Scytale. Ama bunu sormak yerine “Oğlun nasıl kör oldu?” dedi.

“Naraj’ı savunanlar bir taş yakıcı kullandı,” dedi Farok. “Oğlum fazla yakındaydı. Kahrolası atomikler! Taş yakıcılar bile yasaklanmalı.”

“Yasakların sınırının çok yakınında duruyorlar, haklısın,” diye onayladı Scytale. *Naraj’da bir taş yakıcı ha!* diye düşündü. *Bu bize söylenmedi. Bu ihtiyar şimdi neden taş yakıcılardan bahsediyor ki?*

“Ona senin efendilerinden Tleilaxu gözleri satın almayı teklif ettim,” dedi Farok. “Ama lejyonlarda Tleilaxu gözlerinin kullanıcılarını köle ettiğine dair bir hikâye anlatılıyor. Oğlum o gözlerin metal, kendisininse etten olduğunu, ikisinin birleşmesinin günah olacağını söyledi.”

“Bir nesnenin özü yapılış amacına uymalıdır,” dedi Scytale; konuyu tekrar öğrenmek istediği şeye çekmeye çalışarak.

Farok’un dudakları gerildi, ama başıyla onayladı. “Ne istediğini açıkça söyle,” dedi. “Dümencinizin gücüne güvenmeliyiz.”

“İmparatorluk Şatosu’na girdin mi hiç?” diye sordu Scytale.

“Molitor zaferi şerefine verilen ziyafet için gitmiştim oraya. Saray taştan olduğundan içerisi buz gibiydi, en iyi Ix yapımı ısıtıcılarla dolu olmasına karşın. Ziyafetten önceki gece Alia Mabeti’nin terasında yattık. Müeddib’in orada ağaçları var, biliyorsundur – bir sürü dünyadan getirttiği ağaçlar. Biz başarılar en güzel yeşil cübbelerimizi giymiştik ve masalarımız ayrıydı. Çok fazla yiyip içtik. Gördüğüm bazı şeylerden tiksindim. Yürüeyebilen yaralılar koltuk değnekleriyle kendilerini zorlaya zorlaya gelmişlerdi. Müeddib’imizin kaç kişinin sakat kalmasına yol açtığını bildiğini hiç sanmıyorum.”

“Ziyafete karşı mıydın?” diye sordu Scytale. Baharat birasının ateşlediği Fremen orjilerini biliyordu.

“Siyeçte yaptığımız gibi ruhlarımızı birleştirmek değildi,” dedi Farok. “Tau yoktu. Askerlere köle kızlar verilmişti, eğlensinler diye. Herkes birbirine savaş öyküleri anlatıyor ve yaralarını gösteriyordu.”

“Demek o büyük taş şatonun içine girdin,” dedi Scytale.

“Müeddib bizi karşılamak için terasa çıktı,” dedi Farok. “Kaderimiz iyi olsun, dedi; öyle bir yerde çöl selamlaşmasını kullandı!”

“Onun özel odalarının yerini biliyor musun?” diye sordu Scytale.

“İyice içerilerde bir yerlerde,” dedi Farok. “Müeddib ve Chani şatoda göçebe hayatı yaşıyormuş ve bütün bunlar da Şatonun duvarlarının içinde oluyormuş. Halka sesleneceği zaman Büyük Salon’a çıkıyor. Kabul salonları ve resmi toplantı odaları var; koca bir kanadı tamamen özel muhafızlarına ayırmış, ayrıca tören için ayrılmış yerler ve daha içerilerde bir haberleşme bölümü var. Kalesinin altında, çok derinlerde bir oda olduğunu da duydum. Orada bir güdük solucan besliyormuş ve solucanın etrafı onu zehirleyip öldürecek su dolu bir hendekle çevriliymiş. Müeddib geleceğe orada bakıyormuş.”

Safsatalar ve gerçekler birbirine karışmış, diye düşündü Scytale.

“Yönetim kadrosundaki çalışanlar onu her yerde takip ediyorlar,” diye homurdandı Farok. “Kâtipler, uşaklar, uşakların uşakları. Eskiden beri ona çok yakın olan, Stilgar gibi kişilerden başka hiç kimseye güvenmiyor.”

“Sana güvenmiyor,” dedi Scytale.

“Bence varlığımı unuttu,” dedi Farok.

“Peki şatosuna nasıl girip çıkıyor?” diye sordu Scytale.

“İç surlardan birindeki bir çıkıntının üstünde ona ait minicik bir topter pisti var,” dedi Farok. “Müeddib oraya kendisinden başka hiç kimsenin iniş yapmasına izin vermiyormuş deniyor. İniş sırasında yapılacak en küçük bir yaklaşıma hesabı hatasının bile insanı dümdüz bir duvardan aşağıya, onun o kahrolası bahçelerinden birine düşüreceği söyleniyor.”

Scytale başını sallayarak onayladı. Bu muhtemelen doğrudu. İmparator’un özel bölmelerine havadan girişi sağlayacak pistin epey bir emniyetli olması gerekirdi. Atreidesler daima mükemmel pilotlardı.

“Müeddib *distrans* mesajlarını iletme için insanlar kullanı-

yor,” dedi Farok. “İnsanın içine dalga çeviriciler yerleştirilmesi küçültücü bir şey. İnsan kendi sesinin hâkimi olmalı. Sesinin içinde bir başkasına ait gizli mesajları taşımamalı.”

Scytale omuzlarını silkti. Bu zamanda artık tüm büyük güç odakları distrans kullanıyordu. Gönderici ile gönderilen kişi arasında nasıl bir engel çıkacağı asla bilinemezdi. Politik şifreleme açısından bakıldığında distrans, yazılı şifrelemelerden daha iyiydi, çünkü doğal ses yapılarının hafifçe değiştirilmesine dayandığı için fark edilmesi ve çözülmesi çok daha zordu.

“Onun vergi memurları bile bu yöntemi kullanıyor,” diye sızlandı Farok. “Benim zamanımda, distrans sadece küçük hayvanlara yüklenirdi.”

Ama hazine bilgileri gizli tutulmalıdır, diye düşündü Scytale. İnsanların devlet hazinesinin miktarını öğrenmeleri kaç hükümetin çökmesine sebep oldu.

“Fremen dostları Müeddib’in Cihadı hakkında şimdi ne hissediyor?” diye sordu Scytale. “İmparatorlarının tanrılaştırılmasına karşı çıkıyorlar mı?”

“Çoğu bunu aklından bile geçirmiyor,” dedi Farok. “Çoğu cihadı eskiden benim gördüğüm gibi görüyor. Tuhaf deneyimlerin, maceraların, refahın kaynağı olarak. Yaşadığım bu berbat graben kulübesi,” –Farok oturdukları geniş avluyu gösterdi– “altmış baharat lidasına mal oldu. Yani doksan kontara! Eskiden bu bana inanılmaz bir servet gibi gelirdi.” Başını saçmalık der gibi iki yana salladı.

Geniş avlunun karşı tarafındaki kör genç balisetiyle bir aşk şarkısı çalmaya başladı.

Doksan kontar ha, diye düşündü Scytale. Ne tuhaf. Büyük para elbette. Farok’un berbat kulübe dediği bu yer başka birçok gezegende saray gibi görülür. Ama her şey görecelidir – kontar bile. Örneğin Farok baharat için kullanılan bu ağırlık ölçüm biriminin nereden geldiğini biliyor mu? Bir zamanlar bir buçuk kontarın bir deve yüküne tekabül ettiğini hiç düşündü mü? Sanmam. Farok deve nedir bilmiyordur herhalde; Dünyanın Altın Çağı’ndan da habersizdir.

Farok sözlerini oğlunun balisetinden yükselen melodiyle tuhaf

bir ahenk içine sokarak konuşarak: “Billurbıçağım, on litrelik su halkalarım, babamdan kalma bir mızrağım, kahve takımım, siyeçimdeki diğer tüm şişelerden daha eski kırmızı bir şişem vardı. Toplanan baharatımızda kendi payım vardı, ama param yoktu. Zengindim, ama bunu bilmiyordum. İki karım vardı. Biri pek güzel değildi, ama onu severdim. Diğeriyse aptal ve dikkafalıydı, ama vücudu ve yüzü melek gibiydi. Bir Fremen naibiymdim, solu canları sürerdim, o devlerin ve çölün efendisiydim.”

Avlunun karşı tarafındaki genç, şarkısının ritmini hızlandırıyor.

“Düşünmeme gerek olmayan bir sürü şey bilirdim,” dedi Farok. “Çölümüzün çok altında su olduğunu, Küçük Yaradanlar tarafından orada tutulduğunu bilirdim. Atalarımın Şeyh Hulud’a baki-reler kurban ettiğini bilirdim ... Liet-Kynes bizi bundan vazgeçirmeden önce. Vazgeçmemeliydik aslında. Bir solucanın ağzındaki mücevherleri görmüştüm. Ruhumun dört kapısı vardı ve hepsini de biliyordum.”

Sustu. Düşüncelere dalmıştı.

“Sonra o Atreides ile cadı annesi geldi,” dedi Scytale.

“Evet, Atreides geldi,” dedi Farok. “Siyeçimizde, aramızda kullanmak için *Usûl* adını verdiğimiz kişi. Müeddib’imiz, mehdimiz! Cihat çağrısını yaptığında ben de ‘Niye gidip orada savaşıyım ki? Orada akrabam yok,’ diyenlerden biriydim. Ama başkaları gitti – gençler, dostlarım, çocukluk arkadaşlarım. Döndüklerinde bu *kurtarıcı* Atreides’in güçlerinden, büyücülüğünden bahsetmeye başladılar. O, düşmanımızla savaşmıştı, Harkonnenlerle. Gezegenimizi cennete dönüştürmeyi vaat eden Liet-Kynes onu kutsamıştı. Bu Atreides’in dünyamızı ve evrenimizi değiştirmeye geldiği, geceleri altın goncalar açtırabilecek bir adam olduğu söyleniyordu.”

Farok ellerini açıp havaya kaldırdı ve avuçlarına baktı. “İnsanlar İlk Ay’ı gösteriyor ve O’nun ruhu orada, diyorlardı. Bu yüzden Müeddib adını almıştı. Bütün bunlara ilk başta bir anlam verememişim.”

Ellerini indirdi ve gözlerini avlunun diğer tarafındaki oğluna dikti. “Kafamda düşünceler yoktu. Yüreğimde, midemde ve kasık-

larımda hisler vardı o kadar.”

Arkaplandaki müziğin temposu bir kez daha hızlandı.

“Neden cihada katıldım, biliyor musun?” İhtiyarın sert bakışları, Scytale’e yoğunlaşmıştı. “Deniz diye bir şeyin varlığını duymuştum. Eğer yalnızca burada, kumullarımız arasında yaşamışsan denize inanman zordur. Bizim denizimiz yok. Dune halkı hiç deniz diye bir şey bilmedi. Bizim rüzgâr-kapanlarımız vardı. Liet-Kynes’in bize vaat ettiği büyük değişim için su biriktiriyorduk ... Müeddib bu değişimi elinin bir hareketiyle gerçekleştirdi. Bir kanâtı, yani üstü açık kanal boyunca toprağın üstünde akan suyu hayal edebiliyor ve bunu düşününce de bir nehrin nasıl bir şey olduğunu kafamda canlandırabiliyordum. Ama denizi nasıl hayal edebildim ki?”

Farok başını kaldırıp avlusunun yarı saydam kubbesine baktı; sanki uzayın derinliklerini, evreni görmeye çalışıyordu. “Deniz,” diye fısıldadı. “Bu hayal edemeyeceğim kadar engin bir şeydi. Ama tanıdığım bazı insanlar bu mucizeyi gördüklerini söylüyordu. Yalan söylediklerini düşünüyordum, yine de bundan emin olmalıydım. Cihat ordusuna yazılmamın sebebi işte buydu.”

Delikanlı balisetinde sert bir son akor bastıktan sonra tuhaf bir şekilde dalgalanan ritimli yeni bir şarkıya başladı.

“Peki, denizini buldun mu?” diye sordu Scytale.

Farok susuyordu ve Scytale ihtiyarın kendisini duymadığını düşündü. Balisetin müziği bir gelgit hareketi gibi yükselerek üstlerine dalga dalga geliyordu. Farok’un solukları müziğin ritmiyle ahenkliydi.

“Güneş batıyordu,” dedi sonunda Farok. “Usta ressamların yaptığı günbatımı tablolarından biri gibiydi. Kırmızısı cam şişemin kırmızısı gibiydi. Altın sarısı... ve mavi renkler de vardı. Enfeil denilen dünyadaydım, lejyonuma zafer kazandırdığım yerde. Havası çok nemli bir dağ geçidinden geçmiştik; öyle nemliydi ki, boğulacak gibi oluyordum. Ve orada, aşağıda arkadaşlarımla anlattığı şey uzanıyordu: Göz alabildiğine uzanan sular. Aşağı indik. Denizin kıyısına gidip su içtim. Tadı kötüydü ve kustum. Ama o manzaradan büyülenmişim ve hâlâ aynı şeyi hissediyorum.”

Scytale yaşlı Fremenin huşusunu paylaştığını fark etti.

“O denize daldım,” dedi Farok, taş döşemeye işlenmiş su canlıları desenlerine bakarak. “O denize dalan insanla ... çıkan insan aynı değildi. Hiç yaşamadığım bir geçmişi anımsadığımı hissediyordum. Hiçbir şeyi anlamayan gözlerle etrafıma bakındım ... hiçbir şeyi. Denizde bir ceset gördüm – katlettiğimiz adamlardan biriydi. Suyun kıyısında bir kütük vardı, kocaman bir ağacın parçası. Şimdi bile gözlerimi kapayınca o kütüğü görebiliyorum. Bir ucu yanıp kararmıştı. Suyun içinde bir kumaş parçası vardı – sarı bir paçavra ... yırtık, kirli. Bütün bunlara bakarken, neden orada olduklarını anladım. Onları görmem için oradaydılar.”

Farok yavaşça dönüp Scytale’in gözlerinin içine baktı. “Evren tamamlanmış değildir, biliyorsun,” dedi.

Geveze, *ama derin biri*, diye düşündü Scytale. “Seni çok derinden etkilemiş,” dedi.

“Sen Tleilaxusun,” dedi Farok. “Bir sürü deniz görmüşsündür. Ben sadece bir tane gördüm, ama denizler hakkındaki bilgim senden fazla.”

Scytale tuhaf bir huzursuzluk hissediyordu.

“Kaosun Anası bir denizde doğmuştu,” dedi Farok. “O denizden sırlıslıkla çıktığımda, biraz ilerimde bir Vüzera Tefvid duruyordu. Denize girmemişti. Kumsalda duruyordu ... kumlar ıslaktı ... adamlarımın bazıları da onun gibi korkmuştu. Bana bakışını görünce, ona gösterilmeyen bir şeyi öğrendiğimi anladım. Bir deniz yarattığı haline gelmişim ve onu korkutuyordum. Denize girince Cihadın etkisinden kurtulup iyileşmişim ve sanırım o da bunu görmüştü.”

Scytale birden müziğin kesilmiş olduğunu fark etti; balisetin ne zaman sustuğunu fark etmemiş olması kaygı vericiydi.

Farok sanki anlattığı şeyle bir ilgisi varmış gibi şöyle devam etti: “Bütün kapılarda muhafızlar var. İmparator’un şatosuna girmek imkânsız.”

“Onun zayıf noktası da bu zaten,” dedi Scytale.

Farok başını kaldırıp ona baktı.

“İçeri girmenin bir yolu var,” diye açıkladı Scytale. “Ama bu-

nu çoğu kişi bilmiyor. İmparator da bilmiyor olabilir... bu bizim lehimize." Dudaklarını ovuştururken, takındığı bu çehrenin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Müziğin kesilmiş olması onu kaygılandırıyordu. Farok'un oğlunun iletlediği mesaj sona mı ermişti? Öyle olmuştu herhalde. Sıkıştırılıp müzikle iletilen mesaj bu kadardı. Scytale'in sinir sistemine kaydedilmişti ve uygun bir anda adrenal korteksindeki distrans tarafından harekete geçirilmeyi bekliyordu. Mesaj bitmişse, o bilinmeyen sözler şu anda içindeydi demek ki. Bilgiyle dolu bir kaptı o: Arrakis'teki kumpasçılarının tam listesiyle, tüm parolalarla, tüm örgüt hücreleri hakkındaki bilgilerle – tüm hayati bilgilerle doluydu.

Bu bilgiler sayesinde Arrakis'e meydan okuyabilir, bir kumsolucanı yakalayabilir ve Müeddib'in hâkimiyet alanının dışında bir yerlerde melanj üretmeye başlayabilirlerdi. Hem baharat tekelini hem de Müeddib'i yıkabilirlerdi. Bu bilgilerle pek çok şey yapabilirlerdi.

"Kız burada," dedi Farok. "Görmek ister misin?"

"Görmüşüm zaten," dedi Scytale. "Dikkatle incelemiştim. Nerede şimdi?"

Farok parmaklarını şıklatı.

Delikanlı eline rebabını alıp yayıyla çalmaya başladı. Tellerden hüznü semuta müziği yayılıyordu. Sanki bu ses tarafından sürükleniyormuş gibi, müzisyenin ardındaki kapıdan mavi cüppeli genç bir kız çıktı. Masmavi İbad gözlerine sahipti ve uyuşturulduğu donuk bakışlarından belliydi. Baharat bağımlısı bir Fremenden, şimdi de yabancılara özgü bir bağımlılığa kapılmıştı. Farkındalığı semutanın derinliklerine gömülmüş, bir yerlerde kaybolmuş ve müziğin esrikliğiyle salınıyordu.

"Otheym'in kızı," dedi Farok. "Oğlum onu uyuşturucuya alıştırdı. Böylece körlüğüne rağmen halkından bir kadınla evlenebilmeyi umuyordu. Ama gördüğün gibi umduğunu bulamadı. Kızı semuta aldı, oğlum değil."

"Babası biliyor mu?" diye sordu Scytale.

"Kızın kendisi bile bilmiyor," dedi Farok. "Buraya her gelişinde oğlum zihnine sahte anılar yerleştiriyor. Oğluma âşık olduğunu

sanıyor ve ailesi de buna inanıyor. Buna kızıyorlar, çünkü ne de olsa oğlum kör. Ama yine de karşı çıkmıyorlar tabii.”

Müzik giderek sustu.

Müziyenin bir hareketi üzerine genç kız onun yanına oturdu ve başını eğerek, kendisine fısıldananları dinlemeye başladı.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Farok.

Scytale avluyu bir kez daha inceledi. “Evde başka kim var,” diye sordu.

“Hepimiz buradayız işte,” dedi Farok. “Bu kızla ne yapacağını söylemedin. Oğlum bilmek istiyor.”

Scytale yanıt verecekmiş gibi sağ elini uzattı ve cüppesinin yepninden fırlayan parlak bir iğne Farok’un boynuna gömüldü. Farok ne çığlık atabildi, ne de hareket edebildi. Bir dakika sonra ölecekti, ama şimdilik kımıldamadan duruyordu; iğnedeki zehir onu felç etmişti.

Scytale yavaşça ayağa kalkıp kör müziyenin yanına gitti. Delikanlı hâlâ kıza bir şeyler fısıldıyordu ve vücuduna bir iğne saplanınca sustu.

Scytale genç kıızı kolundan tutup usulca ayağa kaldırdı. Kızın karşısında görünüşünü değiştirdi. Kız gözlerini ona dikmiş bakıyordu.

“Ne var Farok?” diye sordu.

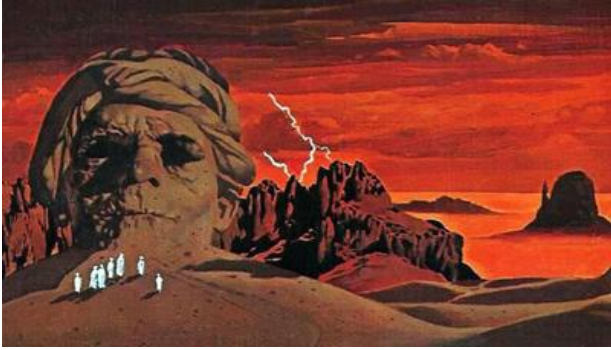
“Oğlum yorgun, dinlenmesi gerek,” dedi Scytale. “Gel. Arkadan çıkalım.”

“Ne güzel konuşuyorduk,” dedi kız. “Onu Tleilaxu gözleri almaya ikna ettim galiba. Bu onu tekrar erkek yapacak.”

“Ben kaç kere söyledim dinlemedi,” dedi Scytale, kıızı bir odaya sokarken.

Sesi yüz hatlarına tamamen uyuyordu ve kendisiyle gurur duydu. O yaşlı Fremenin sesiydi bu kesinlikle. İhtiyar artık ölmüş olmalıydı.

Scytale iç geçirdi. İşini görürken kurbanlarına sempati duymuştu; ayrıca giriştikleri işin tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Şimdi de bu genç kıza bir şans tanımalıydı.



İmparatorluklar doğarken hedefsiz değildir. Ama yerleşik hale geçtiklerinde, hedefleri kaybolur ve yerini anlamsızlaşmış ritüeller alır.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Sözleri

Alia, İmparatorluk Konseyi'nin bu toplantısının kötü geçeceğini seziyordu. İrulan'ın Chani'ye bakmamasından, Stilgar'ın huzursuzca kâğıtlarını karıştırmamasından, Paul'ün Vüzera Korba'ya çattık kaşlarla bakmasından bunu anlıyordu ve gerilimin giderek arttığını hissediyordu.

Altın konsey masasının ucuna oturdu; böylece ikindinin tozlu ışığı altında balkon pencerelerinden bakıp dışarıyı seyredebilecekti.

O içeri girerken susmuş olan Korba, Paul'e hitaben konuşmaya devam etti. "Demek istediğim şu Lordum: Artık eskisi kadar çok tanrı yok."

Alia kahkahayı bastığında başı geriye doğru savruldu, bu yüzden aba cüppesinin siyah kukuletası başından düştü ve yüz hatları ortaya çıktı – masmavi "baharat gözlerine", annesinin oval yüzüne, tunç rengi saçlara, küçük bir burna, geniş ve müşfik bir ağza sahipti.

Yanakları neredeyse turuncu cüppesinin rengine dönüşen Korba, Alia'ya ateş saçan gözlerle baktı. Mitolojik dönemlerden kalma kel ve öfkeli bir cüce gibi görünüyordu.

"Ağabeyiniz hakkında neler söyleniyor biliyor musunuz?" dedi sert bir sesle.

"Sizin Vüzeralar hakkında neler söylendiğini biliyorum," diye karşılık verdi Alia. "Sizler kutsal filan değilsiniz; sizler Tanrı'nın casuslarıdır, o kadar."

Korba destek beklercesine Paul'e baktı. "Bizler Müeddib'in fermanı ile görevlendirildik, ki O, halkının samimiyetini bilir ve halkı da O'nun samimiyetini bilir," dedi.

"Casussunuz," dedi Alia.

Korba dudaklarını büzüp sustu. Alınmıştı.

Paul kız kardeşine baktı. Neden Korba'nın üstüne gittiğini merak etti. Sonra birden Alia'nın artık kadınlığa geçtiğini, gençliğin alevlenen masumiyetiyle güzelleştiğini fark etti. Bunu daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı. Alia onbeşindeydi – onaltısına girmesine az kalmıştı. Çocuksuz bir Rahibe Ana, bakire bir rahibe, batıl inançlı kitleler için korkuyla karışık saygı duyulacak biriydi – Bıçağın Azizesi Alia.

"Kız kardeşin münasebetsizlik yapmak için yanlış yer ve zaman seçti," dedi İrulan.

Paul onu duymazdan gelip, Korba'yı başını sallayarak onayladı. "Meydan hacılarıyla dolu. Git ve onlara dua ettir."

"Ama onlar sizi bekliyorlar Lordum," dedi Korba.

"Türbanını tak," dedi Paul. "Bu mesafeden asla anlamazlar."

İrulan odadaki varlığının gözardı edilmesine sinirlenmişti ve Korba'nın emre itaat edip ayağa kalkışını izledi. Birden yaptığı şeyleri Edric'in Alia'dan gizleyemeyeceği korkusuna kapıldı. Kız kardeşi hakkında ne biliyoruz ki? diye düşündü.

Ellerini kucığında sıkı sıkıya kenetlemiş olan Chani, masanın karşısında oturan amcası Stilgar'a, Paul'ün Devlet Bakanına baktı. Bu yaşlı Fremmen Naibi çöl siyeçindeki o eski ve çok daha basit hayatı özlüyor mu acaba, diye merak etti. Stilgar'ın siyah saçlarının şakaklarında kırışmaya başladığını gördü, ama kalın kaşlarının altındaki gözleri hâlâ keskindi. Yabancı bir hayata özgü kartal gözleriydi bunlar ve sakalında da hâlâ damıtıcı-giysi içinde sürdürdüğü günlerden kalma toplayıcı-tüp izleri vardı.

Chani'nin bakışlarının üzerinde yoğunlaşmasından huzursuz olan Stilgar etrafına, Konsey Salonu'na bakındı. Gözü balkon penceresine ve dışarıda dikilen Korba'ya ilişti. Kollarını kutsama duası için iki yana açıp havaya kaldırmış olarak dimdik duruyor ve arkasındaki pencereye vuran ikinci güneşi, kızıl bir hale oluşturmuyordu. Stilgar bir an için o Saray Vüzerası'nı yanan bir çemberin içinde haça gerilmiş olarak gördü. Korba kollarını indirince illüzyon bozuldu, ama Stilgar bir süre daha görüntünün etkisinden kurtulamadı. Kabul Salonu'nda bekleyen dalkavuk ricacıları ve Müeddib'in tahtının etrafını sarmış bütün o iğrenç ihtişamı düşününce şinirlendi.

İnsan İmparator'la bir toplantıya girince, onun bir kusurunu görmeyi, yaptığı hataları bulmak istiyor, diye düşündü Stilgar. Bu kâfirce bir düşünceydi belki, ama yine de istiyordu işte.

Korba geri dönerken dışarıdaki kalabalığın uğultusu odada duyuldu ve adamın arkasından balkon kapısı kapanırken de sesler kesiliverdi.

Paul gözleriyle Vüzer'a'yı izliyordu. Paul'ün solundaki koltuğuna oturan Korba'nın esmer yüzü sakindi ve gözleri fanatizmle parlıyordu. Dinsel güce sahip olmaktan hoşlanmıştı.

"Ruhsal varlığa dua edildi," dedi.

"Tanrı'ya şükür," dedi Alia.

Korba'nın dudakları bembeyaz kesildi.

Bir kez daha kız kardeşini süzen Paul, neden böyle davrandığını merak etti. Masumiyeti bir kandırmacayı maskeliyor, dedi kendi kendine. Kız kardeşi de kendisi gibi aynı Bene Gesserit dölleme programının bir ürünüydü. Kuisatz Haderah genleri ona ne vermişti? Aralarında her zaman için o gizemli farklılık vardı: Alia ana rahminde bir embriyoyken annesi ham melanj zehirini içmiş ve sağ kalmayı başarmıştı. Anne ve doğmamış kızı aynı anda Rahibe Ana olmuşlardı; ama bu Alia'nın gerçek kimliğini açıklamıyordu.

Alia o deneyimden bahsederken, ana rahminde korkunç bir şekilde uyanıp bilinçlendiğini ve belleğine diğer-yaşamların sayısız anısının dolduğunu söylemişti; ki aynı şeyleri annesi de özümse-

mişti.

“Annem ve tüm diğerleri oldum,” demişti. “Henüz biçimlenmemiş ve doğmamış, ama bir anda yaşlı bir kadına dönüşmüştüm.”

Alia, Paul’ün kendisi hakkında düşündüğünü sezince ona gülümsedi ve Paul’ün yüz ifadesi yumuşadı. *Korba’yla alay etmemek mümkün değil ki zaten*, diye düşündü. *Bir Ölüm Komandosı’nun bir rahibe dönüşmesinden daha saçma bir şey olabilir mi?*

Stilgar hafifçe önündeki belgelere vurdu. “Lordum,” dedi, “izininizle konuşmamız gereken acil ve önemli meseleler var.”

“Tupile Antlaşması mı?” diye sordu Paul.

“Lonca bu antlaşmayı Tupile’nin yerini tam olarak öğrenmeden imzalamamız gerektiğinde bastırıyor,” dedi Stilgar. “Bazı Konsey delegeleri de onları destekliyor.”

“Onlara baskı yaptın mı?” diye sordu İrulan.

“İmparator’umun bu teşebbüs için düşünüp söylediği emirleri yerine getirdim,” dedi Stilgar. Verdiği soğuk ve resmi karşılıkla, Prenses’ten hiç haz etmediğini belli ediyordu.

“Lordum ve kocam,” diyerek Paul’e dönen İrulan, onu varlığını kabullenmeye zorladı.

Sahip olduğu ünvanları Chani’nin önünde vurgulaması, diye düşündü Paul, *tam bir zayıflık*. Böyle anlarda tıpkı Stilgar gibi İrulan’dan nefret ediyor; ama yine de ona duyduğu sempati baskın çıkıyordu. Sonuçta İrulan bir Bene Gesserit kuklasından başka neydi ki?

“Evet?” dedi Paul.

İrulan ona bakıyordu. “Melanjlarını keserseniz ...”

Chani başını sağa sola sallayarak buna katılmadığını belirtti.

“İhtiyatlı olmalıyız,” dedi Paul. “Tupile hâlâ yenilmiş Büyük Hanedanlar için bir sığınak konumunda. Orası, bütün kullarımız için son çare, en son kaçış yeri olma özelliğini koruyor. Böyle bir sığınma noktasının yerini açığa çıkarmak, orayı emniyetsiz hale getirecektir.”

“Eğer onlar insanları saklayabiliyorlarsa, başka şeyleri de saklayabilirler,” diye gürledi Stilgar. “Bir orduyu, belki de melanj üretimi yapmaya başla—”

“İnsanları köşeye sıkıştırmamanız gerekir,” dedi Alia. “Eğer huzur içinde yaşamalarını istiyorsanız.” Ne yazık ki bu tartışmanın içine çekilmişti, tam da önceden gördüğü şekilde.

“Demek on yıldır boşuna uzlaşmaya çalışmışız,” dedi İrulan.

“Ağabeyim hiçbir şeyi boşuna yapmaz,” dedi Alia.

İrulan eline bir kalem aldı ve öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Paul onun Bene Gesserit yöntemiyle kendini sakinleştirmeye çalıştığını görüyordu: Bakışları içedönükleşip derin derin solumaya başlamıştı. İçinden tekrarladığı duayı bile duyabiliyordu sanki. İrulan bir süre sonra konuştu: “Ne kazandık peki?”

“Lonca’nın dengesini bozduk,” dedi Chani.

“Düşmanlarımızla açıkça çarpışmaktan kaçınmak istiyoruz,” dedi Alia. “Onları öldürmek gibi bir niyetimiz yok. Atreidesler adına yeterince kasaplık yapıyor zaten.”

Demek o da aynı şeyi hissediyor, diye düşündü Paul. Dinginliğin ve canlılığın aşırı uçlarındaki bu kavgacı, putperest evrene karşı ikisi de büyük bir sorumluluk duyuyordu. *Onları kendilerinden korumamız mı gerekiyor?* diye merak etti. *Her şeyleri boş – boş yaşıyor ve boş laflar ediyorlar. Benden çok fazla şey bekliyorlar.* Boğazını temizleme ihtiyacı duyuyordu. Hayatının daha ne kadarını yitirecekti? Kaç oğul, kaç düş daha yitirecekti? Bütün bunlar geleceğe dair gördüklerine değer miydi? Çok sonraki nesillere kim “Müeddib olmasaydı, siz de burada olmazdınız,” diyecekti?

“Melanjlarını kesmek çözüm değil,” dedi Chani. “Bunu yaparsak, Loncanın yönbulucuları uzay-zamanı göremez olur. Senin Bene Gesserit rahibelerin de gerçeği anlama yeteneklerini yitirir. Bazı insanlar zamanları gelmeden ölebilir. İletişim sekteye uğrar ve bütün bunların suçlusu kim olur sence?”

“İşlerin o noktaya gelmesine izin vermezler,” dedi İrulan.

“Öyle mi dersin?” diye sordu Chani. “Neden izin vermesinler ki? Lonca’yı kim suçlar? Melanjsız aciz kaldıklarını herkes görecektir.”

“Antlaşmayı olduğu gibi imzalayacağız” dedi Paul.

“Lordum,” dedi Stilgar, ellerine bakarak. “Aklımıza gelen bir

soru var.”

“Nedir?” dedi Paul, tüm dikkatini yaşlı Fremen’e vererek.

“Sizin bazı ... güçleriniz var,” dedi Stilgar. “Lonca’nın engellemesine rağmen Tupile’nin yerini bulamaz mısınız?”

Güçler ha! diye düşündü Paul. Stilgar açıkça Siz geleceği görebiliyorsunuz. Geleceği araştırıp Tupile’ye çıkan bir yol bulamaz mısın, demiyordu.

Paul başını eğip masanın altın yüzeyine baktı. Her zaman aynı sorunu yaşıyordu: Açıklanamaz bir şeyin sınırlılıklarını nasıl anlatabilirdi ki? Her gücün doğal kaderi olan bölünüp parçalanmadan bahsetmeli miydi? Baharatın etkisiyle geleceği görmemiş olan birine, lokalize olmamış zaman-mekânı içeren, kişisel imge vektörlerinin veya bunlarla ilişkili algıların bulunmadığı bir farkındalık türünü nasıl açıklayabilirdi ki?

Alia’ya bakınca, İrulan’a baktığını gördü. Alia baktığını hissedince ona dönüp başıyla İrulan’ı gösterdi. Ahhh, evet: Verdikleri her yanıt İrulan tarafından Bene Gesserit’e özel raporlar halinde sunulacaktı. Bene Gesseritler Kuisatz Haderahlarını anlamaya çalışmaktan hiç vazgeçmiyorlardı.

Ama Stilgar hâlâ yanıt bekliyordu. İrulan da.

“Olayı derinden kavramamış kişiler, kehaneti bir *Doğa Kanunu*’na itaat etmek olarak anlamaya çalışırlar,” dedi Paul. Masanın üstünde avuçlarını birleştirdi. “Ama bunu Tanrı’nın bizimle konuşması olarak yorumlamak, geleceği görebilmenin insanın varlığıyla uyumlu bir eylem olduğunu söylemek de en fazla o kadar doğrudur. Yani bir başka deyişle, kehanette bulunmak, şimdiki zamanın dalgalanmasının doğal bir sonucudur. Doğal görünür. Ama böyle güçler belirgin hedefler için kullanılamaz. Akıntıya kapılmış giden bir dal parçası, nereye sürüklenip götürüldüğünü bilir mi? Kehanetlerde sebep sonuç ilişkisi yoktur. Sebepler hareketli noktalar ve kavşakların etkileşimi haline, akıntıların birleşmesine dönüşür. Kehanet eylemini kabullenmek demek, varlığınızı mantığa aykırı kavramlarla doldurmaktır. Bu yüzden de mantığınız bunları reddeder ve reddetmekle de mantığınız sürecin bir parçasına dönüşüp size boyun eğer.”

“Yani yapamaz mısınız?” diye sordu Stilgar.

“Tupile’yi kehanet gücümle ararsam,” dedi Paul, İrulan’a dönerek, “bu Tupile’nin gizlenmesine yol açabilir.”

“Ama kaos bu!” diye itiraz etti İrulan. “Bunun hiç ... hiç ... tutarlılığı yok.”

“Doğa kanunlarına itaat etmediğini söylemiştim,” dedi Paul.

“Yani güçleriyle yapabileceğin ya da görebileceğin şeyler sınırlı mı?” diye sordu İrulan.

Paul yanıt veremeden Alia konuştu: “Sevgili İrulan, kehanetin sınırları yoktur. Tutarsız mı demiştin? Tutarlılık evrenin mutlak gerekli bir ögesi değildir ki.”

“Ama o dedi ki...”

“Ağabeyim sınırsız bir şeyin sınırlarını sana nasıl tam olarak açıklayabilir ki? Mantiğin ötesinde bir şey bu.”

Alia *hızlılık yapıyor*, diye düşündü Paul. Çok dikkatli bir zihne ve belirgin sınırlardan çıkarılan değerlere tamamen bağlı olacak şekilde eğitilmiş İrulan’ı ürkütecek sözcüklerle konuşmuştu. Korba’ya baktığında, dinsel bir saygı içinde oturduğunu gördü – *ruhıyla dinliyor*, diye düşündü. Bu konuşmalar Vüzera’nın ne işine yarayacaktı ki? Dinsel gizemleri mi arttıracaktı? Yoksa huşu uyardırmak için mi kullanacaktı bu duyduklarını? Şüphesiz evet.

“Yani anlamayı şimdiki haliyle mi imzalayacaksınız?” diye sordu Stilgar.

Paul gülümsedi. Stilgar kehanet konusunu kapatmıştı. Stilgar gerçeği keşfetmekle değil, yalnızca zafer kazanmakla ilgilenirdi. Stilgar’ın evreninin temelinde üç şey vardı: Barış, adalet ve sağlam bir para birimi. Somut ve gerçek bir şey istiyordu – bir barış anlaşmasına atılan imza gibi.

“İmzalayacağım,” dedi Paul.

Stilgar eline başka bir dosya aldı. “İx Sektörü’ndeki kumandanlarımız son raporlarında anayasa konusuna dair bir sorundan bahsettiler,” dedi yaşlı Fremen, Chani’ye bakarak. Chani omuzlarını silkmişti.

Gözlerini kapayıp ellerini alnına bastırarak konuşulanları hafızasına kaydeden İrulan, gözlerini açıp Paul’ü dikkatle inceledi.

"İx Konfederasyonu boyun eğmeyi kabul ediyor," dedi Stilgar. "Ama delegeleri ödeyecekleri İmparatorluk Vergisi'nin miktarı konusunda—"

"Yani İmparatorluk irademe yasal bir sınır getirmek istiyorlar," dedi Paul. "Beni kim yönetecek peki? Konsey mi, CHOAM mı?"

Stilgar önündeki dosyadan instroy kâğıdına yazılmış bir not çıkardı. "Ajanlarımızdan biri CHOAM azınlığının toplantılarının birinden şu notu gönderdi." Şifreli metni çözerek monoton bir sesle okudu: "Tahtın bir güç tekeli kurma çabası önlenmelidir. Atreides hakkındaki gerçekleri açıklamalıyız; Konsey kanunları, dinsel onaylama ve bürokrasinin üçlü kalkanını kendi çıkarları için nasıl ustaca kullandığını anlatmalıyız." Notu dosyaya geri koydu.

"Bir anayasa," diye mırıldandı Chani.

Paul ona ve sonra tekrar Stilgar'a baktı. *Yani Cihat tökezliyor,* diye düşündü. *Ama benim için artık çok geç.* Bu düşünce gerilmesine yol açtı. Gelecekteki Cihadı hayallerinde görmeye başladığı ilk zamanlarda hissettiği o dehşeti ve tiksintiyi anımsadı. Şimdiyse çok daha dehşet verici hayaller görüyordu. Şiddeti bizzat yaşamıştı. Mistik güçle dolmuş Fremenlerinin dinsel bir savaş içinde karşılarına çıkan her şeyi ezip geçtiğini görmüştü. Cihat yeni bir perspektife bürünmüştü. Eninde sonunda bitecekti elbette, sonsuzlukla karşılaştırıldığında kısacık bir karışıklıktı yalnızca; ama onun ötesinde, şimdiye kadar yaşanmış her şeyden daha dehşet verici olaylar yatıyordu.

Bütün bunlar benim adıma yapıldı ve yapılacak, diye düşündü Paul.

"Belki de onlara *göstermelik* bir anayasa verebiliriz," dedi Chani. "Gerçekten uygulanmak zorunda olmayan."

"Hilekârlık devlet yönetiminin araçlarından biridir," diye onayladı İrulan.

"Gücün sınırları vardır ve bir anayasaya umut bağlayan herkes bunu er geç öğrenir," dedi Paul.

Korba oturduğu yerde doğruldu. "Lordum?"

"Evet?" *İşte uydurma kanunlara gizlice sempati duyabilecek biri!*

diye düşündü Paul.

“Dinsel bir anayasayla başlayabiliriz,” dedi Korba. “İmanlılar için ...”

“Hayır!” diye sözünü kesti Paul. “Bir Konsey içi kararı oluşturacağız. Bunu kaydediyor musun İrulan?”

“Evet Lordum,” dedi soğuk bir sesle İrulan, Paul’ün onu zorladığı hizmetkâr rolünden hoşlanmadığı belliydi.

“Anayasalar eninde sonunda mutlak tiranlığa dönüşür,” dedi Paul. “Onlar ezici olabilecek kadar organize olmuş güçlerdir. Anayasa harekete geçirilmiş sosyal güçtür ve vicdanı yoktur. Ayrım gözetmeksizin herkesi ezebilir, insanlık onurunu ve bireyselliği çiğneyebilir. Kararsız bir denge noktasına sahiptir ve sınırlamaları yoktur. Ama benim sınırlarım var. Bir anayasa hazırlanmasına, halkımı korumak adına, izin vermiyorum. Bu tarihte alınan konsey kararıyla, vs. vs.”

“İx’lilerin vergi konusundaki kaygıları ne olacak Lordum?” diye sordu Stilgar.

Paul gözlerini yavaşça Korba’nın öfkeli yüzünden ayırıp Stilgar’a baktı. “Bir önerin var mı Stil?”

“Vergilerin kontrolü bizde olmalı efendim.”

“Tupile Anlaşması’nı imzalamam karşılığında Lonca’dan istediğim bedel,” dedi Paul, “İx Konfederasyonu’ndan vergi almam olacak. Konfederasyon, Lonca nakliyatı olmadan ticaret yapamaz. Vergi ödemek zorundalar.”

“Çok güzel Lordum.” Stilgar başka bir dosya daha çıkarıp boğazını temizledi. “Salusa Secundus’taki Vüzera’nın raporu. İrulan’ın babası lejyonuna çıkarma harekâtları yaptırıyormuş.”

İrulan sol avcuna sanki çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. Boynunda bir damar seğirdi.

“İrulan,” diye sordu Paul, “babanın lejyonunun sadece oyuncak olduğunda ısrarlı mısın?”

“Tek bir lejyonla ne yapabilir ki?” diye sordu İrulan, gözlerini kısarak.

“Kendini öldürtebilir,” dedi Chani.

Paul başını sallayarak onayladı. “Sonra da ben suçlanırım.”

"Bunu öğrendiklerinde hemen saldırıya geçecek birkaç Cihat kumandanı tanıyorum," dedi Alia.

"Ama babamın elindeki tek polis gücü o lejyon!" diye itiraz etti İrulan.

"O halde çıkarma harekâtları yaptırmasına gerek yok," dedi Paul. "Babama göndereceğin bir sonraki kısa notunda, içinde bulunduğu hassas konumuna dair görüşlerimi belirten samimi ve açık ifadeler de olmasını öneririm."

İrulan gözlerini indirdi. "Peki Lordum. Umarım bu konu burada kapanır. Babam öldürülürse şehide dönüşebilecek biridir."

"Mmmm," dedi Paul. "Kız kardeşim benden izinsiz o kumandanlara haber yollamaz."

"Babama yapılacak bir saldırı, görünen askeri tehlikelerden farklı riskler de taşıyabilir," dedi İrulan. "Halk onun hükümdarlığını nostaljiyle anmaya başladı."

"Bir gün çok ileri gideceksin," dedi Chani, ölümcül bir ciddiyete sahip Fremeni sesiyle.

"Yeter!" diye emretti Paul.

İrulan'ın söylediği bu nostalji meselesinde gerçek payı vardı! İrulan değerli olduğunu bir kez daha göstermişti.

"Bene Gesserit'ten resmi bir rica geldi," dedi Stilgar, başka bir dosya çıkararak. "Sizinle soyunuzun devamı hakkında görüşmek istiyorlar."

Chani dosyaya ters ters baktı, sanki orada ölümcül bir tuzak varmış gibi.

"Rahibeler Birliği'ni her zamanki bahanelerle başımızdan sav," dedi Paul.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu İrulan.

"Belki de ... bunu konuşmamızın zamanı geldi," dedi Chani.

Paul başını hayır anlamında sertçe salladı. Bunun ödeyip ödemeye henüz karar vermediği bir bedelin parçası olduğunu bilemezlerdi.

Ama Chani vazgeçmedi. "Doğduğum yerdeki, Tabr Siyeçi'ndeki dua duvarına gittim," dedi. "Kendimi doktorlara teslim ettim.

Çölde diz çöküp düşüncelerimi kumların derinliklerine, Şeyh Huludlara gönderdim. Yine de...” Omuzlarını silktilti. “...hiçbiri işe yaramadı.”

Hem bilim, hem de batıl inançlar onu hayal kırıklığına uğrattı, diye düşündü Paul. Ona Atreides Hanedanı'na bir veliaht doğurmanın nelerle yol açacağını anlatmamakla, ben de mi onu hayal kırıklığına uğrattım? Başını kaldırıp baktığında Alia'nın gözlerinde de acıma gördü. Kız kardeşinin üzüldüğü düşüncesi ona itici geldi. Yoksa Alia da mı o korkunç geleceği görmüştü?

“Lordum, bir veliahtı olmaması halinde hükümdarlığın tehlikelerini biliyordur herhalde,” dedi İrulan, Bene Gesseritlerin ikna edici ses yöntemlerini kullanarak. “Böyle şeyleri tartışmak doğal olarak güçtür, ama bunlar açıkça konuşulmalı. Bir İmparator sadece insan değildir. Hükümdarlığının yönetici figürüdür. Eğer bir veliahtı olmadan ölürse mutlaka peşinden bir iç savaş doğar. Halkınızı seviyorsunuz; onları bir iç savaşın içinde bırakmak istemezsiniz değil mi?”

Paul kendini zorlayarak masadan kalktı ve sert adımlarla balkon pencerelerine yürüdü. Rüzgâr şehirden yükselen dumanları savuruyordu. Gökyüzünün giderek kararan gümüşü-mavi rengi, akşamları Kalkan Yamacı'ndan gelen toz yağmuruyla birazcık yumuşamıştı. Güneye, kuzey topraklarını coriolis rüzgârından koruyan sarp kaya yükseltilerine bakarken, iç huzurunu koruyacak böyle bir kalkanı neden bulamadığını merak etti.

Arkasındaki topluluk sessizce oturmuş bekliyordu; öfkesinin her an patlayabileceğinin farkındaydılar.

Paul zamanın hızla üstüne saldırdığının farkındaydı. Yeni bir geleceği şekillendirmek için, bir sürü hassas denge arasında huzur bulmaya çalışıyordu.

Soyutlan ... soyutlan ... soyutlan, diye düşündü. Yanına yalnızca Chani'yi alıp Tupile'ye kaçıp sığınsa ne olurdu? Şöhreti yine de geride kalırdı. Cihat kendisine çevresinde hareket edeceği yeni ve çok daha korkunç merkezler bulurdu. Üstelik bunun için de onu suçlardı. Birden korkuya kapıldı; yeni bir şeye uzanırken, en değerli şeyleri elinden düşürmekten, çıkaracağı en hafif gürültünün

bile evreni yıkıp parçalamasından ve bu parçaları onun ulaşamayacağı kadar uzaklara dağıtmasından korktu.

Aşağıdaki meydana yeşilli mavili bir hacılar güruhu girmişti. Hızla yürüyen Arrakeenli bir rehberi kıvrılan bir yılan gibi takip ediyorlardı. Bu görüntü Paul'e Kabul Salonu'nun daha şimdiden gelen ricacılarla dolmuş olduğunu anımsattı. Hacılar ha! Evlerini terk edip yollara düşmeleri İmparatorluğu için iğrenç bir gelir kaynağına haline dönüşmüştü. Durmadan geliyor, geliyor ve geliyorlardı.

Bütün bunları nasıl başlattım? diye sordu kendi kendine.

Aslında her şey elbette kendiliğinden başlamıştı. Bu kısa spazmı başlatabilmek için genler yüzyıllarca çabalamıştı.

En derin dinsel içgüdüleri tarafından sürüklenen halk, öldükten sonra dirilebilme umuduyla buraya akın ediyordu. Hac yolculukları burada son buluyordu – “Arrakis, ölünecek ve yeniden doğulacak yer.”

Bazı kötü niyetli yaşlı Fremenler, İmparator'un hacıları suları için istediğini söylüyordu.

Hacılar aslında neyin peşinde? diye merak etti Paul. Kutsal bir yeri ziyarete geldiklerini söylüyorlardı. Ama evrende bir Cennet kaynağı, ruhlar için bir Tupile olmadığını biliyorlardı herhalde. Arrakis için tüm sırların açıklandığı, bilinmeyenler gezegeni diyorlardı. Burası yaşadıkları evrenle bir sonraki arasında bir köprüydü. İşin asıl korkutucu yanı, hacılar buradan tatmin olmuş halde ayrılıyordu.

Burada ne buluyorlar acaba? diye kendine sordu Paul.

Hacılar dinsel bir vecd haline girip sık sık sokakları dolduruyor, tuhaf çılgınlıklar atıyor ve şehri sanki kocaman bir kuşhaneye çeviriyorlardı. Fremenlerin onlara “göçmen kuşlar” demesi aslında boşuna değildi ve içlerinden burada ölenlere ise “kanatlı ruhlar” diyorlardı.

Paul iç geçirdi. Lejyonlarının ele geçirdiği her gezegen, nasıl da yepyeni hacıların türemesine yol açıyordu. “Müeddib'e barış getirdiği için şükranlarını sunmaya” geliyorlardı.

Her yerde barış var, diye düşündü Paul. *Her yerde huzur var. Sa-*

dece ... Müeddib'in yüreğinde yok.

İçinde bir parçanın karanlık ve buz gibi bir sonsuzluğun içinde yattığını hissediyordu. Sahip olduğu kehanet gücü insanlığın zihninde canlandırdığı evren görüntüsünü değiştirmişti. Güvenli kozmos düşüncesini sarsmış ve ardından da bu güven yaklaşımını Cihadiyla tekrar kurmuştu. İnsanların bildiği evreni hem fiziksel hem de düşünsel açıdan savaşmış ve geleceği onlardan çok daha iyi görmüştü; ama bu evreni hâlâ tamamen ele geçiremediğini hissediyordu.

Suyla dolu bir cennete dönüştürülmesi emrini verdiği bu çöl gezegeni, içinde bulunduğu bu gezegen yaşıyordu. Yaşayan tüm insanlar gibi bu gezegenin de atan bir nabızı vardı. Onunla savaşmayı sürdürüyor, hükümdarlığına direniyor, emirlerine uymamaya uğraşıyordu. ...

Paul elinin üstünde bir başkasının elini hissetti ve başını çevirince Chani'nin kendisine kaygıyla bakmakta olduğunu gördü. O gözler onu içine çekiyordu. "Lütfen, sevgilim, ruh-benliğimle savaşmamalısın," diye fısıldadı Chani. Kadının elinden akan duygusu seli Paul'ün içine dolup onu yüzeye çıkardı.

"Sihaya," diye fısıldadı Paul.

"Yakında çöle gitmeliyiz," diye fısıldadı Chani.

Paul onun elini sıkıca kavradıktan sonra bıraktı ve masaya geri döndü, ama oturmadı.

Chani koltuğuna oturdu.

İrulan, Stilgar'ın önündeki dosyalara bakıyordu. Dudaklarını sımsıkı bastırmış ve ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

"İrulan, İmparatorluk veliahtının annesi olarak kendisini teklif ediyor," dedi Paul. Önce Chani'ye, sonra tekrar İrulan'a baktı. İrulan onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı. "Hepimiz onun beni sevmediğini biliyoruz."

İrulan donup kaldı.

"Yaptığı önerinin siyasi gerekçelerini biliyorum," dedi Paul. "Ama beni ilgilendiren şey insani gerekçeler. Eğer Prenses'in Bene Gesserit'in emrinde olmadığını ve kişisel güç peşinde koşmadığını bilsem, tepkim çok farklı olabilirdi. Ama bu şartlar altında

teklifini reddediyorum.”

İrulan derin bir nefes aldı, titriyordu.

Paul yerine oturdu. İrulan'ı hiç bu kadar sarsılmış ve kontrolünü yitirmiş görmediğini düşündü. Ona doğru eğilip “İrulan, gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

İrulan başını kaldırdı. Gözleri ateş saçıyordu. “Bana acımanı istemiyorum!” diye fısıldadı. Sonra Stilgar'a döndü: “Başka acil meseleler var mı?”

Stilgar bakışlarını Paul'den ayırmadan “Bir şey daha var Lordum,” dedi. “Lonca burada, Arrakis'te resmi bir elçilik açma önerisini yineledi.”

“Şu uzayın derinliklerinde gezinenlerden biri mi?” diye sordu Korba. Sesinde fanatikçe bir tiksintiyle doluydu.

“Muhtemelen,” dedi Stilgar.

“Bu mesele son derece dikkatli bir şekilde düşünülmeli Lordum,” diye uyardı Korba. “Naibler Meclisi burada, Arrakis'te gerçek bir Lonca temsilcisinin bulunmasından hoşlanmayacak. Onlar dokundukları her toprağa felaket getirirler.”

“Onlar tanklarında yaşadıkları için toprağa falan dokunamazlar,” dedi Paul. Sinirlendiğini sesinden belli etmişti.

“Naibler bu meseleyle bizzat ilgilenmeye karar verebilirler Lordum,” dedi Korba.

Paul ona öfkeyle baktı.

“Sonuçta onlar Fremeni, Lordum,” diye ısrar etti Korba. “Lonca'nın başımıza tiranları nasıl musallat ettiğini unutmadık. Sırlarımızı düşmanlarımıza vermemek için bize şantaj yapıp haraç olarak aldıkları onca baharatı unutmadık. Bizi soyup soğana—”

“Yeter!” diye kesti Paul. “Ben unuttum mu sanıyorsun?”

Korba neler söylediğinin yeni farkına varmış gibi kekelemeye ve anlaşılmasız sözler gevelemeye başladı. Sonra da “Lordum, beni bağışlayın,” dedi. “Fremeni değilsiniz demek istememiştım. İnanın...”

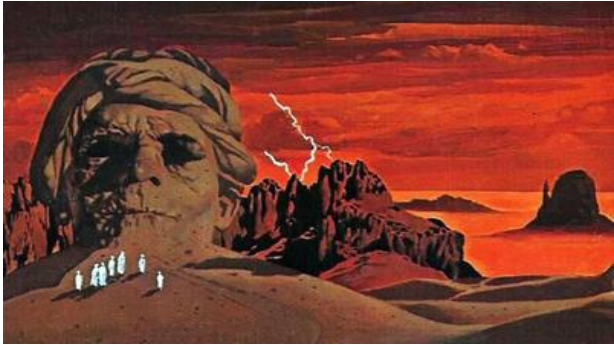
“Bir Dümenci gönderecekler,” dedi Paul. “Bir Dümenci tehlikede olduğunu hissederse buraya gelmez.”

“Buraya ... bir Dümenci göndereceklerini mi *gördün?*” diye sordu, ani bir korkuyla ağzı kupkuru kesilen İrulan.

“Tabii ki *görmedim*,” dedi Paul, İrulan’ın ses tonunu taklit ederek. “Ama Dümencilerin geçmişte nerede olduğunu ve ne tarafa gittiklerini görebilirim. Dümencilerini göndersinler bakalım; belki öyle biri işime yarayabilir.”

“Emredersiniz,” dedi Stilgar.

İrulan elinde olmadan gülümsedi ve gülümsemesini eliyle ağzını kapatarak gizlerken *Demek doğruymuş*, diye düşündü. *İmparator’umuz Dümencileri göremiyor. Birbirlerini göremiyorlar. Kumpastan haberi yok.*



“İşte drama bir kez daha başlıyor.”

— İMPARATOR PAUL MÜEDDİB

Aslan Tahtı'na otururken

Alia gözetleme deliğinden aşağıya, büyük kabul salonuna bakıyor ve Lonca temsilcilerinin gelişini izliyordu.

Tepelerdeki geniş pencerelerden içeri akan öğleden sonranın keskin ışığı çini döşemede ısıllı ısıllı yansıyor. Döşeme yeşil, mavi ve fildişi renklerindeki çinilerden yapılmış, sağa sola sanki kuş ya da hayvan desenleri çizilmiş gibi etkiler yaratması için egzotik renkler atılmıştı.

Çini zeminde yavaşça ilerleyen Lonca temsilcileri sanki tuhaf bir ormanda avlarının izini süren avcılara benziyorlardı. Dümençi-Elçi'nin içinde hafif hafif yüzdüğü turuncu gaz dolu saydam tankın etrafını sarmış bir şekilde, gri, siyah ve turuncu cüppeleriyle ilerlerken, sanki rastgele dizilmiş gibi görünüyordu, ama bu aslında kesinlikle yanıltıcı bir izlenimdi. Destek alanının üstünde kayarak ilerleyen tank, gri cüppeli iki görevli tarafından çekiliyordu; sanki limandaki iskelesine götürülen dörtgen bir gemi gibiydi.

Alia'nın tam altında, yüksek bir platforma yerleştirilmiş Aslan Tahtı'nda oturan Paul vardı. Başına balık ve yumruk amblemleri yeni resmi kraliyet tacını takmış, mücevherli ve altın süslemeli kraliyet cüppesini giymişti. Etrafındaki bir kişisel kalkan titreşiyor-

du. Her iki yanına, platform ve basamaklar boyunca muhafızlar dizilmişti. Stilgar, Paul'ün sağ elinin iki basamak altında duruyordu. Üstünde beyaz bir cüppe, beline kuşak niyetine sarılmış kalın ve sarı bir ip vardı.

Kardeşlere özgü bir duyguyla Alia, Paul'ün de kendisi gibi tedirgin olduğunu hissediyor, ama bunu başkalarının sezebileceğini sanmıyordu. Paul'ün dikkati turuncu cüppeli bir refakatçiye yoğunlaşmıştı. Adam metal gözlerini sağa sola çevirmeden, Elçi'nin maiyetinin sağ ön köşesinde, askeri bir refakatçi gibi yürüyordu. Basık yüzü, siyah kıvrıkcık saç, turuncu cüppeden seçilebildiği kadarıyla vücudu ve her hareketi çok tanıdıktı.

Duncan Idaho'ydu bu.

Duncan Idaho olamazdı, ama oydu.

Annesinin yaşadığı baharatı dönüştürme deneyimi sırasında onun rahminde özümselediği anılar, bu adamın kimliğini kolayca teşhis etmesini sağlamıştı. Paul'ün de onu, yaşadığı sayısız tecrübe sayesinde tanıdığını biliyordu. Onunla paylaştığı özel şeyleri, ona olan minnettârlığını ve gençliğinde onunla yaşadıklarını anımsıyordu.

Evet, Duncan'dı bu.

Alia ürperdi. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Karşılarında bir Tleilaxu gulâmı vardı, yani Duncan Idaho'nun cesedinden oluşturulmuş bir varlık. Duncan Idaho, Paul'ün hayatını kurtarıken ölmüştü. Bu yaratık ise ancak aksolotl tanklarının bir ürünü olabilirdi.

Gulâm bir kılıçustasının dikkati ve çevikliğiyle yürüyordu. Elçi'nin tankı platformun basamaklarına on adım kala durunca, o da durdu.

Aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde Alia, Paul'ün huzursuzluğunu ister istemez hissediyordu. Paul artık geçmişinden çıkıp gelen bu adama yalnızca gözleriyle değil, tüm benliğiyle bakıyordu. Sonra Lonca Elçisi'ne bakıp, başıyla selamlayıp "Adınızın Edric olduğunu söylediler. Sarayımıza hoşgeldiniz. Umarım birbirimizi daha iyi anlamamıza katkıda bulunursunuz," derken kasları nasıl da gergindi.

Turuncu gazının içindeki Dümenci, haz düşkünü bir adam tavrıyla hafifçe geriye doğru yaslandı ve Paul'un bakışlarını yanıtlamadan önce ağzına bir melanj kapsülü attı. Lonca temsilcisinin bulunduğu tankın bir köşesinde dönüp duran minik bir iletişim aygıtından önce bir öksürük, sonra da hırıltılı ve monoton bir ses duyuldu: "İmparator'unun karşısında boynum kıldan incedir. Siz kendimi tanıtmama, sonra da küçük bir armağan sunmama izin verin."

Bir uşak Stilgar'a bir tomar uzattı. Stilgar tomara çatık kaşlarla göz attıktan sonra Paul'e döndü ve başını evet anlamında salladı. Daha sonra hem Paul hem de Stilgar platformun altında sabırla bekleyen gulâma döndüler.

"İmparator'um armağanımı fark etti," dedi Edric.

"Kendinizi tanıtmanızdan memnuniyet duyduk," dedi Paul. "Şimdi lütfen armağanınızı açıklayın."

Edric tankın içinde döndü ve gulâma baktı. "Bu adamın ismi Hayt," dedi, ismi düzgün bir şekilde telaffuz ederek. "Müfettişlerimizin dediğine göre son derece ilgi çekici bir geçmişi var. Burada, Arrakis'te öldürülmüş... başından aldığı ağır bir yarayla; ki bu yarının iyileştirilmesi aylar aldı. Ginaz Okulu'ndan mezun bir kılıç-ustası olduğu için bedeni Bene Tleilax'a satılmış. Kendisinin ailenizin sadık hizmetkârı Duncan Idaho olduğunu fark ettik ve İmparator'a armağan etmek için onu satın aldık." Edric başını kaldırıp Paul'e baktı. "Idaho, değil mi efendim?"

Paul gergin ve tedbirli bir sesle konuştu. "Idaho gibi görünüyor."

Paul benim görmediğim bir şeyler mi gördü yoksa? diye merak etti Alia. Hayır! O Duncan!

Hayt denen adam kımıldamadan duruyor, metal gözleriyle dos-doğru ileri bakıyordu. Vücudu gevşekti ve kendisi hakkında konuşulduğunun farkında olduğuna dair hiçbir belirti sergilemiyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla Idaho," dedi Edric.

"Şimdiki ismi Hayt demek," dedi Paul. "Tuhaf bir isim."

"Tleilaxuların nasıl ve niçin isim verdiklerine akıl sır ermez e-

fendim,” dedi Edric. “Ama isimler değiştirilebilir. Tleilaxuların verdiği isim önemli değil.”

Tleilaxuların işi bu, diye düşündü Paul. *Asıl problem de bu*. Bene Tleilax halkının doğaya pek saygısı yoktu. Onların felsefesinde iyilik ve kötülüğün tuhaf anlamları vardı. Kumpasları ya da keyifleri uğruna Idaho’nun beynine neler yerleştirmişlerdi acaba?

Stilgar’a bakan Paul, Fremen’in batıl bir huşu içinde olduğunu gördü. Tüm Fremen muhafızları da aynı hisse kapılmıştı. Stilgar Lonca Temsilcilerinin, Tleilaxuların ve gulâmların ne kadar iğrenç olduklarını düşünüyor olmalıydı.

Paul yüzünü gulâma çevirerek konuştu: “Hayt, tek ismin bu mu?”

Gulâmın esmer yüzüne sakın bir gülümseme yayıldı. Metal gözler hareketlenip Paul’e çevrildi, ama hâlâ mekanik bakışlarını koruyorlardı. “Bana böyle seslenirler Lordum: Hayt.”

Karanlık gözetleme deliğinden bakan Alia ürperdi. Idaho’nun sesiydi bu. Geçmişteki anılara uygunluğu o kadar belirgindi ki, o olduğuna kesinlikle emindi.

“Lordum,” diye ekledi gulâm, “sesinizi duymamın bana haz verdiğini bilmeniz hoşunuza gidebilir. Bene Tleilax halkı bunun bir işaret olduğunu söylemişlerdi ... daha önce işittiğim sesleri yeniden duyduğuma dair bir işaret.”

“Ama emin değilsin,” dedi Paul.

“Geçmişime dair hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyorum Lordum. Bana eski yaşamıma dair hiçbir şey hatırlayamayacağım söylendi. Geçmişimden kalan tek şey genetik yapım. Ama bazı tanıdık şeyler hafızamdaki boşluğun bir kısmını doldurabilir. Birtakım sesler, yerler, yiyecekler, yüzler, insan sesleri, hareketler tanıdık geliyor – kılıç tutmak, topter kullanmak...”

Lonca temsilcilerinin bu konuşmayı dikkatle takip ettiğini fark eden Paul sordu: “Peki, bir armağan olduğunun farkında mısın?”

“Bu bana açıklandı, Lordum.”

Paul geriye doğru yaslandı ve kollarını tahtının kolluklarına koydu.

Duncan'ın bedenine ne borcum var? diye merak etti. Benim için canını feda etmişti. Ama bu Duncan değil ki, bu bir gulâm. Yine de, karşısında duran bu kişi Paul'e, sanki kanatları kendi omuzlarından çıkıyormuş gibi ustalıklı topter kullanmayı öğretmişti. Idaho'nun verdiği sert eğitim olmasıydı eline bir kılıç aldığında şimdiki gibi kullanamayacağını da biliyordu. Bir gulâm. Yanlış izlenimlerle dolu, yanıltıcı bir bedendi bu. Geçmiş kafasından atamazdı. *Duncan Idaho*. Karşısındaki gulâmın yüzünde değil kişiliğinde bir maske vardı, Tleilaxuların içine yerleştirdiği şeyi (her neyse) gizleyen bir maske.

"Bize nasıl hizmet edebilirsin?" diye sordu Paul.

"Lordumun istediği ve elimden gelen her şeyi yaparım."

Önünde sergilenen görüntüleri bulunduğu hâkim noktadan izleyen Alia, gulâmdan yayılan mahcubiyet havasından etkilenmişti. Kesinlikle rol yapmadığını hissediyordu. Bu yeni Duncan Idaho'dan inanılmaz bir masumiyet yayılıyordu. Eskisi feleğin çemberinden geçmiş, gözünü budaktan sakınmayan bir adamdı. Ama bu beden bütün bu özelliklerden tamamen temizlenmişti. Tleilaxular bu bembeyaz sayfaya ne yazmışlardı acaba?

Birden bu armağanın ne kadar tehlikeli olabileceğini anladı. Sonuçta o bir Bene Tleilax yaratığıydı. Tleilaxular yarattıkları şeylere rahatsız edecek azlıkta sınırlama koyarlardı. Onların eylemlerini belirleyen güdü yalnızca dizginlenemeyen meraktı. Eğer ellerinde uygun insan materyalleri olursa, *herhangi birini* meleğe ya da şeytana dönüştürebilecek olmalarıyla övünürlerdi. Katil mentatlar üretip satarlardı. İnsan öldürmeyi önleyen Suk şartlanmasını kırarak katil doktorlar üretirlerdi Sattıkları mallar arasında gönüllü köleler, her türlü isteğe boyun eğen uysal seks oyuncakları, askerler, generaller, filozoflar, hatta bir ahlak ilmi uzmanı bile vardı.

Paul tahtında kımıldanıp Edric'e baktı. "Bu *armağan* nasıl eğitildi?" diye sordu.

"Tleilaxular bu gulâmı bir mentat ve Zensünni filozofu olarak yetiştirerek eğlenmişler Lordum. Böylece kılıç kullanma becerisini geliştirmeyi umuyorlardı."

“Başarılı olmuşlar mı?”

“Bilmiyorum Lordum.”

Paul bu yanıt üstüne düşündü. Gerçeği anlama yetisi ona Edric’in bu gulâmın Idaho olduğuna samimiyetle inandığını söylüyordu. Ama hepsi bu değildi. Bu kâhin Dümencinin içinde yüzdüğü zaman sularında gizlenmiş tehlikeler vardı. Hayt. Bu Tleilaxu ismi tehlike çağırıyordu. Paul bu armağanı geri çevirmeyi istediğini fark etti, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Atreides Hanedanı o bedene borçluydu ve düşmanları da bu gerçeğin farkındaydı.

“Zensünni filozofu ha,” diye mırıldandı Paul, düşünceli bir şekilde tekrar gulâma bakmaya başladı. “Kendi rolünü ve güdülerini inceledin mi?”

“Hizmetkârlığı alçakgönüllü bir şekilde benimsedim Lordum. Zihnim insan geçmişimin dayatmalarından tamamen temizlenmiştir.”

“Sana Hayt mı diyelim, Duncan Idaho mu?”

“Efendim beni istediği şekilde çağırabilir; sonuçta ben bir isim değilim.”

“Peki Duncan Idaho ismi hoşuna gidiyor mu?”

“Sanırım eskiden ismim buydu, Efendimiz. Tanıdık geliyor. Yine de ... içimde tuhaf tepkimeler uyandırıyor. Bir insanın isminin hem hoş, hem de nahoş çağrışımlar yarattığını düşünüyorum.”

“Sana en çok keyif veren şey nedir?” diye sordu Paul.

Gulâm beklenmedik bir şekilde kahkaha atarak güldü. “Başkalarında eski benliğime dair belirtiler aramak.”

“Burada böyle belirtiler görüyor musun?”

“Evet Lordum. Adamınız Stilgar bana hem takdir hem de şüpheyle bakıyor. Eski benliğimin arkadaşıydı, ama bu gulâm bedeni onu tiksindiriyor. Siz, Lordum, eski halime hayrandınız ... ona güvenirdiniz.”

“Demek zihnin temizlendi,” dedi Paul. “Öyleyse bize nasıl bağlılık duyabilirsin?”

“Bağlılık mı Lordum? Temizlenen zihin, bilinmeyenler karşısında sebep-sonuç ilişkilerine dayanmadan kararlar verir. Bağlı-

lıktan kastınız bu mu?"

Paul kaşlarını çatı. Tam bir Zensünni gibi konuşmuştu, gizemli ve zekice – her türlü zihinsel faaliyette nesnel fonksiyonelliği yadsıyan bir öğretiydi bu. *Sebepler-sonuç ilişkilerine dayanmadan!* Böyle düşünceler zihni afallatırdı. *Bilinmeyenler?* Bilinmeyenler alınan her kararda vardır. Hatta kâhinlerin gördüğü, geleceğe dair hayallerde bile.

"Sana Duncan Idaho dememizi mi tercih edersin?" diye sordu Paul.

"Farklılıklarımızla yaşarsınız Lordum. Bana bir isim seçin."

"Tleilaxu ismin kalsın," dedi Paul. "Hayt ... insanda tedbirli olma ihtiyacı uyandıran bir isim bu."

Hayt eğilip selam vererek bir adım geri çekildi.

Alia merak etti: *Konuşmanın bittiğini nereden anladı? Ben biliyordum, çünkü ağabeyimi tanıyorum. Ama bir yabancı anlayamazdı. Yoksa içindeki Duncan Idaho mu anladı?*

Paul elçiye döndü. "Size elçilik ofisleri tahsis ettik. Sizinle en yakın zamanda şahsi bir görüşme yapmak istiyoruz. Sizi çağtıracamız. Bu arada siz hatalı bir kaynaktan duymadan önce şunu da haber verelim ki, Rahibeler Birliği'nin Rahibe Analarından biri olan Gaius Helen Mohiam, sizi buraya getiren bükümgemisinden indirildi. Bunu biz emrettik. Gaius Helen Mohiam'ın geminizdeki varlığı, konuşacağımız konulardan biri olacak."

Paul sol elini sallayarak elçi ile maiyetine çekilebileceklerini belirtti. "Hayt," dedi, "sen kal."

Elçinin hizmetkârları gerileyip tankın etrafını sardılar. Edric turuncu gazın içinde hareket eden turuncu bir kütleye dönüşmüştü – gözlerden, bir ağızdan ve hafifçe salınan uzuvlardan ibaretti.

Paul son Lonca görevlisinin de çıkmasını ve büyük kapıların artlarından kapanmasını izledi.

İşte yaptım, diye düşündü, *gûlâmı kabul ettim.* Bu Tleilaxu yaratığının bir tuzak olduğu kesindi. O yaşlı cadaloz Rahibe Ana'nın da bu tuzakta parmağı vardı muhtemelen. Ama daha önce hayalini gördüğü, tarot vakti gelmişti. Kahrolası tarot! Zamanın sularını bulandırıyor. Öyle ki, insan bir saat sonrasını bile görmekte

zorlanıyordu. Bulanık sularda pek çok balığın yem kapıp kaçabildiğini anımsattı kendine. Tarot da aleyhine olduğu kadar lehine de işliyordu. Onun göremediği şeyleri başkaları da göremezdi muhtemelen.

Gulâm ayakta durmuş, başını yana eğmiş bir şekilde bekliyordu.

Stilgar basamaklar boyunca hareket edip Paul'ün önüne geçti ve gulâmı görüş alanından çıkardı. Sonra siyeçte yaşarlarken kullandıkları avcı dili Çakobsa'yı kullanarak konuştu: "Tanktaki o yaratık tüyerimi ürpertti, Efendimiz. Ama bu *armağan* daha da kötü. Gönderin onu buradan!"

Paul aynı dilde karşılık verdi: "Yapamam."

"Idaho öldü," diye belirtti Stilgar. "Bu yaratık Idaho değil. İzin verin kabile adına suyunu alayım."

"Gulâm benim sorunun Stil. Senin sorununsa mahkûmumuz. Rahibe Ana'nın muhafızlığını Ses'in hilelerine karşı eğittiğim adamlar yapsın ve çok dikkatli olsunlar."

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi Efendimiz."

"İhtiyatlı olacağım Stilgar. Sen de öyle ol."

"Pekâlâ, Efendimiz." Stilgar aşağı inip Hayt'ın yakınından geçerek onu kokladı ve ardından sert adımlarla salondan çıktı.

Kötülüğün kokusu alınabilir, diye düşündü Paul. Stilgar bir düzine dünyaya yeşilli beyazlı Atreides sancağını dikmiş olmasına karşın, hiç değişmemişti, hâlâ batıl inançlı bir Fremendi.

Paul armağanı inceledi.

"Duncan, Duncan," diye fısıldadı. "Sana ne yaptılar?"

"Bana hayat verdiler Lordum," dedi Hayt.

"Ama ne için eğitildin ve bize verildin?" diye sordu Paul.

Hayt dudaklarını büzdü ve ardından "Sizi yok etmemi istiyorlar" dedi.

Bu açıksözlülük Paul'ü sarstı. Ama bir Zensünni mentatı başka türlü nasıl yanıt verebilirdi ki zaten? Bir mentat, gulâm bile olsa, gerçeği söylemek zorundaydı, hele bir de Zensünni'yse. Hayt bir insan-bilgisayardı. Zihni ve sinir sistemi, çok eskiden nefret edi-

len o makinelerin yaptığı şeyleri yapması için eğitilmiş biriydi. Üstüne bir de Zensünni koşullanması almış olması, onu iki misli dürüst kılıyordu ... Tleilaxular bu bedenin içine daha da tuhaf bir şeyler yerleştirmemişlerse elbette.

Mesela gözleri neden mekanikti? Tleilaxular yaptıkları metal gözlerin insan gözlerinden daha üstün olduğunu söyleyerek övünürdü; ama bu doğruysa, Tleilaxuların kendilerinin metal gözlerle pek rağbet etmemesi tuhaftı.

Paul başını kaldırıp Alia'nın gözetleme deliğine baktı. Onun varlığına ve tavsiyelerine, sorumluluk ve minnet borcu hisleriyle bozulmamış tavsiyelere ihtiyacı vardı.

Sonra tekrar gulâma döndü. Basit bir armağan değildi bu. Tehlikeli soruları dürüşçe yanıtlıyordu.

Bana karşı kullanılacak bir silah olduğunu bilmem fark etmiyor, diye düşündü Paul.

"Kendimi senden korumak için ne yapmalıyım?" diye sordu. "Biz" demeyi, resmiyeti bir kenara bırakmıştı. Eski Duncan Idaho'yla konuşur gibi konuşmuştu.

"Beni yanınızda tutmayın Lordum."

Paul başını hayır anlamında iki yana salladı. "Beni nasıl yok edeceksin?"

Hayt muhafızlara baktı. Stilgar'ın gidişinden sonra Paul'e iyice yaklaşmışlardı. Salonu inceledikten sonra Paul'e dönüp metal gözleriyle baktı ve başını salladı.

"Burası bir adamın diğer insanlardan uzaklaşabileceği bir yer," dedi. "Öyle büyük bir gücün sembolü ki, bu güç üstüne soğukkanlılıkla düşünebilmek ancak her şeyin bir sonu olduğunu akılda tutmakla mümkün. Lordum buraya kehanet güçleri sayesinde mi geldi?"

Paul parmaklarını tahtının kolluklarına vurmaya başladı. Mentat veri istiyordu, ama sorusu onu rahatsız etmişti. "Bu konuma güçlü kararlar sayesinde geldim ... sadece diğer ... yeteneğimle değil."

"Güçlü kararlar," dedi Hayt, "insanın içini soğutur. Tıpkı ısıtıldıktan sonra suya batırılmadan, yavaşça soğumaya bırakılan çe-

lik gibi olur insan.”

“Zensünni zırvalarınla dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Paul.

“Hayır Efendimiz, Zensünnilerin gösteriş yapmak ve şaşırtmak için kullandığı yollar farklıdır.”

Paul diliyle dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes aldı; mentatların karşılıklı dengeleme yöntemiyle sorunu anlamaya çalıştı. Neden bu gulâmı göndermişlerdi? Zihninin her yanı olumsuz yanıtlar haykırıyordu. Tüm vaktini onunla ilgilenmeye ayırıp diğer görevlerini ihmal edeceğini düşünmüyorlardı herhalde? Hayır, bu olamazdı. Neden bir Zensünni-mentat göndermişlerdi peki? Felsefe ... sözcükler ... düşünceler ... içebakış ... Elindeki veriler öyle yetersizdi ki.

“Daha fazla veriye ihtiyacımız var,” diye mırıldandı.

“Bir mentatın ihtiyaç duyduğu veriler, kolayca toplanacak türden değildir,” dedi Hayt. “Bir çiçek bahçesinde yürürken cüppeni-ze yapışan polenlere benzemezler. İnsanın kendi polenlerini çok dikkatli seçmesi, son derece güçlü büyüteçlerin altında incelemesi gerekir.”

“Zensünni retorik sanatını bana öğretmelisin,” dedi Paul.

Kendisine bakan metal gözler bir an parladı. Sonra Hayt “Lordum, belki de amaçladıkları şey buydu,” dedi.

İrademi sözler ve fikirler karmaşasıyla köreltmek mi? diye merak etti Paul.

“Fikirlerden en çok eyleme dönüştüklerinde korkmak gerekir,” dedi Paul.

“Beni yanınızdan uzaklaştırın Efendimiz,” dedi Hayt. Duncan Idaho’nun “genç efendisi” için duyduğu endişeyle yüklü ses tonuyla söylenmişti bu.

Paul birden bu sesin tuzağına düştüğünü hissetti. Böyle bir sesi yanından uzaklaştıramazdı, bir gulâmdan geliyor olsa bile. “Burada kalacaksın,” dedi sonunda. “İkimiz de ihtiyatlı olmaya çalışacağız.”

Hayt itaatkârlıkla eğildi.

Paul başını kaldırıp tekrar gözetleme deliğine baktı. Gözleriyle

Alia'ya yalvarıyor ve bu *armağanı* alıp sırlarını öğrenmesini istiyordu. Gulâmlar çocukları korkutan hayaletlerdi. Bir gulâmla tanışacağını hiç düşünmemişti. Bu gulâmı tanımak için kendini tüm sevecenlik duygularından soyutlaması gerekiyordu ... ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. *Duncan ... Duncan...* Idaho bu ölçülüp biçilerek üretilmiş bedenin içinde neredeydi? Aslında bu beden değildi. .. beden kılığı verilmiş bir kefendi! Idaho bir Arrakis mağarasının zemininde cansız yatıyordu ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Hayaleti ise metal gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. Bu hortlak bedeninde o iki varlık bir araya gelmişti, yan yanaydılar. İçlerinden biri tehdit oluşturunuyordu, eşsiz perdelerin ardına gizlenmiş gücü ve doğasıyla bir tehditti aslında.

Paul gözlerini kapadı ve eski hayallerin bilinci boyunca akmasına izin verdi. Sevgi ve nefret hislerinin orada, kaynayan ve dalgalı bir denizde, hiçbir toprak parçasının var olamadığı o kaosta yükseldiğini görüyordu. Üstünde durup da bütün bu kargaşanın izlenebileceği hiçbir yer yoktu.

Neden hayallerimde bu yeni Duncan Idaho'yla ilgili hiçbir şey gösterilmedi bana? diye sordu kendine. *Bir kâhinden zamanı ne gizleyebilir? Tabii ki başka kâhinler.*

Paul gözlerini açtı ve "Hayt, geleceği görme gücün var mı?" diye sordu.

"Hayır Lordum."

Sesi içtendi. Gulâm bu yetiye sahip olduğunun farkında olmayabilirdi elbette; ayrıca bu durum onun mentatlığını da olumsuz etkilerdi. Gizli plan neydi?

Eski görüntüler çevresinde dalgalanıp kabarıyordu. Korkunç yolu mu seçmek zorunda kalacaktı? Çarpıtılmış Zaman'da, o iğrenç gelecekte bu gulâmın var olduğunun belirtileri vardı. Ne yarsa yapsın o gelecekteki o iğrenç yolu izlemekten kurtulamayacak mıydı?

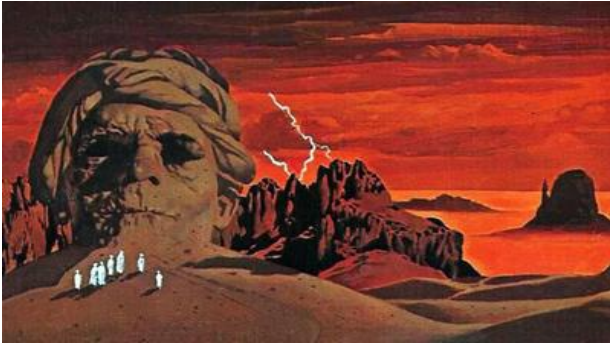
Soyutlan ... soyutlan ... soyutlan ...

Defalarca bunu düşündü.

Yukarıda, Paul'un tepesinde gizlenmiş bir şekilde duran Alia, uzanmış ve çenesini sol avcuna dayamış, öylece gulâma bakıyordu.

Bu Hayt denen adam onu mıknatıs gibi çekiyordu. Tleilaxu onarımı bu bedene gençlik vermişti ve Alia'yı çeken yoğun bir masumluk. Paul'ün sözsüz yalvarışını anlamıştı. Kâhinler başarısız olunca, duruma gerçek casuslar ve fiziksel güçler müdahale etmeliydi. Ama bu işe karışmak isteyip istemediğinden emin değildi. Bu yeni adamın etrafında olmayı kesinlikle arzuluyordu, hatta belki ona dokunmak bile istiyordu.

Hayt ikimiz için de tehlikeli, diye düşündü.



Aşırı analiz gerçeğin düşmanıdır.

— Kadim Fremen Deyişi

“Rahibe Ana, sizi bu şartlar altında görmek ne korkunç,” dedi İrulan.

Hücrenin içinde, kapının hemen önünde durmuş, içeride var olan şartları Bene Gesserit yöntemiyle inceleyip değerlendiriyordu. Paul’ün şatosunun altında, damarlı kahverengi kayaya bıçakışınlar kullanılarak oyulmuş üç metreküplük bir odaydı burası. İçinde eşya olarak Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam’ın oturduğu eski bir hasır sandalye, üstüne yeni bir Dune Tarotu destesi açılmış kahverengi battaniyeli bir ot şilte, tek musluklu ve geri dönüşüm sistemli bir lavabo ve nem mühürleri olan bir Fremen tuvaleti vardı. Son derece sade ve ilkel bir şekilde döşenmişti. Tavanın dört köşesine takılmış kafesli korküreler hücreye sarı bir ışık yayıyordu.

“Leydi Jessica’ya haber gönderdin mi?” diye sordu Rahibe Ana.

“Evet, ama oğluna karşı kılını bile kıpırdatacağını sanmıyorum,” dedi İrulan. Döşegenin üstünde açık duran tarot kartlarına baktı. Kartlar güçlülerin kendilerinden yardım isteyen kişilere sırtlarını çevireceğini söylüyordu. Ulu Solucan kartı Issız Kumlar kartının altındaydı: Sabır öneriliyordu. *Bunu anlamak için tarota bakmaya gerek var mı?* diye sordu kendine.

Dışarıdaki muhafız, kapıdaki metacam pencereden onları izli-

yordu. İrulan bu konuşmanın başka şekillerde de izlendiğini biliyordu. Buraya gelmeye cesaret etmeden önce epey düşünmüş ve planlar yapmıştı, ama sonuçta gelmemesin de kendine özgü tehlikeleri vardı.

Rahibe Ana arada tarot falı bakarken bölünen *prajna* meditasyonu yapıyordu. Arrakis'ten asla sağ çıkamayacağını hissetmesine karşın, meditasyon sayesinde bir ölçüde sakinleşmeyi başarmıştı. Kişinin kehanet gücü az olabilirdi; ama sonuçta bulanık su bulanık suydı. Ayrıca en kötü durumda bile sığınabileceği Korkuya Karşı Dua da vardı.

Kendisini bu hücrede bulmasına neyin yol açtığını henüz tam olarak kavrayamamıştı. Zihninde karanlık şüpheler vardı (ve tarot da bu şüpheleri doğrular gibiydi). Bu durum Lonca'nın işi olabilir miydi?

Büklümgemisinin resepsiyon köprüsüne çıktığı anda sarı cüppeli bir Vüzeranın kendisini beklediğini görmüştü. Yüzü toparlak, başı türban takması için tıraşlı ve boncuk gözleri masmaviydi. Derisi Arrakis'in rüzgâr ve güneşinden sertleşip kayış gibi olmuştu. Yaltaklarak davranan bir kamarotun getirdiği baharat kahvesini alırken başını kaldırıp bir an için Rahibe Anaya inceleyici gözlerle bakmış ve ardından fincanını masaya koymuştu.

"Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'sınız, değil mi?"

Bu sözcükleri anımsaması o anı zihninde tekrar yaşamasına yol açtı. Boğazında kontrol edemediği bir korku kasılması oluşmuştu. İmparator'un uşaklarından biri o büklümgemisinde olduğunu nasıl öğrenmişti?

"Gemide olduğunuz dikkamizi çekti," demişti Vüzer. "Kutsal gezegene ayak basmanızın yasaklandığını unuttunuz mu?"

"Arrakis'te değilim," demişti. "Serbest uzaydaki bir Lonca büklümgemisinde yolcuyum."

"Serbest uzay diye bir şey yoktur, Madam."

Adamın sesindeki şüphe ve nefret izlerini rahatça fark edebiliyordu.

"Müeddib her yere hükmeder," diye devam etmişti adam.

"Arrakis'e gitmiyorum," diye ısrar etmişti.

"Herkes Arrakis'e gider," demişti adam ve Mohiam birden onun hacıların bayıldığı türden mistik bir vaaza başlayacağından korkmuştu. Bu gemi binlerce hacı taşımıştı.

Ama Vüzera cüppesinden altın bir muska çıkarmış, öpüp alnına değdirmiş, sonra da sağ kulağına dayayarak dinlemiş ve bir süre sonra muskayı tekrar cüppesinin altına gizlemişti.

"Bavullarınızı toplayıp benimle Arrakis'e gelmeniz emredildi."

"Ama başka yerde işim var!"

O anda Lonca'nın hıyanetinden şüphelenmişti ... ya da İmparator veya kız kardeşinin doğaüstü güçleriyle bir şekilde kumpastaki rolünü öğrendiğinden. Belki Dümenci kumpası gizleyememişti. O hilkat garibesi Alia'da bir Bene Gesserit Rahibe Anası'nın güçleri vardı. Bu güçler ağabeyinin güçleriyle birleşince neler olamazdı?

"Hemen!" demişti Vüzera sertçe.

Zihninin her hücresi o kahrolası çöl gezegenine bir daha ayak basmaması için haykırıyordu. Leydi Jessica orada Rahibeler Birliği'ne ihanet etmişti. Nesiller boyunca uyguladıkları özenli dölleme programı sonucunda ürettikleri kuisatz haderahlarını, Paul Atreides'i orada yitirmişlerdi.

"Peki," diye boğun eğmişti.

"Fazla vaktimiz yok," demişti Vüzera. "İmparator emredince, bütün kulları uyar."

Demek emri Paul vermişti!

Büklümgemisinin Yönbulucu-Kumandanına şikayette bulunmayı düşünmüş, bu hareketin sonuçsuz olacağını bilmek onu durdurmuştu. Lonca ne yapabilirdi ki?

"İmparator, Dune'a ayak basarsam öleceğimi söylemişti," demişti son bir umutsuz çabayla. "Bunu siz de söylediniz. Beni oraya indirmekle ölüme mahkûm etmiş olursunuz."

"Yeter," demişti Vüzera. "İmparator'un takdiri böyle."

Paul'un emirlerinden hep "takdir" diye bahsederlerdi. Geleceği görebilen kutsal hükümdarları söylemişti ve olması gereken neyse olmalıydı. İmparator nasıl olsa geleceği görmüştü, değil mi?

Vüzera'ya boyun eğerken, içindeki huzursuz bir ses ona kendi

kurduğu tuzığa düştüğünü söylüyordu.

Bu hazırladıkları ağ şimdi İrulan'ın ziyaret ettiği bir hücreye dönüşmüştü. Wallach IX'taki görüşmelerinin ardından İrulan'ın bir şekilde çöktüğünü fark etti. Göz kenarlarında endişeden kaynaklanan yeni kırışıklıklar vardı. Her neyse ... bakalım bu Bene Gesserit Rahibesi yeminlerini tutabilecek miydi?

"Daha kötü yerlerde de kaldığım oldu," dedi Rahibe Ana. "İmparator'un yanından mı geliyorsun?" Ardından da sanki huzursuzmuş gibi parmaklarını oynattı.

İrulan bu parmak hareketlerini gördü ve "Hayır, burada olduğunuzu öğrenir öğrenmez koşup geldim," derken kendi parmaklarıyla hızlı bir şekilde yanıt verdi.

"İmparator kızmasın?" Rahibe Ana yine parmaklarını oynattı: Buyurgan, ısrarcı, talepkâr bir şekilde.

"Kızarsa kızsın. Rahibeler Birliği'nde hocamdınız ve Paul'ün annesinin de hocasıydınız. Leydi Jessica gibi size sırt çevireceğimi mi sanıyor?" İrulan bir yandan da parmak hareketleriyle bahanelerde bulunuyor, yalvarıyordu.

Rahibe Ana iç geçirdi. Görünüşte kaderine sızlanan bir tutsağın iç geçirişiydi, oysa iç geçirmesinin sebebi aslında İrulan'dı. İmparator Atreides'in değerli genetik yapısının bu araç yoluyla korunabileceğini ummak boşunaydı. Bu prenses çok güzel ama kusurluydu. Cinsel cazibe cilasının altında sürekli mızıldanan ve eylemlerden çok sözcüklerle ilgilenen biri yatıyordu. Ama yine de İrulan bir Bene Gesserit'ti. Rahibeler Birliğinin, zayıf kullarının bazı hayati talimatları uygulaması için gerekli önlemleri alacağı belirli yöntemleri vardı.

Rahibe Ana daha yumuşak bir şilte ve daha lezzetli yiyecekler istermiş gibi konuşurken, bu önlem mekanizmasını kullanıp emirlerini verdi: Paul ile Alia'nın çiftleştirilmesi olasılığını araştırma-lydı. (İrulan bu emri alınca yıkıldı.)

"Bana bir şans tanıyın!" diye yalvardı parmaklarıyla.

"Sana şans tanıdık," diye karşılık verdi Rahibe Ana. Talimatları ayrıntılıydı: İmparator'un odalığına kızdığı oluyor muydu? Eşsiz güçleri yüzünden kendini yalnız hissediyor olmalıydı. Onu an-

layabilecek, konuşabileceği kim vardı? Kız kardeşi tabii ki. Alia bu yalnızlığı paylaşıyordu. Aralarındaki ilişkinin derinliği araştırılmalı, her fırsatta baş başa kalmaları sağlanmalı, mahrem buluşmalar ayarlanmalıydı. Mümkünse odalığın ortadan kaldırılma olasılıkları araştırılmalıydı. Yas hali, geleneksel engelleri yıkabilirdi.

İrulan karşı çıktı. Chani öldürülürse herkes hemen kendisinden şüphelenirdi. Bu arada başka sorunlar da vardı. Chani hamile kalma umuduyla doğurganlık arttırıcı kadim bir Fremen diyeti uygulamaya başladığı için ona gebelik önleyici ilaç vermek imkânsız hale gelmişti. Hele sakinleştirici ilaçlarını da keserse, hamile kalma olasılığı iyice artacaktı.

Rahibe Ana hiddetlenmişti ve parmaklarıyla emirler yağdırırken bunu gizlemekte zorlanıyordu. Bu bilgileri neden konuşmalarının başında vermemiştii? İrulan nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Eğer Chani hamile kalıp bir oğlan doğurursa, İmparator bu çocuğu mutlaka veliaht ilan ederdi!

İrulan tehlikenin büyüklüğünü anladığını, ama genlerin tamamen yok olmama ihtimalinin bulunduğunu söyledi.

Bu ne büyük bir salaklık! diye öfkeleni Rahibe Ana. Yabani bir Fremen olan Chani'nin genlerinin ne tür genetik etkilere yol açacağını kim bilebilirdi? Rahibeler Birliğı sadece saf soyla ilgileniyordu! Ayrıca bir veliaht Paul'un azmini arttırır ve İmparatorluğunu güçlendirmek için yeni girişimlerde bulunmasına yol açardı. Kumpas için çok kötü olurdu bu.

Kendini savunmak isteyen İrulan, Chani'yi diyet uygulamaktan nasıl vazgeçirebilirdim ki? diye sordu.

Ama Rahibe Ana bahane dinleyecek halde değildi. İrulan'a bu yeni tehdide karşı çok açık talimatlar verdi. Eğer Chani hamile kalırsa, yiyeceğine ya da içeceğine çocuk düşürücü bir ilaç katılmalıydı. Bu yapılamazsa mutlaka öldürülmeliydi. Chani üzerinden tahta bir varis gelmesi ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi.

İrulan itiraz etti. Çocuk düşürücü bir ilaç kullanmanın, odalığa açıkça saldırmak kadar tehlikeli olacağını söyledi. Chani'yi öldürmek düşüncesiye tüylerini ürpertiordu.

Rahibe Ana, İrulan'a korkup korkmadığını sordu. Parmak hareketlerinde son derece büyük aşğılama işaretleri vardı.

İrulan kızdı. Saray hanedanından bir casus olarak ne kadar değerli olduğunu bildiğini belirtti. Yoksa kumpasçılar böylesine değerli bir casustan vazgeçmek mi istiyordu? Kendisini kullanıp bir kenara mı atacaklardı? Ama İmparator'u onun kadar yakından izleyecek birini bir daha nereden bulacaklardı ki? Yoksa saraya başka bir casus mu yerleştirmişlerdi? Mesele bu muydu? Şimdi onu son bir kez daha kullanıp harcamak mı istiyorlardı?

Rahibe Ana bir savaşta tüm değerlerin yeni anlamlara büründüğünü söyledi. Olabilecek en büyük felaket, Atreides Hanedanı'nın bir İmparatorluk soyu üreterek kendi ailesinin tahttaki konumunu güvenceye almasıydı. Rahibeler Birliğı böyle bir riski göze alamazdı. Atreideslerin genetik yapısından bile daha önemli bir konuydu bu. Paul, Atreides hanedanını tahta uzun süreli oturtmayı başarırca, Rahibeler Birliğı'nin genetik programı yüzyıllarca seketeye uğrardı.

İrulan bunu anladığını, ama bunu başarmak için kendisini feda etmek istediklerini düşündüğünü söyledi. Sonra karşı saldırıya geçti. Gulâm hakkında bilmesi gereken bir şeyler olup olmadığını sordu.

Rahibe Ana, İrulan'a Rahibeler Birliğindekilerin salak olduğunu mu sandığını sordu. İrulan'dan ne zaman bilmesi gereken şeyleri gizlemişlerdi ki?

İrulan bunun bir yanıtı çok, kendisinden bir şeyler gizlendiğinin itirafı olduğunu anladı. Rahibe Ana ona ancak bilmesi gereken şeylerin söyleneceğini söylüyordu.

Gulâmın İmparator'u yıkabilecek güçte olduğuna nasıl emin olabildiklerini sordu İrulan.

Bu seninkisi melanjin yıkıcı etkisinden şüphe duymak gibi bir şey, diye karşılık verdi Rahibe Ana.

İrulan, Rahibe Ana'nın bu azarlamayla kendisine gizli bir mesaj verdiğini fark etti. Bene Gesserit "eğitmen kırbağı" şunu söylüyordu: Baharat ile gulâm arasındaki benzerliğı çoktan görmüş olmalıydı. Melanj değerliydi, ama bir bedeli vardı – bağımlılık. İn-

sanın ömrünü uzatıyordu, bazılarinkini onlarca yıl uzatıyordu, ama sonuçta aslında yavaş yavaş ilerlenen bir intihar yoluydu.

Gulâm da değerli, ama ölümcüldü.

Rahibe Ana tekrar saldırıya geçip, bir kadının istenmeyen bir doğum yapmasını önlemenin en açık yolunun hamile kalmadan önce onu öldürmek olduğunu belirtti.

Tabii ya, diye düşündü İrulan. Beni nasılsa harcayacaksınız ve bari olabildiğince kâra geçelim diye düşünüyorsunuz.

Rahibe Ana'nın melanj bağımlılığını gösteren mavi ışıltılı koyu gözleri İrulan'ı yoğun bir dikkatle izliyor, tartıyor, bekliyor ve en küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmıyordu.

İçimi okuduğu açık, diye düşündü İrulan ve bu onu iyice korkutmuştu. Beni eğiten kişi o ve eğitirken de incelemişti. Burada aslında neye karar verildiğini anladığımı biliyor. Şimdiyse yalnızca bu karara nasıl tepki vereceğimi gözlüyor. Peki öyleyse, bir Bene Gesserit ve bir prenses gibi, durumu başım dik kabullenecem.

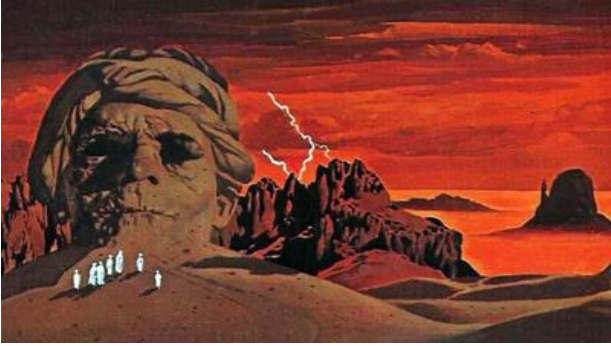
İrulan gülümsemeyi başardı, bedenini dikleştirdi ve Korkuya Karşı Dua'nın başlangıcını düşündü: "Korkmamalıyım. Korku aklın katilidir. Korku, toplu yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim ..."

Yeniden sakinleşmeyi başarınca düşündü: *Beni harcasımlar bakalım. Onlara bir prenses neymiş göstereceğim. Belki de beklediklerinden fazlasını yaparım.*

Konuşmayı sona erdirmek için söylenen birkaç önemsiz laftan sonra, İrulan kalkıp gitti.

O gidince Rahibe Ana tarot kartlarına geri döndü ve kartları bu kez ateş girdabı düzeninde açtı. Önünde hemen Büyük Arca-na'nın Kuisatz Haderah'ı belirdi ve bu kart Sekizler Gemisiyle eşleşti: kandırılmış ve ihanete uğramış falcı kadın. Bu hayra alamet değildi ve düşmanlarının birtakım gizli planları olduğunu gösteriyordu.

Kartlara sırtını döndü; huzursuz bir şekilde oturdu. İrulan felaketleri mi olacaktı yoksa?



Fremenler onu bir Dünyevi Figür, sahip olduğu zorlayıcı güçleri kullanarak kabileleri korumak şeklinde özel görev yüklenmiş bir yarı tanrıça olarak görürler. Onların Rahibe Analarının Rahibe Anasıdır o. Erkekliklerini güçlendirmek veya kısırlıktan kurtulmak için ona giden hacılar içinse bir tür antimentattır. “Çözümlemenin” sınırları olduğunu kanıtlaması, onun gücüne güç katmaktadır. O mutlak gerilimi temsil eder. O bakire bir fahişedir – hazırcevap, zeki, kaba, zalim ve kaprisli olduğunda bir coriolis fırtınası kadar yıkıcıdır.

— Bıçağın Azizesi Alia
İrulan Raporu’ndan alınmıştır

Alia, tapınağının güney platformunda kara cüppesiyle bir muhafız gibi duruyordu. Tapınağını, yani Kâhin Mabedi’ni Paul’ün Fremenleri, kalenin surlarından birinin yanına Alia için inşa etmişti.

Hayatının bu kısmından nefret ediyordu; ama tapınağa gitmesinin herkes için bir felaket olacağını biliyordu. Hacıların (kahrolasıcalar!) sayısı her geçen gün artıyordu. Tapınağı neredeyse tamamen doldurmuşlardı. Hacıların arasında satıcılar geziniyordu; ayrıca önemsiz büyücüler, falcılar ve kâhinler, yani Paul Müeddib ile kız kardeşini acınası bir şekilde taklit ederek geçinmeye çalışan bütün o zavallılar da vardı.

Satıcıların başlıca malları kırmızı ve yeşil paketler içindeki yeni Dune Tarotu desteleriydi. Tarot meselesini düşünen Alia bu desteleri Arrakeen pazarına kimin sürdüğünü merak etti. Neden özellikle bu zamanda ve bu yerde tarot böylesine yaygınlaşıp revaç-

ta olmuştu? Zamanı bulanıklaştırmak için miydi? Baharat bağımlılığı insanı mutlaka az çok kâhin yapardı. Fremenler hafiften çatlak olmalarıyla meşhurdur. İçlerinden çoğunun şu anda ve burada geleceğe dair alametler ve kehanetlerden bahsetmesi tesadüf müydü? Bu konuya ilk fırsatta yanıt aramaya karar verdi.

Güneydoğudan bir rüzgâr esiyordu; bu kuzey bölgesinde epeyce yüksek olan Kalkan Yamacı tarafından hızı kesilmiş, hafif bir esinti. Ufukta alçalan ikinci güneşi, incecik bir toz bulutunun içindeki Kalkan Yamacı'nı turuncuya boyamıştı. Alia'nın yanaklarında hissettiği esinti sıcaktı ve kumları, her yöne doğru uzayan açık arazinin verdiği güvenliği özlemesine yol açıyordu.

Günün kalabalığının son kalıntıları da yeşiltaştan yapılmış geniş basamakları inerek tek tek ya da gruplar halinde tapınağı terk ediyordu. Bazıları durup sokak satıcılarının tezgâhlarındaki hatıra eşyalara ve kutsal tılsımlara bakıyor, bir kısmı da önemsiz büyücülere son bir kez daha danışıyordu. Hacılar, dua edenler, şehir halkı, Fremenler, günün bu son saatlerinde tezgâhlarını kapatan satıcılar – şehrin merkezine giden palmyeli caddeye dek uzanan kıpır kıpır bir kalabalık oluşturmuyorlardı.

Alia'nın gözleri Fremenleri seçebiliyordu. Batıl huşuyla donmuş yüzlerinden, diğerlerinden yabani bir tavırla uzak durmalarından tanıyordu onları. Fremenler onun güç ve aynı zamanda tehdit kaynağıydı. Hâlâ ulaşım, spor ve adak için dev solucanlar yakalıyorlardı. Dışdünyalı hacılara kızıyor, graben ve panlardaki şehirlilere zar zor katlanıyor, sokak satıcılarının alaycılığından nefret ediyorlardı. Yabani bir Fremen'i itip kakmaya gelmezdi, Alia Mabedi'ne doğru gelen böyle bir kalabalıkta bile. Kutsal Semtlerde bıçaklanma olayları yaşanmasa da, bazen cesetler bulunurdu ... sonradan.

Mabedden ayrılan kalabalığın hareketi etrafı toz içinde bırakıyordu ve Alia'nın burnuna kadar gelen pis kokular, açık *beledi* iyice özlemesine yol açıyordu. Gulâmın gelmesiyle birlikte geçmiş daha sık düşünmeye başladığı fark etti. Ağabeyinin tahta çıkışından önceki günlerde çok daha özgürdü – şakalaşmak, ufak tefek şeylerle ilgilenmek, serin bir sabahın ya da bir günbatımının tadı-

nı çıkarmak için vakti olurdu. Bol bol vakti vardı o zamanlar. Hatta o zamanlar tehlike bile hoştu – kaynağı belli olan temiz tehlikeler. Kehanetin sınırlarını zorlamaya, geleceğin bulanık sularında bir şeyler görmeye çabalamaya gerek yoktu.

Yabani Fremenler ne güzel demişti: “Dört şey saklanamaz – aşk, duman, ateş sütunu^φ ve açık beled boyunca gezinen bir adam.”

Birden tiksinti duydu. Platformdan geri çekilip Mabed’in gölgesine girerek, ısıltılı Kâhinler Salonu’nun üstündeki balkonda yürümeye başladı. Yürürken balkon zeminindeki kumları eziyordu. *Hacılar Kutsal Odalara hep kum taşırlardı!* Uşakları, muhafızları, rahip adaylarını, her yerde ve her zaman hazır olan dalkavuk Vüze-ra rahiplerini görmezden gelip yanlarından geçerek yukarıdaki özel odasına çıkan spiral geçide girdi. Kalın halılar, divanlar, çadır perdeleri ve çöle ait hatıra eşyalarla dolu odasına ulaştığında, Stilgar’ın ona kişisel koruma olarak atadığı Fremen amazonları uzaklaştırdı. *Bunlar koruma değil düpedüz bekçi köpeği!* diye düşündü. Korumalar itiraz mırıltılarıyla çıktılar; çünkü Stilgar’dan çok Alia’dan korkuyorlardı. Onlar gidince Alia cüppesini çıkarıp yere attı, ama boynuna kayışla asılı billurbıçağını çıkarmadan banyoya doğru yürüdü.

O adamın yakında olduğunu hissediyordu – geleceğinde bir gölge gibi beklediğini sezdiği, ama göremediği adamın. Kehanet gücüne karşın onu göremediği için öfkeleniyordu. O adamı ancak başkalarının hayatlarını tararken, beklenmedik anlarda hissedebiliyordu yalnızca. Veya karanlıkta tek başınayken, masumiyet ve arzu iç içe geçmişken, sisli ve bulanık bir ufka baktığında seçebiliyor, ufukta durduğunu görüyordu. Sanki tüm güçlerini sonuna kadar kullansa onu görebilecekti. *Oradaydı* – farkındalığına sürekli saldıırıyordu: Ateşli, tehlikeli, edepsizdi.

Küvette nemli sıcak buhar tarafından sarmalandı. Farkındalığına ısıltılı bir kolyenin incileri gibi dizilmiş sayısız Rahibe Ananın anısal varlığıyla edindiği bir alışkanlıktı bu. Su, gömme küvetteki sıcak su, içine girince tenini kabul etti. Yeşil çinili kü-

^φ *Ateş Sütunu*: Açık çölde işaret vermekte kullanılan basit bir havai fişek.

vette deniz görüntüsü oluşturmak için kırmızı balık desenleri yerleştirilmişti. Burada öylesine fazla bir su bolluğu vardı ki, eski zamanlarda yaşayan bir Fremen bu kadar çok suyun sadece insan bedenini yıkamakta kullanıldığını görse öfkeden çıldırırdı.

O adam yakındaydı.

İffet hissinin karıştığı şehvetin gerilimi bu, diye düşündü. Bedeni bir eş arzuluyordu. Siyeç orjilerine katılmış bir Rahibe Ana olarak seks onun için bir gizem değildi. Ayrıca seks konusunda merak ettiği her şeyi sahip olduğu *diğer-benlikler*'in *tau* farkındalıklarından öğrenebiliyordu. Bu yakınlık hissi, ancak bedenlerin birbirlerini arzulaması olabilirdi.

Sıcak suyun içindeyken, harekete geçmekle eylemsiz kalıp öylece beklemek arasında bocalıyordu.

Ani ve hızlı hareketlerle küvetten çıktı, çırılçıplak ve üstünden sular süzülür bir halde yürüyerek yatak odasının bitişiğindeki egzersiz salonuna girdi. Tavanı pencereli bu dikdörtgen odada bir Bene Gesserit ustasını mutlak fiziksel ve zihinsel farkındalık keskinliğine hazırlayabilecek şeytani ve karmaşık aletler vardı. Hafıza yükselticiler, el ve ayak parmaklarını güçlendirip hassaslaştıran *lx* yapımı parmak mengeneleri, koku sentezcileri, dokunma hassaslaştırıcılar, ısı değişim alanları, fark edilebilir alışkanlıklara sahip olmayı önleyici davranış belirleyiciler, alfa dalgası tepkimesi eğiticileri, ışık/karanlık/*tayf* çözümleme yeteneğini geliştiren göz kırpmaya senkronizörleri. ...

Bir duvarda, hatırlatma amacıyla on santimetrelik harflerle ve kendi elyazısıyla yazdığı, Bene Gesserit Öğretisi'nin önemli maddelerinden biri okunuyordu:

"Bizden önce, tüm öğrenim yöntemleri içgüdüyle lekelenmişti. Biz nasıl öğreneceğimizi öğrendik. Bizden önce, içgüdülerinin yönettiği araştırmacıların yoğunlaşma süreleri ise çok kısaydı – genellikle tek bir insan yaşamı kadardı. Onlar elli ya da daha fazla insan yaşamı süresi boyunca sürebilecek projeleri hayal bile etmiyorlardı. Farkındalıklarına total kas/sinir sistemi kontrolü eğitimi kavramı girmemişti."

Alia egzersiz salonunda yürürken, bir hedef kuklasının göğsün-

de sallanan bir eskrim aynasının kristal prizmasında bedeninin yansımalarını gördü. Kuklanın karşısında rafın üzerinde duran uzun kılıca baktı ve düşündü: *Evet! Bitkin düşene dek çalışacağım –bedeni yor, zihni temizle.*

Kılıcı eline tam oturdu. Billurbıçağını boynundaki kınından çıkarıp elinde tuttu ve kılıcın ucuyla kuklayı harekete geçirecek düğmeye bastırdı. Çalışmaya başlayan kuklanın kalkan alanı, kılıcı yavaşça ama sertçe itti.

Prizmalar ışıldadı ve kukla sola doğru süzüldü.

Uzun kılıcının ucuyla kuklayı takip eden Alia, bir kez daha onun canlı gibi olduğunu düşündü. Oysa bu yalnızca insanın dikkatini dağıtıp şaşırtmak ve tehlikelerin nereden geleceğini öğretmek amacıyla servomotorlar ve karmaşık yansıtıcı devrelerden yapılmış bir nesneydi. Onun hareketlerine göre tepki vermeye ayarlanmış bir alet, onunla birlikte hareket eden ... prizmalarında ışığı dengeleyen, yer değiştiren, kılıcıyla karşı hamleler yapan bir karşı-benlikti.

Prizmalar yüzünden üstüne bir sürü bıçakla saldırıyormuş gibiydi, ama yalnızca biri gerçektir. Gerçek olanın hamlesini savuşturup kılıcını kalkan alanından yavaşça geçirerek kuklaya dokundu. Prizmalar arasında kırmızı bir ışık yandı ... dikkat dağıtıcı yeni bir unsur daha.

Kukla yeniden saldırdı; şimdi başlangıçtaki halinden biraz daha hızlı hareket ediyordu.

Alia saldırıyı savuşturdu; tedbiri bir kenara bırakıp tehlikeli alana girdi ve bu kez billurbıçağıyla kuklaya dokunup sayı kazandı.

Prizmaların arasında iki ışık parladı.

Nesne hızını arttırmış bir şekilde tekrar harekete geçti. Alia'nın vücudunun hareketleri ve kılıcının ucu sanki onu bir mık-natıs gibi çekiyor gibiydi.

Saldırı – savuşturma – karşı hamle.

Saldırı – savuşturma – karşı hamle...

Kuklada şimdi dört ışık yanıyordu. Yaratık yanan her ışıkla birlikte giderek daha tehlikeli hale geliyor, gittikçe hızlanıyor,

dikkat dağıtıcı unsurları daha da artırıyordu.

Beş ışık.

Kadının çıplak teni terle parlamaya başlamıştı. Şimdi bütün evreni yalnızca önündeki kuklanın tehditkâr kılıcından, çıplak ayaklarının altındaki döşemeden, duyular/sinirler/kaslar ve karşılıklı hamlelerden ibaretti.

Saldırı – savuşturma – karşı hamle.

Altı ışık ... yedi ...

Sekiz!

İlk kez sekizi deneme riskine giriyordu.

Zihninde bir yerlerde baskıcı bir ses yükseldi, yaptığığın büyük bir çılgınlık olduğunu haykıran bir his. Prizmalarla kaplı bu kukla düşünemez, ihtiyatlı olamaz, pişmanlık duyamazdı. Üstelik elinde gerçek bir kılıç vardı. Zaten silahı gerçek olmasa bu egzersizin hiçbir anlamı kalmazdı. O kılıçla rakibini yaralayabilir veya öldürebilirdi. Ayrıca İmparatorluk'taki en usta kılıççılar bile yedi ışıktan fazlasını denememişti.

Dokuz!

Alia uç noktada bir heyecana kapılmıştı. Kuklanın ve saldırgan kılıcının hareketleri bulanığın içindeki bir bulanıklık haline gelmişti sanki. Kadın elinde tuttuğu kılıcını canlanmış gibi hissediyordu. O artık bir anti-hedefti. Kılıcını kullanmıyordu, kılıç onu kullanıyordu.

On!

Onbir!

Omzunun üstünden şimşek gibi çakan bir şey geçti, kuklanın kalkan alanına girince yavaşladı, ama yine de durdurma düğmesine çarpmayı başardı. Işıklar söndü. Prizmalar ve kukla öylece hareketsiz kalakaldı.

Alia bu izinsiz araya giriş yüzünden öfkeyle döndü, ama bir yandan da bıçağı fırlatan kişinin sergilediği müthiş ustalık yüzünden ürkmüştü. Tamamen kusursuz bir hassasiyetle fırlatılmıştı – kalkan alanından geçecek kadar yavaş, ama düğmeye çarpacek kadar da hızlı.

Üstelik onbir ışıklı hedefin üstündeki düğme yalnızca bir mi-

limetrekare boyutundaydı.

Derken öfkesinin ve gerginliğinin o kuklanın kapanışı gibi sö-nüp gittiğini hissetti. Bıçağı kimin fırlattığını görmüş ve hiç şaşır-mamıştı.

Paul egzersiz salonunun kapı ağzının hemen içinde duruyordu ve üç adım gerisinde de Stilgar vardı. Ağabeyinin gözleri kısılmış, öfkeyle bakıyordu.

Çıplak olduğunu fark eden Alia örtünmeyi düşündü, ama bir yandan da bu durum hoşuna gitmişti. Sonuçta görececeklerini gör-müşlerdi. Billurbıçağını yavaşça boynundaki kınına soktu.

“Tahmin etmeliydim,” dedi.

“Yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasın her-halde,” dedi Paul. Alia’nın yüzünü ve bedenini dikkatle inceledi: Harcadığı çaba yüzünden kızarmış tenini, ıslak ve dolgun dudak-larını. Kız kardeşini ilk kez bir dişi olarak görüyordu ve bundan da rahatsızlık duydu. Kendisine böylesine yakın birine bakıp onu bambaşka bir açıdan görmek tuhaf geliyordu.

“Çılgınlıktı,” dedi Stilgar boğuk bir sesle, Paul’ün yanına ge-lip.

Sesi kızgın çıksa bile aynı zamanda huşu doluydu, gözleri de.

“On bir ışık,” dedi Paul başını sallayarak.

“Karışmasan on ikiye çıkaracaktım,” dedi Alia. Paul’ün dik-katli bakışlarından utanarak ekledi: “O ışıkları kullanmayacaksak neden yapmışlar ki?”

“Bir Bene Gesserit açık uçlu bir sistemin ötesindekini sorgular mı?” diye sordu Paul.

“Sen hiç yediden yukarısını denememişsindir herhalde!” dedi Alia. Tekrar öfkelenmişti. Paul’ün dikkatli bakışları sinirini boz-maya başlamıştı.

“Sadece bir kez denedim,” dedi Paul. “Gurney Halleck beni on ışıkla çalışırken yakaladı ve çok utandırıcı bir ceza verdi. Ne ol-duğunu söylemeyeceğim. Utandırıcı demişken...”

“Belki bir daha girerken haber verirsin,” dedi Alia. Paul’ün ya-nından geçip yatak odasına girdi, üstüne gri bir cüppe geçirdi ve bir boy aynasının karşısına geçip saçını taramaya başladı. Ter için-

deydi. Kendini üzgün hissediyor, tekrar yıkanma ihtiyacı duyuyordu ... ve uyuma. "Niye geldin?" diye sordu.

"Lordum," dedi Stilgar. Sesindeki alışılmadık tonlama Alia'nın dönüp gözlerini adama dikmesine yol açtı.

"Buraya gelmemizi İrulan istedi," dedi Paul. "Bu sana tuhaf gelebilir, biliyorum. İrulan'ın iddiasına göre, ki Stil'in sahip olduğu bilgiler de bunu doğruluyor, düşmanlarımız büyük bir saldırıya hazırlanı—"

"Lordum!" dedi Stilgar, daha sert bir sesle.

Ağabeyi dönüp soran bakışlarla bakarken, Alia da yaşlı Fre-men Naibe bakmayı sürdürüyordu. adamın davranışlarındaki bir şey yüzünden, o anda Stilgar'ın gerçekten de ilkel biri olduğunu fark etti. Stilgar doğaüstü bir dünyanın varlığına, hem de çok yakında olduğuna inanıyordu. Bu dünya onunla basit bir pagan dilinde konuşup tüm şüphelerini dağıtıyordu. Stilgar'ın içinde yaşadığı doğal dünya çetin, karşı konulamaz ve İmparatorluğun ortak etiğinden yoksun bir dünyaydı.

"Evet Stil," dedi Paul. "Buraya neden geldiğimizi ona sen mi anlatmak istiyorsun?"

"Buraya neden geldiğimizi konuşmanın şimdi sırası değil," dedi Stilgar.

"Ne oldu Stil?"

Stilgar Alia'ya bakmayı sürdürüyordu. "Efendimiz, kör müsünüz?"

Paul tekrar kız kardeşine döndü; içinde bir huzursuzluk kıpırdanmaya başlamıştı. Adamları içinde yalnızca Stilgar kendisiyle böyle konuşmaya cesaret edebilirdi; ama o bile bunu ancak gerektiğinde yapardı.

"Bunu evlendirmek gerek!" dedi aniden Stilgar. "Eğer en kısa zamanda evlenmezse başımıza iş açacak."

Alia hızla onlara sırtını döndü; yüzü kıpkırmızı kesilmişti. *Beni etkilemeyi nasıl başardı?* diye merak etti. Aldığı Bene Gesserit eğitiminin kontrolüne rağmen istemsizce gösterdiği tepkiyi engellememişti. Stilgar bunu nasıl başarmıştı? Ses kullanmayı bilmiyordu ki. Alia ürkmüş ve kızgındı.

“Yüce Stilgar’ı dinleyin!” dedi, yüzünü dönmeden. Sesinin cırlak çıktığının farkındaydı, ama engel olamıyordu. “Fremen Stilgar bakirelere tavsiye veriyor!”

“İkinizi de seviyorum. Bu yüzden de açık konuşmalıyım,” dedi Stilgar, sesinde mağrur bir tonlamayla. “Erkekleri ve kadınları harekete geçiren ihtiyaçlara gözlerimi kapayarak Fremenlerin şefi olmadım ben. Bu ihtiyaçları anlamak için gizemli güçlere hiç gerek yok.”

Paul, Stilgar’ın ne demek istediğini düşündü. Burada gördüklerini gözden geçirdi. Öz kız kardeşi, içinde erkekçe hisler uyandırmıştı. Evet – Alia’nın fazlasıyla şehvetli, hoppaca bir hali vardı. Neden egzersiz salonuna çırlıçıplak girmişti ki? Üstelik hayatını böylesine gereksiz yere aptalca tehlikeye atmıştı! Eskrim prizmalarında tam onbir ışıkla çalışmıştı! O beyinsiz otomat şimdi hayalinde kadim ve korkunç bir yaratılmış gibi canlanıyordu. Artık modası geçmiş bir şeydi, ama bir yandan da eski ölümsüzlüğün lekesini taşıyordu. Bunlar bir zamanlar yapay zekâlar, bilgisayar beyinleri tarafından yönetilirdi. Butleryan Cihadı buna bir son vermişti, ama aristokratların böyle şeylere duyduğu ilgiye son vermeyi başaramamıştı.

Stilgar haklıydı elbette. Alia’ya bir eş bulmalıydılar.

“Bu konuyla ilgileneneğim, dedi Paul. “Alia ve ben bu konuyu daha sonra konuşacağız – özel olarak.”

Alia dönüp Paul’e baktı. Paul’ün aklının nasıl işlediğini bildiği için, kendisi hakkında bir mentat kararı verdiğini, o insan-bilgisayar beyninde kendisine dair sayısız veri parçasını birleştirdiğini anladı. Bunu anlamak ürkütücüydü. Gezegenlerin hareketine benzer, durdurulamaz bir süreçti bu. Evrenin düzeni gibiydi; kaçınılmaz ve dehşet verici.

“Efendimiz,” dedi Stilgar, “belki–”

“Şimdi olmaz!” dedi Paul öfkeyle. “Şu anda başka sorunlarımız var.”

Alia ağabeyinin mantığıyla boy ölçüşmek istemediğinden, Bene Gesserit yöntemiyle son birkaç saniyeyi bir kenara bırakıp “Sizi İrulan mı gönderdi demiştin?” diye sordu. Bunu söylerken içinde

fesatlık uyanmıştı.

“Dolaylı olarak,” dedi Paul. “Bize verdiği bilgi, Lonca’nın bir kumsolucanı ele geçirmeye çalışacağı yolundaki şüphemizi doğruluyor.”

“Küçük bir solucan yakalayıp başka bir dünyada baharat döngüsü yaratmayı deneyecekler,” dedi Stilgar. “Demek ki bu işe uygun olduğuna inandıkları bir dünya bulmuşlar.”

“Demek ki Fremen işbirlikçileri var!” dedi Alia. “Hiçbir dış-dünyalı bir kumsolucanı yakalayamaz!”

“Bunu söylemeye bile gerek yok,” dedi Stilgar.

“Hayır, var,” dedi Alia. Stilgar’ın kalımkafalılığına çok sinirlenmişti. “Paul, sen herhalde—”

“Sonunda harekete geçiyorlar,” dedi Paul. “Bunu bir süredir bekliyorduk zaten. Ama o diğer dünyayı hiç *görmedim* ve bu canımı sıkıyor. Eğer onlar—”

“Canını *bu* mu sıkıyor?” dedi Alia sert bir sesle. “Demek ki Dümenciler kullanarak yerini gizlemişler, tıpkı sığınaklarını gizledikleri gibi.”

Stilgar ağzını açtı, ama sonra konuşmadan kapadı; idollerinin zayıflıklarını kâfirce itiraf ettikleri hissine kapılmıştı.

Stilgar’ın huzursuzluğunu sezen Paul “Acil bir sorunuz var!” dedi. “Alia, fikrini almak istiyorum. Stilgar açık beled boyunca devriyeler gezdirmemizi ve siyeç gözcülerinin sayısını arttırmamızı öneriyor. Böylece onların gezegene inişlerini saptayabilir ve önleyebilir—”

“Yanlarında onları yönlendiren bir Dümenci varken mi?” diye sordu Alia.

“Çok umutsuz durumdalar, değil mi?” diye katıldı Paul. “Zaten bu yüzden buradayım ya.”

“Onların gördüklerini biz göremiyoruz yani?” diye sordu Alia.

“Kesinlikle.”

Alia başını sallayarak onayladı. Yeni Dune Tarotu’yla ilgili düşüncelerini hatırlamıştı. Hemen kaygılarından bahsetti.

“Üstümüze bir örtü yaymaya çalışıyorlar,” dedi Paul.

“Yeterince devriyemiz olursa,” dedi Stilgar, “onları engelleyebili-”

“Hiçbir şeyi ... sonsuza kadar engelleyemeyiz,” dedi Alia. Stilgar’ın zihninin şimdiki işleyiş tarzından hoşlanmadığını *hissetti*. Stilgar sanki at gözlüğü takmış gibiydi, bariz gerçekleri görmezden geliyordu. Tanıdığı Stilgar değildi bu.

“Bir şekilde bir solucan ele geçirecekler, orası kesin,” dedi Paul. “Ama başka bir gezegende bir melanj döngüsü oluşturmak bambaşka bir mesele. Bunun için yalnızca bir solucandan daha fazlasına ihtiyaçları var.”

Stilgar bakışlarını iki kardeş üzerinde gezdirdi. Siyeçteki yaşamı sırasında ekolojik düşünmeyi öğrenmişti, bu yüzden de ne demek istediklerini anlıyordu. Bir solucan ele geçirebilseler bile, onu yalnızca Arrakis koşullarında yaşatabilirlerdi. Bunun için kum planktonları, Küçük Yaradanlar ve diğerleri gerekirdi. Lonca’nın sorunu büyüktü, ama çözümü imkânsız değildi. İçindeki giderek artan huzursuzluğun sebebiyse başkaydı.

“Lonca’nın neler yaptığını tam olarak göremiyorsunuz demek?” diye sordu.

“Lanet olsun!” diye patladı Paul.

Alia, Stilgar’ı inceledi. Zihninden geçen ilkel düşünceleri sezebiliyordu. Stilgar büyü meselesinde takılıp kalmıştı. Büyü! Büyü! Geleceği görmek onun için büyüydü, kutsal bir alevin korkunç ateşini çalabilmekti. Bu işte karşılaşılabilen en büyük tehlikenin, kazanılan ve yitirilen ruhların cazibesi vardı. Biçimsiz, tehlikeli, uzak yerlerden biçimli ve güçlü bir şey getirebilmekti. Ama Stilgar artık o bilinmez ufkun ardında başka güçlerin, hatta belki çok daha büyük güçlerin varlığını sezmeye başlamıştı. Cadı Kraliçesi ve Büyücü Dostu şu anda ölümcül zayıflıklarını itiraf ediyorlardı.

“Stilgar,” dedi Alia, onu yeniden kazanmaya çalışarak, “sen kumulların arasında uzanan bir vadide duruyorsun. Ben ise bir kumulun zirvesinde duruyor ve oradan senin göremediğin şeyleri görüyorum. Ayrıca uzaktaki diğer şeyleri gizleyen dağları da görüyorum.”

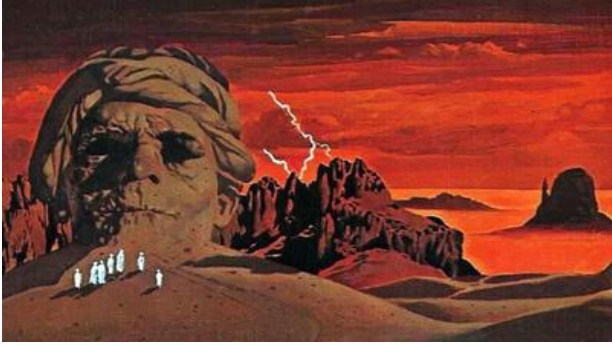
“Orada sizden gizlenen şeyler de var,” dedi Stilgar. “Bunu hep söylüyorsunuz.”

“Her gücün sınırı vardır,” dedi Alia.

“Ve tehlike dağların ardından gelebilir,” dedi Stilgar.

“Evet, onun gibi *bir şey*,” dedi Alia.

Stilgar başını sallayarak anladığını belirtti. Paul’ün yüzüne bakıyordu. “Ama dağların ardından ne gelirse gelsin, kumulları geçmek zorunda.”



Evrendeki en tehlikeli oyun, kehanetlerle devlet yönetmektir. Kendimizi bu oyunu oynayacak kadar akıllı ya da cesur bulmayız. Burada ayrıntılandırıdığımız yollar, ki daha önemsiz meselelerin düzenlenmesi içindir, devlet yönetimi için yaklaşmaya cesaret edebildiğimiz en son noktadır. Hedeflerimize gelince, Bene Gesserit'ten ödünç aldığımız bir tanımlamayla söylersek, biz de çeşitli dünyaları gen havuzları, öğreti ve öğretmen kaynakları, çeşitli olasılıkların kaynakları olarak görüyoruz. Amacımız hükmetmek değil, bu gen havuzlarını kullanmak, öğrenmek ve böylece bağlilik ve devlet yönetimi tarafından zorla dayatılan tüm kısıtlamalardan kurtulabilmektir.

— “Devlet İdaresi Aracı Olarak Orji”
Dümencinin Kılavuzu, Üçüncü Bölüm

“Babanız burada mı öldü?” diye sordu Edric, Paul’un kabul salonunun duvarlarından birini süsleyen kabartmalı haritalardan birinde, yeri mücevherle belirtilmiş bir noktaya, tankının içinden bir ışık huzmesi göndererek.

“Orası kafatasının bulunduğu türbe,” diye yanıtladı Paul. “Babam aşağıımızdaki çanakta, bir Harkonnen firkateyninde esirken öldü.”

“Ah, evet, hikâyeyi şimdi hatırladım,” dedi Edric. “Can düşmanı eski Baron Harkonnen’i öldürmeye çalışırken ölmüştü.” Bu salon gibi dar ve kapalı mekânlarda hissettiği dehşeti pek fazla ele vermemeye çalışarak turuncu gazın içinde yuvarlanıp döndü ve Paul’e baktı. Paul gri ve siyah çizgili uzun bir divanda tek başına oturuyordu.

“Baron’u kız kardeşim öldürdü,” dedi Paul, sesi ve tavrı olduk-

ça soğuktu. “Arrakeen savaşından hemen önce.”

Loncanın balık-adamı neden tam bu zaman ve mekânda eski yaraları deşiyor diye merak etti.

Dümenci görünüşe göre kendine hâkim olma savaşını kaybediyor gibiydi. İlk karşılaşmalarındaki o gevşek balık tavırlarından artık pek eser yoktu. Minik gözleriyle fıldır fıldır etrafına bakınıyor ... arıyor ve tartıyordu. Salonda kendisine eşlik eden tek hizmetkârı, Paul’ün solundaki duvarın dibine dizilmiş saray muhafızları sırasının hemen yanında, ama onların biraz uzağında duruyordu. Hizmetkâr Paul’ü kaygılandırıyordu – iri yarı, kalın enseli, kaba ve ebleh suratlı bir adamdı. Adam Edric’in destekleme alanı üstünde kayan tankını salona omzuyla iterek sokarken, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bir yabancıнын tuhaf adımlarıyla yürümüştü.

Adının *Scytale* olduğunu söylemişti Edric. *Scytale*, yardımcılarından biri.

Yardımcının yüzünden aptallık aksa da, gözlerindeki alaycı bakış onu ele veriyordu. Gözleri gördüğü her şeye kahkahalar atıyordu.

“Odalığınız yüz dansçılarının gösterisinden hoşlanmış görünüyor,” dedi Edric. “O küçük eğlenceyi gerçekleştirip onu biraz olsun eğlendirebilmem sevindirici. Özellikle bütün grubun aynı anda onun çehresine büründüğünde gösterdiği tepkisi hoşuma gitti.”

“Lonca temsilcilerinin armağanlar vermesine karşı bir uyarı yok muydu?” diye sordu Paul.

Büyük Salon’daki dansçıların gösterisini düşündü. Dansçılar salona Dune Tarotu kostümleri içinde girmiş, rastlantısal görünen hareketler yapmaya başlamışlar, ama sonunda bir bütün halinde ateş girdapları ve kehanet sembolleri şekilleri oluşturmuşlardı. Ardından hükümdarlar ve krallar geçidi başlamıştı; yüzleri bozuk paralardaki portreler gibi soğuk ve katıydı, ama tuhaf bir şekilde akıcıydılar. Sonrasında şakalar yapılmıştı. Paul’ün yüzü ve bedeni kopyalanmış, Chani’ninki salonun her yanında tekrarlanmış, hatta Stilgar’ın bile taklit edilmişti. Herkes kahkahadan kırıılırken

Stilgar ürperip homurdanmıştı.

“Ama armağanlarımızı en iyi dileklerimizle verdik,” diye itiraz etti Edric.

“İyi dilekler mi?” diye sordu Paul. “Bize verdiğiniz gulâm bizi yok etmeye programlandığına inanıyor.”

“Sizi yok etmek mi Efendimiz?” diye sordu Edric, pür dikkat kesilmişti. “Bir tanrıyı yok etmek mümkün müdür ki?”

Tam bu sözler üzerine içeri giren Stilgar, durup muhafızlara öfkeyle baktı. Ona göre Paul'den fazla uzakta duruyorlardı. Paul'e yaklaşımlarını işaret etti.

“Her şey yolunda Stil,” dedi Paul, elini kaldırarak. “Tatlı tatlı sohbet ediyoruz. Elçi'nin tankını divanımın ucuna yaklaştırmı-sın?”

Stilgar bu emir üstüne düşündü. Bunu yapması Dümencinin tankını Paul ile o iri yarı hizmetkâr arasına götürmesi demekti, Paul'e çok fazla yaklaşacaktı, ama ...

“Her şey yolunda Stil,” diye tekrarladı Paul ve gizli bir el işareti yaparak Stilgar'a bu emri mutlaka uygulaması gerektiğini belirtti.

Gönülsüzce hareket ettiği açıkça görülen Stilgar tankı iterek Paul'e yaklaştırdı. Tanka dokunma hissinden ve ondan yayılan ağır melanj kokusundan hoşlanmıyordu. Sonra da tankın bir köşesinde, Dümencinin sesini ileten döner hoparlörün tam altında durdu.

“Bir tanrıyı öldürmek ha?” dedi Paul. “Çok ilginç. Ama tanrı olduğumu kim söyledi?”

“Size tapanlar söylüyor,” dedi Edric, Stilgar'a bakarak.

“Buna sen de inanıyor musun peki?”

“Benim neye inandığım şu anda önemli değil, Efendimiz,” dedi Edric. “Ama gözlemcilerin çoğu sizin kendinizi bir tanrı haline getirmeye çalıştığınızı düşünüyor. Bir ölümlü için ... tehlikeli bir şey değil mi bu?”

Paul, Lonca görevlisini inceledi. İğrenç, ama zeki bir yaratıktı. Paul aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. Ama kendisi için tanrılığı kabul etmekten daha kötü seçenekler olduğunu biliyor-

du ve bunu alternatif geleceklerden yeteri kadar görmüştü. Çok daha kötü seçenekler vardı. Ama yine de bunlar bir Dümencinin normalde konuşacağı şeyler değildi. Tuhaf. Neden o soruyu sormuştu? Edric bu kadar hayâsız olmakla ne kazanmayı umuyor olabilirdi? Paul'ün aklından çeşitli seçenekler geçti ... bu hamlenin ardında Tleilaxuların olduğu ... Cihadın geçenlerde Sembou'da kazandığı zaferin Edric'i etkilediği ... bazı Bene Gesserit inançlarının etkisiyle bunu sorduğu...

Paul'ün hesaplayıcı farkındalığı binlerce veri parçasını ardı ardına işlemekten geçiriyordu ve bütün bunlar yaklaşık üç saniye kadar sürdü.

"Bir Dümenci kehanetin temellerini sorgular mı?" diye sordu, Edric'e zayıf noktasından saldırarak.

Dümenci bu soruya şaşırdı, ama kendini çabuk topladı ve uzun bir aforizmaya benzeyen bir yanıt verdi: "Akli başında olan hiç kimse kehanet gerçeğini yadsımaz, Efendimiz. Geleceğe dair kehanet görüleri insanlığın en kadim çağlarından beri bilinir. Kehanet görüleri en beklenmedik anlarda görülerek bizi şaşırtır. Şanslıyız ki evrenimizde başka güçler de var."

"Kehanetten daha büyük güçler mi?" diye Dümenciyi sıkıştırdı Paul.

"Evrende yalnızca kehanet gücü var olsaydı ve her şeyi o yap-saydı, Efendimiz, bu güç sonunda kendi kendini yok ederdi. Eğer sadece bu kehanet gücü var olsaydı, kendi eylemlerinden başka neyi önceden görebilirdi ki?"

"Her zaman için insan faktörü de vardır," dedi Paul.

"Ama bu en iyi durumda tutarsız olarak betimlenir," dedi Edric. "Ayrıca insanlar halüsinasyonlar da görür."

"Gördüğüm hayaller sadece halüsinasyon mu sence?" diye sordu Paul, sesine yapmacık bir keder tonu vererek. "Yoksa bana tapanların halüsinasyon gördüğünü mü ima ediyorsun?"

Ortamin gerildiğini fark eden Stilgar, Paul'e bir adım yaklaştı ve dikkatini tankının içinde gerileyen Lonca temsilcisinde yoğunlaştırdı.

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz, Efendimiz," diye itiraz etti Edric.

Sesinde tuhaf bir tehdit gizlenmişti.

Burada şiddet kullanmaya cesaret edemezler! diye düşündü Paul. *Muhafızlarım (onlara baktı) hain değilse tabii.*

“Ama beni tanrı olarak görölmek için numara yapmakla suçluyorsun,” dedi Paul, sesini sadece Edric ile Stilgar’ın duyabileceği şekilde alçaltarak. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Kendimi yanlış ifade ettim galiba, Efendimiz,” dedi Edric.

“Ama bu çok önemli,” dedi Paul. “Bu, benden en kötü şeyleri beklediğini gösteriyor.”

Edric başını yavaşça çevirip kaygıyla Stilgar’a baktı. “İnsanlar zengin ve güçlülerden her zaman en kötü şeyleri beklemiştir, Efendimiz. Denir ki, aristokratları tanımanın en kolay yolu şudur: Onlar yalnızca kendilerini popüler kılacak düşkünlüklerini sergilerler.”

Stilgar’ın yüzü seğirdi.

Bunu fark eden Paul, Stilgar’ın öfkelenildiğini sezdi. Bu sefil Lonca temsilcisi Müeddib’le böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu?

“Şaka yapmıyorsun tabii,” dedi Paul.

“Şaka mı dediniz, Efendimiz?”

Paul ağzının kurumaya başladığını fark etti. Bu odada çok fazla insan vardı ve soluduğu hava da çok fazla ciğerden geçmişti. Ayrıca Edric’in tankından yükselen melanj kokusu gerçekten rahatsız ediciydi.

“Peki böyle bir tanrılaşma numarası yapıyorsam, işbirlikçilerim kim olabilir sence?” diye sorarak bastırdı Paul. “Vüzeralar olabilir mi?”

Edric omuz silkince başının etrafındaki turuncu gaz dalgalandı. Artık Stilgar’a aldırıyordu, ama Fremen hâlâ ona dik dik bakmayı sürdürüyordu.

“Rahiplik mertebesine ulaşmış misyonerlerimin, onların tümünün sahte bir dini yaydığını mı ima ediyorsun?” diye ısrar etmeyi sürdürdü Paul.

“Çıkarlarını düşünüyor olabilirler veya belki de gerçekten samimiler,” dedi Edric.

Stilgar elini cüppesinin altındaki billurbıçağına götürdü.

Paul başını salladı. “Öyleyse beni samimiyetsizlikle suçluyorsun.”

“Suçlamak kelimesinin uygun düştüğüne emin değilim, Efendimiz.”

Şu yaratığın küstahlığına bak! diye düşündü Paul. “Suçlasan da suçlamasan da, piskoposlarımın ve benim güç düşkününü haydutlardan başka bir şey olmadığımızı söylüyorsun.”

“Güç düşkününü mü, Efendimiz?” Edric bir kez daha Stilgar’a baktı. “Çok fazla güce sahip olan kişi zamanla yalnız kalmaya başlar. En sonunda da gerçeklikle bağını yitirir ... ve yıkılır gider.”

“Lordum,” diye homurdandı Stilgar, “bu kadar ileri gitmeyen insanları bile idam ettirmiştiniz.”

“İnsanları, evet,” diye onayladı Paul. “Ama karşımda bir Lonca Elçisi var.”

“Sizi korkunç bir sahtekârlıkla suçluyor!”

“Fikirleri ilgimi çekiyor Stil,” dedi Paul. “Öfkene hakim ol ve tetikte dur.”

“Müeddib nasıl emrederse.”

“Söyle bakalım, Dümenci,” dedi Paul, “bu sözümona sahtekârlığı gerçekleştirmemiz için uzayın dört bir yanına dağılmış tüm misyonerleri gözaltında tutmam, tüm Vüzera manastır ve tapınaklarındaki en küçük olaylardan bile haberdar olmam gerekmez mi?”

“Zaman sizin için nedir ki?” dedi Edric.

Stilgar şaşkınlıkla kaşlarını çattı. *Müeddib zamanın perdelerinin ardını görebildiğini sık sık söyler*, diye düşündü. *Bu Lonca görevlisi ne demek istiyor?*

“İyi ama böylesine büyük çaplı bir sahtekârlıkta kaçınılmaz olarak birtakım aksamalar başgöstermez mi?” diye sordu Paul. “Büyük anlaşmazlıklar, kamplaşmalar ... şüpheler, suç itirafları – sahtekârlık olsaydı bütün bunları engelleyip örtmesi imkânsız olmaz mıydı?”

“Dinin ve kişisel hırsların gizleyemediği şeyleri hükümetler gizler,” dedi Edric.

“Sabrımın sınırlarını mı ölçüyorsun?” diye sordu Paul.

“Sözlerim saçma mı?” diye karşılık verdi Edric.

Kendisini öldürmemizi mi istiyor? diye merak etti Paul. *Edric kendini kurban etmek mi istiyor?*

“Kinik bakış açısını yeğlerim,” dedi Paul, Edric’i tartarak. “Si-yasetteki yalan söyleme sanatı, ikili anlamlar ve sözlerin gücü üstüne eğitilmişsin, şüphesiz. Senin için dil bir silahtan başka bir şey değil ve sözlerle de zırhımı sınıyorsun.”

“Kinik bakış açısı,” dedi Edric gülümseyerek. “Hükümdarlar din söz konusu olduğunda kiniktirler. Din de bir silahtır. Ama din hükümete dönüşünce nasıl bir silah haline gelir?”

Paul yavaş yavaş sakinleştiğini hissetmeye başlamıştı; tedbirli davranma arzusuna kapılmıştı. Edric aslında kime konuşuyordu? O kahrolası zekice laflar ediyor, manipülatif imalar yapıyordu – sesinde hafif bir alaycılık, dillendirilmemiş bir sırı paylaştıklarına dair bir eda vardı. Tavırlarıyla söylediği şeydi: O ve Paul, daha bilge bir evrenin insanları olarak, sıradan halkın bilemeyeceği şeyleri kavıyorlardı. Paul birden bu retorik’in hedefinin kendisi olmadığını anlayınca sarsıldı. Saraydakiler için sıkıntı kaynağı olan bu yaratık aslında Stilgar’a, saray muhafızlarına ... hatta belki de kendi irikiyim uşağına hitap ediyordu.

“Dinsel gücü ben istemedim,” diye yanıtladı Paul. “Bana zorla verildi.” *İşte! Bu balıkadam ağız dalaşımı kazandığımı sansın bakalım!* diye düşündü.

“Öyleyse neden bu gücü reddetmediniz, Efendimiz?” diye sordu Edric.

“Kız kardeşim Alia yüzünden,” dedi Paul, Edric’i dikkatle süzerek. “O bir tanrıça. Alia hakkında konuşurken dikkatli olmanı tavsiye ederim, yoksa seni bir bakışıyla öldürür.”

Edric’in yüzündeki aşağılayıcı zafer sırtışı yerini afallamaya bıraktı.

“Çok ciddiym,” dedi Paul. Stilgar’ın başıyla onayladığını gördü.

“Size olan güvenimi zedelediniz Efendimiz,” dedi Edric soğuk bir sesle. “Amacınız da buydu şüphesiz.”

“Amacımı bildiğine çok emin olma,” dedi Paul ve Stilgar’a bir işaret yaparak, görüşmenin sona erdiğini belirtti.

Stilgar’ın Edric’in öldürölüp öldürölmeceğini soran işaretine karşı Paul eliyle gizli bir hayır işareti verdi. Sonra bu işareti yineledi, Stilgar’ın başına buyruk bir şekilde hareket etmesinden çekinerek.

Edric’in hizmetkârı Scytale tankın arkasına geçip kapıya doğru itmeye başlamıştı. Ama Paul’ün tam yanından geçerken durdu ve alaycı bakışlarını ona çevirerek “Lordum, izin verir misiniz?” diye sordu.

“Evet. Ne var?” diye sordu Paul ve bu Scytale denen adamdan gelecek olası bir tehlikeye karşı Stilgar’ın hemen yaklaştığını fark etti.

“Bazıları,” dedi Scytale, “insanların bir imparatorluğun yönetimine ihtiyaç duyma sebebinin uzayın sonsuzluğu olduğunu söylüyor. İnsanlar bütünleştirici bir sembol olmazsa kendilerini yalnız hissediyorlar. Kendisini yalnız hisseden insanlar için İmparator somut bir şey. Ona bakıp ‘Bakın, işte İmparator orada. O bizi birleştiriyor,’ diyebiliyorlar. Belki din de aynı hizmeti görüyordu Lordum.”

Scytale gülümseyerek selamlayışının ardından Edric’in tankını itmeye devam etti. Salondan çıkarlarken, Edric tankının içinde iyice gevşemiş bir haldeydi ve gözlerini kapamıştı. Dümenci tüm sinirsel enerjisini harcamış ve tükenmiş görünüyordu.

Paul, ayaklarını sürüyerek uzaklaşan Scytale’in arkasından bakarken, ne demek istediğini merak etti. Tuhaf bir adam olduğunu düşündü. Konuşurken sanki içinde bir sürü kişi varmış hissini yayıyordu – sanki sahip olduğu tüm genetik miras teninden okunuyordu.

“Çok tuhaftı,” dedi Stilgar, kimi kastettiğini belirtmeksizin.

Paul divandan kalkarken bir muhafız salonun kapısını Edric ile uşağının ardından kapadı.

“Tuhaftı,” diye tekrarladı Stilgar; şakağında bir damar atıyordu.

Paul salonun ışıklarını kısıtı ve şatosunun surlarının bir köşesi-

ne bakan pencereye doğru gitti. Çok aşağıda ışıklar yanıyordu – minicik figürler hareket ediyordu. İşçiler Alia'nın tapınağının şiddetli bir çöl rüzgârı tarafından zedelenen ön cephesini onarmak için dev plaskarışım blokları getiriyordu.

“O yarattığı buraya davet etmek aptalcaydı Usûl,” dedi Stilgar.

Usûl, diye düşündü Paul. *Siyeç adım. Stilgar bir zamanlar beni yönettiğini ve çölden kurtardığını hatırlatıyor.*

“Bunu neden yaptınız?” diye sordu Stilgar, Paul’ün hemen arkasında duruyordu.

“Veri toplamak için,” dedi Paul. “Daha fazla veriye ihtiyacım var.”

“Bu tehditle *sadece* bir mentat olarak başa çıkmaya çalışmak tehlikeli değil mi?”

Zekice bir düşünce, diye düşündü Paul.

Mentatların hesaplamaları daima sınırlıydı. Herhangi bir dilin sınırları içinde sınırsız bir şey söylenemezdi. Ama mentat yeteneklerinin de faydaları vardı. Bunu Stilgar’a söyledi, karşı çıkması için meydan okuyarak.

“Dışarıda hep bir şeyler kalır,” dedi Stilgar. “Bazı şeylerin dışarıda kalması iyidir.”

“Veya içeride,” dedi Paul. Vardığı bu kâhin/mentat sonucunu bir an kendi de kabullendi. Dışarıda, evet. Ama asıl korkunç şeyler içerideydi. Kendi kendisinden nasıl korunabilirdi? Kendi kendini yok etmesi için tuzak kurdukları kesindi, ama çok daha korkunç olasılıklar da vardı.

Hızla yaklaşan ayak sesleri daldığı düşünceleri yarıda kesti. Kapı açıldı ve aydınlık koridordan içeri Vüzera Korba girdi. Sanki görünmez bir güç tarafından içeri itilmiş gibiydi ve loş salona girer girmez durakladı. Ellerinde şiga-teli makaraları doluydu ve teller koridordan gelen ışıkla parlıyordu. Parıltıları küçük, tuhaf, yuvarlak mücevherlere benziyordu. Bir muhafızın kapıyı kapatmasıyla birlikte parıltılar kayboldu.

“Siz misiniz Lordum?” diye sordu Korba, gölgeleri dikkatle inceleyerek.

“Ne var?” diye sordu Stilgar.

“Stilgar?”

“İkimiz de buradayız. Ne var?”

“Lonca temsilcisi için yapılan bu karşılama töreninden rahatsız oldum.”

“Rahatsız mı oldun?” diye sordu Paul.

“Halk düşmanlarımıza fazla iyi davrandığınızı söylüyor Lordum.”

“Hepsi bu mu?” dedi Paul. “O makaralar daha önce getirmeni söylediklerim mi?” Korba’nın ellerindeki şığa-teli makaralarını gösterdi.

“Makaralar mı ... ah, evet Lordum! Tarihçeler. Burada mı izlemek istersiniz?”

“Ben izledim. Stilgar’ın izlemesini istiyorum.”

“Ben mi?” diye sordu Stilgar. Paul’ün kapris yaptığını düşünüp rahatsız olmuştu. Tarihçeymiş! Stilgar, Paul ile Zabulon’un fethine ilişkin lojistik hesaplamalar üstüne konuşmak istemiş, ama Lonca Elçisi’nin gelişi yüzünden konuşmaları ertelenmişti. Şimdi ise – Korba tarihçeler getirmişti!

“Tarih bilgin ne kadar ki?” diye mırıldandı Paul, yanındaki karanlık figüre bakarak.

“Lordum, halkımın göç ettiği her dünyayı teker teker sayabilirim. İmparatorluğun sınırlarını bili–”

“Yerküre’nin Altın Çağı’nı bilir misin?”

“Yerküre mi? Altın Çağ mı?” Stilgar şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Paul neden tarihin çok öncesine dair mitlerden konuşmak istiyordu? Stilgar’ın aklı hâlâ Zabulon verilerinde – mentat personel den gelen hesaplamalarda idi: Otuz lejyonu taşıyacak ikiyüz beş saldırı firkateyni, destek birlikleri, pasifleştirme kuvvetleri, Vüze-ra misyonerleri ... yiyecek ve melanaj gereksinimleri (tüm rakamlar ezberindeydi)... silahlar, üniformalar, madalyalar... ölümlerin kül-leri için kavanozlar... uzman kadroları, propaganda uzmanları, kâtipler, muhasebeciler ... casuslar ve casusları gözleyecek casuslar...

“Akım senkronizörü bağlantısını da getirdim Lordum,” dedi Korba ürkekçe. Paul ile Stilgar arasındaki gerginliği sezdiği ve bundan hoşlanmadığı açıkça belliydi.

Stilgar başını olumsuz bir tavırla iki yana salladı. *Akım senkronizörü mü?* Paul neden onun bir şiga-teli projektörüne bağlanmış titreşimli hafıza sistemi kullanmasını istesindi ki? Neden tarihçelerde belirli birtakım verileri aramasını istesindi? Mentatların işiydi bu! Stilgar projektör ve eklentilerini kullanmaktan hiç hoşlanmaz, bu aletlere daima şüpheyile bakardı. Bu şeyler onun üzerinde hep rahatsızlık yaratırlardı. Zihnine dolan verileri sonradan gözden geçirirken, ne zaman edindiğini hatırlamadığı yeni bilgiler karşısında daima hayrete kapılırdı.

“Zabulon hesaplamalarını bildirmek istiyordum efendim,” dedi Stilgar.

“Zabulon hesaplamaları kurusun gitsin!” dedi Paul öfkeyle. Bu Fremen küfürünün açılımı, hiç kimsenin onların iğrenç suyuna dokunmak istemeyeceğiydi.

“Lordum!”

“Stilgar,” dedi Paul, “senin acilen bir denge duyusuna sahip olman gerekiyor; buna da ancak uzun vadeli etkileri düşünüp anlayarak ulaşabilirsin. Korba sana eski çağlara dair sahip olduğumuz, Butleryanların kıyımından kurtulan az sayıdaki veriyi getirdi. Cengiz Han’la başla.”

“Cengiz ... Han mı? Bir sardokar mıydı Lordum?”

“Hayır, onlardan çok daha önce yaşamış biriydi. Yaklaşık ... dört milyon insan öldürmüştü.”

“Bu kadar çok kişiyi öldürebildiğine göre elinde çok güçlü silahlar vardı herhalde Lordum. Belki lazer silahları ya da ...”

“Onları bizzat öldürmedi Stil. Benim gibi lejyonlarını göndererek öldürdü. İncelemeni istediğim bir hükümdar daha var. Hitler diye biri. O da altı milyondan fazla insanı öldürdü. O çağ için oldukça iyi bir rakam.”

“Lejyonlarına mı ... öldürttü Lordum?” diye sordu Stilgar.

“Evet.”

“Pek de etkileyici rakamlar değil, Lordum.”

“Yine de oldukça iyi, Stil.” Paul, Korba’nın avuçlarında tuttuğu makaralara baktı. Korba sanki onları elinden atıp kaçmak istermiş gibi duruyordu. “İstatistiklere göre: Yaklaşık altmış bir milyar

insan öldürdüm, doksan gezegeni yakıp yıktım, ayrıca beş yüz gezegenin halkını da sindirdim. Kırk kadim dinin inananlarını tamamen yok ettim...”

“Kâfirler!” diye karşı çıktı Korba. “Hepsi de kâfirdi!”

“Hayır,” dedi Paul. “İnananlardı.”

“Lordum şaka yapıyor olmalı,” dedi Korba, titrek bir sesle. “Cihat on bin gezegene aydınlık getir–”

“Karanlık getirdi,” dedi Paul. “Müeddib’in Cihadının etkilerinden kurtulmak için belki de yüz neslin geçmesi gerekiyor. Yaptıklarımı herhangi birinin aşabileceğini sanmıyorum.” Sonra boğuk bir kahkaha attı.

“Komik olan ne Müeddib?” diye sordu Stilgar.

“Hiçbir şey. İmparator Hitler’in de benzer bir şey söylediğini hatırladım da. Kesinlikle söylemişti.”

“Daha önce var olan hiçbir hükümdar sizin kadar kudretli değildi,” diye itiraz etti Korba. “Size meydan okumaya kim cüret edebilir? Lejyonlarınız bilinen evreni kontrol ediyor ve bütün–”

“Lejyonlar kontrol ediyor,” dedi Paul. “Acaba onlar bunun farkındalar mı?”

“Lejyonlarınızı da siz kontrol ediyorsunuz Lordum,” diye söze karıştı Stilgar. Ses tonundan, birden komuta zincirindeki kendi konumunu ve bütün bu gücün yönetiminde ne kadar pay sahibi olduğunu hissettiği açıkça belliydi.

Stilgar’ın aklını istediği yere çekmiş olan Paul, tüm dikkatini Korba’ya çevirerek konuştu: “Makaraları buraya, divana bırak.” Korba emri yerine getirirken Paul sordu: “Resepsiyon nasıl gidiyor Korba? Kız kardeşim her şeyi iyi idare ediyor mu?”

“Evet Lordum,” dedi Korba bezgin bir sesle. “Chani de gözetleme deliğinden izliyor. Lonca maiyetinde sardokarlar olabileceğinden şüpheleniyor.”

“Şüphesiz ki haklı,” dedi Paul. “Çakallar toplanıyor.”

“Bannerjee bazılarının daha önceden Şatonun özel kısımlarına sızmaya çalışabileceklerinden kaygılanıyordu,” dedi Stilgar. Bannerjee, Paul’ün güvenlik şefiydi.

“Sızdılar mı peki?”

“Henüz hayır.”

“Ama yine de saray bahçelerinde bazı sorunlar yaşandı,” dedi Korba.

“Nasıl sorunlar?” diye sordu Stilgar.

Paul de başını sallayarak soruyu destekledi.

“Gelip giden yabancılar,” dedi Korba, “bitkileri ezdiler ve aralarında sürekli fısıldaştılar – aldığım raporlara göre rahatsız edici birtakım şeyler söylemişler.”

“Mesela?” diye sordu Paul.

“*Vergilerimiz böyle mi harcanıyor?* demişler. Bu soruyu bizzat Elçi sormuş.”

“Buna hiç şaşırmadım,” dedi Paul. “Bahçelerde çok yabancı var mıydı?”

“Düzinelerce Lordum.”

“Bannerjee kritik kapılara seçkin askerler yerleştirdi Lordum,” dedi Stilgar. Konuşurken dönünce, salonda yanan tek korküre yüzünün yarısını aydınlattı. O tuhaf ışıklandırma altında yüzü, Paul’un hafızasında birtakım anılar uyandırdı – çöle dair bir şeyler. Paul bunu tam olarak anımsamaya uğraşmadı; dikkatini tamamen Stilgar’ın içine kapanması üstünde yoğunlaştırmıştı. O Fremen’in aklından geçen neredeyse her düşünce kırıntısı, o gergin alın derisindeki kıpırtılardan okunabilirdi. Şu anda çok şüpheli bir ruh halindeydi; imparatorunun alışılmadık davranışları onda derin şüpheler uyandırmıştı.

“Bahçelere böyle izinsiz girilip istila edilmesinden hoşlanmadım,” dedi Paul. “Konukların iyi ağırlanması gerekiyor elbette, ayrıca bir elçi heyetini ağırlamanın da birtakım koşulları vardır, ama bu...”

“Onların çıkartılmasıyla şahsen ilgileneceğim,” dedi Korba. “Hem de hemen.”

“Bekle!” diye emretti Paul, Korba tam dönüp gitmeye davranırken.

Tuhaf bir sessizlik oldu ve tam o anda Stilgar, Paul’un yüzünü inceleyebileceği bir yere geçti. Bunu usulca ve çok ustaca yapmıştı. Paul onun bu ustalığını takdir ediyordu. Fremenlere özgü bir

şeydi bu: Mahremiyete duyulan saygı ile karışık sinsilikten doğan bir güdü ve gerekli olduğu için yapılan bir hareket.

“Saat kaç oldu diye sordu Paul.

“Neredeyse geceyarısı oldu, Efendimiz,” dedi Korba.

“Korba, sen benim en mükemmel eserimsin galiba,” dedi Paul,

“Efendimiz!” Korba’nın sesinde alındığını gösteren bir ton vardı.

“Bana huşu duyuyor musun?” diye sordu Paul.

“Siz siyeçimizdeyken Usûl olan Paul-Müeddib’siniz,” dedi Korba. “Size ne kadar bağlı olduğumu biliyorsa—”

“Kendini bir havari gibi hissettiğin oldu mu hiç?” diye sordu Paul.

Korba’nın soruyu yanlış anladığı belliydi, ama ses tonunu doğru yorumlamıştı. “İmparatorum, vicdanımın temiz olduğunu bilir!”

“Şeyh Hulud bizi korusun,” diye mırıldandı Paul.

Salona çöken sorgulayıcı sessizlik dış koridordan birinin ısıklık olarak yaklaşmasıyla bozuldu. Isıklık sesi kapının tam önünde, bir muhafızın bağırarak verdiği emirle kesildi.

“Korba, bence bütün bu olanlardan sağ salim kurtulabilirsin,” dedi Paul. Stilgar’ın yüzüne bakınca, ne demek istediğini anlamaya başladığını gördü.

“Bahçelerdeki yabancılar, Lordum?” diye sordu Stilgar.

“Ahh, evet,” dedi Paul. “Bannerjee’ye söyle onları dışarı çıkar-sın, Stil. Korba da yardım etsin.”

“Ben mi Efendimiz?” dedi Korba; sesindeki kaygıyı gizlemeyi başaramamıştı.

“Bazı dostlarım bir zamanlar Fremen olduklarını unuttular,” dedi Paul. Korba’ya bakıyor, ama aslında Stilgar’a söylüyordu. “Chani’nin sardokar olduğunu söylediği adamları kaydet ve onları öldür. Bu işi bizzat sen yap. Sessizce halledilmesini istiyorum, gereksiz gürültü ve itirazlar çıkmasın. Unutmayalım ki din ile siyaset yalnızca anlaşmalar imzalamak ve törenler düzenlemekten ibaret değildir.”

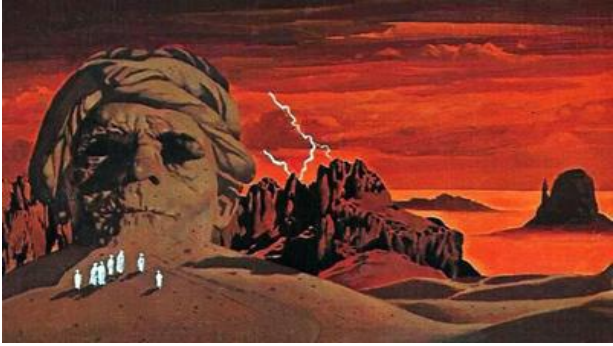
“Müeddib’in emirlerine itaat ederim,” diye fısıldadı Korba.

“Zabulon hesaplamaları ne olacak?” diye sordu Stilgar.

“Yarın bakarsınız,” dedi Paul. “Yabancılar bahçelerden çıkarılınca, resepsiyonun sona erdiğini ilan edin. Parti bitti, Stil.”

“Anladım Lordum.”

“Anladığına eminim,” dedi Paul.



Burada devrilmiş bir tanrı yatıyor
Düşmüştü çok yükseklerden.
Biz de yalnızca kaidelerini yaptık onun
Şöyle uzunundan ve incisinden.

— Hicivli Tleilaxu Şiiri

Alia çömelmiş, dirseklerini dizlerine, çenesini yumruklarına dayamış bir halde kumuldaki cesede bakıyordu – genç bir kadına aitti, geriye yalnızca birkaç kemik ve et parçası kalmıştı. Elleri, başı, gövdesinin neredeyse tamamı coriolis rüzgârıyla aşınıp yok olmuştu. Cesedin etrafındaki kumlar ağabeyinin doktorlarının ve iz sürücülerinin ayak izleriyle doluydu. Artık gitmişlerdi; geride sadece gulâm Hayt'ın yanında duran cenaze görevlileri kalmıştı. Alia'nın burada olanları kendi gizemli yöntemleriyle öğrenmesini bekliyorlardı.

Buğday rengi öğle göğündeki güneş o enlemlerde genelde görülen şekilde soluk mavi ışıklar saçıyordu.

Ceset birkaç saat önce alçaktan uçan bir kurye uçağı tarafından bulunmuştu. Uçağın araçları hiç su bulunmaması gereken bu yerde az miktarda suyun varlığını saptamış ve pilotun durumu bildirilmesi üzerine de uzmanlar gelmişti. Ne öğrenmişlerdi peki? Bu kadının yaklaşık yirmi yaşlarında, semuta bağımlısı bir Fremen olduğunu ... ve burada, çölün ortasında Tleilaxu kökenli bir zehir yüzünden öldüğünü.

Çölde ölmek hiç sıra dışı bir olay değildi. Ama semuta bağım-

lısı bir Fremen öylesine nadirdi ki Paul, cesedin bulunduğu yeri annelerinin öğrettiği yöntemlerle incelemesi için Alia'yı göndermişti.

Alia hiçbir şey yapamadığını hissediyordu; tam tersine, zaten gizemli bir duruma varlığıyla daha da fazla gizem katmıştı. Gulâmın kumda ayaklarını kıpırdattığını işittiğinde başını kaldırıp ona baktı. Gulâm tepelerinde kuzgun sürüsü gibi turlayan eşlikçi topterlere bakıyordu.

Lonca'nın armağanlarından sakınmalı, diye düşündü Alia.

Cenaze topteri ve Alia'nın topteri gulâmın arkasındaki bir kaya yükseltisinin yanında, kumda duruyordu. Dikkatini yerde bekleyen o topterlere yoğunlaştıran Alia'nın içinde hemen havalanıp buradan uzaklaşmak isteği yükseldi.

Ama Paul kendisinin burada başkalarının gözden kaçırdığı bir şeyleri fark edebileceğini düşünmüştü. Damıtıcı-giysisinin içinde rahatsızca kıpırdandı. Şehirde aylarca damıtıcı-giysisiz yaşadktan sonra bu giysiyi tekrar giymeye alışmamıştı. Gulâmı süzdü; bu tuhaf ölüm hakkında önemli bir şeyler biliyor olabilir miydi acaba? Keçi tüyünü andıran siyah saçları damıtıcı-giysi kukuletasından dışarı çıkmıştı ve Alia eliyle o tutamı kukuletanın içine sokma arzusu duydu.

Gulâm sanki bunu hissetmiş gibi ışıldayan gri metal gözlerini Alia'ya çevirdi. Bakışları Alia'yı titretti ve gözlerini güçlkle onunkilerden ayırdı.

Burada bir Fremen kadın "cehennem boğazı" denen bir zehir yüzünden ölmüştü.

Semuta bağımlısı bir Fremen.

Bu durum Paul gibi Alia'nın da kafasını kurcalıyordu.

Cenaze görevlileri sabırla bekliyordu. Bu cesette işe yarayacak kadar su yoktu ve bu yüzden acele etme ihtiyacı duymuyorlardı. Ayrıca Alia'nın bazı gizli değerlendirme güçleriyle cesedin geride kalan kısmını inceleyerek birtakım tuhaf gerçekleri öğrendiğine de emindiler.

Oysa Alia'nın aklına herhangi tuhaf bir gerçeğin geldiği falan da yoktu.

Cenaze görevlilerinin bariz bir şekilde anlaşılan böylesi düşünceleri onu birazcık kızdırıyordu o kadar. O kahrolası dinsel gizemin sonucuydu bu. Ne kendisini ne de ağabeyini insan olarak görüyorlardı. İnsanüstü olmak zorundaydılar. Bu duruma Atreideslerin genleriyle oynayarak Bene Gesseritler yol açmıştı. Anneleri de onlara cadılık yöntemlerini öğreterek duruma katkıda bulunmuştu.

Paul ise bu farklılığı kalıcılaştırmıştı.

Alia'nın hafızasına yerleştirilmiş Rahibe Analar huzursuzca kıpırdanıyor ve çeşitli âdâb düşüncelerinin çakmasını sağlayarak onunla konuşuyorlardı: "*Gevşe biraz küçüğüm! Sen neysen osun. Hem bunun iyi tarafları da var.*"

İyi taraflar ha!

Bir el hareketiyle gulâmı yanına çağırdı.

Gulâm yanına gelip durdu; dikkatle ve sabırla bekledi.

"Burada ne görüyorsun?" diye sordu Alia.

"Cesedin kime ait olduğunu asla öğrenemeyebiliriz," dedi gulâm. "Başı ve dişleri yok ... elleri de. Bir yerlerde genetik kaydı olduğunu da sanmıyorum; ki genetik kaydı yoksa kimliğini hücrelerini inceleyerek saptayamayız."

"Tleilaxu zehiri," dedi Alia. "Buna ne diyorsun?"

"Pek çok insanın kolayca bulabileceği bir zehir."

"Haklısın." Cesede baktı. "Bu vücudu seninki gibi diriltmek için artık çok geç."

"Zaten bunu yapsalar bile Tleilaxulara güvenmezsiniz," dedi gulâm.

Alia başıyla onaylayıp doğruldu. "Doğru, şimdi beni şehre geri götür."

"Tıpkı Duncan Idaho gibi uçuyorsun," dedi, havalanıp kuzeye yönelmelerinin ardından.

Hayt uzun uzun Alia'ya baktı. "Bunu bana başkaları da söyledi."

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu Alia.

"Pek çok şey."

“Soruma açık cevap ver kahrolası!”

“Hangi soruya?”

Alia öfkeyle ona baktı.

Hayt bu öfkeyi gördü, ama omuzlarını silktilti.

Bu hareketi ne kadar da Duncan Idaho gibi, diye düşündü Alia. Boğuk ve suçlayıcı, ama biraz da numaracı bir sesle konuşarak “Tepkilerini ses tonundan ölçmek istemiştım, o kadar. O genç kadının ölümü kafamı kurcalıyor,” dedi.

“Onu düşünmüyordum.”

“Ne düşünüyordun peki?”

“İnsanlar eski muhtemel halimden bahsettiğinde kapıldığım tuhaf hisleri.”

“Muhtemel halin mi?”

“Tleilaxular çok kurnazdır.”

“O kadar da değiller. Sen gerçekten Duncan Idaho’yduñ.”

“Muhtemelen. En olası ihtimal bu gibi görünüyor.”

“Duygusallaştığın da oluyor demek?”

“Bir ölçüde evet. Heves duyuyorum. Kaygılanıyorum. Ürkme eğilimi gösteriyorum ve bunu engellemek için çaba sarf etmem gerekiyor. Bazen de ... kafamda görüntüler belirliyor.”

“Nasıl görüntüler?”

“Çok hızlı, anlık görüntüler. Ne olduklarını seçemiyorum. Spazm gibi ... anılar gibi.”

“Bu anılar merakını uyandırmıyor mu?”

“Uyandırıyor elbette. Merak beni harekete geçiriyor, ama bir yandan da bunu yapmak için fazlasıyla gönülsüz oluyorum. Ya sandıkları kişi değilsem, diye düşünüyorum. Bu düşünce hoşuma gitmiyor.”

“Tek düşündüğün bu muydu peki?”

“Başka şeyler de düşündüğümü biliyorsun Alia.”

Bana adıyla hitap etmeye nasıl cüret eder? İçinde kabaran öfke, Hayt’ın ses tonunu anımsayınca yatıştı. Yumuşak, nabız gibi atan, rahat ve özgüvenli bir sesle konuşmuştu. Alia’nın çenesinde bir kas seğirdi. Dişlerini sıktı.

“Şu aşağıdaki El Kuds değil mi?” diye sordu Hayt, topteri hafifçe yan yatırarak, ki bu eylemi eşlikçilerini aniden heyecanlandırmıştı.

Alia aşağı bakınca, topterin gölgesinin Harg Geçidi’nin ilerisindeki burnun, kayalıkların ve içinde babasının kafatasının bulunduğu taş piramidin üstünden geçtiğini gördü. *El Kuds – Kutsal Mekân*.

“Orası Kutsal Mekân,” dedi.

“Oraya bir gün gitmeliyim,” dedi Hayt. “Babanızın kalıntıları hafızamdaki bazı anıları uyandırabilir.”

Alia birden Hayt’ın eskiden kim olduğunu anımsama ihtiyacının aslında ne kadar da güçlü olduğunu anladı. Onun saplantısıydı bu. Tekrar kayalıklara, dik eğimli uçuruma ve dibinde kuru bir sahil oluşturarak uzanan kum denizine baktı – tarçın rengi o kayalıklar kumulların arasında sanki dalgaları yaran bir gemi gibi yükseliyordu.

“Geri dön,” dedi.

“Muhafızlar...”

“Bizi takip ederler. Altlarından geç.”

Hayt emre uydu.

“Gerçekten ağabeyime mi hizmet ediyorsun?” diye sordu Alia, yeni rotalarına girdiklerinde ve muhafızlar peşlerinden gelmeye başladığında.

“Atreideslere hizmet ediyorum,” dedi resmi bir sesle Hayt.

Alia, Hayt’ın sağ elinin kalkıp indiğini gördü – Caladanlıların eski selamlama tarzına benzer bir hareketti bu. Hayt’ın yüzünde dalgın bir ifade belirdi. Alia, Hayt’ın aşağıdaki taş piramide baktığını gördü.

“Sorun ne?” diye sordu.

Hayt’ın dudakları kımıldadı. Hassas, gergin bir sesle konuştu: “O ... o ...” Yanağından bir gözyaşı damlası süzüldü.

Alia Fremen huşusuna kapılıp kımıltısız kalakaldığını fark etti. Hayt ölüye su veriyordu! Gayri ihtiyari bir şekilde elini uzatıp parmağıyla Hayt’ın yanağına dokundu ve gözyaşı damlalarını hissetti.

“Duncan,” diye fısıldadı.

Hayt topterin kontrollerine kitlenmiş gibiydi ve gözlerini aşağıdaki mezara dikmişti.

Alia sesini yükseltti: “Duncan!”

Hayt yutkundu, başını salladı, ona baktı, metal gözleri parlıyordu. “Omzumda ... bir kol ... hissettim,” diye fısıldadı. “Gerçekten hissettim! Bir kol.” Yutkundu. “Bir ... dostumun koluydu. Bir ... dostumdu.”

“Kimdi?”

“Bilmiyorum. Galiba ... bilmiyorum.”

Alia’nın önündeki çağrı ışığı yanıp sönmeye başladı; eşlik birliğinin subayı neden çöle döndüklerini öğrenmek istiyordu. Alia mikrofonu alıp babasının mezarını görmek istediklerini söyledi. Kaptan ona vaktin geç olduğunu hatırlattı.

“Şimdi Arrakeen’e dönüyoruz,” dedikten sonra Alia mikrofonu yerine bıraktı.

Hayt derin bir nefes alıp topteri yeniden kuzeye doğru döndürdü.

“Hissettiğin babamın koluydu değil mi?” diye sordu Alia.

“Olabilir.”

Hayt bütün olasılıkları hesaplayan bir mentatın sesiyle konuştu ve Alia adamın kendini toplamış olduğunu gördü.

“Babamı nasıl tanıdığımı biliyor musun?”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Anlatayım,” dedi Alia. Daha doğmadan önce bir Rahibe Ana farkındalığına nasıl kavuştuğunu, korkmuş bir cenin halindeyken sinir hücrelerine sayısız yaşamın olanca olanca bilgisinin nasıl kazındığını – ve bütün bunların babasının ölümünden sonra olduğunu anlattı.

“Aslında babamı annemin tanıdığı şekilde tanıyorum,” dedi. “Annemle yaşadıkları her şeyi en küçük ayrıntısına dek biliyorum. Ben bir açıdan annemim aslında. Yaşam Suyu’nu içip de ruh göçü transına girene kadarki tüm yaşadıkları hafızamda.”

“Ağabeyiniz bunu biraz açıklamıştı.”

“Sahi mi? Niye?”

“Ben sormuştum.”

“Niçin?”

“Bir mentatın veriye ihtiyacı vardır.”

“Ha.” Alia aşağıya, Kalkan Yamacı’na baktı – yıpranmış kayalara, çukurlara ve yarıklara.

Hayt, Alia’nın nereye baktığını görünce “Aşağısı çok açıkta ve korumasız bir yer,” dedi.

“Yine de gizlenecek birçok yeri var,” dedi Alia. Hayt’a baktı. “Bana insan zihnini anımsatıyor ... insan zihninde gizlenen bütün o şeyleri.”

“Ahhh,” dedi Hayt.

“Ahhh mı? Ne demek ahhh?” Birden Hayt’a kızmıştı, sebebini bilmese de.

“Zihnimin neler gizlediğini bilmek hoşunuza giderdi,” dedi Hayt. Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

“Neler gizlediğini kâhin güçlerimle çoktan öğrenmiş olamaz mıyım?” diye sordu Alia.

“Öğrendiniz mi?” Bunu gerçekten merak etmiş gibiydi.

“Hayır!”

“Kâhinlerin de gücü sınırlıdır,” dedi Hayt.

Sanki eğleniyormuş gibiydi ve bunu görmek Alia’nın öfkesini yatıştırdı. “Eğleniyor musun? Güçlerime saygın yok galiba?” diye sordu. Bu soru kendisine bile biraz huysuzca gelmişti.

“Alametlerinize ve kehanetlerinize belki sandığınızdan da çok saygı duyuyorum,” dedi Hayt. “Sabah Ayininizde izleyiciler arasındaydım.”

“Bu neyi gösterir ki?”

“Semboller konusunda oldukça yeteneklisiniz,” dedi Hayt, gözlerini topterin kontrol panelinden ayırmadan konuşuyordu. “Kanımcı Bene Gesserit eğitiminden aldığınız bir özellik bu. Ama çoğu cadı gibi siz de güçlerinizi dikkatsizce kullanmaya başladınız.”

Ani korku spazmı hisseden Alia “Bu ne cüret!” diye bağırdı.

“Yaratıcılarımın sandığından çok daha cüretkârım,” dedi Hayt. “Ağabeyiniz de beni zaten bu nadir rastlanan gerçek yüzünden yanında tutuyor.”

Alia, Hayt’ın çelik bilyelere benzeyen gözlerini inceledi; orada insani hiçbir ifade yoktu. Damıtıcı-giysisinin kukuletası çenesini gizliyordu; ama ağzı görünüyordu. Güçlü bir ağızdı bu ... ve kararlı. Sözlerinde güven verici bir yoğunluk vardı. “... çok daha cüretkârım ...” Duncan Idaho gibi konuşmuştu. Tleilaxular gulâmlarını sandıklarından daha mı iyi yapmışlardı – yoksa bu bir sahtekârlık, koşullanmasının bir parçası mıydı?

“Ne demek istediğini açıkla gulâm,” diye emretti.

“Müminlerinize kendini tanı diyen siz değil misiniz?” diye sordu Hayt.

Alia yine Hayt’ın eğlendiğini sezdi. “Bana laf ebeliği yapma ... yaratık!” dedi. Elini boğazındaki billurbıçağının sapına götürdü. “Neden ağabeyime verildin? Söyle!”

“Ağabeyiniz armağan ediliş törenini izlediğinizi söyledi,” dedi Hayt. “O sırada kendisi de aynı soruyu sormuştu. Verdiğim yanıtı duymuş olmalısınız.”

“Tekrar yanıtla ... bana!”

“Onu yok etmek için verildim.”

“Bir mentat olarak mı konuşuyorsun?”

“Bunun yanıtını biliyorsunuz. Sormanıza gerek yok,” dedi Hayt azarlıyormuş gibi. “Böyle bir armağana gerek olmadığını da biliyorsunuz. Ağabeyiniz zaten kendi kendini yok etmeyi pekâla başarıyordu.”

Alia bu sözleri tarttı. Eli hâlâ bıçağın sapındaydı. Hayt kaçmak bir yanıt vermişti, ama sesi içten gibiydi.

“Öyleyse neden böyle bir armağan verdiler?” diye sordu.

“Tleilaxular eğlenmek istemiş olabilir. Ayrıca Lonca’nın beni armağan etmek için istediği doğru.”

“Bunu neden istediler?”

“Aynı sebepten.”

“Peki ben güçlerimi nasıl dikkatsizce kullanıyorum?”

“Onları nasıl kullanıyorsunuz?”

Hassas bir noktaya parmak basmıştı. Alia elini bıçağından çekip “Neden ağabeyimin kendini yok ettiğini söyledin?” diye sordu.

“Haydi, çocuklaşmayın! Nerede şu övülen güçleriniz? Mantıklı düşünemiyor musunuz?”

Alia öfkesini güçlkle zaptetti. “Benim yerime sen mantıklı düşün mentat.”

“Pekâlâ.” Hayt etraflarındaki eşlik topterlerine baktıktan sonra dikkatini yeniden yola verdi. Kalkan Yamacı’nın kuzey kısmının ardındaki Arrakeen ovası belirmişti. Toz bulutu pan ve graben köylerinin görülmesini engellese de, uzaktaki Arrakeen’in ışıkları seçilebiliyordu.

“Belirtiler var,” dedi. “Ağabeyiniz resmi bir methiyeci çalıştırıyor.”

“Fremen naiblerinin armağanı o!”

“Tuhaf bir armağan,” dedi Hayt. “Dostları neden onun övgüye ve pohpohlanmaya alışmasını istesin ki? O mehtiyecinin neler söylediğini gerçekten işittiniz mi hiç? *Müeddib halkı aydınlatıyor. Ümmi Naibimiz, İmparatorumuz tüm insanları aydınlatmak için karanlıktan geldi. O bizim efendimiz. O tükenmez bir pınarın değerli suyu. O tüm evrene, herkese neşe saçıyor. Pöh!*”

“Bu söylediklerini Fremen muhafızlarımıza aktarsam, seni kuşları beslemeye yetecek küçüklükteki parçalara bölerler,” diye mırıldandı Alia.

“Söyleyin öyleyse.”

“Ağabeyim doğanın ilahi kanunuyla hükmeder!”

“İnanmadığınız şeyleri neden söylüyorsunuz?”

“Neye inandığımı nereden biliyorsun?” Titremeye başlamıştı ve sahip olduğu Bene Gesserit güçleriyle bile bunu durduramıyordu. Bu gulâm kendisinde hiç tahmin edip engelleyemediği tepkiler uyandırıyor.

“Bir mentat olarak mantık yürütmemi emretmiştiniz,” diye a-nımsattı Hayt.

“Neye inandığımı hiçbir mentat bilemez!” Alia iki derin nefes

aldı. “Bizi yargılamaya nasıl cüret edersin?”

“Yargılamak mı? Ben yargılamam.”

“Bize nelerin öğretildiğinden haberin bile yok!”

“İkinize de hükmetmeniz öğretildi,” dedi Hayt. “Güce karşı gururlu bir açlık hissetmeye koşullandırıldınız. Siyasete dair kurnaz bir kavrayışa, din ve savaşları kullanmak konusunda derin bir anlayışa sahip olmayı öğrendiniz. Doğanın ilahi kanunu mu? Hangi doğa kanunu? İnsanlık tarihini lekelemiş bir mit bu! Bir hayalet. Var olmayan, gerçek olmayan bir şey. Cihadınız bir doğa kanunu mu?”

“Mentat saçmalamaları,” dedi Alia öfkeyle.

“Ben Atreideslerin hizmetkârıyım ve dürüst bir şekilde konuşurum,” dedi Hayt.

“Hizmetkâr mı? Hizmetkârımız filan yok bizim. Sadece müritlerimiz var.”

“Ve ben de bir farkındalık müridiyim,” dedi Hayt. “bunu anlarsın, evlat ve sen—”

“Bana evlat deme!” diye bağırdı Alia. Billurbıçağını yarısına dek kınından sıyırdı.

“Hatamı düzeltirim.” Alia’ya baktı. Gülümsedi ve sonra dikkatini yeniden topteri kullanmaya yöneltti. Arrakeen’in kuzey varoşları üstünde yükselen Atreides Şatosu’nun surları görülüyordu artık. “Sen ergenliğe yeni giren bir bedende yaşayan kadim bir şeysin,” dedi. “Bedenin kadınlıkla tanışıyor ve sen de bundan rahatsız oluyorsun.”

“Seni niye dinliyorum bilmiyorum,” diye homurdandı Alia, ama billurbıçağını kınına geri soktu ve avcunu cüppesine sildi. Fremeni tutumluluğuna sahip olarak, avcunun terlemesi onu rahatsız etmişti. Vücut neminin boşuna harcanışı!

“Beni dinliyorsun, çünkü ağabeyine sadık olduğumu biliyorsun,” dedi Hayt. “Eylemlerim tamamen açık ve belirgin, gizlim saklım yok.”

“Hiçbir şeyin açık ve belirgin değil. Sen hayatımda gördüğüm en karmaşık varlıksın. Tleilaxuların seni nasıl koşullandırdığını nereden bilebilirim?”

“Belki yanlışlıkla, belki de bilerek,” dedi Hayt, “bana kendimi biçimlendirme özgürlüğünü verdiler.”

“Zensünni lakırdılarının ardına gizleniyorsun,” diye suçladı Alia. “Bilgeler kendini biçimlendirir – aptallar yalnızca ölmek için yaşar.” Sesi alaycılık tonlarıyla doluydu. “Seni farkındalık müridi seni!”

“Bilgelik ve ona götüren yol birdir,” dedi Hayt.

“Bilmece gibi konuşuyorsun!”

“Açıkgörüşlülerin kavrayabileceği şekilde konuşuyorum.”

“Bütün bunları Paul’e anlatacağım.”

“Çoğunu ona da söylemiştim.”

Alia dayanılmaz bir meraka kapılmıştı. “Demek seni sağ ve ... özgür bıraktı ha? Ne dedi peki?”

“Güldü. İnsanlar imparatorlarının muhasebeci değil, lider olmasını ister; onları değişimden koruyacak birini ister, dedi. Ama İmparatorluğunun yıkılmaya başlamasının sorumlusunun kendisi olduğunu kabul etti.”

“Neden böyle şeyler söylesin ki?”

“Çünkü onu problemini anladığıma ve yardım edeceğime ikna ettim.”

“Onu buna ikna edecek ne söylemiş olabilirsin?”

Hayt sustu. Topteri Şatonun çatısındaki muhafız kompleksindeki piste doğru alçaltmaya başladı.

“Ne söyledi? Konuş, emrediyorum!”

“Duymaya katlanabilir misin emin değilim.”

“Buna ben karar veririm! Sana hemen söylemeni emrediyorum!”

“İzin verirsen önce inelim,” dedi Hayt. Alia’nın iznini beklemeden kanatları optimum konuma getirerek topteri yavaşça çatıdaki turuncu piste indirdi.

“Şimdi,” dedi Alia. “Konuş.”

“Ona insanın kendi kendine katlanmasının evrendeki en zor şey olabileceğini söyledim.”

Alia başını olmaz anlamında salladı. “Bu ... bu ...”

“Acı bir ilaç,” dedi Hayt, koşarak gelip eşlik etme pozisyonlarına yerleşen muhafızlara bakarak.

“Acı bir saçmalık!”

“En yüce hükümdar ile en değersiz köle aynı problemi paylaşır. Bunu çözmek için bir mentat ya da bilge kiralamak bile işe yaramaz. Yanıtlara ulaşmak için ne tahkikat yapabilir ne de şahitler çağırabilirsin. Bu yarayı hiçbir hizmetkâr ya da mürit saramaz. Yaranı ya kendin sararsın ya da herkes görsün diye kanamaya devam edersin.”

Alia başını hızla öte tarafa çevirdi ve bunu yaparken de hislerini ele verdiğini fark etti. Hayt, Ses ya da herhangi bir cadı numarasını kullanmaksızın bir kez daha onun ruhuna dokunmayı başarmıştı. Bunu nasıl yapabiliyordu?

“Ona ne yapmasını söyledin?” diye fısıldadı.

“Yargıçlık yapmasını ve düzeni sağlamasını söyledim.”

Alia muhafızlara baktı. Ne kadar sabırla ve tertipli bir şekilde beklediklerini fark etti. “Adalet dağıtmasını,” diye mırıldandı.

“Hayır!” dedi Hayt. “Sadece yargıçlık yapmasını söyledim o kadar. Belki de tek bir ilkeyi göz önünde tutarak ...”

“Neymiş bu ilke?”

“Dostlarını korumak ve düşmanlarını yok etmek.”

“Yani adaletsizce hüküm vermek.”

“Adalet nedir ki? İki güç çarpışır ve her biri de kendine göre haklı olabilir. Bu durumda bir imparator düzeni sağlayacak çözümler bulur. Çarpışmaları önleyemez – ancak sorunu halledebilir.”

“Nasıl?”

“En basit yöntemle: Karar vererek.”

“Dostlarını koruyarak ve düşmanlarını yok ederek.”

“Tutarlılık bu değil midir? İnsanlar düzen ister. Onlar açıklıklarının hapisanesinde oturur ve savaşın zenginlerin sporu haline gelişini izlerler. Bu, bilgeliğe ulaşmanın çok tehlikeli bir şeklidir. Düzensizliğe yol açar.”

“Ağabeyime senin çok tehlikeli olduğunu ve yok edilmen ge-

rektiğini söyleyeceğim,” dedi Alia, başını çevirip ona bakarak.

“Bu çözümü zaten ben de önermişim.”

“İşte bu yüzden çok tehlikelisin,” dedi Alia. “Tutkularını kontrol etmeyi öğrenmişsin.”

“Tehlikeli olmamın sebebi bu *değil*.” Alia’nın konuşmasına fırsat bırakmadan eğilip bir eliyle çenesini tuttu ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Küçük ve nazik bir öpücüktü. Geri çekilirken Alia ona afallamış bir halde baktı ve göz ucuyla topterin yanında hazırolda duran muhafızların yüzlerindeki kasılmış sırtışı gördü.

Alia parmağını dudaklarına götürdü. Bu öpücük öylesine tanıdık gelmişti ki. Hayt’ın dudakları kehanet güçleriyle gördüğü bir geleceğe aitti. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Seni kırbaçlatmalıyım,” dedi.

“Tehlikeli olduğum için mi?”

“Çok fazla ileri gittiğin için!”

“Hiç de değil. Bana sunulmayan hiçbir şeyi almam. Sunulan her şeyi almadığıma dua et.” Kapısını açıp dışarı çıktı. “Haydi gel. Gereksiz yere fazla oyalandık.” Pistin ardındaki giriş kubbesine doğru hızla yürümeye başladı.

Alia inip peşinden koştu. “Söylediğin ve yaptığın her şeyi ona anlatacağım,” dedi.

“İyi.” Hayt geçmesi için kapıyı açtı.

“Seni idam ettirecek,” dedi Alia kubbeye girerken.

“Neden? İstedğim bir öpücüğü aldım diye mi?” Alia’nın peşinden gitti. Kapı arkasından kayarak kapandı.

“Senin istediğin öpücüğü ha!” dedi Alia hiddetle.

“Tamam Alia. Senin istediğin öpücüğü diyeyim öyleyse.” Alia’nın yanından geçip yürüdü.

Bu hareketi Alia’nın zihnini bir anda açmıştı sanki. Hayt’ın ne kadar dürüst olduğunu fark ediverdi. *Benim istediğim öpücük*, diye düşündü. *Haklı*.

“Tehlikeli olan şey dürüstlüğün,” dedi, Hayt’ın peşinden giderken.

“Tekrar kafanı kullanmaya başladın,” dedi Hayt yavaşlamadan. “Bir mentat bile durumu daha açık ortaya koyamazdı. Şimdi söyle bakalım, çölde ne gördün?”

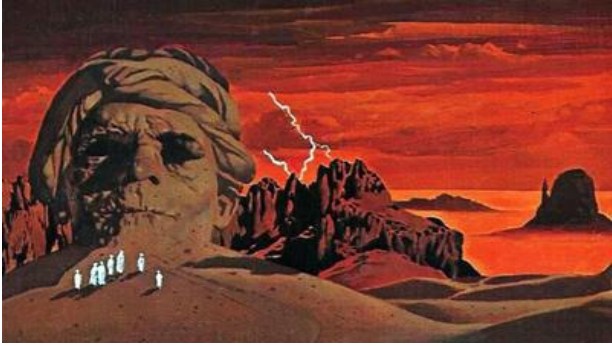
Alia, Hayt’ı kolundan tutup onu durdurdu. Hayt yine aynı şeyi yapmıştı işte. Zihnini afallatıp, farkındalığını yükselmeye zorlamıştı.

“Açıklayamam,” dedi, “ama yüz dansçılarını düşünüp duruyorum. Neden acaba?”

“Ağabeyin de seni işte bu yüzden çöle gönderdi,” dedi Hayt, başını sallayıp onaylayarak. “Aklından çıkmayan bu düşünceden ona bahset.”

“Ama neden?” Başını anlamadığını göstermek için iki yana salladı. “Neden yüz dansçıları?”

“Orada, çölde genç bir kadının cesedi var,” dedi Hayt. “Ama belki de Fremenler arasında genç bir kadının kaybolduğu bildirilmemiştir.”



*Yaşamamın ne büyük bir haz olduğunu düşünüyorum. Bu bedenin köküne ine-
bilecek ve eski halimi bilebilecek miyim acaba? Kökü orada, fakat onu bulup
bulamayacağımı yalnızca gelecekte anlayabileceğim. Yine de bir insanın yap-
abileceği her şeyi yapabilirim ve yapacağım herhangi bir şey de, bunu başarma-
mı sağlayabilir.*

— Gulâm Anlatıyor
Alia Tefsiri

Paul genzinde keskin bir baharat kokusuyla kâhin transına geç-
miş halde uzanmış, kendi içine bakarken, ayın giderek uzadığını
görüyordu. Uzayarak şeklini değiştiren ay dönüyor, kıvrılıyor, tıs-
lıyordu – uçsuz bucaksız denize gömülen bir yıldızın korkunç tıs-
lamasıydı bu – batıyor ... batıyor ... batıyordu ... bir çocuğun fıır-
lattığı bir top gibiydi.

Gözden kayboldu.

Bu ay ufukta batmamıştı. Denize gömülmüştü. Durumu kavra-
yışı Paul'ü yutmuştu. Ortalıkta ay filan kalmamıştı; gitmişti. Toprak silkelenen bir hayvan gibi titriyordu. Paul korkunç bir
dehşete kapıldı.

Birden yatağında doğrulup oturdu. Gözleri faltaşı gibi açılmış-
tı; o anda hem iç, hem de dış dünyaya bakıyordu. Dış dünyaya dair
gördüğü şey, odasının plaskarışım kafesli penceresiydi ve şatosun-
da olduğunu anladı. İç dünyasındaysa ayın batışını görmeyi sürdür-
üyordu.

Çık! Çık!

Penceresinin plaskarışım kafesinin ardından Arrakeen'i aydınlatan parlak öğlen güneşi görünüyordu. İç dünyasındaysa zifiri karanlık bir gece vardı. Çatıdaki bahçelerden birinden hoş kokular sağanağı geliyordu, ama hiçbir güzel çiçek kokusu o düşmüş ayı yeniden gökyüzüne çıkaramazdı.

Ayaklarıyla soğuk döşemeye basarken pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. Tam karşıda kristal stabilizasyonundan geçirilmiş altın ve platinden yapılma, zarif eğimli, dar bir yürüyüş köprüsü vardı. Çok uzaklardaki Cedon'dan getirtilmiş ateş mücevherleri köprüyü süslüyordu. Köprünün diğer tarafında çiçeklerle dolu fıskiye- li bir havuzu geçerek şehre açılan dar yollar görölüyordu. Paul eğer ayağa kalkıp dikkatle bakarsa taze kan gibi berrak ve kıpkırmızı çiçekleri, zümrüt yağmurlar saçan rengârenk, dönen fıskiye- leri göreceğini biliyordu.

Manzarayı yutarcasına izlerken hâlâ baharat transının etkisindeydi.

Kaybolan ayın o korkunç görüntüsü.

Gördüğü hayal, kendisini son derece güvensiz hissettiğinin göstergesiydi. Belki de medeniyetinin çöküşünü görmüştü; kendi hırısı yüzünden çöken bir medeniyet.

Bir ay ... bir ay ... düşen bir ay.

Tarotun verdiği bulanık mesajı netleştirmek için yüksek dozda baharat özü kullanmak zorunda kalmıştı. Yine de gördüğü tek şey düşen bir ay ve başından beri gördüğü o korkunç yoldu. Cihadı sona erdirmek, yaşanan katliamlara son vermek için kendini gözden düşürmek zorundaydı.

Soyutlan ... soyutlan ... soyutları ...

Çatıdaki bahçeden gelen çiçek kokuları ona Chani'yi anımsattı. Onun kollarında olmayı özlüyordu. onun kolları tarafından sarmalanmayı, seilmeyi ve unutmayı istiyordu. Ama Chani bile gördüğü bu hayali unutturamazdı. Chani'ye gidip aklında belirli bir ölüm biçimi olduğunu söyleseydi, ne derdi acaba? Ölümün kaçınılmaz olduğunu bildiğine göre, neden bir aristokrat gibi ölmeyi seçemesindi ki? Yaşayacağı yılları harcayarak neden hayatını gizli bir görkemle sona erdirmesindi ki? İradesini tamamen yitirme-

den önce ölmeyi seçmek, aristokratça bir seçim olmaz mıydı?

Ayağa kalktı ve balkona çıktı. Balkonda yukarıdaki bahçeden sarkan çiçekler ve sarmaşıklar görölüyordu. Ağzı sanki çölde yürümüş gibi kupkuruydu.

Ay ... ay ... o ay nerede?

Alia'nın kumullarda bulunan genç kadın cesedine dair anlattıklarını düşündü. Semuta bağımlısı bir Fremen! Her şey o korkunç gidişata nasıl da uyuyordu.

Bu evrenden bir şey alamazsın, diye düşündü. O ancak istediğini verir.

Balkon korkuluğunun yanındaki bir masanın üstünde, Dünya Ana'nın denizlerinden gelme bir denizkabağının artıkları duruyordu. Paul o parlak kabuk parçalarından birini eline alıp geçmiş hissetmeye çalıştı. Sedef yüzeyi ıslıl ıslıl parlıyordu. Başını kaldırıp yukarıya, rengârenk göğe baktı – gümüşü güneşin önünde gökkuşağı renginde toz bulutları salınıyordu.

Fremenlerim kendilerine Ayın Çocukları diyorlar, diye düşündü.

Sedef kabuğu bırakıp balkon boyunca yürüdü. O korkunç ay görüntüsü, kaçış umudu anlamına mı geliyordu? O mistik görüntünün anlamını çözmeye çalıştı. Kendini zayıf ve sarsılmış hissediyordu; hâlâ baharatın etkisindeydi.

Plaskarışım korkuluklu balkonun kuzey ucuna ulaştığında alçak hükümet binalarını gördü. Çatılar arasındaki yürüyüş yolları kalabalıktı. İnsanlar kapılardan, duvarlardan ve duvar resimlerinden oluşan bir arkaplanda hareket eden duvar nakışları gibi görünüyordu. İnsanlar aslında duvar taşlarıydı! Gözlerini kırptığında onları bir anlığına bile olsa zihninde dondurabilirdi. Bir duvar nakışı.

Bir ay düşünüyor ve kayboluyor.

Dışarıdaki şehrin, kendi evrenine dair tuhaf bir sembole dönüştüğü hissine kapıldı. Görebildiği bütün bu binalar, Fremenlerin sardokar lejyonlarını yendiği ovaya inşa edilmişti. Bir zamanlar savaşçıların koştuğu yerlerde şimdi tacirler karmaşası yürüyordu.

Paul korkuluk boyunca yürüyerek köşeyi döndü. Şimdi karşı-

sında bir varoş uzanıyordu. Binaları kayaların ve esintiyle çölden sürüklenen kumların arasında kaybolmuş gibiydi. Görüntüdeki en baskın bina Alia'nın tapınağıydı; iki bin metre uzunluğundaki yan duvarlarına asılmış yeşilli siyahlı kumaş perdelerde Müeddib'in sembolü olan ay görölüyordu.

Düşen bir ay.

Paul elini gözlerine ve alnına götürdü. Gördüğü bu sembolleşmiş metropolis içini karartmıştı. Kendi düşüncelerinden rahatsız olmuştu. Oysa bir başkası böyle bocalasa öfkelenirdi.

Bu şehirden tiksiniyordu!

Sıkıntıdan kaynaklanan ve karar verme zorunluluğuyla beslenen bir öfke içinde kıvılcımlanıp kabarıyordu. Ayaklarının hangi yolu izlemesi gerektiğini biliyordu. O yolu defalarca görmüştü, yoksa görmemiş miydi? *Görmüştü!* Bir keresinde ... çok eskiden, kendini bir devlet mucidi olarak görmüştü. Ama icadı tuhaf bir şeye dönüşmüştü; plastik bir hafızaya sahip, iğrenç bir düzenekti artık. Onu istediği şekle sokabilirdi, ama bir an gevşese bile hemen kadim biçimlerine geri dönecekti. İnsanların göğüslerinde barınan ve kontrol edemediği güçler, ulaşamadığı yerlerden ona meydan okuyordu.

Paul karşısında uzanan taraçalara baktı. O çatıların altında ne hazineler, ne özgür hayatlar vardı kimbilir. Tebeşir kırmızısı ve altın sarısı taraçalardaki yeşil bahçelere baktı. Müeddib'in ve suyun armağanı olan yeşilliklere. Meyve bahçeleri ve koruları görebiliyordu – efsanevi Lübnan'dakilerle boy ölçüşebilecek fidanlıkları.

“Müeddib deli gibi su harcıyor,” diyordu Fremenler.

Paul elleriyle gözlerini örttü.

Ay düştü.

Ellerini indirip metropolisine daha dikkatli baktı. Binalar şimdi korkunç ve barbarca bir emperyalizmin simgesi gibi görünüyordu. Kuzey güneşinin altında devasa ve ıslıl ıslıl görünüyorlardı. Devasa! Karşısındaki manzarada, hastalıklı bir tarihin tüm mimari aşırılıkları vardı: kocaman teraslar, bazı şehirler kadar büyük meydanlar, parklar, bahçeler, medenileştirilmiş bir yabaniliğin izleri.

Mükemmel sanat eserleriyle inanılmayacak kadar zevksizce tasarlanmış binalar yan yana duruyordu: Kadim Bağdat tarzı bir arka kapı ... efsanevi Şam'da tasarlanmış bir kubbe ... düşük yerçekimli Atar'dan bir kemer ... yükseltilerin ve tuhaf çukurların ahenkli dizilişi. Bütün bunlar birleştigindeyse eşsiz bir ihtişam etkisi çıkıyordu ortaya.

Ay! Ay! Ay!

Huzursuzluk içindeydi. Kitlese bir bilinçsizliğin, evrenindeki tüm insanların kıvrımlanan baskısını hissediyordu. Dev dalgalar gibi üstüne geliyorlardı. İnsanların hayatlarında büyük değişiklikler olduğunu hissediyordu. İnsanoğlunun hayatında girdaplar, gen akıntıları vardı. Bunu ne sofuca perhizler önleyebilirdi, ne de iktidarsızlık krizleri ya da beddualar.

Müeddib'in cihadının varlığı bu büyük hareketin içinde tek bir andan daha fazla süremezdi. Bu dalgada, gen değiş tokuşu yapan o birleşik varlıkta yüzen Bene Gesseritler de, tıpkı kendisi gibi akıntıya kapılmış sürükleniyorlardı. Gördüğü düşen ay hayalini başka efsanelerle, sonsuzmuş görünen yıldızların bile titreşip söndüğü, ölüp gittiği bir evrendeki başka hayallerle karşılaştırmalıydı...

Böyle bir evrende tek bir ayın ne önemi vardı ki?

Şatosunun içlerinden, iyice derinlerden on telli rebabla çalınan bir cihat şarkısı duyuyordu. Geride, Arrakis'te bırakılmış bir kadına yakılan bir ağıt olan bu şarkı öylesine uzaklardan geliyordu ki, zaman zaman şehrin gürültüsüne karışıp duyulmaz hale geliyordu:

*Onun kalçaları rüzgârın oyduğu kumullardır,
Onun gözleri yaz sıcağı gibi ıslıl ıslıl parlar.
Uzanır sırtından aşağıya iki örgü halinde
Su halkalarıyla süslenmiş saçları!
Ellerim hâlâ anımsıyor onun tenini,
Amber gibi, güzel çiçekler gibi kokulu
Göz kapakları anılarla titriyor ...
İçimi yakıyor aşkın beyaz alevleri!*

Şarkıdan tiksindi. Duygusallık içinde kaybolup gitmiş aptal yaratıklar için bestelenmiş bir şarkıydı! Alia'nın kumullarda gördüğü o cesede söylesinlerdi bakalım.

Balkon korkuluklarının gölgeleri arasında biri kımıldadı. Paul hızla dönüp baktı.

Gulâm gün ışığına çıktı; metal gözleri parlıyordu.

“Duncan Idaho musun, yoksa Hayt denen adam mı?” diye sordu Paul.

Gulâm yaklaştı ve iki adım kala durdu. “Lordum hangisini yeğler?”

Sesi sakın ve tedbirliydi.

“Zensünni rolünü oyna,” dedi Paul acı acı. *Anlamlar içinde anlamlar! Oysa bir Zensünni filozofu, o anda karşılarında duran gerçekliği biraz olsun değiştirecek ne söyleyebilir ya da yapabiliirdi ki?*

“Lordumun canı sıkkın.”

Paul dönüp uzaktaki Kalkan Yamacı'na baktı, rüzgârın oyduğu kemerleri, payandaları gördü; şehrinin korkunç bir taklidi gibiydi. Doğa onunla alay ediyordu sanki! *Bak neler yapabiliyorum! Uzaktaki bir kütlenin içindeki uzun yarığı tanıdı. Tepesindeki bir çatlaktan kum dökülüyordu. İşte! Tam orada sardokarlarla dövüşmüştük!*

“Lordumun canını sıkkan ne?” diye sordu gulâm.

“Geleceğe dair bir hayal,” diye fısıldadı Paul.

“Ahhhh, Tleilaxular beni ilk uyandırdığında, ben de benzer hayaller görmüştüm. Huzursuzdum, yalnızdım ... aslında yalnızlığımın pek farkında değildim. O zamanlar değildim. Gördüğüm hayallerden de hiçbir şey öğrenemedim! Tleilaxular bana tüm insanların ve gulâmların hayaller gördüğünü ve bunun yalnızca bir hastalık olduğunu söylediler.”

Paul dönüp gulâmın gözlerini, yüzüne gömülmüş o ifadesiz, çelik küreleri uzun uzun inceledi. O gözler nasıl hayaller görmüştü acaba?

“Duncan ... Duncan ...” diye fısıldadı.

“Adım Hayt.”

“Bir ayın düştüğünü gördüm,” dedi Paul. “Gitti, yok oldu. Büyükle bir tıslama duydum. Toprak sarsıldı.”

“Zamana çok fazla dalmışsınız,” dedi gulâm.

“Zensünni istemiştin, mentat geldi!” dedi Paul. “Pekâlâ! Gördüğüm hayali kendi mantığına göre yorumla bakalım mentat. Çözümle, sözcüklere indirge ve anlamını öldür.”

“Öldürmek,” dedi gulâm. “İyi söylediniz. Siz ölümden kaçırıyorsunuz. Hep bir sonraki an için kaygılanıyor, burada ve şimdiyi yaşamayı reddediyorsunuz. Kâhinlik bir imparator için ne ağır bir yük!”

Paul’un gözü gulâmın çenesindeki bir bene takılmıştı ve o beni çok iyi anımsıyordu.

“Gelecekte yaşadığınız zaman,” dedi gulâm, “o geleceği gerçek mi kılıyorsunuz acaba? Onun gerçekleşmesine mi sebep oluyorsunuz?”

“Eğer hayallerimdeki geleceğe doğru gidebilirim, o zaman sağ kalabilirim,” diye mırıldandı Paul. “Ama neden orada yaşamak istediğimi düşünüyorsunuz?”

Gulâm omuzlarını silkti. “Tatminkâr bir yanıt vermemi istemiştiniz.”

“Olaylardan oluşma bir evrende nasıl tatminkâr yanıtlar verebilirsin ki?” diye sordu Paul. “Son ve mutlak bir yanıt var mı? Her çözüm yeni sorular doğurmuyor mu?”

“Zamanda öyle çok gezindiniz ki, artık ölümsüzlük hayalleri kurmaya başladınız,” dedi gulâm. “Ama sizin imparatorluğunuz bile eninde sonunda mutlaka yıkılacaktır, Lordum.”

“Önüme isten kararmış sunaklar koyarak gösteriş yapma,” diye homurdandı Paul. “Tanrılara ve mesihlere dair yeterince kederli öykü dinledim zaten. İmparatorluğumun da tıpkı diğerleri gibi yıkılacağını görmek için özel güçlere ihtiyacım mı var? Mutfaklarımda çalışan en sıradan hizmetkârlar bile bunu bilirler.” Başını sağa sola salladı. “Ay düştü!”

“Bu olay başladığında düşünmeyi bırakıp zihninizi dinlendirmelisiniz,” dedi gulâm.

“Beni böyle mi yok etmeye çalışıyorsun?” diye sordu Paul. “Ka-

famı, düşüncelerimi toplamamı engelleyerek?”

“Kaosu toplamak mümkün müdür?” diye sordu gulâm. “Biz Zensünniler şöyle deriz: Toplamaya sakın uğraşma, budur en iyi toplama yöntemi. Kendinizi toparlayamadan neyi toplayabilirsiniz ki?”

“Gördüğüm hayalin canımı sıktığı yetmezmiş gibi, bir de sen saçmalıyorsun!” dedi Paul öfkeyle. “Kehanet hakkında ne biliyorsun ki?”

“Kâhinlerin çalışmasını izledim,” dedi gulâm. “Bireysel kaderlerini öğrenmek isteyen insanların işaretler ve alametler aradığını gördüm. Aradıkları şeyden korkuyorlar.”

“Benim gördüğüm düşen ay gerçektir,” diye mırıldandı Paul. Titreyerek derin bir nefes aldı. “Hareket ediyordu. Hareket ediyordu.”

“İnsanlar kendi kendine hareket eden şeylerden hep korkmuştur,” dedi gulâm. “Siz kendi güçlerinizden korkuyorsunuz. Kafanızda nereden geldiği belirsiz şeyler belirliyor ve sonra da kayboluyorlar. Nereye gidiyorlar?”

“Beni dikenlerle rahatlatıyorsun,” diye homurdandı Paul.

Gulâmın yüzü aydınlandı. Bir şeyi kavradığı belliydi. Bir an için tamamen Duncan Idaho’ya dönüştü. “Sizi elimden geldiğince rahatlatıyorum,” dedi.

O bir anlık değişim Paul’ü şaşırtmıştı. Gulâm zihninin reddetmesine karşın kederlenmiş miydi? Hayt kendi gördüğü bir hayali red mi etmişti?

“Gördüğüm ayın bir ismi var,” diye fısıldadı Paul.

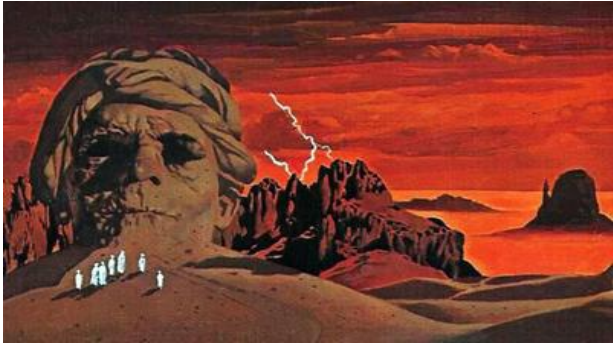
O hayali tekrar zihninde canlandırdı. Tüm benliğiyle çığlık atsa da, ağzından tek bir ses bile çıkmadı. Konuşmaya korkuyordu, sesi kendisine ihanet edebilir diye. O korkunç gelecekte Chani yoktu. Hazla haykırmış olan o beden, şehvetle yanan o gözler, numara yapmadığı için onu büyülemiş olan o ses, bunların hiçbirisi yoktu – suya ve kuma geri dönmüşlerdi.

Paul yavaşça dönüp şimdiki zamana, Alia’nın tapınağının önündeki meydana baktı. Meydana kafası kazınmış üç hacı girdi. Üstlerinde koyu sarı cüppeler vardı. Başlarını eğmiş, ikinci rüzgâr-

rına karşı hızla yürüyorlardı. Birinin sol ayağı aksıyordu. Bir köşeye sapıp gözden kayboldular.

Tıpkı gördüğü ay gibi, onlar da gitmişti. Yine de gördüğü hayal hâlâ gözünün önündeydi. Korkunç amacı ona seçme şansı tanımıyordu.

Vücut kendisine teslim olur, diye düşündü. Sonsuzluk kendine ait olanı geri alır. Bu suları kısa süreliğine dalgalandırmış olan vücutlarımız, hayata ve kendilerine karşı besledikleri sevgiyle sarhoş olup dans ettikten ve birtakım tuhaf fikirler düşündükten sonra zamana teslim olurlar. Buna ne diyebiliriz ki? Ben belirdim. Yokum ... ama yine de belirdim.



“Güneşten merhamet dileyemezsiniz.”

— Müeddib'in İstırabı
Stilgar Tefsiri'nden

Bir anlık beceriksizlik bile ölümcül olabilir, diye kendine hatırlattı Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam.

Fremen muhafızlardan oluşan bir çemberin içinde kaygısızmış edasıyla topallayarak yürüyordu. Arkasındaki muhafızlardan birinin Ses hilelerinden birini kullanmasına karşı sağır-dilsiz olduğunu biliyordu. En ufak bir ters hareketinde onu öldürme emri aldığı şüphesizdi.

Paul kendisini neden çağırtmıştı? Hüküm vermek üzere miydi? Çok eskiden onu sınıdığı günü anımsadı ... Kuisatz Haderah olan o çocuğu. Paul derin biriydi.

Anasına sonsuza dek lanet olsun! Bene Gesseritlerin bu gen dalının kontrolünü yitirmesi onun suçuydu.

Geçtikleri koridorlar sessizdi ve Rahibe Ana gelişinin bu şekilde haber verildiğini seziyordu. Paul sessizliği duyacaktı. Böylece Rahibe Ana'nın geldiğini, söylenmeden önce bilecekti. Rahibe Ana Paul'den güçlü olduğu hayaline kapılmıyor, kendini kandırmıyordu.

Kahrolası Paul!

Yaşlanmanın getirdiği yükler artık iyice kendini belli ediyordu: Eklemleri ağrıyordu, refleksleri eskiye göre körelmişti, kasları

gençliğindeki kadar esnek değildi. Uzun bir gün geçirmişti ve uzun bir hayat. Bugünü Dune Tarotu'na bakarak geçirmiş ve yazgısına dair bir şeyler öğrenmeye çalışmış, ama kartlar ketumluk etmişti.

Muhafızlar ona bir köşeyi döndürüp, uçsuz bucaksızmış gibi görünen başka bir tonozlu koridora soktular. Solundaki üçgen metacam pencerelerden bakınca, dışarıdaki kafesli asmaları ve çivit mavisii çiçekleri görüyordu; ikinci güneşinin altında koyu gölgelerle kaplıydılar. Koridorun taş zeminine egzotik gezegenlerdeki su yaratıklarının resimleri işlenmişti. Her yerde suyu anımsatan bir şeyler vardı zaten. Refah ... zenginlik.

Önünden, bir başka koridordan cüppeli insanlar geçti. Geçerken göz ucuyla Rahibe Ana'ya baktılar. Onu tanıdıkları gergin tavırlarından belliydi.

Rahibe Ana gözünü hemen önündeki muhafızın ense tıraşına dikti. Üniforma yakasının üstünden görülen ense derisi genç ve pembeydi.

Bu kalenin büyüklüğünden etkilenmeye başlamıştı. Koridorlar bitmek nedir bilmiyordu. Açık kalmış bir kapının önünden geçtiler. İçeriden tambur ve flütle çalınan yumuşak, eski bir müzik geliyordu. Geçerken şöyle bir baktığında, içeriden kendisine dikilmiş bakan masmavi Fremen gözlerini fark etti ve o gözlerin yabani genlerinde, efsanevi bir isyanın tohumlarının kıpırdandığını sezdi.

Kendi sırtındaki yük de buydu zaten. Bir Bene Gesserit, genlerin ve taşıdıkları olasılıkların ister istemez farkında olmak durumundaydı. Bir kaybetme hissinin zihnindeki baskısını algıladı: o kahrolası ve dikkafalı budala Atreides'i yitirdiklerini hissediyordu. Kasıklarında yatan ve gelecek nesilleri yaratacak mücevherleri nasıl reddederdi? Bir Kuisatz Haderah'tı o! Evet, zamansız doğmuştu, ama gerçektir – o hilkat garibesi kız kardeşi kadar gerçektir. Kız kardeşi ... tehlikeli bir bilinmeyendi; Bene Gesserit yasaklarına aldırmaksızın doğurulmuş ve genlerin düzenli gelişimine dair hiçbir sadakat taşımayan, vahşi bir Rahibe Ana'ydı. Aslında ağabeyinin güçlerine sahipti şüphesiz – ve çok daha fazlasına.

Kalenin büyüklüğü içini karartmaya başlamıştı. Bu koridorların sonu gelmeyecek miydi? Burada korkunç bir fiziksel güç hissediliyordu. İnsanlık tarihinin hiçbir uygarlığında ve hiçbir gezegende böylesine büyük bir insan yapısı görülmemişti. Surlarının içine kadim şehirlerden bir düzinesi sığardı!

Işıkları yanıp sönen oval kapıların önünden geçtiler. Rahibe Ana bu kapıların 1x yapımı olduğunu gördü; bunlar basınçlı nakliyat delikleri idi ve bunlar varsa, neden onca yolu yürümek zorunda bırakılmıştı? Ama yanıt da kendiliğinden zihninde şekilleniverdi: İmparator'la yapacağı görüşmeye hazırlamak için onu iyice ezmek amacıyla yapılmıştı elbette.

Küçük bir ipucuydu bu, ama başka küçük ipuçları da vardı elbette – eşlikçilerinin sergilediği soğuk tavırlar ve sözcük seçimleri, ona *Rahibe Ana* derken gözlerinde beliren ilkel çekingenlik, bu koridorların olanca soğukluğu, çıplaklığı ve kokusuzluğu – bütün bunların birleşimi bir Bene Gesserit için aslında çok şey ifade ediyordu.

Paul ondan bir şey istiyordu!

İçinde kabaran gurur hissini gizledi. Demek en azından bir pazarlık gücü vardı. Tek yapması gereken elindeki bu kozun ne olduğunu anlamak ve onun gücünü denemektir. Bazı kozlar, bu kaleden çok daha büyük şeyleri yerinden oynatmıştı. Tek bir parmak hareketiyle uygarlıklar yıkılmıştı.

Rahibe Ana kendisine Scytale'in bir sözünü anımsattı: *Eğer bir yaratık gelişip de bir şeye dönüşmüşse, değişerek bunun tam zıttı olmaktadıra ölmeyi yeğler.*

Eşlikçilerinin onu içinden geçirdiği koridorlar küçük numaralar sayesinde giderek büyüyormuş gibiydi – tonoz hileleri, sütunlu payandaların genişlemeye başlaması, üçgen pencerelerin yerini daha büyük dikdörtgen pencerelerin alması bu koridorları aslından daha da büyük gösteriyordu. Sonunda önündeki koridorun ucunda, yüksek tavanlı uzun bir giriş salonunun karşı duvarının ortasında çift kanatlı dev bir kapı gördü. O kapının *devasa* olduğunu algıladı ve eğitilmiş farkındalığı sayesinde kapının gerçek boyutunu hesapladığında ağzından az kalsın bir şaşkınlık nidası kaçır-

çaktı. Karşısında en az seksen metre boyunda ve kırk metre eninde bir kapı duruyordu.

Eşlik muhafızlarıyla birlikte kapının ağzına yaklaşırlarken kanatlar içeri doğru açıldı – gizlenmiş bir mekanizmanın gerçekleştiği görkemli ve sessiz bir hareket. Bu kapı sadece İx yapımı olamazdı. Önlerinde bir kule gibi yükselen kapıdan muhafızlarıyla birlikte geçip, İmparator Paul Atreides'in Büyük Resepsiyon Salonu'na girdiler. Şimdi ona neden "huzurunda herkesin cüceleştiği Müeddib" dendiğini daha iyi anlıyordu.

Salonun diğer ucundaki tahtında oturan Paul'e doğru yürüyen Rahibe Ana, salonun boyutlarından çok mükemmel mimarisinden etkilendiğini fark etti. Alan çok genişti – içine insanlık tarihindeki herhangi bir hükümdarın bütün şatosu sığdırılabilirdi. Salonun bu devasallığına karşın, boşluğu zarifçe dengeleyen gizli mimari numaralar, yaşlı kadına çok şey anlatıyordu. Bu duvarların ve tepedeki kubbeli tavanı ayakta tutan payandaların ve destek kirişlerinin tarihte eşi benzeri yoktu, daha önceki benzerlerini çok gerilerde bırakmışlardı. Çevresindeki her şey kusursuz bir mimari dehanın eseri olduğunu haykırıyordu.

Salon, aslında öyle görünmese de, diğer ucuna doğru küçülüyor, böylece oradaki bir platformun merkezine yerleştirilmiş tahtında oturan Paul'ü cüceleşmiş göstermiyordu. Farkındalığı eğitimsiz biri kendisini çevreleyen salonun büyüklüğü karşısında affallar ve Paul'ü gerçekte olduğundan kat kat iri görürdü. Salonun renkleri de eğitimsiz ruhları kandıracak şekildeydi. Paul'ün yeşil tahtı yekpare bir Hagal zümrütü bloğundan oyulmuştu. Doğanın gelişip büyümesini sembolize eden bu renk, ayrıca Fremen efsanelerine göre matem rengiydi. Yani tahtta oturan kişinin size matem tutturabileceğini fısıldıyordu – hayat ve ölüm tek bir sembolle ifade edilmiş, zıtlıklar böylesine zekice vurgulanmıştı. Tahtın ardındaki duvara asılan halılar koyu turuncu renkteydi, Dune toprağının kızıla yakın sarı rengine, üstlerinde yer yer baharatın tarçın rengi çizgileri vardı. Eğitilmiş bir göz buradaki sembolizmi hemen anlayabilirdi, ama o renkler eğitimsiz kişilerin beynine çekiş gibi inerti.

Burada zaman da kendi üstüne düşen rolü oynuyordu.

Ağır adımlarıyla aksayarak yürüyen Rahibe Ana, İmparator'un huzuruna varmasının kaç dakika süreceğini hesapladı. İnsana iyice ürküp sinecek kadar zaman veriliyordu. Bu devasa salonun ölçülemez muazzamlığı, insanın içindeki öfke eğilimlerini tamamen yok edecek kadar güçlüydü. Tahta giden uzun yola gururlu bir insan olarak çıkabilirdiniz, ama yolun sonunda bir böcekten farkınız kalmıyordu.

İmparator'un etrafında maiyeti ve hizmetkârları tuhaf bir düzen içinde sıralanmıştı: Dikkatli saray muhafızları arkadaki halılarla süslenmiş duvar boyunca dizilmişti. O hilkat garibesi Alia, Paul'ün iki basamak aşağısında, sol elinin yanında duruyordu. İmparator'un uşağı Stilgar ise Alia'nın hemen altındaki basamaktaydı. Onun sağında, salon zemininden sonraki ilk basamakta ise tek başına duran biri vardı: Duncan Idaho'nun yaşayan hayaleti olan gulâm. Rahibe Ana, muhafızlar arasında yaşlı Fremenler olduğunu gördü; bunlar burunlarında damıtıcı-giysi izleri olan sakallı naiblerdi ve bellerinde kınlarının içinde duran billurbıçaklar vardı, bazıları maula tabancaları, hatta birkaçı da lazer silahı taşıyordu. Paul bu adamlara güveniyor olmalıydı, kalkan jeneratörü kullandığı açıkça belliyken huzurunda lazer silahı taşımalarına izin verdiğine göre. Rahibe Ana, Paul'ün etrafındaki alanın titreştiğini görebiliyordu. O alana lazer silahıyla gönderilecek tek bir ışın, bütün kaleyi toprağın içine açılmış koca bir çukura dönüştürebilirdi.

Kendisine eşlik eden muhafızlar platforma on adım kala durup iki yana açıldılar. Böylece Paul'ü rahatça görebilen Rahibe Ana, yanında Chani ve İrulan'ın olmadığını fark edip meraklandı. Onlarsız önemli bir görüşme yapmadığı söylenirdi.

Paul, Rahibe Ana'ya bakarak başıyla selam verdi, konuşmadan bekliyor ve onu inceliyordu.

Rahibe Ana hemen saldırıya geçmeye karar verdi. "Demek yüce Paul Atreides eline geçirdiği kişiyi görmek lütfunu gösteriyor," dedi.

Paul hafifçe gülümsedi ve *kendisinden bir şey istediğimi biliyor,*

diye düşündü. Kadının bunu anlamış olması elbette çok doğaldı; Rahibe Ana'nın güçlerinin farkındaydı. Bene Gesseritler içlerinden kimseyi şans eseri Rahibe Ana yapmazlardı.

"Ağız dalaşı yapmasak olur mu?" dedi Paul.

Bu kadar kolay olabilir mi? diye merak etti Rahibe Ana ve ardından "İstedğin şeyin ne olduğunu söyle," dedi.

Stilgar kımıldanıp Paul'e sert bir bakış fırlattı. İmparator'un uşağı, Rahibe Ana'nın ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Stilgar seni buradan çok uzaklara göndermemi istiyor," dedi Paul.

"Öldürmek istemiyor mu?" diye sordu Rahibe Ana. "Bir Fremmen Naibi'nden daha dolaysız bir şey beklerdim."

Stilgar kaşlarını çatarak konuştu: "Çoğunlukla düşündüklerimden farklı şeyler söylemek zorunda kalıyorum. Buna diplomasi diyorlar."

"Öyleyse haydi diplomasiye de boşverelim," dedi Rahibe Ana. "Bana bunca uzun yolu yürütmen gerekli miydi? Yaşlı bir kadını ben."

"Aslında ne kadar merhametsiz olabileceğimi anlamam gerekiyordu," dedi Paul. "Böylece de olası müşfikliğimi takdir edebileceksin."

"Bir Bene Gesserit'e böyle acemice beceriksizlikler sergilemeye nasıl cüret edersin?"

"Çirkin eylemler kendi mesajlarını iletirler," dedi Paul.

Rahibe Ana duraksadı ve Paul'ün ne demek istediğini düşündü. Demek ki her şeye karşın onu öldürtebilirdi – hem de çirkin bir şekilde ... eğer ... eğer ne?

"Benden ne istediğini söyle," diye mırıldandı.

Alia ağabeyine bakıp, başıyla tahtın arkasındaki duvar halılarını gösterdi. Paul'ün yürüttüğü mantığı anlayabiliyor, ama hoşlanmıyordu. Buna *yabanıl kehanet* denebilirdi: Bu pazarlığa karışmak istemiyordu.

"Benimle konuşurken sözlerine dikkat etmelisin, yaşlı kadın," dedi Paul.

Çocukken de bana yaşlı kadın demişti, diye düşündü Rahibe Ana. Bana geçmişinde oynadığım rolü mü anımsatıyor? O zaman verdiğim kararı şimdi tekrarlamalı mıyım? Birden karar vermenin ağırlığını hissetti üstünde, hem de fiziksel olarak. Dizleri titremeye başladı. Yorgun kasları sızladı.

“Uzun bir yürüyüş yaptın,” dedi Paul. “Yorgun olduğunu görebiliyorum. Tahtın arkasındaki özel odama geçelim. Orada oturabilirsin.” Stilgar’a eliyle bir işaret yapıp ayağa kalktı.

Stilgar ile gulâm, Rahibe Ana’nın yanına gidip basamakları çıkmasına yardım ederek, onu Paul’ün ardından, duvar halılarının gizlediği bir geçide doğru götürdüler. Rahibe Ana birden Paul’ün kendisini neden salonda karşıladığını anladı: Muhafızlara ve Nabilere karşı aptalca bir gösteri yapmıştı yalnızca. Demek onlardan korkuyordu. Ve şimdi – şimdi iyi yürekli ve düşünceli biriymiş gibi davranıyordu. Bir Bene Gesserit’le böyle basitçe oynamaya cüret ediyordu. Yoksa cüretkârlık değil miydi bu? Arkasında birinin varlığını hissetti ve dönüp baktığında Alia’nın geldiğini gördü. Genç kadının gözleri düşünceli, kederliydi. Rahibe Ana ürperdi.

Geçidin sonundaki özel oda plaskarışımdan yapılmış, yirmi metrekarelik bir yerdi. Sarı korkürelerle aydınlatılıyordu ve duvarlarda çöle ait bir damıtıcı-çadırın koyu turuncu halıları asılıydı. Odaya divanlar ve yumuşak yastıklar konulmuştu, havada hafif bir melanj kokusu ve alçak bir masanın üstünde su dolu kristal sürahiler vardı. Dışarıdaki salondan sonra burası insana daracak geliyordu.

Paul, Rahibe Ana’yı bir divana oturtup tepesinde durarak yaşlı yüzünü inceledi – çelik gibi dişlerini, ele verdiklerinden çoğunu gizleyen gözlerini, derin kırışıklar taşıyan tenini. Bir su sürahisini gösterdi. Rahibe Ana başını hayır anlamında salladı ve gri saçlarından bir tutamı hafifçe yerinden oynadı.

“Sevgilimin hayatı için seninle pazarlık yapmak istiyorum,” diye fısıldadı Paul.

Stilgar boğazını temizledi.

Alia’nın parmakları boynundaki billurbıçağın kabzasına dokundu.

Gulâm kapıda durmuş ve metal gözlerini Rahibe Ana'nın başının hemen üstüne dikmişti; yüzü ifadesizdi.

"Onun ölümünde parmağım olacağını gösteren bir hayal mi gördün?" diye sordu Rahibe Ana. Gözlerini gulâmdan alamıyordu ve tuhaf bir şekilde ondan huzursuz olmuştu. Gulâm neden onu huzursuz ediyordu ki? Kumpasın bir aletiydi yalnızca.

"Benden ne istediğini biliyorum," dedi Paul, kadının sorusunu yanıtlamadan.

Demek sadece şüpheleniyor o kadar, diye düşündü Rahibe Ana. Başını eğip, cüppesinin altından çıkan ayakkabılarının uçlarına baktı. Siyah ... siyah ... ayakkabılarında ve cüppesinde hücrede geçirdiği zamanın izleri vardı: Lekeli ve buruşuktular. Başını kaldırdığında Paul'un kendisine öfkeyle baktığını gördü. Yoğun bir gurur hissetti, ama bu duyguyu sımsıkı kapalı dudaklarının, kısılmış gözlerinin ardına gizledi.

"Karşılığında ne vereceksin?" diye sordu.

"Spermlemleri alabilirsiniz, ama beni değil," dedi Paul. "İrulan sürgüne gönderilecek ve yapay dölleme yoluyla—"

"Buna nasıl cüret edersin!" dedi Rahibe Ana, öfkeyle dikleşerek.

Stilgar yarım adım öne çıktı.

Gulâm rahatsız edici bir şekilde gülümsedi ve şimdi de Alia gulâmı incelemeye başlamıştı.

"Rahibeler Birliği'nin neleri yasakladığı hakkında konuşmayacağız," dedi Paul. "Günahlardan, tuhaf kurallardan ya da eski ci-hatlardan kalma inançlardan bahsetmeyeceğiz. Spermlemleri alıp kendi planlarınızda kullanabilirsiniz, ama tahtıma İrulan'ın çocuğu oturamaz."

"Tahtına ha," dedi Rahibe Ana alayla.

"Benim tahtıma."

"İmparatorluk veliahtını kim doğuracak peki?"

"Chani."

"O kısır."

"O hamile."

Afallayan Rahibe Ana kendini tutamayıp hafifçe soludu. “Yalan söylüyorsun!” dedi öfkeyle.

Stilgar öne doğru fırlayacakken Paul elini hafifçe kaldırarak onu durdurdu.

“Çocuğumu taşıdığını iki gündür biliyoruz.”

“Ama İrulan...”

“Ancak yapay dölleme yoluyla çocuğumu taşıyabilir. Teklifim bu.”

Rahibe Ana, Paul’un yüzünü görmemek için gözlerini kapadı. Kahretsin! Genetik zarlari bu şekilde atmak ne korkunç bir şeydi! Göğsü öfke ve tiksintiyle doldu. Bene Gesserit öğretisi, Butleryan Cihadı’ndan alınan dersler – bütün bunlar böylesi bir eylemi yasaklıyordu. İnsanoğlunun en yüce amacını böyle aşağılamaya kimsenin hakkı yoktu. Hiçbir makine insan zihni gibi işleyemezdi. İnsanların hayvanlar gibi üretilmesi asla yapılmaması, hatta bahsedilmemesi gereken bir şeydi.

“Kararını ver,” dedi Paul.

Rahibe Ana başını olumsuz anlamda salladı. Önemli olan tek şey genlerdi – o değerli Atreides genleri. Gereksinimler yasaklardan önce gelirdi. Rahibeler Birliği için çiftleşme yalnızca sperm ile yumurtanın birleşmesi değildi. Ruhun yakalanması da önemliydi.

Rahibe Ana, Paul’un teklifinin derinlerdeki incecik ayrıntılarını kavramaya başlıyordu. Paul, Bene Gesserit’i ... duyulursa halk arasında öfke uyandıracak bir eylemi gerçekleştirmeye yöneltiyordu. İmparator çocuğun babası olduğunu reddettiği sürece, Bene Gesseritler bu konuda bir şey iddia edemezlerdi. Paul’un teklifini kabul edip Atreides genlerini alıp korusalar bile, bunu kullanarak tahtı asla ele geçiremeyeceklerdi.

Odada etrafına bakınıp gördüğü her yüzü teker teker inceledi. Stilgar pasif bir tavır sergiliyor ve yalnızca bekliyordu. Gulâm içine dönmüştü ve donuk bir ifadeyle bakıyordu ve Alia da gulâmı izliyordu. Paul ise öfkesini hafif bir sakinlik cilasının altına yerleştirmişti.

“Sunacağın teklifin yalnızca bu mu?” diye sordu.

“Teklifim bu.”

Rahibe Ana gulâma baktı; çene kaslarının hafifçe oynadığını fark etmişti. Bir duygu belirtisi miydi bu? “Sen, gulâm,” dedi. “Sence böyle bir teklif yapılmalı mı ve yapıldığında da kabul edilmeli mi? Bir mentat olarak fikrini söyle.”

Metalik gözler Paul’e çevrildi.

“Çekinmeden yanıtla,” dedi Paul.

Gulâm ışıldayan gözlerini yeniden Rahibe Ana’ya çevirdi ve gülümseyerek onu bir kez daha afallattı. “Bir teklifin değeri, yalnızca ne kazandıracağıyla ölçülebilir,” dedi. “Burada cana can teklifi yapılıyor; oldukça önemli bir pazarlık.”

Alia alnına düşmüş bakır rengi bir perçemi geriye atarak konuştu: “Peki bu pazarlığın gizli yönleri neler?” diye sordu.

Rahibe Ana, Alia’ya bakmayı reddetse de, söylediği şeyden fazlasıyla etkilenmişti. Evet, gerçekten de Paul’ün teklifinin çok derinleşmiş yönleri vardı. Alia bir hilkat garibesi olabilirdi, ama sonuçta bu unvanı hak eden tam bir Rahibe Ana olduğu inkâr edilemezdi. Gaius Helen Mohiam o anda kendisini tek bir kişi değil, belleğinde yaşayan tüm diğerleri olarak hissetti. Rahibeler Birliği rahibesi olurken özümselediği tüm Rahibe Analar pür dikkat kesilmişlerdi. Alia da aynı durumda olmalıydı.

“Neler mi?” dedi gulâm. “Bene Gesserit cadıları Tleilaxu yöntemlerine neden başvurmadılar acaba?”

Gaius Helen Mohiam ile içindeki tüm Rahibe Analar ürperdi. Evet, Tleilaxular iğrenç şeyler yapıyorlardı. Eğer yapay döllenmeyi kabul ederlerse ... bir sonraki adım Tleilaxular gibi kontrollü mutasyon olmaz mıydı?

Etrafındaki duygu oyunlarını izleyen Paul, birden bu insanların hiçbirini tanımadığı hissine kapıldı. Çevresinde sadece yabancılar görüyordu. Alia bile yabancıydı.

“Atreides genlerini Bene Gesserit nehrine salarsak, bunun sonuçlarını kim kestirebilir?” dedi Alia.

Gaius Helen Mohiam hızla başını çevirdiğinde Alia’yla göz göze geldi. Şimşek gibi çakan bir an için aynı düşüncede birleşen iki Rahibe Ana’ya dönüştüler: *Tleilaxu eylemlerinin ardında yatan gü-*

düler neydi? Bu gulâm Tleilaxuların yarattığı bir şeydi ve Paul'ün aklına bu planı o mu sokmuştu yoksa? Paul doğrudan Bene Tleilax ile pazarlığa girişebilir miydi?

Rahibe Ana bakışlarını Alia'nın kilerden ayırırken, kararsızlık ve çaresizlik içindeydi. Bene Gesserit eğitiminin dezavantajının kazandırdığı güçler olduğunu anımsattı kendine. Böyle güçler insanı kibire ve gurura sürüklerdi. Güç denen şey, kendini kullananları kandırırdı. İnsanoğlu gücün herhangi bir engeli yıkabileceğine inanma eğilimindeydi ... kendi cehaleti de dahil olmak üzere.

Burada Bene Gesseritler için tek bir şeyin önemli olduğunu düşündü. Paul Atreides ile (ve o hilkat garibesi kız kardeşiyle) zirveye varmış olan, nesiller boyu inşa edilen piramitti bu. Şimdi yapılacak yanlış bir seçim, bu piramidin yeni baştan inşa edilmesini gerektirirdi. Paralel hatlar boyunca nesillerce geriye gidilmesi gerekirdi, oysa ellerinde en iyi niteliklere sahip dölleme numuneleri yoktu artık.

Kontrollü mutasyon, diye düşündü. Tleilaxular bunu gerçekten yapıyor olabilir mi? Ne kadar cazip bir şey! Başını sallayıp bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı.

"Teklifimi red mi ediyorsun?" diye sordu Paul.

"Düşünüyorum," dedi Rahibe Ana.

Tekrar Alia'ya baktı. Bu dişi Atreides ile çiftleştirilebilecek en uygun kişi kaybedilmişti – Paul tarafından öldürülmüştü. Ama bir seçenek daha vardı – gerekli niteliklere sahip bir çocuğun doğmasını sağlayabilecek bir seçenek. Paul, Bene Gesserit'e hayvansı üreme yöntemleri teklif etmeye cüret etmişti! Chani'nin hayatı için ne kadar büyük bir bedel ödemeye hazırdı acaba? Öz kardeşiyle çiftleşmeyi kabul eder miydi?

"Söyle bana ey kutsal varlıkların en mükemmel örneği; İrulan bu teklifin hakkında bir şey dedi mi?" diye zaman kazanmak için sordu.

"İrulan siz ne dersiniz onu yapacaktır," diye homurdandı Paul.

Doğru, diye düşündü Mohiam. Çenesini sıktı ve yeni gambit önerisini yaptı: "Ama ortada iki Atreides var."

O yaşlı cadının zihninden neyin geçtiğini sezen Paul'un yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Neyi teklif ettiğine dikkat etmelisin," dedi.

"Kendi emellerine ulaşmak için sadece İrulan'ı *kullanmak* istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Rahibe Ana.

"O kullanılmak için eğitilmedi mi?" diye sordu Paul.

Ve onu eğiten de bizdik. Bunu ima ediyor, diye düşündü Mohiam. Aslında ... İrulan iki yüzlü bir madalyon. Bu madalyonu harcamanın daha iyi bir yolu olabilir mi acaba?

"Tahta Chani'nin çocuğunu mu oturtacaksın?" diye sordu.

"Benim tahtıma," dedi Paul. Alia'ya baktı. Birden bu konuşmada gizlenen ince anlamları fark edip etmediğini merak etti. Alia gözlerini kapamış, tuhaf bir şekilde kımıldamadan duruyordu. Hangi içsel güçle temasa geçmişti acaba? Paul kız kardeşini o halde gördüğünde, kendisini birden akıntıda yapayalnız sürükleniyormuş gibi hissetti. Alia kendisinden giderek uzaklaşan bir sahilde dikiliyor gibiydi.

Rahibe Ana kararını vermişti. "Böyle bir kişinin tek başına karar veremeyeceği bir şey. Wallach'taki Konseyime danışmalıyım. Bir mesaj göndermeme izin verir misin?"

Sanki benim iznime ihtiyacı varmış gibi bir de soruyor! diye düşündü Paul.

"Pekâlâ, ama fazla gecikme. Boş boş oturup sizin tartışmanızı bekleyecek değilim."

"Bene Tleilax ile pazarlık edecek misiniz?" diye sordu gulâm, izinsiz bir şekilde ve sert bir sesle araya girmişti.

Alia'nın gözleri açılıverdi ve sanki tehlikeli bir davetsiz misafir tarafından aniden uyandırılmış gibi gulâma baktı.

"Böyle bir karar vermedim," dedi Paul. "Olabilecek en kısa zamanda çöle gideceğim. Çocuğumuz siyeçte doğacak."

"Bilgece bir karar," diye monoton bir sesle onayladı Stilgar.

Alia dönüp Stilgar'a bakmayı reddetti. Yanlış bir karardı bu. Bunu kesinlikle hissediyordu. Paul de hissediyor *olmalıydı*. Neden böyle bir yolu seçmişti ki?

"Bene Tleilax yardım etmeyi mi teklif ettiler?" diye sordu Alia.

Mohiam'ın yanıtı merakla beklediğini gördü.

Paul başını salladı. "Hayır." Stilgar'a baktı. "Stil, Wallach'a mesaj gönderilmesini sağla."

"Emredersiniz Lordum."

Paul sırtını dönüp, Stilgar'ın muhafızları çağırmasını ve cadıyla birlikte odadan çıkmasını bekledi. Alia'nın ona soru sorup sormamakta kararsız kaldığını seziyordu. Sonunda Alia soru sormak yerine gulâma döndü.

"Mentat," dedi, "Tleilaxular ağabeyim için çalışmayı teklif edecekler mi?"

Gulâm omuzlarını silktilti.

Paul dikkatinin dağıldığını hissetti. *Tleilaxular mı? Hayır ... Alia'nın kastettiği şekilde değil.* Yine de Alia'nın bu soruyu sorması, alternatifleri henüz göremediğini gösteriyordu. Elbette ... kehanet hayalleri cadıdan cadıya değiştiğine göre, iki kardeşin farklı şeyler görmesi de normaldi herhalde. Aklından geçen düşüncelere dalarak gezinmeye başladı ... Her düşüncenin sonunda, odada gerçekleşen sohbetin küçük parçacıklarını yalnızca kopuk kopuk duya biliyordu.

"...Tleilaxuların ne istediğini öğrenmeliyim..."

"...verilerin yeterliliği mutlaka..."

"...bunlar makul kaygılar..."

Paul dönüp kız kardeşine baktığında onun dikkatini çekti. Kız kardeşinin ağabeyinin yüzündeki gözyaşlarını göreceğini ve sebebini merak edeceğini biliyordu. Merak etsindi bakalım. Şimdi merak da bir tür şefkatti. Gulâma baktı. O metalik gözlere karşın gördüğü kişi sadece Duncan Idaho'ydu. Paul'ün içinde keder ile sevgi mücadele ediyordu. O metal gözler neleri kaydetmiş olabiliirdi acaba?

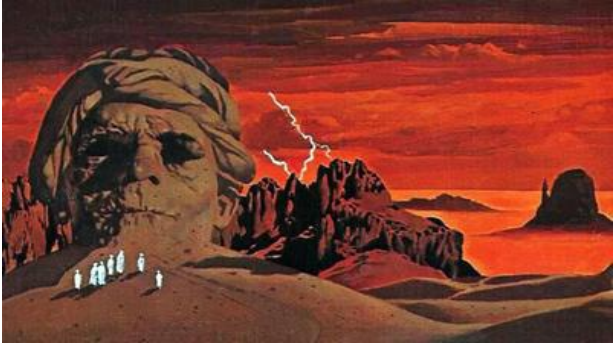
Çeşitli görüş ve körlük dereceleri vardır, diye düşündü. Orange Katolik İncili'nden bir cümleyi hatırladı: *Hangi duyulardan yoksunuz ki, etrafımızdaki diğer dünyayı göremiyoruz?*

O metal gözler görme duyusundan başka bir duyuya daha sahip miydi?

Alia hemen ağabeyinin yanına gitti; onun ne kadar kederli ol-

duğunu sezmişti. Fremenlerin huşu ifadesiyle Paul'ün yanağındaki bir gözyaşı damlasına dokundu. "Sevdiklerimiz ölüp gitmeden onlar için üzülmemeliyiz," dedi.

"Ölüp gitmeden önce ha," diye fısıldadı Paul. "Söylesene küçük kardeşim, ölümden önce ne var ki?"



“Tanrı olmaktan, rahipler görmekten bıktım artık! Kendi efsanemi görmüyor muyum sanıyorsun? Verilerini yeniden gözden geçir Hayt. İnsanların yaptığı en sıradan işlere bile ayinsel damgamı vurdum. Sofraya otururken Müeddib’in adını söylüyorlar! Benim adımla sevişiyor, benim adımla doğuyorlar – sokakta karşıdan karşıya geçerken bile benim adımla söylüyorlar. Çok uzaktaki Gangishree’de en basit bir kulübe yapılırken bile kutsaması için Müeddib’e dua ediliyor!”

— Hicivler Kitabı
Hayt Tarihçesi’nden

“Böyle bir zamanda görev yerini bırakıp bana gelmekle büyük bir riske atılıyorsun,” dedi Edric, tankının içinden yüz dansçısına kızgın gözlerle bakarken.

“Ne kadar dar ve sınırlı düşünüyorsun,” dedi Scytale. “Seni ziyarete gelen kim sence?”

Edric tereddüte düştü. Karşısındakinin iri vücudunu, kalın gözkapaklarını ve kaba yüzünü inceledi. Henüz sabahın erken saatleri olduğu için Edric’in metabolizması dün gece uykudan önce bol miktarda aldığı melanjin etkisinden kurtulamamıştı.

“Sokaklarda bu şekilde gezmedin değil mi?” diye sordu.

“Bugün şekilden şekle girdim ve çoğu kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sıradandı,” dedi Scytale.

Bukalemun kılık değiştirdiğinde herkesten saklanabileceğini sanır, diye düşündü Edric. Yaptığı nadir derin gözlemlerden biriydi bu. Kumpastaki varlığının onları gerçekten tüm kehanet güçlerinden

gizleyip gizleyemediğini merak etti. İmparator'un kız kardeşi, şimdi...

Edric başını salladığında tankının içindeki turuncu gaz dalgalandı. "Neden buradasın?" dedi.

"Armağana elini mümkün olduğunca çabuk tutması söylenmeli," dedi Scytale.

"Bu imkânsız."

"Bir yolunu bulmalıyız," diye ısrar etti Scytale.

"Neden?"

"İşlerin gidişatı hoşuma gitmiyor. İmparator bizi bölmeye çalışıyor. Bene Gesseritlere bir teklifte bulundu bile."

"Ha, şu."

"Evet, onu diyorum! Gulâma elini çabuk tutmasını söylemelisin..."

"Onu biçimlendiren sizsiniz, Tleilaxu," dedi Edric. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun." Duraksadı ve tankının saydam duvarına doğru yaklaştı. "Yoksa o armağan konusunda bize yalan mı söyledin?"

"Yalan mı?"

"Silahı hazırlayıp hedefin üstüne saldıktan sonra, kesinlikle müdahale edemeyeceğimizi söylemiştin."

"Her gulâma müdahale edilip dengesi bozulabilir," dedi Scytale. "Ona ilk benliğine ilişkin sorular sormak yeterli."

"Bu neye yarar ki?"

"Hedefimize uygun eylemler yapmasını sağlar."

"O mantık ve karşılaştırma güçlerine sahip bir mentat," diye karşı çıktı Edric. "Ne yaptığımı kestirebilir ... Paul'ün kız kardeşi de anlayabilir. Eğer Alia'nın dikkati—"

"Bizi o falcı cadıdan gizliyor musun, gizlemiyor musun?" diye sordu Scytale.

"Ben kâhinlerden korkmam," dedi Edric. "Beni ilgilendiren şeyler mantık, gerçek casuslar, İmparatorluğun fiziksel güçleri, baharatın kontrolü ve—"

"Eğer her şeyin bir sonu olduğunu anımsarsak, İmparator ve

onun güçleri hakkında da rahat rahat düşünebiliriz,” dedi Scytale.

Dümenci tankında tuhaf bir şekilde kaygılanarak ve uzuvlarını garip bir semender gibi oynatarak geriledi. Scytale bu görüntü karşısında duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalıştı. Lonca Yönbulucusu'nun üstünde her zamanki tek parça siyah taytı ve belinde çeşitli boylarda şişeler takılı kemeri vardı. Yine de – hareket ederken çıplakmış gibi görünüyordu. Scytale bunun sebebinin yüzerken yaptığı hareketler olduğuna karar verdi. Kumpasa ne kadar farklı yaratıkların katıldığı konusunda bir kez daha şaşkınlıkla düşündü. Birbirlerine hiç uymayan bir gruptular ve zayıf yönleri de buydu.

Edric'in huzursuzluğu azaldı. Turuncu gazın içinden Scytale'e bakarken, o yüz dansçısının kendini kurtarmak için nasıl bir plan kurduğunu merak ediyordu. O Tleilaxu beklenmedik tavırlar sergiliyordu. Hayra alamet değildi bu.

Scytale, Yönbulucu'nun sesini ve tavırlarını inceleyerek, onun İmparator'dan çok kız kardeşinden korktuğunu anlamıştı. Bir anda fark ediverdiği bu gerçek kaygı vericiydi. Alia hakkındaki önemli bir şeyi atlamışlar mıydı yoksa? Gulâm her ikisinin de işini bitirmeye yetecek bir silah mıydı?

“Alia için ne diyorlar biliyor musun?” diye sordu Scytale, Yönbulucu'nun ağzını arayarak.

“Ne demek istiyorsun?” Balık-insan yine huzursuzlanmıştı.

“Böylesine kültürlü ve filozof bir dişi hükümdar görülmemiştir diyorlar,” dedi Scytale. “Hazzın ve güzelliğin birleştiği–”

“Güzellik ve haz kalıcı mıdır ki?” diye sordu Edric. “İki Atreides'in de işini bitireceğiz. Kültürlüymüş! Kültürü daha iyi hükmetmek için kullanıyorlar. Güzellikmiş! Köle edici güzellikleri destekliyorlar. Edebi bir cehalet yaratıyorlar. En kolay yol bu. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorlar. Zincirler! Yaptıkları her şey zincire vurmaya, köleleştirmeye yönelik. Ama köleler mutlaka isyan eder.”

“Alia evlenip çocuk yapabilir,” dedi Scytale.

“Neden ondan bahsedip duruyorsun?” diye sordu Edric.

“İmparator ona bir eş seçebilir,” dedi Scytale.

"Bırak seçsin. Artık çok geç."

"Sen bile bir sonraki anı türetemezsin," diye uyardı Scytale. "Sen bir yaratıcı değilsin ... Atreideslerden daha fazla değilsin." Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. "Kendimize fazla güvenmeyelim."

"Yaratıcı olduğunu iddia eden biz değiliz ki," diye itiraz etti Eddic. "Müeddib'i peygamber yapmaya çalışan ayaktakımından da değiliz. Neden saçmalıyorsun? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Ben değil," dedi Scytale. "Bu gezegen söylüyor."

"Gezegenler konuşmaz!"

"Bu gezegen konuşuyor."

"Ya?"

"Yaradılıştan bahsediyor. Geceleri savrulan kumlar, işte budur yaradılış."

"Savrulan kumlar..."

"Uyandığında, günün ilk ışıkları sana yeni bir dünya gösterir – bırakacağın ayak izlerine hazır, yepyeni bir dünya."

Üzerinde ayak izleri olmayan kum mu? diye düşündü Eddic. *Yaradılış mı?* Birden içini sıkıntı bastı. İçinde bulunduğu tankın sınırlılığı, odanın duvarları, her şey üstüne üstüne geliyor ve onu boğuyordu sanki.

Kumda ayak izleri.

"Fremen gibi konuşuyorsun," dedi Eddic.

"Haklısın, bu bir Fremen düşüncesi ve öğretici bir yaklaşım," diye onayladı Scytale. "Fremenler Müeddib'in Cihadının evrende, Fremenlerin kumların üstünde bıraktığı ayak izleri gibi izler bıraktığını söylüyorlar. Onlar insanların hayatlarında bir iz bıraktılar."

"Eee?"

"Yeni bir gece geliyor," dedi Scytale. "Rüzgâr esiyor."

"Evet," dedi Eddic. "Cihat sonsuza kadar sürmeyecek. Müeddib cihadını kullandı ve—"

"O, cihadı kullanmadı," dedi Scytale. "Cihat onu kullandı. Bence elinden gelseydi cihada son verirdi."

“Ne demek elinden gelse? Tek yapması gereken—”

“Öf, kapa çeneni!” diye bağırdı Scytale. “Zihinsel bir salgını önleyemezsin. Kişiden kişiye sıçrayarak uçsuz bucaksız mesafeleri aşar. Korkunç derecede bulaşıcıdır. İnsanın en savunmasız yönüne, benzeri hastalıkların parçalarını biriktirdiğimiz bölgeye saldırır. Böyle bir şeyi kim durdurabilir ki? Müeddib’in elinde panzehir yok. Cihadın köklerinde yatan şey kaos. Sence kaos emir dinler mi?”

“Hastalık sana da bulaştı mı peki?” diye sordu Edric. Turuncu gazın içinde yavaşça dönerken, Scytale’in sesinde neden korku tonlarının olduğunu merak etti. Yoksa o yüz dansçısı kumpasa katılmaktan vaz mı geçmişti? Geleceğe bakıp bunu incelemesi şimdilik imkânsızdı. Kâhinler yüzünden gelecek bulanık bir suya dönüşmüştü.

“Hastalık hepimize bulaştı,” dedi Scytale ve Edric’in pek de zeki olmadığını hatırlattı kendine. Ne demek istediğini bu Loncalıya nasıl anlayacağı şekilde açıklayabilirdi?

“Ama Atreides’i yok etmeyi başardığımız zaman,” dedi Edric, “salgın—”

“Seni bu cehaletinle başbaşa bırakmalıyım aslında,” diye söylendi Scytale. “Ama görevim bunu yapmamı engelliyor. Ayrıca cehaletinle hepimizi tehlikeye atıyorsun.”

Edric geri çekildi. Doğrulamak için perdeli ayaklarının birini savurduğunda bacaklarının etrafındaki turuncu gaz dalgalandı. “Tuhaf konuşuyorsun,” dedi.

“Çok tehlikeli bir mesele bu,” diye bu kez daha sakın bir sesle devam etti Scytale. “Patlamaya hazır bir bomba gibi. Patlarsa, parçaları yüzyıllara saçılacak. Bunu anlamıyor musun?”

“Böyle dinlerle daha önce de başa çıktık,” diye itiraz etti Edric. “Eğer bu yeni—”

“Bu sadece yeni bir din değil!” dedi Scytale. İşbirlikçilerini böyle sertçe azarlayarak eğitmesine Rahibe Ana’nın ne diyeceğini merak etti. “Dinsel hükümet başka bir şeydir. Müeddib eski hükümetin tüm yetkililerinin yerine artık her yerde vüzeralarını atadı. Ama kalıcı kamu hizmetleri yapmıyor. Elçilikler kurmuyor. Pis-

koposlukları ve eyaletleri var. Her eyaletten bir adam sorumlu. İnsanlar kişisel güç elde etmeyi ve onu korumayı öğrenir. İnsanlar kıskançtır.”

“Bölününce hepsini teker teker yok ederiz,” dedi Edric, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle. “Baş kesilip atıldığında vücut da düşecek—”

“Bu vücudun iki başı var,” dedi Scytale.

“Alia. Evlenebilir diyorsun ha?”

“Kesinlikle evlenecek.”

“Ses tonundan hoşlanmadım Scytale.”

“Ben de cehaletinden hoşlanmadım,”

“Evlenirse ne olmuş yani? Planlarımızı sarsar mı?”

“Tüm evreni sarsar.”

“Ama onlar benzersiz varlıklar değiller. Benim de güçlerim var—”

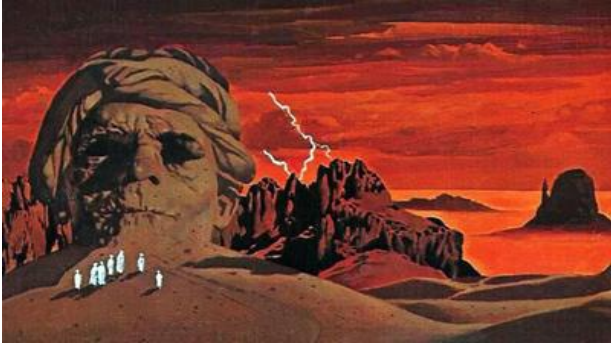
“Sen daha çocuksun. Onlar hızlı adımlarla yürürken sen emekliyorsun.”

“Benzersiz varlıklar *değiller!*”

“Unutma, Lonca temsilcisi, bir zamanlar biz de bir kuisatz haderah yaratmıştık. Kuisatz haderah zamanın görüntüleriyle doldurulmuş bir varlıktır. O öyle bir varoluş biçimidir ki, onu tehdit eden kişi, aynı tehlide maruz kalmak zorundadır. Müeddib, Chani'sine saldıracağımızı biliyor. Yapabildiğimiz kadar elimizi çabuk tutmalıyız. Gulâmla konuşmalı ve onu söylediğim gibi kışkırtmalısın.”

“Peki ya yapmazsam?”

“O zaman tepemize yıldırım düşmesinin ne olduğunu anlarız.”



Ey, bin dişli solucan,
Kaçınabilir misin şifası olmayandan?
Ten ve nefestir seni cezbedip çeken
Tüm başlangıçların toprağına
Ateşten bir kapıda kıvranan canavarların beslendiğı!
Sahip olduğun tüm gösterişli giysilere rağmen
Yokmuş bir cüppen, tanrılığın sarhoşluğunu
Ya da tutkunun yakıcılığını gizleyen!

— Solucanın Şarkısı
Dune Kitabı'ndan

Paul egzersiz salonunda bir billurbıçak ve kısa kılıç kullanarak gulâm ile kan ter içinde kalana dek çalışmıştı. Şimdi tapınak meydanına bakan bir pencerenin önünde durmuş, Chani'yle klinikte yaşadığı sahneyi zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Hamileliğinin altıncı haftasındaki Chani o sabah hastalanmıştı. Klinikteki doktorlar en iyileriydi ve bir gelişme olursa ona haber vereceklerdi.

Meydanın üstündeki ikinci göğü gri kum bulutlarıyla kaplıydı. Fremenler bu havaya “kirli hava” derdi.

Doktorlar ne zaman arayacaktı? Saniyeler bir türlü geçmek bilmiyordu.

Bekliyordu ... bekliliyordu ... Bene Gesseritler Wallach'tan haber göndermemişti. Bilerek gecikiyorlardı elbette.

Bu anları önceden görmüştü, ama kehanet yeteneğine göre ha-

reket etmekten kaçınıyor, zaman nehrinde istediği yöne doğru değil, akıntının götürdüğü yere sürüklenen bir Zaman-balığı rolü oynamayı yeğliyordu. Kader artık hiçbir mücadeleye izin vermiyordu.

Gulâmın silahları raflara dizdiğini ve araç gereçleri incelediğini işitiyordu. Paul iç geçirdi ve elini belindeki kemere götürüp kalkanını kapattı. Kapanan kalkanın teninde uyandırdığı karın-calanma hissini duydu.

Chani geldiğinde gelişmelerle yüzleşeceğini söyledi kendi kendine. O zaman Chani'den gizlediği şeyin onun ömrünü uzattığını kabullenmeye yetecek kadar bol zamanı olacaktı. Chani'yi bir veliahta yeğlemenin neresi kötüydü? Onun yerine seçim yapmaya ne hakkı vardı? Hayır, aptalca düşüncelerdi bunlar! Diğer seçenekler köle çukurları, işkence, ıstırap ve daha kötü şeyler olunca, kim olsa aynı kararı verirdi.

Kapının açıldığını ve Chani'nin ayak seslerini işitti.

Döndü.

Chani'nin yüzünde bir katilin ifadesi vardı. Altın sarısı cüppesini belden sıkan geniş Fremen kemeri, kolye gibi taşıdığı su halkaları, kalçasına dayalı eli (daima bıçağına yakın tutardı), herhangi bir odaya girişinde gözlerinde beliren aynı sert ve inceleyici ifade – ona dair kullanılacak tanımlayıcı her şey şu an bir şiddet hissi taşıyordu.

Chani yanına geldiğinde Paul kollarını açıp sımsıkı sarıldı.

“Biri,” diye öfkeyle fısıldadı Chani, başını Paul'ün göğsüne dayamış bir halde konuşuyordu, “bana uzun süredir gebelik önleyici bir ilaç veriyormuş ... yeni diyetime başlamadan önce. O ilaç yüzünden doğumda sorunlar çıkacak.”

“Yapılabilecek bir şey yok mu?”

“Var, ama tehlikeli. O zehri kimin kattığını biliyorum. O kadını öldüreceğim.”

“Sihayam,” diye fısıldadı Paul, Chani'nin birden titremeye başladığını hissedince daha da sıkı sarılarak. “İstedığımız veliahtı doğuracaksın. Bu yetmez mi?”

“Hayatım daha hızlı tükeniyor,” dedi Chani, Paul'e yaslanarak.

“Artık hayatımı karnımdaki bebek kontrol ediyor. Doktorlar durumun korkunç bir hızla geliştiğini söylüyorlar. Sürekli yemek yemem ve ... daha fazla baharat almam gerektiğini söylediler. Baharatı hem yemeli hem de içmeliymişim. Bunun için o kadını öldüreceğim!”

Paul kadının yanağını öptü. “Hayır Sihayam. Kimseyi öldürmeyeceksin.” *Irulan ömrünü uzattı sevgilim*, diye düşündü. *Senin için, doğum zamanı aynı zamanda ölüm zamanı.*

Birden sanki yaşamını emen derin bir keder hissetti ve ruhu kardı.

Chani onu itti. “Onu bağışlayamam!”

“Bağışlaman gerektiğini kim söyledi?”

“Öyleyse neden öldürmeyecekmişim?”

Bu öylesine dolaysız bir Fremen sorusuydu ki, Paul az kalsın çılginca kahkahalar atacaktı. Bunu önlemek için “Çünkü boşuna olur,” dedi.

“Bunu *gördün* mü?”

Paul gördüğü hayali anımsayınca midesi kasıldı.

“Bir şeyler ... gördüm ...” diye mırıldandı. Etrafında olup biten her şey onu felç eden bir şimdiki zamana uyuyordu. Kendisine açgözlü bir dişi vampir gibi yapışmış bir geleceğe zincirlendiğini hissediyordu. Boğazı kupkuru kesilmişti. Kendisini bu acımasız şimdiki zamana sürükleyen, kehanet yeteneğinin çağrısı mıydı?

“Ne *gördüğünü* söyle,” dedi Chani.

“Söyleyemem.”

“Neden onu öldürmeyecekmişim?”

“Çünkü öldürmeni istemiyorum.”

Chani’nin bunu kabullenmesini izledi. Kumun suyu kabullenmesi gibi yapmıştı bunu: Emerek ve gizleyerek. O kızgın ve öfkeli yüzeyin altında itaatkârlık mı var, diye merak etti. Birden kraliyet şatosundaki yaşamın Chani’yi değiştirmediyi fark etti. Chani erkeğiyle birlikte yaptığı yolculukta burada bir süreliğine konaklamıştı o kadar. Çöle dair hiçbir şeyini kaybetmemişti.

Chani ondan uzaklaştı. Elmasa benzeyen egzersiz salonu kapısı-

nın yanında durmuş bekleyen gulâma baktı.

“Onunla kılıç idmanı mı yaptın?” diye sordu.

“Evet. İyi geldi.”

Kadının bakışları önce salonun zeminini, ardından da gulâmın metalik gözlerini inceledi.

“Bu hoşuma gitmiyor,” dedi Chani.

“Bana fiziksel zarar vermeye niyeti yok,” dedi Paul.

“Bunu da mı gördün?”

“Hayır, görmedim!”

“Öyleyse nereden biliyorsun?”

“Çünkü o sadece bir gulâm değil; o Duncan Idaho.”

“Onu Bene Tleilax yarattı.”

“İstediklerinden daha fazlasını yaratmışlar.”

Chani başını sallayarak karşı çıktı. Nezhoni eşarabının bir ucu cüppesinin yakasına sürtündü. “O bir gulâm; bu gerçeği nasıl değiştirebilirsin ki?”

“Hayt,” dedi Paul, “sen benim mahvolmamı sağlayacak bir araç mısın?”

“Eğer şimdiki zamanın ve mekânın niteliği değiştirilirse, gelecek de değişir,” dedi gulâm.

“Sorunun yanıtı değil bu!” diye itiraz etti Chani.

Paul sesini yükseltti: “Nasıl öleceğim Hayt?”

O yapay gözler parıldadı. “Para ve güç yüzünden öleceğiniz söyleniyor Lordum.”

Chani kaskatı kesildi. “Seninle böyle konuşmaya nasıl cüret eder?”

“Mentat içten konuşuyor,” dedi Paul.

“Duncan Idaho gerçekten dostun muydu?” diye sordu Chani.

“Benim için canını feda etti.”

“Bir gulâmın eski haline döndürülememesi ne acı,” diye fısıldadı Chani.

“Beni dönüştürecek misin?” diye sordu gulâm, doğrudan Chani’ye bakarak.

“Ne demek istiyor?” diye sordu Chani.

“Dönüştürmek, geçmişe döndürmektir,” dedi Paul. “Ama bu işten geri dönüş yoktur.”

“Herkes kendi geçmişini içinde taşır,” dedi Hayt.

“Her gulâm da mı?” diye sordu Paul.

“Bir bakıma evet Lordum.”

“Peki ya gizli tenindeki geçmiş?” diye sordu Paul.

Chani gulâmın bu sorudan rahatsız olduğunu fark etti. Gulâmın hareketleri hızlanmış ve ellerini sıkıp yumruk haline getirmişti. Chani, Paul’e baktı. Gulâmla neden böyle uğraştığını merak etti. Bu yarattığı eskiden olduğu insana dönüştürmenin bir yolu var mıydı yoksa?

“Bir gulâmın gerçek geçmişini anımsadığı oldu mu hiç?” diye sordu Chani.

“Bu konu pek çok kez denendi,” dedi Hayt, başını eğmiş bir şekilde ayak uçlarına bakarak. “Ama hiçbir gulâm eski haline döndürülemedi.”

“Ama sen bunu istiyorsun,” dedi Paul.

Gulâm gözlerini dikmiş, yoğun bir dikkatle Paul’e bakıyordu. “Evet!”

“Eğer bir yolu olsaydı...” diye yumuşak bir sesle fısıldadı Paul.

“Bu beden,” dedi Hayt, tuhaf bir şekilde selam verircesine sol eliyle alnına dokunarak, “benim ilk doğumumdaki bedenim değil. Bu beden ... tekrar doğdu. Şimdi sadece şekli tanıdık. Ama bu kadarını bir yüz dansçısı da taklit edebilir.”

“Bu kadar iyi taklit edemez,” dedi Paul. “Ayrıca sen yüz dansçısı değilsin.”

“Haklısınız Lordum.”

“Şeklini nereden aldın?”

“Orijinal hücrelerin genetik yapısından.”

“Bir yerlerde,” dedi Paul, “Duncan Idaho’nun şeklini anımsayan plastik bir şey olmalı. Atalarımızın Butleryan Cihadi’ndan önce bu alanı araştırdığı söylenir. Bu hafızanın boyutu ne Hayt? Orijinal hafızadan neler öğrendi?”

Gulâm omuzlarını silkti.

“Ya Idaho değildiye?” diye sordu Chani.

“Oydu.”

“Emin misin?”

“Her açıdan Duncan’ın tıpkısı. Duncan’ın her şeyi bu kadar uzun süre, en küçük ayrıntısına dek ve hiç falso vermeden taklit edilemez.”

“Lordum!” diye itiraz etti Hayt. “Bir şeyi hayal edemememiz, onun var olamayacağı anlamına gelmez. Bu gulâm halimle yapmak zorunda olduğum bazı şeyler var ki, insanken yapmazdım.”

“Gördün mü?” dedi Paul, dikkatini Chani’ye yoğunlaştırmayı sürdürerek. Chani başını sallayarak onayladı.

Paul başını çevirdi. Hissettiği derin bir kederle mücadele ediyordu. Balkon pencerelerine gidip perdeleri açtı ve oda birden aydınlandı. Paul cübbesinin kuşağını sıkarken, arkadan gelecek seslere kulak kabarttı.

Ama arkadan hiç ses gelmiyordu.

Arkasına döndü. Chani büyülenmiş gibi gulâma bakıyordu.

Hayt içine kapanmıştı – içindeki, gulâm olduğu yere dönmüş-tü.

Paul’ün ayak seslerini işiten Chani ona doğru döndü. Paul’ün yaştattığı o anın etkisindeydi hâlâ. Bir an için gulâm hayat dolu ve duygulu bir insana dönüşmüştü. Chani’nin korkmadığı, hatta hoşlandığı ve takdir ettiği biri olmuştu. Şimdi Paul’ün gulâmla neden uğraştığını anlıyordu. Gulâmın bedenindeki *insanı* Chani’nin de görmesini istemişti.

Paul’e baktı. “O adam, Duncan Idaho muydu?”

“Duncan Idaho’ydu. Hâlâ orada.”

“Peki o, İrulan’ın yaşamasına izin verir miydi?” diye sordu Chani.

Fazla etkilenmemiş, diye düşündü Paul. “Emretseydim evet,” dedi.

“Anlamıyorum,” dedi Chani. “Kızman gerekmez mi?”

“Kızgınım.”

“Kızgınmış gibi ... konuşmuyorsun. Sesin kederli.”

Paul gözlerini kapadı. “Evet. Kederliyim.”

“Sen erkeğimsin,” dedi Chani. “Bunu biliyorum, ama birden seni anlayamaz oldum.”

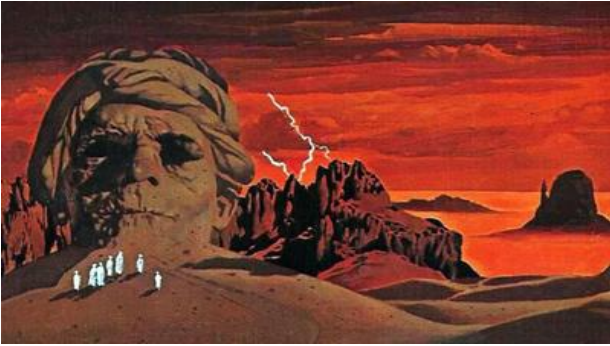
Paul birden uzun bir mağarada yürüdüğünü hissetti. Vücudu hareket ediyordu –adım adım– ama düşünceleri başka yerdeydi. “Ben de kendimi anlamıyorum,” diye fısıldadı. Gözlerini açtığında Chani’den uzaklaşmış olduğunu gördü.

Chani’nin sesi arkasında bir yerden geldi: “Sevgilim, sana bir daha ne *gördüğünü* sormayacağım. Bildiğim tek şey, sana istediğimiz veliahtı vermek istediğim.”

Paul başını sallayarak onayladı. “Bunu başından beri biliyordum zaten,” dedi. Dönüp Chani’yi süzdü. Chani çok uzakta görünüyordu.

Sonra Chani kendini toparladı ve bir elini karnına koydu. “Acıktım. Doktorlar eskisinden üç dört kat fazla yemem gerektiğini söylüyor. Korkuyorum, sevgilim. Bebek çok hızlı büyüyor.”

Evet, çok hızlı, diye düşündü Paul. Bu cenin hızlı olması gerektiğini biliyor.



Müeddib'in eylemlerinin cüretkâr doğası, en başından beri kaderinin onu nereye götüreceğini bilmesine karşın o yoldan bir kez olsun ayrılmamasından anlaşılabilir. Bunu şu sözüyle açıkça belirtmişti: "Size söylüyorum, artık sınanma vaktim geldi ve böylece Mutlak Hizmetkâr olduğum ortaya çıkacak." Böylece O her şeyi Bir kıldı, hem dostları hem de düşmanları O'na tapabilsin diye. Havarileri sadece ve sadece bu sebep yüzünden şu duayı ederlerdi: "Tanrım, Müeddib'in kendi Yaşam Suyu ile kapladığı diğer yollardan bizi koru." O "diğer yollar" hayal edilebilecek en iğrenç yollar olsa gerekir.

— Yiam-el-Din'den (Hüküm Kitabı)

Ulak genç bir kadındı. Chani kadının yüzünü, ismini ve ailesini biliyor olmalıydı; ki İmparatorluk Güvenlik güçlerini de bu sayede aşabilmişti.

Chani, güvenlik subaylarından Bannerjee için kadını görüp söylediği kişi olduğunu onaylamış ve o subay da kadının Müeddib'le görüşmesini ayarlamıştı. Bannerjee bunu hem sezilerine güvenerek hem de genç kadının babası eskiden, cihat öncesi günlerde İmparator'un Ölüm Komandolarının, korku saçan Fedayinlerin bir üyesi olduğu için yapmıştı. Yoksa kadının getirdiği mesajı yalnızca Müeddib'e söyleyebileceği şeklinde direktmesine kulak asma-yabilirdi.

Kadın Paul'ün özel ofisindeki görüşmeye alınmadan önce tepeden tırnağa aranıp taranmıştı elbette. Bannerjee tedbir olarak yine de odaya onunla birlikte girdi; bir eliyle kadının kolunu, diğeriyle bıçağının kabzasını tutarak.

Kadın odaya getirildiğinde vakit neredeyse öğlen olmuştu.

Oda tuhaf bir yerdi aslında – çöl Fremenleriyle Hanedan Aristokratları zevkinin karışımı bir tarzı vardı. Üç duvar hiyereg^Φ örtüle-riyle, Fremen mitolojisinden alınma görüntülerin işlendiği nefis duvar halılarıyla kaplıydı. Dördüncü duvarsa gri bir ekranla kaplıydı. Ekranın önünde gri ve oval bir masa, masanın üstündeyse tek bir nesne vardı: Bir orreri'nin^Ψ içine yerleştirilmiş Fremen kumsaati. İx yapımı bir süspansör mekanizmasına sahip olan orreri, güneşiyle birlikte Arrakis'in iki ayını klasik Solucan Üçlüsü dizilimi biçiminde gösteriyordu.

Masanın yanında ayakta duran Paul, Bannerjee'ye baktı. Bu güvenlik subayı Fremen Polis Teşkilatı'nın içinden gelenlerden biriydi, adından anlaşıldığı gibi kaçakçı ataları olmasına karşın zekâsı ve kanıtladığı sadakâti sayesinde bu mevkiye yükselmişti. Sağlam yapılı, tombulca biriydi. Esmer ve ıslak görümlü alnına düşmüş siyah saç bukleleri egzotik bir kuşun sorgucu gibi duruyordu. Gözleri masmaviydi. Bakışları, ne mutluluk verici ne de gaddarlık sahnelerine bakarken değişmezmiş gibi donuktu. Hem Chani, hem de Stilgar bu adama güveniyordu. Paul, eğer kızı hemen oracıkta boğazlamasını söylese, Bannerjee'nin yapacağını biliyordu.

"Efendimiz, işte ulak kızı getirdim," dedi Bannerjee. "Leydi Chani size haber gönderdiğini söyledi."

"Evet." Paul hafifçe başını sallayarak onayladı.

Garip bir şekilde kız ona hiç bakmıyordu. Dikkatini masanın üstündeki orreriye yoğunlaştırmıştı. Esmer tenli ve orta boyluydu. Giydiği zenginlere özgü parlak şarap rengi, sade kesimli cüppe vücut hatlarını gizliyordu. Mavi-siyah saçlarını, cüppesinin rengindeki bir bantla bağlamıştı. Cüppesi ellerini de gizliyordu. Paul kızın ellerini sımsıkı kenetlediğinden şüphelendi. Buna hiç şaşmazdı. O cüppe kızın böyle bir an için sakladığı son güzel giysisiydi muhtemelen.

Paul, Bannerjee'ye kenara çekilmesini işaret etti. Bannerjee bu

^Φ Hiyereg: Çölde kumların üzerine kurulan geçici Fremen kamp çadırı.

^Ψ Orreri: Güneş ve gezegenlerin hareketlerini gösteren aygıt.

emre uymadan önce bir an duraksadı. Sonra kız hareket etti – bir adım öne çıktı. Hareketinde bir zarafet vardı, ama hâlâ Paul'e bakmıyordu.

Paul boğazını temizledi.

Kız başını kaldırdı ve akı görünmeyen masmavi gözleri tam bir huşuyla açıldı. Minik ve tuhaf bir yüzü, zarif bir çenesi vardı. Sımsıkı kapanmış minik ağzı ona ihtiyatlılık ifadesi veriyordu. Geniş yanakları, gözlerini fazlasıyla iri gösteriyordu. Keyifsiz bir havası vardı ve pek gülümsemeyen birine benziyordu. Göz kenarlarındaki hafif sarılık, tozların tahriş etmesinden olabileceği gibi semuta izi de olabilirdi.

Her şey karakterine uygun görünüyordu.

“Beni görmek istemişsin,” dedi Paul.

Girdiği bu kız bedeninin en önemli sınanma anı gelmişti. Scytale kızın tavırlarını, cinsiyetini, sesini elinden geldiğince taklit edip bir araya getirmişti. Ama o kız Müeddib'in eskiden, siyeç günlerinden tanıdığı biriydi. O zamanlar küçük bir çocuk olsa da Müeddib ile ortak anıları olmuştu. Bu yüzden sözlerine dikkat etmeli, geçmişte çağrıştıracak şeylerden kaçınarak adamın belleğinin bazı bölümlerini harekete geçirmekten özenli bir şekilde uzak durması gerekiyordu. Scytale'in şimdiye kadar kalkıştığı en titiz ve zorlu işti bu.

“Ben Berk el-Dibli Lichna'yım, Otheym'in kızı,” dedi.

Kendisinin, babasının ve soyunun isimlerini kısık, ama kendinden emin bir sesle söyledi.

Paul başını sallayarak onayladı. Chani'nin nasıl kandığını görebiliyordu. Ses rengi ve diğer her şey kusursuz bir şekilde taklit edilmişti. Eğer ses konusunda Bene Gesserit eğitimi almamış olsa ve kendisini sarmalayan kehanet hayalleri, yani *dao* ağ olmasa, bu yüz dansçısı onu bile rahatlıkla kandırabilirdi.

Aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde, birtakım minik tutarsızlıkları seçebiliyordu: Kız olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu; şesini fazlasıyla kontrol altında tutuyordu; boynunun ve omuzlarının duruşunda Fremenlerin o gizli gurur kırıntısı yoktu. Bununla birlikte çok başarılı yönleri de vardı: Örneğin o zengin

cüppesindeki yama, gerçekte yoksul olduğunu ortaya koyan hoş bir ayrıntıydı ... ayrıca kızın yüz hatları da mükemmel taklit edilmişti. Demek ki bu yüz dansçısı büründüğü role belli bir miktar sempati duyuyor olmalıydı.

“Evimde dinlen Otheym’in kızı,” dedi Paul; resmi Fremen selamıydı bu. “Çölde susuz yürüdükten sonra bulunan su gibi hoş geldin.”

Kızın çok hafifçe gevşemesi, Paul’ü şimdilik kandırmayı başardığına inandığını gösteriyordu.

“Bir mesaj getirdim,” dedi kız.

“Bir adamın ulağı, kendisi gibidir,” dedi Paul.

Scytale hafifçe nefes verdi. Şimdiye kadar işler yolunda gitmişti, ama artık sırada asıl kritik mesele vardı: Atreides’i yönlendirip seçtiği özel yola sokabilmek. Fremen odalığını kaybetmeliydi, fakat bu başka hiç kimsenin suçlanmayacağı bir şekilde yapılmalıydı. Bunun sorumlusu yalnızca *her şeye kadir* Müeddib olmalıydı. Sonrasında başarısız olduğunu tüm yönleriyle anlaması ve ardından Tleilaxuların sunacağı alternatifi kabullenmesi de sağlanmalıydı.

“Geceleri uykuyu kaçırın dumanım ben,” dedi Scytale. Bu bir fedayın şifresiydi ve *kötü haberler getirdim* anlamına geliyordu.

Paul sükûnetini korumaya çalıştı. Kendini çıırılçıplak hissediyordu. Ruhu tüm kehanet hayallerinden gizlenmiş bir zamana terk edilmiş gibiydi ve yolunu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu. Bu yüz dansçısını geleceğe dair hiçbir görüntüde görememişti; çok güçlü kâhinler tarafından gizleniyor olmalıydı. Yalnızca bu görüşmenin bazı anlarını görür gibi olmuştu o kadar. Bildiği tek şey, neyi *yapamayacağıydı*. Bu yüz dansçısını öldüremezdi. Bunu yapması yalnızca ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken geleceğin gerçekleşmesini hızlandıırırdı. İçinde bulunduğu karanlıkta bir şekilde yolunu bulmayı başarmalı ve dehşet verici dokuyu değiştirmeliydi.

“Mesajını söyle,” dedi Paul.

Bannerjee kızın yüzünü görebileceği bir yere geçti. Kız sanki onu ilk kez fark etmiş gibi baktı ve gözleri güvenlik subayının eli-

nin altındaki bıçağa çevrildi.

"Masumlar kötülüğe inanmaz," dedi, Bannerjee'ye içten bir ifadeyle bakarak.

Ahhh, *bravo*, diye düşündü Paul. Gerçek Lichna'nın söyleyeceği bir şeydi bu. Otheym'in gerçek kızı için bir an üzüldü – şimdi ölüydü, kumlardaki bir cesetti. Ama şu anda böyle hislere vakti yoktu. Kaşlarını çattı.

Bannerjee gözünü kızıdan ayırmıyordu.

"Mesajımın gizli olduğu ve sadece size söylemem tembih edildi," dedi kız.

"Neden?" diye sert ve sorgulayıcı bir sesle zorladı Bannerjee.

"Babam öyle istedi."

"Bannerjee benim arkadaşımıdır," dedi Paul. "Ben bir Fremen değil miyim? Öyleyse benim duyduğum her şeyi arkadaşım da duyabilir."

Scytale tereddüte düştü. Bu gerçekten bir Fremen geleneği miydi ... yoksa bir test miydi?

"Pekâlâ, imparator kendi kurallarını koyabilir," dedi Scytale. "Mesaj şu: Babam Chani'yle birlikte kendisini görmeye gitmenizi diliyor."

"Neden Chani'yi de getirmeliymişim?"

"Çünkü o sizin kadınıınız ve bir seyyidina. Bu kabilemizin kurallarına göre bir su meselesi. O, babamın Fremen Yoluna uygun konuştuğuna şahitlik etmeli."

Demek kumpasa Fremenler de katılmış sahiden, diye düşündü Paul. Bu an gerçekleşeceği kesin görünen şeylere uyuyordu. Ve içinde bulunduğu yola devam etmekten başka seçeneği de yoktu.

"Baban ne hakkında konuşmak istiyor?" diye sordu Paul.

"Size karşı kurulan bir kumpas – Fremenlerin kurduğu bir kumpas hakkında."

"Bunu neden kendisi gelip söylemedi?" diye ısrarla bastırdı Bannerjee.

Kız Paul'e bakmayı sürdürdü. "Babam buraya gelemmez. Kumpasçılar ondan şüpheleniyor. Yolda öldürülürdü."

“Kumpasın ne olduğunu sana anlatamaz mıydı?” diye sordu Bannerjee. “Hem kızını böylesine tehlikeli bir göreve yollamayı nasıl göze aldı?”

“Ayrıntılar yalnızca Müeddib’in açabileceği bir distrans taşıyıcısında gizli,” dedi kız. “Tek bildiğim bu.”

“Öyleyse neden distransı göndermedi peki?” diye sordu Paul.

“Çünkü distrans bir insan,” dedi kız.

“Tamam, babana gideceğim,” dedi Paul. “Ama tek başıma.”

“Chani de sizinle gelmeli!”

“Chani hamile.”

“Bir Fremen kadınının böyle bir daveti reddettiği nerede görül...”

“Düşmanlarım onu zehirledi,” dedi Paul. “Çok zor bir doğum olacak. Sağlığı şu an için benimle gelmesine müsait değil.”

Scytale yüzünde bir an için hayal kırıklığı ve öfke gibi tuhaf ifadelerin belirmesine engel olamadı. Her kurbanı bir kaçış fırsatı tanınması gerektiğini anımsattı kendine – kurban Müeddib gibi biri olsa bile. Ama yine de kumpas başarısız olmuş sayılmazdı. Bu Atreides ağa takılmıştı. Kendisini değiştirmeksizin tek bir yolda gitmeye adanmış bir yaratıktı. Ters yönde gitmektense kendini öldürürdü; tıpkı Tleilaxuların kuisatz haderahı gibiydi. Hem ayrıca ... gulâm da vardı.

“Bu konuda Chani’nin fikrini sormama izin verin,” diye ısrar etti.

“Kararımı verdim,” dedi Paul. “Chani’nin yerine bana sen eşlik edeceksin.”

“Bir seyyidina gitmeli!”

“Sen Chani’nin arkadaşı değil misin?”

Faka bastım! diye düşündü Scytale. *Benden şüphelendi mi yoksa? Hayır. Bir Fremen gibi ihtiyatlı, o kadar. Ayrıca Chani’ye gebelik engelleyici verildiği de doğru. Neyse – başka yollar da var.*

“Babam geri dönmemem gerektiğini söylemişti,” dedi Scytale. “Sizin yanınıza sığınmamı, beni riske atmayacağınızı söyledi.”

Paul başıyla onayladı. Yüz dansçısı güzel bir plan kurmuştu. Pa-

ul bu sığınma talebini reddedemezdi. Babasının emrine uyan bir Fremen kızı rolü yapıyordu.

“Yanıma Stilgar’ın karısı Harah’ı alacağım,” dedi Paul. “Babanın yerini bize tarif edersen.”

“Stilgar’ın karısına güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum.”

“Ama ben bilmiyorum.”

Paul dudaklarını büzdü. “Annen yaşıyor mu?” diye sordu.

“Öz annem Şeyh Hulud’a gitti. İkinci annem babamla yaşıyor ve ona bakıyor. Neden sordunuz?”

“Tabr Siyeçi’nden mi?”

“Evet.”

“Onu hatırlıyorum,” dedi Paul. “Chani’nin yerine o geçebilir.” Bannerjee’ye işaret etti. “Refakatçilere söyle, Otheym’in kızı Lichna’yı kalacak uygun bir yere götürsünler.”

Bannerjee başıyla onayladı. *Refakatçiler*. Bu anahtar kelime, bu ulağın başına özel muhafızlar dikilmesi anlamına geliyordu. Kızın kolunu tuttu. Kız direndi.

“Babamı nasıl bulacaksınız?” diye sordu.

“Yolu Bannerjee’ye tarif edersen,” dedi Paul. “O arkadaşımıdır.”

“Hayır! Babam bunu yapmamamı emretti. Yapamam!”

“Bannerjee?” dedi Paul.

Bannerjee duraksadı. Paul adamın bulunduğu konuma gelmesine yardımcı olan ansiklopedik hafızasını taradığını gördü. “Sizi Otheym’e götürebilecek bir kılavuz biliyorum,” dedi sonunda Bannerjee.

“O halde yalnız gideceğim,” dedi Paul.

“Efendimiz, eğer siz ...”

“Otheym böyle olmasını istiyor,” dedi Paul, sesindeki alaycılığı gizlemekte zorlanarak.

“Efendimiz, bu çok tehlikeli,” diye itiraz etti Bannerjee.

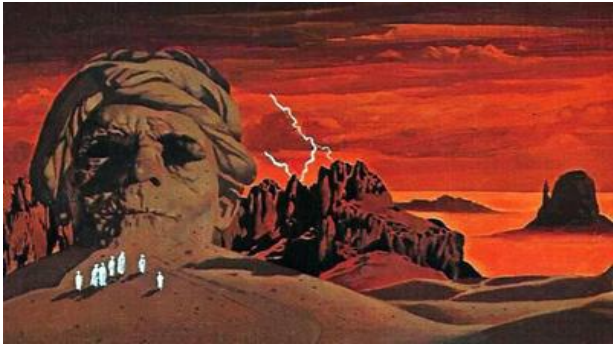
“Bir İmparator bile bazı risklere atılmalı,” dedi Paul. “Karar verildi. Emirlerime uy.”

Bannerjee, yüz dansçısını gönülsüzce odadan çıkardı.

Paul masasının arkasındaki boş ekrana döndü. Sanki tepesine çok yüksekten bir kayanın düşmesini bekler gibiydi.

Bannerjee'ye ulağın aslında kim olduğunu söylemeli miydi? Hayır! Kehanet hayallerinde böyle bir şey görmemişti. Herhangi bir sapma, şiddetin dozunu arttırırdı. Uygun anı kollayıp, kendini kehanet hayalinin dışına atmalıydı.

Böyle bir an varsa tabii...



İnsan uygarlığı ne kadar egzotikleşse de, yaşamda, toplumda ve makine/insan ilişkilerinde büyük gelişmeler yaşansa da; insanlığın gidişatının, insanoğlunun kaderinin bireylerin göreceli olarak basit eylemleri tarafından belirlendiği dönemler mutlaka olur.

— Tleilaxu Tanrıkitabı'ndan

Paul şatosuyla Vüzera Ofis Binası arasındaki yüksek yaya köprüsünü geçerken hafifçe topallamaya başladı. Akşam oluyordu, bu yüzden uzamış gölgelerin arasında gizlenerek ilerleyebiliyordu; ama yine de keskin gözlü biri onu yürüyüşünden tanıyabilirdi. Belinde kalkan vardı, ama çalıştırmamıştı. Adamları kalkan titreşimlerinin şüphe uyandırabileceğine karar vermişti.

Paul soluna baktı. Günbatımında şeritler halinde uzanan kumbulutları, açık jaluzi levhalarına benziyordu. Damıtıcı-giysi filtrelerinden soluduğu hava hiyereg kuruluşundaydı.

Aslında burada gerçekten yalnız değildi, ama geceleri sokaklarda dolaşmaktan vazgeçtiğinden beri güvenlik tedbirleri ilk kez bu kadar gevşemişti. Giysisinin altındaki gizli bir verici sayesinde, gökyüzünde rastgele uçuyorlarmış gibi gezinen gece tarayıcı ornitopterler onu izliyordu. Çevresindeki sokaklarda seçilmiş adamları geziniyordu. Yine başka adamları da onun dışarı çıkışının ardından şehre dağılmış durumdaydı. Paul, Fremen kılığına girmişti – üstünde damıtıcı-giysisi ve *temag* çöl botları vardı, ten rengi esmerleştirilmiş ve yüz hatları plasten eklerle değiştirilmişti. Çenesinin sol tarafından aşağı bir toplayıcı-tüp iniyordu.

Köprünün diğer ucuna ulaştığında dönüp arkasına baktı. Özel dairesinin balkonlarından birini gizleyen taş kafesin yanında bir hareket gördü. Chani'ydi şüphesiz. Paul'ün atıldığı bu macerayı "çölde kum aramaya" benzetmişti.

Chani, yaptığı acı seçimi hiç anlamıyordu. Paul, birbirinden kötü seçenekler arasında en az ıstırap verenini seçmenin, onu bile katlanılmaz kıldığını düşündü.

Duygusal ayrılışları aklına gelince bir an hüznünlendi. Chani son anda Paul'ün hislerini tau yoluyla görmüş, ama onları yanlış yorumlamıştı. Paul'ün hislerinin, tehlikeli bir bilinmeyene giden birinin sevdiklerinden ayrılırken duyduğu hisler olduğunu sanmıştı.

Keşke bilmeseydim, diye düşündü.

Artık köprüyü geride bırakmış, ofis binalarının altındaki geçide girmişti. Burada sabit korkürelere vardı ve işi gücü olan insanlar koşuşturuyordu. Vüzeralar asla uyumazdı. Kapıların üstündeki yazılar sanki onları ilk kez görüyormuş gibi Paul'ün dikkatini çekti: *Hız Tacirleri. Rüzgâr Damutıcıları ve İmbikleri. Kehanetsel İhtimaller. İman Sınavları. Dinsel Araç Gereçler. Silahlar ... İman Yaygınlaştırma Bürosu ...*

Bürokrasiyi Yaygınlaştırma Bürosu deseler daha dürüstçe olurdu, diye düşündü.

Evrenin her yerine bir din memuru tipi yayılmıştı. Vüzeralardan olan bu adamlar genellikle dönme-ydi. Önemli mevkilerdeki Fremenlerin yerlerine nadiren geçerlerdi, ama alt mevkiler genellikle onlarla doluydu. Hem yaşlanmayı geciktirici özelliğinden dolayı hem de onu kullanabilecek kadar zengin olduklarını göstermek için melanj kullanırlardı. Efendilerinden -İmparator, Lonca, Bene Gesserit, Konsey, Hanedanlar veya Vüzeralardan- uzak dururlardı. Onların tanrısı Rutinler ve Kayıtlardı. Mentatlar ve muazzam dosyalama sistemleri kullanırlardı. İsteklerine ve çıkarlarına ulaşmak için her çareye başvurmaktan çekinmeseler de, Butleryanların kurallarına saygılıymış gibi konuşurlardı. İnsan aklına benzeyen makineler yapılmaması gerektiğini söyleseler de; makineleri insanlara, istatistikleri bireylere, çok genel kanıları da

hayal gücü ve inisiyatif gerektiren bireysel kararlara yeğlediklerini her tavırlarıyla belli ederlerdi.

Paul binanın diğer ucundaki yokuşu çıkarken Alia Mabedi'nde Akşam Ayini'ni bildiren çanların çalmaya başladığını duydu.

Tuhaf bir şekilde, o çanlar sonsuza dek var olacak hissi veriyordu.

Kalabalık meydanın diğer tarafındaki tapınak yeni yapılmıştı ve oradaki ayinler de yeni oluşturuluyordu, ama Arrakeen'in bir ucundaki bu çöl çanağına yerleştirilişi, rüzgârla savrulan kumların taşları ve platen dolgularını yıpratmaya başlaması, tapınağın etrafında gelişigüzel bir şekilde çoğalan binaların varlığı, oraya tuhaf bir hava veriyordu. Sanki çevresindeki her şey burasının gelenekleri ve gizemle dolu, çok eski bir bina gibi görünmesine katkıda bulunuyordu.

Şimdi insanların arasına karışmıştı – kendini kalabalığa bırakmıştı. Güvenlik güçlerinin bulabildiği tek kılavuz, planın bu şekilde yapılmasında ısrar etmişti ve Güvenlikçiler Paul'un bunu hemen kabul etmesinden hoşlanmamışlardı. Stilgar daha da az hoşlanmıştı. Ama en çok itiraz eden Chani'ydi.

Etrafındaki kalabalığın, kendisine sürtünüp geçen insanların şöyle bir bakıp geçmeleri ve onu tanınamaları, Paul'e tuhaf bir özgürlük hissi veriyordu. Bunun onların bir Fremenle karşılaşmalarında nasıl davranmaları gerektiği konusunda şartlandırılmalarının bir sonucu olduğunu biliyordu. Çölün derinliklerinden gelmiş bir adam gibi davranıyordu. Sokakta böylesi insanlara, Fremenlere genellikle pek uzun bakılmazdı, çünkü çabuk öfkelenen insanlardılar.

Tapınağın basamaklarına doğru, giderek yoğunlaşıp hızlanan kalabalığın içinde yürürken, etrafındaki itiş kakış da artıyordu. Şimdi çevresindekiler onu her taraftan sıkıştırıyor, ama bir yandan da sürekli olarak özür diliyorlardı: "Affedersiniz, soylu efendim, kabalığımı mazur görün." "Kusura bakmayın efendim, hayatımda böyle hengame görmedim." "Özür dilerim kutsal vatandaş, eşeğin biri beni itti de."

Paul ilk birkaçının ardından özürleri dinlemez oldu. İçtenlik

yoktu, bir tür ayinsel korkularından dolayı özür diliyorlardı o kadar. Caladan Şatosu'ndaki çocukluk yıllarından beri ne çok mesafe kat ettiğini düşünmeye başladı. Kendisini Caladan'dan yola çıkarak, çok uzaktaki bir gezegenin kalabalık bir meydanında bulmasına yol açan bu yolculuğa ne zaman başlamıştı? Gerçekten bir yolculuğa başlamış mıydı? Hayatının herhangi bir döneminde belirli bir sebep yüzünden bir hedefe yöneldiğini söyleyemezdi. Onu harekete geçiren sebepler ve etkenler hep karmaşık olmuştu –insanlık tarihinde daha önce eşi benzeri görülmemiş kadar karmaşıktılar muhtemelen. Üzerinde ilerlediği yolun ilerisinde açık bir şekilde gördüğü kaderinden kurtulabileceğine dair hâlâ güçlü bir his taşıyordu. Ama kalabalık onu durmaksızın ileri doğru itiyordu ve kendi yaşamında, yolunu kaybettiği şeklinde sersemletici bir duyguya kapıldı.

Kalabalık onunla birlikte akarak tapınağın basamaklarına ve ardından revaklı girişe ulaştı. İnsan sesleri kesildi. Çevresinde hissettiği korku kokusu kesifleşti – ekşi ve terliydi.

Müritler tapınak içindeki faaliyetlerine çoktan başlamışlardı. Diğer sesleri – fısıltıları, giysi hışırtılarını, ayak seslerini, öksürükleri bastıran ve Rahibe'nin kutsal transa geçince ziyaret ettiği Uzak Yerleri anlatan bir ilahi okuyorlardı.

*O uzayın kumsolucanını sürer!
O tüm fırtınaların arasından geçirip
Hafif esintiler diyarına sokan kılavuzdur.
Yılanın yuvasında uyusak da,
Düş gören ruhlarımızı o korur.
Bizi çölün sıcağından gizleyip
Serin bir çukurda saklar.
Onun bembeyaz dişlerinin ısıltısı
Bize geceleri yol gösterir.
Saçının örgülerine tutunup
Tırmanır çıkarız cennete!
Mis gibi tatlı bir çiçek kokusu
Sarmalar bizi onun yanındayken.*

Balak! diye Fremen dilinde düşündü Paul. Dikkat edin! Kızımca

gözü kimseyi görmez.

Tapınağın girişinde mum alevlerini taklit eden uzun, ince kortüpler vardı ve ışıkları titreşiyordu. Titreşen ışıklar Paul'de kadim anılar uyandırıyor; ki amaçlanan şey de buydu zaten. Geçmişini anımsatacak şekilde tasarlanmış son derece kurnazca ve etkili bir dekorasyondur bu. Bu işte kendisinin de payı olmasından nefret etti.

Kalabalık yanından geçerek uzun metal kapılara doğru gidiyor ve devasa bir orta alana giriyordu; çok tepeden titreşen ışıklarla aydınlatılmış loş ve kasvetli olan bu geniş alanın diğer ucunda ısı ışıllı bir sunak vardı. Üstüne Fremen mitolojisinden kum figürleri kazınmış ve aldatıcı bir şekilde sade görünüşlü olan siyah ahşap altların ardındaki bir ted-kapı alanına düşen kaynağı gizlenmiş ışıklar, ebemkuşağı etkisi yaratıyordu. O tayf perdesinin altında yedi sıra halinde dizilip ilahiler okuyan müritler siyah cüppeleri, beyaz suratları ve aynı anda kımıldayan ağızlarıyla çok tuhaf görünüyordu.

Paul etrafındaki hacılara bakarken, birden onların yoğun dikkatini kışkandı. Kendisinin asla duyamadığı doğruları dinliyor gibiydiler. Sanki burada kendisinden esirgenen, gizemli ve şifa verici bir şeye ulaşıyorlardı.

Kalabalığın içinden geçerek sunağa doğru yürümeye uğraşırken, bir el kolunu tuttu. Paul hızla dönüp baktığında yaşlı bir Fremen'in inceleyen gözleriyle karşılaştı – kalın kaşların altında ve kendisini tanıma parıltısı beliren masmavi gözler. Paul birden adamın ismini anımsadı – siyeç günlerinde arkadaşı olan Rasir'di.

Rasir şiddet kullanmak istese, o kalabalığın içinde tamamen savunmasız olduğunu fark etti.

Yaşlı adam ona yaklaştı. Bir eli kum rengi cüppesinin altındaydı – bir billurbıçağın kabzasını tutuyordu şüphesiz. Paul kendisini bir saldırıya olabildiğince iyi hazırladı. Yaşlı adam başını Paul'ün kulağına uzatıp "Diğerleriyle birlikte gideceğiz," diye fısıldadı.

Kılavuzun kendini tanıtacağı parolaydı bu. Paul başını sallaya-

rak onayladı.

Rasir geri çekilip yüzünü sunağa doğru çevirdi.

“O doğudan gelir,” diyordu müritler. “Onun arkasında güneş vardır. Her şey aydınlanır. Onun gözünden hiçbir şey kaçmaz; ne aydınlıkta ne de karanlıkta.”

Yakıcı bir rebab sesi insan gürültülerini bastırıp susturduktan sonra yavaş yavaş kesildi. Kalabalık sanki elektriklenmiş gibi hep birden hızla ileri atılarak onları birkaç metre ileri sürükledi. İyice sıkışıp bir bedenler yığını halini almışlardı; hava soluklarının ve baharat kokusunun yüzünden iyice ağırlaşmıştı.

“Şeyh Hulud tertemiz kumun üstüne yazar!” diye bağırdı müritler.

Paul nefes alış ritminin etrafındakilerinkine uyduğunu fark etti. Titreşen ted-kapının ardındaki gölgelerden bir kadınlar korusunun sesi yükselmeye başlamıştı: “Alia .:. Alia ... Alia ...” Giderek yükseldikten sonra, birden kesildi.

Müritlerin ilahisi yeniden başladı:

*O tüm fırtınaları dindirir –
Gözleri düşmanlarımızı öldürür
Ve imansızlara acı çektirir.
Tuono'nun minârelerinde,
Sökerken şafağın ilk ışıkları
Ve akarken berrak sular,
O'nun gölgesini görürsünüz.
Parlak yaz güneşinin sıcağında
Bize ekmek ve süt verir –
Serin ve baharat kokuludur süt.
Gözleri düşmanlarımızı eritir,
Bize zulmedenlere acı çektirir
Ve tüm sırları açığa vurur.
O Alia'dır ... Alia ... Alia ...*

Sesler giderek kesildi.

Paul tiksindiğini hissetti. *Biz ne yapıyoruz böyle?* diye sordu kendine. Alia bir cadı çocuktu, ama büyüyordu. *Büyümeğe daha da*

kötüleştirmek, diye düşündü.

Tapınağın kolektif zihinsel atmosferi ruhunu kemiriyordu. Bir yönüyle çevresindeki herkesle bir olduğunu hissediyordu, ama aradaki farklılıklar ölümcül bir karşıtlık teşkil ediyordu. Asla bağışlanmayacak bir günaha batmış ve çevresinden yalıtılmıştı. Tapınağın dışındaki evrenin muazzamlığı zihnine sel gibi doluyordu. Böylesine muazzam bir evren tek bir adamla, tek bir ayinle herkese uyan bir giysiye nasıl dönüştürülebilirdi ki?

Paul ürperdi.

Evren her adımda ona karşı çıkıyordu. Bir türlü ele avuca gelmiyor ve kılıktan kılığa girerek onu kandırıyordu. Evreni hangi şekle sokmaya çalışırsa çalışsın, evren bunu asla kabul etmeyecekti.

Tapınağa derin sessizlik çöktü.

Titreşen ebemkuşaklarının ardındaki karanlıktan Alia çıktı. Kenarları Atreides yeşiliyle işlenmiş, sarı bir cüppe giymişti. Sarı gün ışığını, yeşil ise hayat üreten ölümü temsil ediyordu. Paul birden Alia'nın buraya yalnızca kendisi için geldiğini düşünerek şaşırdı. Tapınaktaki gürhün arasından kız kardeşine baktı. O gerçekten de kız kardeşiydi. Alia'nın ayinlerini ve bunların kökenlerini biliyordu, ama ilk kez burada, hacıların arasında duruyor ve kız kardeşine onların gözünden bakıyordu. Burada, bu gizemli yerde, Alia'nın kendisine karşı koyan evrenin bir parçası olduğunu gördü.

Müritler Alia'ya altın bir ayin kadehi getirdi.

Alia kadehi havaya kaldırdı.

Paul o kadehte dönüştürülmemiş melanj, gizli zehir olduğunu biliyordu ve Alia bunu kehanet ayininde kullanacaktı.

Kadehe bakarak konuşan Alia'nın sesi yumuşak, akıcı ve hoştu; müzik gibiydi.

"Başlangıçta hepimiz boştuk," dedi.

"Hiçbir şey bilmiyorduk," dedi koro.

"Her yerde var olan Güç'ten habersizdik," dedi Alia.

"Her yerde ve her zamanda," dedi koro.

"Güç burada," dedi Alia, kadehi biraz daha kaldırarak.

“O bize mutluluk veriyor,” dedi koro.

Ve bize sıkıntı veriyor, diye düşündü Paul.

“Ruhumuzu uyandırıyor,” dedi Alia.

“Tüm şüpheleri dağıtıyor,” dedi koro.

“Dünyalarda ölürüz,” dedi Alia.

“Güç’te kurtuluruz,” dedi koro.

Alia kadehi dudaklarına götürüp melanji içti.

Paul bu gürültüdeki en sıradan hacı gibi nefesini tutmuş beklediğini fark ettiğinde şaşırdı. Alia’nın yaşadığı şeyi en ince ayrıntısına dek bilmesine karşın, tau ağına takılmıştı. O yakıcı zehrin vücuduna nasıl yayıldığını anımsadı. Zamanın duruşunu, farkındalığının zehri dönüştüren bir noktacığa dönüşmesini anımsadı. Her şeyin mümkün olduğu zamansızlığa geçişi yeniden yaşadı. Alia’nın şu anda neler yaşadığını *biliyordu*, ama aslında bilmediğini fark etti. Gizem gözleri kör ediyordu.

Alia titreyip dizlerinin üzerine çöktü.

Paul vecd içindeki diğer hacılarla birlikte nefes verdi. Başını sallayarak gördüklerini onayladı. Zihnine çöken perde biraz açılmaya başlamıştı. Bir hayalin vecdine kapılmışken, her kehanet hayalinin yolda olan, dönüşmekte olan kişilere ait olduğunu unutmuştu. Bir kehanet hayalinde olan kişi karanlığın içinden geçer ve gerçeklerle önemsiz tesadüfleri ayırt edemezdi. Asla var olamayacak kesinlikleri arzuları.

Bu arzu yüzünden şimdiki zamanı yitirirdi.

Alia baharat dönüşümünün verdiği vecdle sallandı.

Paul yüce bir varlığın kendisiyle konuşup “Bak! Oraya bak! Neyi reddettiğini görüyor musun?” dediğini işitti. O anda sanki başkalarının gözünden bakıyormuş gibi geldi, bu tapınakta hiçbir ressamın ya da şairin taklit edemeyeceği bir görüntü ve ritim varmış gibi geldi. Güç hırsını ... kendisinininkini bile açığa vuran, canlı ve güzel, parlak bir ışıktı bu.

Alia konuştu. Güçlendirilmiş sesi geniş alan boyunca yankılandı.

“Parlak gece,” diye haykırdı.

Hacılar hep bir ağızdan inlediler.

“Böyle bir gecede hiçbir şey saklanamaz!” dedi Alia. “Bu karanlık nasıl nadide bir ışıktır? Ona uzun süre bakamazsınız! Duyular onu kaydedemez. Sözcükler onu tasvir edemez.” Sesini alçalttı. “Boşluk hâlâ var. Var olmayı bekleyen şeylerle dolu. Ahhhh, ne hoş bir şiddet bu!”

Paul kız kardeşinden özel bir işaret beklediğini hissediyordu. Bu herhangi bir eylem ya da sözcük, bir büyücünün ya da gizemcinin edimi, kendisini bir oka dönüştürüp kozmik bir yaya yerleştirebilecek bir şey olabilirdi. Bu an farkındalığında cıva gibi titreyordu.

“Acı çekilecek,” dedi Alia. “Size her şeyin sadece bir başlangıç olduğunu, sonsuza dek yalnızca başlangıçların var olacağını anımsatırım. Fethedilmeyi bekleyen dünyalar var. Sesimi duyan bazıların kaderi yüce olacak. Geçmişe horgörüyle bakacak ve size şu anda tüm farklılıkların birlik barındırdığını söylediğimi unutacaksınız.”

Alia başını eğdiğinde Paul neredeyse bir hayal kırıklığı çığlığı atacaktı. Alia işitmeyi beklediği şeyi söylememişti. Vücudunu bir çöl böceği tarafından terk edilmiş kuru bir kabuk gibi hissetti.

Başkaları da aynı şeyi hissetmiş olmalı, diye düşündü. Çevresindekilerin huzursuzluğunu hissediyordu. Birden Paul’un sol tarafında, uzaktaki bir kadın acı dolu bir çığlık attı.

Alia başını kaldırdı ve Paul birden göz göze geldikleri, birbirlerine sadece birkaç santim uzaktan baktıkları hissine kapıldı; baş döndürücü bir histi.

“Bana seslenen kim?” diye sordu Alia.

“Benim,” diye bağırdı kadın. “Benim Alia. Ah Alia, bana yardım et. Oğlumun Muritan’da öldürüldüğünü söylüyorlar. O öldü mü gerçekten? Onu bir daha asla ... göremeyecek miyim?”

“Çölde geri geri yürümeye çalışıyorsun,” dedi Alia. “Hiçbir şey yitirilmez. Her şey sonradan geri döner, ama şekli değiştiği için tanıyamayabilirsin.”

“Alia, ne dediğini anlamıyorum!” diye sızlandı kadın.

“Etrafında hava var, ama onu görmüyorsun,” dedi Alia, sert bir

sesle. “Kertenkele misin sen? Sesinde Fremeni aksanı var. Bir Fremeni ölümleri geri getirmeye çalışır mı? Ölümlerimizden alabileceğimiz şey sudan başka nedir ki?”

Geniş alanın ortasında bir yerde, parlak kırmızı pelerinli bir adam ellerini havaya kaldırdı; açığa çıkan kolları bembeyazdı. “Alia,” diye haykırdı, “bana bir iş teklifi yapıldı. Kabul etmeli miyim?”

“Buraya bir dilenci gibi geliyorsun,” dedi Alia. “Altın bir kadeh arıyorsun, ama sadece bir hançer bulacaksın.”

“Birini öldürmemi istediler!” diye bağırdı sağdan biri – siyeç şivesi taşıyan gür bir sesi vardı. “Kabul edeyim mi? Edersem başarabilir miyim?”

“Başlangıç ve son aynı şeydir,” dedi Alia öfkeyle. “Bunu söylememiş miydim? Buraya o soruyu sormaya gelmedin sen. İnanmadığın şey nedir ki buraya gelip aleyhinde haykırma ihtiyacı duyuyorsun?”

“Bu gece çok sinirli,” diye mırıldandı Paul’ün yanındaki bir kadın. “Onu hiç bu kadar öfkeli görmüş müydünüz?”

Burada olduğumu biliyor, diye düşündü Paul. Kehanet hayalinde onu öfkeliendirecek bir şey mi gördü acaba? Yoksa bana mı kızıyor?

“Alia,” diye seslendi Paul’ün hemen önündeki bir adam. “Bu işadamlarına ve çıtkırlıklılara ağabeyinin daha ne kadar hükümdarlık yapacağını söyle!”

“Bunu sen söyle,” dedi Alia öfkeyle. “Söylediklerinden önyargılı olduğun belli! Başını sokacak evin, içecek suyun varsa bunu ağabeyimin kaos solucanını sürmesine borçlusun!”

Alia sinirli bir hareketle cüppesini tutup dönerek o titreyen ışık şeritlerinin arasından geçip, arkadaki karanlıkta gözden kayboldu.

Müritler hemen kapanış duasına başladı, ama ritimleri bozdu. Ayının böyle beklenmedik bir şekilde kesilmesine şaşırmışlardı besbelli. Kalabalığın her tarafından mırıltılar yükselmeye başladı. Paul çevresindekilerin huzursuzluğunu ve hoşnutsuzluğunu seziyordu.

“Alia’ya iş hakkında soru soran o salak kızdırdı onu,” diye mır-

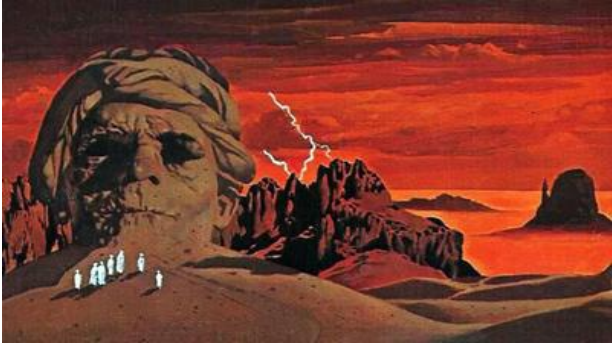
rıldandı Paul'ün yanındaki bir kadın. "İkiyüzlü herif!"

Alia ne görmüştü? Geleceğin hangi yolunu görmüştü?

Bu gece burada olan bir şey, kehanet ayinini bozmuştu. İnsanlar genellikle Alia'ya salakça sorular sormak için gelirdi. Evet, kâhine dilenmeye gelirlerdi. Paul, sunağın ardındaki karanlıkta defalarca gizlenip, sorularını dinlemişti. Bu gecenin farkı neydi peki?

Yaşlı Fremen, Paul'ün cüppesinin yenini çekerek başıyla çıkışı gösterdi. Kalabalık o tarafa akın etmeye başlamıştı bile. Paul kendini kalabalığın akışına bıraktı. Kılavuz hâlâ yenini tutuyordu. Paul birden bedeninin artık kontrol edemediği bir gücün tezahürü olduğu hissine kapıldı. Var olmama haline geçmiş ve hareket eden bir durgunluğa dönüşmüştü. Var olmayışın merkezindeydi. Kalabalıkla birlikte şehrinin sokaklarından geçerken izlediği yol öyle tanıdıktı ki, kehanet hayallerinde defalarca görünüyordu. Derin bir hüzne kapıldı.

Alia'nın ne gördüğünü biliyorum, diye düşündü. Aynı şeyi ben de defalarca gördüm. Ama gördüğü şey karşısında haykırmadı ... çünkü o alternatifleri de gördü.



İmparatorluğumda üretim ve gelir artışı kontrolden çıkmamalı. Bunu emrediyorum. Nüfuzlu kişiler arasında ödeme dengesi kurmakta güçlükler yaşanmamalı. Bunun tek bir sebebi var: Ben emrediyorum. Bu bölgedeki otoritemi vurgulamak istiyorum. Ben bu bölgenin en büyük enerji tüketicisiyim. Ölünceye dek ve öldükten sonra da öyle kalmaya devam edeceğim. Hükümetim ekonomidir.

— İMPARATOR PAUL MÜEDDİB

Divan Bildirgesi

“Burada senden ayrılıyorum,” dedi yaşlı adam, Paul’ün yenini bırakarak. “Sokağın ucunda, sağ tarafta sondan ikinci kapı. Şeyh Hulud yanında olsun Müeddib ... ve Usûl olduğun zamanları unutma.”

Paul’ün kılavuzu karanlığa karışarak gözden kayboldu.

Paul civarda güvenlik güçlerinin bulunduğunu ve adamı yakalayıp bir yerlere sorgulamaya götüreceklerini biliyordu. Ama o yaşlı Fremen’in kaçmasını istediğini fark etti.

Gökyüzü yıldızlıydı ve Kalkan Yamacı’nın ötesinde İlk Ay’ın solgun ışıkları belirmişti. Ama burası insanın yıldızlara bakarak yolunu saptayabileceği çöl değildi. Yaşlı adam onu yeni kurulan banliyölerden birine getirmişti; Paul en azından bu kadarını anlamıştı.

Sokak rüzgârın civardaki kumullardan getirdiği kumlarla kaplıydı. Sokağın diğer ucundaki tek bir süspansör küresi çevreye do-

nuk bir ışık yayıyor ve bu ışık da sokağın aslında çıkmaz olduğunu görmesine yetiyordu.

Havada bir damıtıcı sistemin ağır kokusu hissediliyordu. Bu rahatsız edici koku dışarı çıktığına göre, sistem iyice kapatılmamıştı demek ki ve gecenin havasına savurgan bir tavırla nem yayıyordu. Halk ne kadar da dikkatsiz olmuş, diye düşündü Paul. Artık su milyonerleriydiler – eskiden Arrakis'te bir insanın yalnızca vücudundaki suyun sekizde biri için öldürülebileceği günleri unutmuşlardı.

Neden tereddüt ediyorum ki? diye merak etti Paul. *Sondan ikinci kapı işte. Söylemese de biliyordum zaten. Ama bu işle ilgilenirken çok dikkatli olmalıyım. Bu yüzden de ... tereddüt ediyorum.*

Paul'un solundaki, sokağın köşesindeki evden ansızın tartışma sesleri yükseldi. Evin içinde bir kadın birine bağıırıyordu. Evlerinin yeni kanadının toz geçirdiğini söylüyordu. Su gökyüzünden mi yağıyor sanıyordu? İçeri toz girerse, nem çıkardı.

Hâlâ anımsayanlar var, diye düşündü Paul.

Sokakta yürümeye başlayınca, tartışma sesleri geride kalıp işitilmez oldu.

Gökyüzünden yağın su! diye düşündü.

Fremenlerin bir bölümü bu mucizeyi başka dünyalarda görmüşlerdi. Kendisi de görmüş ve Arrakis'in de buna kavuşmasını emretmişti, ama şimdi yağmuru gören kişi sanki başkasıymış gibi geliyordu. Evet, buna yağmur diyorlardı. Birden doğduğu dünyadaki yağmurlu bir fırtınayı hatırladı – Caladan'ın göğü gri bulutlarla kaplanmıştı. Şimşekler çakmış, hava nemlenmiş, iri su damlaları çatı pencerelerini durmaksızın dövmüştü. Sular çatı oluklarından akmış, Hanedanlığın meyve bahçelerinin yanından akan çamurlu ve kabarmış nehre karışmıştı. Meyve ağaçlarının çıplak dalları ıslanmıştı ve parlıyordu.

Paul'un ayağı sokaktaki sığ bir kum birikintisine gömüldü. Bir anlığına, çocukluğunda ayakkabılarına yapışan çamuru anımsadı. Sonra tekrar şimdiki zamana, kumlara, o tozlu ve rüzgârlı karanlığın yanı başında kendisini bekleyen tehditkâr geleceğe döndü. Çevresindeki bu kurak yaşamın kendisini suçladığını hissediyor-

du. *Bu senin marifetin!* Gözleri kurumuş seyircilerden ve öyküler anlatan gevezelerden oluşan, tüm sorunları güç kullanarak hallederken aynı zamanda her türlü güçten nefret eden bir uygarlığa dönüşmüşlerdi.

Kabaca kesilmiş taşlara basmaya başladı. Bunları gördüğü hayalden anımsıyordu. Sağ tarafında bir kapı menfezinin simsiyah - dörtgeni belirdi – siyahlık içinde siyahlık. Otheym'in eviydi burası. Yazgının eviydi. Çevresindeki diğer evlerden tek farkı, zamanın ona biçtiği rolde yatıyordu. Tarihe geçmek için tuhaf bir yerdi.

Kapıya vurdu ve hemen açıldı. Aralıktan bir avlunun donuk yeşil ışığı sızdı. Bir cüce belirdi; çocuk bedenine yerleştirilmiş bu yaşlı yüzü daha önceki kehanet hayallerinin hiçbirinde görmemişti.

"Sonunda geldiniz demek," dedi görüntü ve yana çekildi. Cücenin tavırlarında hiçbir huşu belirtisi yoktu, sadece dudaklarında küçük bir gülümseyişin rahatsız edici keyfi görülüyordu. "Girin! Girin!"

Paul duraksadı. Hayalinde bu cüce ayrıntısı olmasa da diğer her şey aynıydı. Kehanet hayalleri bazı böylesi tutarsızlıklara rağmen gerçekleşebilirdi. Ama yine de bu farklılık onu umutlandırmıştı. Dönüp sokağa bir göz attı; gölgelerin arasından yükselen ay krem rengi bir inci gibi ışıltıyor ve onu takip ediyordu. Nasıl düşecekti acaba?

"Girsenize," diye ısrar etti cüce.

Paul girdi ve nem geçirmez kapının ardından kapandığını işitti. Cüce öne geçip yol göstermeye başladı. İri ayaklarını zemine pat pat vurarak yürüyordu. Zarif kafesli bir kapıyı açtı ve ardındaki çatıyla örtülmüş ana avluyu gösterdi. "Sizi bekliyorlar efendimiz."

Efendimiz, diye düşündü Paul. *Demek beni tanıyor.*

Paul bu keşfinin üstünde düşünmeye fırsat bulamadan, cüce bir yan geçide dalıp gözden kayboluverdi. Paul'un zihninde umut, bir derviş gibi dönüp duruyordu. Avluya yürüdü. Burası karanlık ve iç karartıcı bir yerdi, hastalık ve yenilgi kokuyordu. Buranın havasından rahatsız olmuştu. Kötü seçenekler arasında en iyisini

seçmek de bir tür yenilgi midir? diye merak etti. Bu yolda ne kadar ilerlemişti?

Karşı duvardaki daracık bir kapı menfezinden ışık saçılıyordu. İzlendiği hissine ve kötü kokulara aldırmayıp eşikten geçerek küçük bir odaya girdi. Fremen standartlarına göre çıplak bir odaydı burası; duvarlardan sadece ikisine hiyereg örtüleri asılmıştı. Kapının karşısında, en güzel örtünün altında yerleştirilmiş lâl rengi minderlerin üstünde bir adam oturuyordu. Soldaki çıplak duvarda bulunan bir başka kapı menfezinin ardındaki gölgeler arasında da bir kadın geziniyordu.

Paul kendisini gördüğü kehanet hayalinin içinde kısıp kalmış gibi hissetti. Aynen böyle olmuştu. Cüce neredeydi peki? Fark neredeydi?

Duyularıyla bir anda odayı özümsemi. İyi döşenmemiş olsa da özen gösterilmiş bir odaydı. Çıplak duvarlardaki kanca ve çiviler, bazı örtülerin indirildiğini gösteriyordu. Paul, hacıların otantik Fremen ürünlerine servet ödeyebildiklerini hatırlattı kendine. Zengin hacılar çölde kullanılan duvar dokumalarını hazine olarak görüyordu; bunlar hacca gidildiğine dair gerçek kanıtlar gibiydi.

Paul yeni temizlenmiş görünen çıplak duvarların kendisini suçladığı hissine kapıldı. Geride kalan iki örtünün yıpranmış hali bu suçluluk hissini yoğunlaştırıyordu.

Sağındaki duvarda dar bir raf vardı. Rafa sıra sıra portreler dizilmişti. Bu insanların çoğu sakallı Fremenlerdi. Bazılarının üstünde toplayıcı-tüpleri sarkan damıtıcı-giysiler vardı; bazıları ise İmparatorluk üniformaları içinde, egzotik dünyalarda poz vermişti ve en sık rastlanan arkaplan manzarası denizdi.

Minderlerde oturan Fremen boğazını temizleyip Paul'ü kendine bakmaya zorladı. Otheym'di bu ve tam hayalinde gördüğü gibiydi. incecik boynu, iri kafasını taşıyamayacak kadar zayıflamıştı, bir kuş boynu gibiydi. Yüzü mahvolmuş haldeydi. Aşağıya sarkmış ve nemlenmiş görünen sol gözünün altındaki yanağı çapraz yara izleriyle doluydu. Ama sağ yanağının derisi yarasızdı ve gözü masmaviydi. İri, uzun burnu yüzünü ikiye ayırıyordu.

Altındaki minderler kestane rengi ve altın sarısı ipliklerle süslenmiş, ama yıpranmış, kahverengi bir kilimin tam ortasına yerleştirilmişti. Minderler de oldukça eski görünüyordu ve yamalıydı, ama oturan adamın etrafındaki her metal parçası pırıl pırıldı – portre çerçeveleri, raf ayakları ve sağ tarafında duran bir sehpanın ayağı.

Otheym'in yüzünün yarasız tarafına bakan Paul, başıyla selam vermesinin ardından "Senin ve yaşadığın evin üstünden iyi şans hiç eksilmesin," dedi. Eski bir dost ve siyeç arkadaşı böyle selamlanırdı.

"Sonunda seni yeniden gördüm Usûl."

Yaşlı adamın sesi Paul'un kabile ismini söylerken titremişti. Yüzünün harap tarafındaki kösele gibi olmuş derinin ve yara izlerinin üstündeki donuk, sarkık göz kımıldadı. Yüzünün o tarafı gri tüylerle kaplıydı ve çenesinde kabuk tutmuş yaralar vardı. Otheym konuşurken ağzı çarpılıyor, gümüş rengi metal dişleri görülüyordu.

"Müeddib bir fedayinin çağrısını her zaman yanıtlar," dedi Paul.

"Stilgar da böyle diyerek övünmüştü," dedi kapı menfezinin gölgeleri arasında hareket eden kadın.

Odaya girdi. Yüz dansçısının kopyaladığı Lichna'nın yaşlı bir versiyonuydu. Paul, Otheym'in kız kardeşlerle evlendiğini anımsadı. Kadının saçları gri, burnu cadı burnu gibi sivriydi. Baş ve işaret parmaklarında dokumacılarda görülen nasırlar vardı. Siyeç günlerinde bir Fremen kadını böyle işaretleri gururla sergilerdi, ama o kadın Paul'un baktığını gördüğünde ellerini soluk mavi cüppesinin altına gizledi.

Paul kadının ismini anımsadı – Dhuri. Ama işin tuhafı, onu eski çocuk haliyle anımsamıştı, hayalinde gördüğü şu anki haliyle değil. Sızlanır gibi konuşmasından olsa gerek, dedi kendi kendine. Çocukken de hep sızlanırdı.

"Görüyorsun, buradayım işte," dedi Paul. "Stilgar onaylamasa burada olur muydum?" Yüzünü Otheym'e çevirdi. "Sana su borcum var Otheym. Emret."

Siyech kardeşlerine özgü dolaysız ve içten bir Fremeni konuşmıyordu bu.

Otheym başını sallayarak yanıtladı; başı o incecik kalmış boyun için fazla ağır görünüyordu. Karaciğer lekeleriyle dolu sol elini kaldırıp, yüzünün harap olmuş tarafını gösterdi. "Bu berbat hastalığa Tarahell'de yakalandım, Usûl," diye zorlanarak konuştu. "Kazandığımız zaferden hemen sonra, hepimiz..." Öksürük krizine tutulunca sustu.

"Kabile yakında suyunu alacak," dedi Dhuri. Otheym'in yanına gidip arkasındaki yastıkları düzeltti ve öksürüğü geçene dek omzunu tuttu. Paul, kadının aslında pek de yaşlı olmadığını fark etti, ama ağzının kenarında ve göz kenarlarında acı ve hayal kırıklığından belirmiş kırışıklıklar vardı.

"Doktorları çağırayım," dedi Paul.

Dhuri elini beline koyarak ona döndü. "En iyi doktorları getirttik," dedi ve solundaki çıplak duvara kaçamak bir bakış fırlattı.

Doktorlar pahalıydı değil mi? diye düşündü Paul.

Huzursuzdu. Gördüğü hayalin sınırları içinde olsa da, birtakım ufak tefek farklılıklar gözünden kaçmamıştı. Bunlardan nasıl faydalanabilirdi? Bu farklılıklara karşın, arkaplan iç karartıcı bir şekilde aynıydı. Eğer burada olanlardan kaçmaya çalışırsa, korkunç bir şiddete yol açacağına emin olmak nasıl da dehşet vericiydi. Aldatıcı bir şekilde usulca akan zaman nehri Paul'ün içini karartıyordu.

"Benden istediğin şeyi söyle?" diye homurdandı.

"Otheym böyle bir zamanda bir dostunu görmek istemiş olamaz mı?" diye sordu Dhuri. "Fedayinlerin bedenlerini yabancılara mı teslim etmeleri gerekiyor?"

Tabir Siyeçi'nde birlikte yaşamıştık, diye kendine hatırlattı Paul. *Bu yüzden de acımasız görünen tavrım için beni böyle paylamaya hakkı var.*

Otheym yeni bir öksürük nöbetine tutuldu. Öksürmesi bitince de inleyerek konuştu: "İhanet var Usûl. Fremeni sana karşı kumpas kuruyor." Ağzını kımıldatmaya devam etti, ama sesi kesildi.

Dudaklarından tükürükler saçıldı. Dhuri cüppesinin eteğiyle Otheym'in ağzını sildi ve Paul kadının böyle bir nem israfı için kızdığını gördü.

Paul acizce bir hiddete kapıldı. *Otheym'in böyle harcanması ne acıydı! Bir fedayin bunu hak etmiyordu.* Ama başka seçenek yoktu – ne bir ölüm komandosu, ne de İmparator'u için. Bu odada bıçak sırtında yürüyorlardı. En küçük bir yanlış adım, sadece kendilerinin değil tüm insanlığın, hatta düşmanlarının bile başına gelecek yıkımı kat be kat kötüleştirirdi.

Paul kendini sakinleşmeye zorladı. Dhuri'ye baktı. Kadının Otheym'e derin bir özlemle bakması, Paul'un kendini toplamasını sağladı. *Chani bana asla böyle bakmamalı,* diye düşündü.

“Lichna bir mesajdan bahsetmişti,” dedi.

“Cücem,” diye inledi Otheym. “Onu ... onu ... bir dünyada satın aldım. Hangisiydi unuttum. O bir insan distrans. Tleilaxuların kullanıp attığı bir oyuncak. O bütün isimleri kaydetti ... hainlerin ...”

Otheym sustu, titriyordu.

“Lichna'dan bahsettin,” dedi Dhuri. “Sen gelince, onun emniyetinde olduğumu anladık. Lichna artık senin sorumluluğunda. Eğer Otheym'in bu anlattıklarıyla ona yeniden borçlandığını düşünüyorsan, bu borcun karşılığı Lichna'dır. Adil bir alışveriş bu Usûl; cüceyi al ve git.”

Paul az kalsın ürperecekti. Gözlerini kapadı. *Lichna!* Gerçek kızları çoktan çölde ölüp gitmişti. Semutayla harap olmuş bedeni kumlara ve rüzgâra terk edilmişti.

Paul gözlerini açtı ve konuştu: “Ne zaman isterseniz bana gelebilirsiniz...”

“Otheym senden uzak durdu Usûl, çünkü onların senden nefret ettiğini sanmalarını istiyor,” dedi Dhuri. “Güneyde, sokağın ucundaki ev düşmanlarının buluşma yeri. Bu kulübeye de bu yüzden yerleştik.”

“Öyleyse cüceyi çağırın da gidelim,” dedi Paul.

“Beni iyi dinlememişsin,” dedi Dhuri.

“Cüceyi emniyetli bir yere götürmelisin,” dedi Otheym; sesi tu-

haf bir şekilde gürleşmişti. "Hainlerin kaydedilmiş listesi sadece onda var. Hiç kimse onun böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyor. Onu yalnızca beni eğlendirdiği için yanımda tuttuğumu sanıyorlar."

"Biz buradan ayrılamayız," dedi Dhuri. "Sadece sen ve cüce gidebilirsiniz. Ne kadar ... fakir olduğumuz biliniyor. Cücemizi satacağımızı söyledik. Onlar senin alıcı olduğunu sanacaklar. Tek şansın bu."

Paul gördüğü gelecek hayalinin anısını inceledi. Hayalinde buradan hainlerin ismiyle birlikte ayrılmış, ama o isimlerin nasıl taşındığını görmemişti. Cücenin bir başka kâhinin himayesi altında olduğu besbelliydi. Paul birden tüm yaratıklar için eğitim ve karakterlerine göre değişen çeşitli kaderler belirlenmiş olması gerektiğini fark etti. Cihadın kendisini seçişinden beri, bir kalabalık tarafından kuşatıldığını hissetmişti. Kalabalıktakiler sabit amaçlarıyla kaderini çiziyor ve bir şekilde sabitliyorlardı. Artık özgür iradeli olduğunu düşünerek kendini kandıramazdı; bu durum içinde bulunduğu kafesin demir çubuklarını sarsmaktan başka bir şey değildi aslında. Ama işin en kötü tarafı, onun kafesini görmesiydi. Kafesi görüyordu!

Evdeki sessizlik dikkatini çekti. Burada yalnızca dördü vardı – Dhuri, Otheym, cüce ve kendisi. Diğerlerindeki korku ve geriliminin kokusunu alabiliyor, gözcülerin, yani topterlerle havada dolaşan kendi adamlarının ve yandaki evde bulunan diğerlerinin varlığını hissedebiliyordu.

Boşa umutlanmışım, diye düşündü Paul. Ama umudu düşünmek, çarpık bile olsa yeniden umutlanmasına yetmişti. Her şeye rağmen hâlâ bir şansı olduğunu düşündü.

"Cüceyi çağır," dedi.

"Bijaz!" diye seslendi Dhuri.

"Beni mi çağırдыңız?" dedi cüce, yüzünde kaygılı bir ifadeyle avludan geçip gelerek.

"Artık yeni bir efendin var Bijaz," dedi Dhuri. Ardından Paul'e baktı. "Ona ... Usûl diyebilirsin."

"Usûl, yani sütunun temeli," diye çeviri yaptı Bijaz. "Ama Usûl

nasıl bu kadar alçakta olabilir ki? Kimse benden daha alçakta olamaz.”

“Hep böyle konuşur, kusuruna bakma,” dedi Otheym.

“Ben konuşmam,” dedi Bijaz. “Ben dil denilen bir makineyi kullanırım. Gıcırdayan ve homurdanan bir makine olabilir, ama sonuçta benim makinem.”

Bir Tleilaxu oyuncacı, eğitilmiş ve dikkatli, diye düşündü Paul. Ben Tleilax böyle değerli bir oyuncacı asla çöpe atmaz. Dönüp cüceyi inceledi. Cüce yuvarlak melanj gözleriyle ona baktı.

“Başka nasıl yeteneklerin var Bijaz?” diye sordu Paul.

“Ne zaman gitmemiz gerektiğini bilirim,” dedi Bijaz. “Pek az insanın sahip olduğu bir yetenektir bu. Her şeyi bitirmenin – ve iyi bir başlangıç yapmanın daima bir vakti vardır. Haydi yola çıkalım, Usûl.”

Paul gördüğü hayalin anısını yeniden inceledi. Cüceyi görmemişti, ama sözleri duruma uyuyordu.

“Kapıda bana Efendimiz demiştin,” dedi Paul. “Beni tanıyor musun?”

“Tanımaz olur muyum, Efendimiz,” dedi cüce sırtarak. “Siz temel Usûl’dan çok daha fazlasınız. Siz İmparator Atreides, Paul Müeddib’siniz. Ayrıca parmağımsınız.” Sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Bijaz!” diye öfkeyle araya girdi Dhuri. “Şansını zorluyorsun.”

“Parmağımı zorluyorum,” diye itiraz etti Bijaz cırlak bir sesle. Usûl’u gösterdi. “Usûl’u gösteriyorum. Parmağım Usûl’un ta kendisi değil mi? Yoksa daha alçak bir şeyin yansıması mı?” Parmağını gözlerine yaklaştırp alaycı bir sırıtmayla iki tarafını da inceledi. “Ahhh, sadece bir parmakmış o kadar.”

“Hep böyle saçmalar,” dedi Dhuri kaygıyla. “Tleilaxular onu bu yüzden istemedi sanırım.”

“Kimse bana patronluk taslayamaz,” dedi Bijaz. “Ama artık yeni bir patronum var. Parmağın işine akıl sır ermez.” Dhuri ve Otheym’e baktı; gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. “Bizi birleştiren tutkal zayıf Otheym. Birkaç damla gözyaşı döküp ayrılalım.” Cüce hızla Paul’e dönerken kocaman ayakları döşemede hışırdadı.

“Ahhh, patronum! Sizi bulmak için çok uzaklardan geldim.”

Paul başını sallayarak onayladı.

“Bana iyi davranacaksın değil mi Usûl?” diye sordu Bijaz. “Sonuçta ben de insanım. İnsanlar çeşitli şekillerde ve boyutlarda olur. Benimki bunlardan sadece bir tanesi. Kaslarım zayıftır, ama çenem güçlüdür. Beslenmem kolaydır, ama doldurulmam pahalıdır. Beni istediğin kadar boşalt, yine de içimde insanların koyduğundan daha fazlası kalır.”

“Saçma sapan bilmecelerine ayıracak vaktimiz yok,” diye homurdandı Dhuri. “Artık gitmeniz gerek.”

“Muammalarla doluyum,” dedi Bijaz, “ama hepsi saçma değil. Gitmek demek, geçmişte kalmak demektir, Usûl. Öyle değil mi? Öyleyse eski defterleri kapayalım. Dhuri doğru söylüyor. Bunu anlamak da yeteneklerimden biridir.”

“Gerçeği anlama yeteneğin mi var?” diye sordu Paul. Gördüğü hayalin tamamen gerçekleşmesini beklemeye kararlıydı. Bu anları bozup yeni sonuçlara sebebiyet vermektense her şeye razıydı. Otheym’in hâlâ söyleyecek şeyleri vardı, yoksa zaman nehrinin yolu değişir, daha da korkunç kanallara akardı.

“Şimdiyi görme yeteneğim var,” dedi Bijaz.

Paul cücenin huzursuzlandığını fark etti. O küçük adam birazdan neler olacağını biliyor muydu? Bijaz kendi kendisinin kâhini olabilir miydi?

“Lichna’ya ne olmuş sordun mu?” diye sordu Otheym birden, başını kaldırıp tek sağlam gözüyle Dhuri’ye bakarak.

“Lichna emniyette,” dedi Dhuri.

Paul bunun yalan olduğunu belli etmemek için başını eğdi. *Emniyettemiş!* Lichna’nın külleri gizli bir mezardaydı şimdi.

“İyi,” dedi Otheym, Paul’ün başını eğmekle Dhuri’yi onayladığını sanarak. “En azından bu iyi bir haber Usûl. Yarattığımız bu dünyayı sevmiyorum, biliyor musun? Çölde biz bizeyken ve tek düşmanımız da Harkonnenlerken her şey daha iyiydi.”

“Ama düşmanlarla dostlar arasında ince bir çizgi vardır,” dedi Bijaz. “Bu çizginin bittiği yerde ne başlangıç vardır, ne son. Haydi onu bitirelim dostlar.” Paul’ün yanına gitti.

“Şimdiyi görme yeteneğinden kastın ne?” diye sordu Paul, cüceyi oyalayıp zaman geçirmek için.

“Şimdi!” dedi Bijaz titreyerek. “Şimdi! Şimdi!” Paul’ün cüppesini çekiştirdi. “Şimdi gidelim, haydi!”

“Çenesi düşüktür, ama içinde fesatlık yoktur,” dedi Otheym sevgiyle. Tek sağlam gözünü Bijaz’a dikmişti.

“Düşen bir çene bile ayrılış sinyali olabilir,” dedi Bijaz. “Göz yaşları da öyle. Haydi, başlamaya vaktimiz varken gidelim.”

“Bijaz, neden korkuyorsun?” diye sordu Paul.

“Beni aramakta olan ruhtan korkuyorum,” diye mırıldandı Bijaz. Alnı ter içinde kalmıştı. Yanakları seğiriyordu. “Düşünmeyenden ve benimkinden başka bedeni olmayan – ve kendi içine çekilen kişiden korkuyorum! Gördüğüm ve görmediğim şeylerden korkuyorum.”

Bu cücede kehanet yeteneği var, diye düşündü Paul. O korkunç kehanetleri Bijaz da görüyordu. Kâhinlerin kaderini de paylaşıyor muydu? Cücenin gücünün potansiyeli ne kadardı? Dune Tarotu’yla uğraşanlar gibi zayıf bir kâhin miydi? Yoksa daha mı güçlüydü? Neler görmüştü?

“En iyisi artık gidin,” dedi Dhuri. “Bijaz doğru söylüyor.”

“Burada geçirdiğimiz her dakika,” dedi Bijaz, “şimdiki zamanı uzatıyor ... uzatıyor!”

Burada geçirdiğim her dakika suçluluk hissetmemi erteliyor, diye düşündü Paul. Bir solucanın zehirli soluğuyla kaplanmıştı; solucanın dişlerinden tozlar dökülüyordu. Bu çok eskiden olmuştu, ama şimdi anımsıyordu – baharatı ve hissettiği acıyı. Kendi solucanının, “çölün ölü tozu kabının” beklediğini hissediyordu.

“Zor zamanlar yaşıyoruz,” dedi, Otheym’in dünyalarına dair bulunduğu yargıyı kastederek.

“Fremenler zor zamanlarda başlarının çaresine bakmayı bilir,” dedi Dhuri.

Otheym titreyerek başıyla onayladı.

Paul, Dhuri’ye baktı. Buraya gelirken minnettârlıkla karşılaşmayı beklememişti, hatta böyle bir durum dayanamayacağı kadar rahatsız ederdi onu. Ama Otheym’in küskünlüğü ve Dhuri’nin

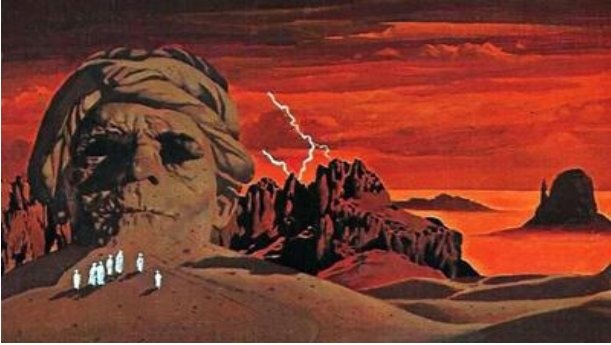
gözlerindeki yoğun öfke, kararlılığını sarsmıştı. *Herhangi bir şey buna değer miydi?*

“Gecikmenin anlamı yok,” dedi Dhuri.

“Yapman gerekeni yapmalısın, Usûl,” diye inledi Otheym.

Paul iç geçirdi. Hayalinde işittiği sözler söylenmişti. “Bunların hesabı verilecek,” dedi, hayalin gerçekleşmesini tamamlamak için. Dönüp uzun adımlarla odadan çıkarken, Bijaz’ın peşinden geldiğini işitti.

“Eski hesaplar, eski hesaplar,” diye mırıldandı Bijaz, yürürlerken. “Eski hesaplara ne olursa olsun. Bugün pis bir gün.”



Karmaşık yasalar, birbirimize zarar vermemizi engellemek için konulmuştur. Bir insanı hayatının bir saatinden mahrum etmekle hayatının tamamından mahrum etmek arasında sadece bir boyut farkı vardır. Ona şiddet uyguladığınızda, enerjisini tüketmiş olursunuz. Öldürme niyetinizi laf belilikleriyle gizleyebilirsiniz, ama bir başkasına uygulanan şiddetin ardında hep şu düşünce yatar: “Ben senin enerjinle besleniyorum.”

— İMPARATOR PAUL MÜEDDİB

Divan Bildirgesi'ne Ek

Paul çıkmaz sokaktan çıkarken İlk Ay şehrin üstünde yükselmiş durumdaydı. Paul'ün kalkanı çalışıyor, etrafında titreşiyordu. Sert bir rüzgâr daracık sokağı kum ve toza boğduğunda Bijaz gözlemini kırıştıtırıp koluyla örtmek zorunda kaldı.

“Acele etmeliyiz,” diye mırıldandı cüce. “Çabuk! Çabuk!”

“Tehlike mi seziyorsun?” diye sordu Paul, cücenin ağzını aramak için.

“Tehlike olduğunu biliyorum!”

Paul de hemen yakınlarında bir tehlike olduğunu seziyordu ve birden bir kapı menfezinden süzülerek çıkan bir adam yanlarına geliverdi.

Bijaz inleyerek çömeldi.

Ama Stilgar'dı bu. Başını öne eğmiş, sert adınlarla bir savaş makinesi gibi yürüyordu.

Paul, Stilgar'a Bijaz'ın ne kadar önemli olduğunu çabucak anlatıp cüceyi ona teslim etti. Kehanet hayalinde gördükleri şu anda

çok hızlanmıştı. Stilgar, Bijaz'la birlikte hızla uzaklaşırken, güvenlik görevlileri de Paul'ün çevresini sardı. Sokağın diğer ucundaki adamlara Otheym'in evinin ilerisindeki evi kuşatmaları emredildi. Adamlar hemen emre uyup, gölgelerin arasında koşturmaya başlamıştı.

Kurbanlar artıyor, diye düşündü Paul.

"Onları canlı istiyoruz," diye fısıldadı muhafız subaylarından biri.

Bu ses Paul için gördüğü hayalin bir yankısıydı. Hayali ve şu anda olanlar kesin bir uyumla ilerliyordu. Alçalan ornitopterler ayın önünden geçerek alçaldılar.

Gece saldırıya geçmiş İmparatorluk askerleriyle dolmuştu bir anda.

Hafif bir tıslama sesi diğer sesleri bastırarak yükseldi ve bu ısılgımsı ses bir anda kükreteye dönüştü. Aniden patlayan tuğla rengi bir ışık yıldızları örtüp ayı kaplayıverdi.

Bu sesi ve ışığı gördüğü o kâbusa benzeyen kehanet görüntüsünden tanıyan Paul, tuhaf bir tatmin hissetti. Her şey olması gerektiği şekilde gerçekleşiyordu.

"Taş yakıcı!" diye haykırdı biri.

"Taş yakıcı!" Şimdi Paul'ün etrafındaki bir sürü kişi aynı şeyi haykırmaya başlamıştı. "Taş yakıcı ... taş yakıcı ..."

Paul yapması gerekeni yapıp, koluyla yüzünü örterek kendini kaldırıma attı. Ama artık çok geçti elbette.

Eskiden Otheym'in evinin bulunduğu yerde şimdi gürleyerek göğe yükselen bir alev sütunu vardı. Savaşan ve kaçışan adamların bale figürlerini andıran hareketlerini, geri çekilen ornitopterleri kirli bir ışıkla aydınlatıyordu.

O çılgın kalabalıktaki herkes için artık çok geçti.

Paul'ün altındaki kaldırım öyle sıcaktı ki. Koşma seslerinin kesildiğini duydu. Etrafındaki herkes kendini yere atıyordu, herkes koşarak kaçma çabasının anlamsız olduğunu fark etmişti. İlk hasar verilmişti. Şimdi bekleyip taş yakıcının etkisinin ne kadar güçlü olduğunu görmekten başka çareleri yoktu. Taş yakıcının yaydığı radyasyondan hiç kimse koşarak kaçamazdı; çoktan beden-

lerine işlemiştii bile. Taş yakıcının ürettiğı radyasyonun tuhaf etkileri bedenlerinde belirmeye başlamıştı bile. Yakıcının başka neler yapabileceğı, onun kullanan kişilerin, onu kullanmak uğruna Büyük Sözleşme'yi ihlal etmiş kişilerin aslında ne yapmayı planladığına bağlıydı.

"Tanrım ... bir taş yakıcı," diye inledi biri. "Kör ... olmak ... istemiyorum."

"Kim ister ki?" diye öfkeyle seslendi sokağın diğeri ucundan bir asker.

"Tleilaxular burada epeyce göz satacak," diye homurdandı Paul'un yakınındaki biri. "Şimdi çenenizi kapatıp bekleyin!"

Beklediler.

Paul sessizce yatıyor ve o silahın kullanılmasının ne anlama geldiğini düşünüyordu. İçinde fazla yakıt varsa, gezegenin çekirdeğine doğru önüne geleni eriterek inebilirdi. Dune'un erimiş magma katmanı çok derinlerde yatıyordu ve bu yüzden de daha tehlikeliydi aslında. Böyle güçlerin kontrolsüzce serbest bırakılması, gezegenin parçalanıp uzaya cansız parçalar halinde saçılmasına yol açabilirdi.

"Durmaya başladı galiba," dedi biri.

"Daha da derinlere iniyor," diye uyardı Paul. "Kimse yerinden kımıldamasın. Stilgar yardım gönderecektir."

"Stilgar kaçabildi mi?"

"Evet."

"Yer çok sıcak," diye sızlandı biri.

"Atomikleri kullanmaya cüret ettiler!" dedi Paul'un yakınındaki bir asker öfkeyle.

"Ses hafifliyor," dedi sokağın ucundan biri.

Paul söylenenlere kulak asmadan, bütün duyularını zemine yapıştırdığı parmak uçlarında yoğunlaştırdı. Yerin derinliklerinden gelen gürlemeyi hissedebiliyordu ... çok derinlerden ...

"Gözlerim!" diye haykırdı biri. "Göremiyorum!"

Yakıcıya benden daha yakındı, diye düşündü Paul. Başını kaldırıp baktığında hâlâ çıkmaz sokağın diğeri ucunu görebiliyordu,

ama bir sis perdesi içinden. Eskiden Otheym'in ve komşularının evlerinin bulunduğu yerde şimdi sarı-kırmızı bir parıltı vardı. Komşu binalardan kopan parçalar o kıpkızıl yanan çukura düştükçe koyu lekeler oluşturuyorlardı.

Paul toparlanıp ayağa kalktı. Taş yakıcının durduğunu, toprağın altından gelen seslerin kesildiğini hissetmişti. Kaygan damıtıcı-giysisinin içindeki vücudu ter içinde kalmıştı – giysisinin damıtıcı sisteminin dönüştüremeyeceği kadar yoğun ve hızlı terlemişti. Soluduğu havada taş yakıcının sıcaklığı ve geride bıraktığı kü-kürt kokusu vardı.

Etrafındaki askerlerin ayağa kalkışını izlerken, gözlerindeki sis perdesi hızla karanlığa dönüştü. Hayalinde bu anlara dair gördüğü şeyleri anımsamaya çalıştı ve zihnini toparlayıp zamanın ona açtığı yolda ilerlemeye başladı. Herhangi bir sapma olmasın diye hayaldeki görüntülere tıpatıp uygun şekilde davranıyordu, onu elinden kaçırmak istemiyordu. Çok katmanlı sahiplenmeler ve gerçekliğin gördüğü kehanetin içinde eriyişi sayesinde buraya dair olan farkındalığının geliştiğini hissetti.

Çevresindeki askerlerinin kör olduklarını fark edince inleyip homurdanmaya başladığını işitti.

“Dayanın!” diye haykırdı Paul. “Yardım geliyor!” Sızlanmaların kesilmemesi üzerine “Ben Müeddib'im!” diye bağırdı. “Dayanmanızı emrediyorum! Yardım geliyor!”

Bir sessizlik oluştu.

“Gerçekten İmparator mu?” diye sordu yakınındaki bir muhafız, tıpkı hayalinde olduğu gibiydi. “Görebilen var mı? Varsa söylesin.”

“Hepimiz gözlerimizi kaybettik,” dedi Paul. “Onlar benim de gözlerimi aldılar, ama kehanet gücümü alamadılar. Orada durduğunu *görüyorum*; sol tarafında, dokunabileceğin kadar yakında kirli bir duvar var. Şimdi cesurca bekle. Stilgar dostlarımızla birlikte geliyor.”

Çok sayıda topterin çıkardığı sesler her yönden hızla yaklaşıyordu. Koşturan ayak seslerini duydular. Paul arkadaşlarının gelişini, gördüğü hayalin anısından *izliyor* ve duyduğu sesleri bu gö-

rüntülere uyduruyordu.

“Stilgar!” diye bir kolunu sallayarak haykırdı Paul. “Buradayız!”

“Şeyh Hulud’a şükürler olsun,” diye haykırdı Stilgar, Paul’e doğru koşarak. “İyi misin...” Çöken ani sessizlikte, Paul zihnindeki hayalde, Stilgar’ın dostunun ve imparatorunun harap olmuş gözlerine ıstırapla baktığını gördü. “Ah Lordum,” diye inledi Stilgar. “Usûl ... Usûl ... Usûl ...”

“Taş yakıcıya ne oldu?” diye bağırdı yeni gelenlerden biri.

“Durdu,” diye seslendi Paul. Kolunu kaldırdı. “Oraya gidip diğerlerini kurtarın. Semtin etrafına bariyerler kurun. Çabuk olun!” Tekrar Stilgar’a döndü.

“Görebiliyor musunuz Lordum?” diye sordu Stilgar hayretle. “Nasıl görebiliyorsunuz?”

Paul yanıt olarak elini uzatıp Stilgar’ın damıtıcı-giysi ağızlığının üstüne, yanağındaki gözyaşlarına parmağıyla dokunup hissetti. “Henüz bana su vermene gerek yok eski dostum,” dedi. “Ölmedim.”

“Ama gözleriniz!”

“Onlar bedenimi kör ettiler, kâhinliğimi değil,” dedi Paul. “Ah Stil, bir kıyamet rüyasında yaşıyorum ben. O yolda öylesine dosdoğru ve öylesine sapmadan yürüyorum ki, en korktuğum şey gün gelip gördüklerimin tıpkısını yaşamaktan sıkılmak.”

“Usûl, anlamıyorum, anlamıyorum...”

“Anlamaya çalışma. Kabul et. Ben bu dünyanın ötesindeki bir dünyadayım. Benim için ikisi de aynı. Bana yol gösterecek bir ele ihtiyacım yok. Etrafımdaki her hareketi görebiliyorum. Yüzündeki her ifadeyi görebiliyorum. Gözlerim yok, ama yine de görebiliyorum.”

Stilgar karşı çıkışını belirten bir ifadeyle başını sertçe sağa sola salladı. “Efendimiz, üstünüze çöken bu felaketi gizlemeliyiz—”

“Kimseden gizlemeyeceğiz,” dedi Paul.

“Ama kanun...”

“Artık Atreides Kanunu’yla yaşıyoruz Stil. Ayrıca körlerin çölde terk edilmesi gerektiğini söyleyen Fremeni Kanunu sadece kör-

ler için geçerlidir. Ben kör değilim. Ben iyi ile kötünün arenalarında çarpıştığı bir var oluş çemberinde yaşıyorum. Tarihte bir dönüm noktasındayız ve oynayacak rollerimiz var.”

Ani bir sessizlik oluştu ve Paul yaralılarından birinin taşınarak yanından geçirildiğini işitti. “Korkunçtu,” diye inledi adam, “her yanda ateşin öfkesi vardı.”

“Bu adamlardan hiçbiri çöle götürülmeyecek,” dedi Paul. “Duydun mu beni Stil?”

“Duydum Lordum.”

“Onlara yeni gözler takılacak ve bedelini de ben karşılayacağım.”

“Dediğiniz gibi yapılacaktır Lordum.”

Paul, Stilgar’ın giderek daha fazla huşu içinde kaldığını sesinden anladı. “Kumanda topterinde olacağım,” dedi. “Buranın komutasını sen devral.”

“Peki Lordum.”

Paul, Stilgar’ın yanından geçip sokakta yürümeye’ başladı. Gördüğü kehanet hayalinin anısı etrafındaki her hareketi, sokaktaki her girinti ve çıkıntıyı, karşısına çıkan her yüzü ona gösteriyordu. Yürürken bir yandan da özel maiyetindeki insanlara işaret edip isimlerini söylüyor, yüksek mevkili görevlileri yanına çağırıp emirler veriyordu. Arkasındakilerin giderek dehşete kapıldığını, korkuyla fısıldaştığını duyuyordu.

“Gözlerini gördün mü?”

“Ama sana baktı ve ismini söyledi!”

Kumanda topterine girdiğinde kişisel kalkanını kapattı. Uzanıp şaşkın bir haberleşme görevlisinin elinden mikrofonu alarak peş peşe emirler yağdırdıktan sonra, yeniden görevlinin eline tutuşturdu. Sonra dönüp bir silah uzmanını yanına çağırdı. Siyeç yaşamını hayal meyal hatırlayan, hırslı ve parlak gençlerden biriydi bu.

“Bir taş yakıcı kullandılar,” dedi Paul.

“Bana da böyle söylenmişti Efendimiz,” dedi adam, kısa bir duraksamanın ardından.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun herhalde.”

“Yakıtı yalnızca atomik olmalı.”

Paul başıyla onaylarken adamın zihninin nasıl da hızla çalıştığını düşündü. Atomikler. Büyük Sözleşme bu tür silahların kullanımını yasaklıyordu. Kullanan kişi bulunduğu tüm Büyük Hanedanların ortak saldırısıyla karşılaşacaktı. Böyle bir tehdit ve uyandıracağı kadim korkular karşısında tüm düşmanlıklar unutuldu.

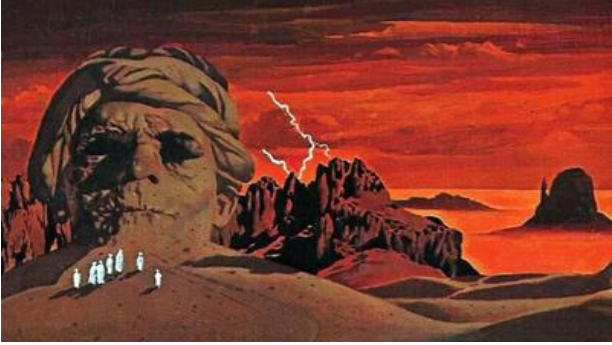
“İmalatı sırasında mutlaka bir yerlerde izler bırakılmıştır,” dedi Paul. “Gerekli teçhizatları topla ve bu taş yakıcının nerede yapıldığını bul.”

“Hemen Efendimiz.” Adam korku dolu son bir bakış fırlattıktan sonra hızla uzaklaştı.

“Lordum,” diye ürkek bir sesle konuştu, arkasındaki haberleşme görevlisi. “Gözleriniz...”

Paul dönüp topterin iletişim aygıtının başına geçti ve özel kanalına ayarladı. “Chani’yi bulun,” diye emretti. “Ona ... ona sağ olduğumu ve yakında yanına geleceğimi söyleyin.”

Güçler toplanmaya başladı, diye düşündü Paul. Çevresindekilerin teriyle yayılan korkunun kokusu nasıl da güçlüydü.



O, Alia'dan ayrıldı,
Cennet rahminden!
Kutsal, kutsal, kutsal!
Ateşle kum birlik olmuş
Lordumuza meydan okuyor.
O gözsüz de
Görebilir!
Üstüne bir iblis saldırıyor!
Kutsal, kutsal, kutsal
Denklemini
O çözdü
Şehitlik uğruna!

— Ay Düşüyor
Müeddib Şarkıları

Yedi günlük hummalı faaliyetten sonra Kaleye tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Bu sabah ortalıkta insanlar olsa da, baş başa vererek fısıldaşıyor ve usulca yürüyorlardı. Bazıları da kaçarcasına, tuhaf bir şekilde hareket ediyordu. Ön avludan gelen bir muhafız grubu önce meraklı bakışlarla karşılandı; ama bu yeni gelenlerin ayak sesleri ve çıkardığı silah tangırtıları kaşların çatılmasına yol açtı ve yeni gelenler de içerdekilerin ruh halini anlayınca hemen onlar gibi sessizleştiler.

Herkes hâlâ taş yakıcı hakkında konuşuyordu: “Alevleri mavi-yeşilmiş ve cehennem kokuyormuş.”

“Elpa salağın teki! Tleilaxu gözleri takmaktansa intihar edeceğini söylüyor.”

“Gözlerden bahsetmeyi sevmiyorum.”

“Müeddib yanımdan geçti ve bana ismimle seslendi!”

“Gözleri olmadan nasıl görebiliyor?”

“İnsanlar gidiyor, duymadın mı? Herkes korkuyor. Naibler, Büyük Konseyi toplamak için Makab Siyeçi’ne gideceklerini söylüyorlar.”

“Methiyeci’ye ne yaptılar?”

“Onu naiblerin toplantı yaptığı odaya götürülürken gördüm. Korba’nın tutuklanması olacak iş değil!”

Şatodaki sessizlik Chani’yi erkenden uyandırmıştı ve uyandığında Paul’ün yanında oturmakta olduğunu gördü. Oyuk göz çukurlarını yatak odalarının uzak duvarının ötesinde bir yerlere çevirmiş, öylece duruyordu. Özellikle göz dokularında tahribat yapan taş yakıcının etkisiyle harap olan gözlerinin artıkları tamamen temizlenmiş, göz çukurlarının çevresindeki daha dayanıklı etler, iğneler ve merhemlerle kurtarılmıştı, ama Chani radyasyonun başka tahribatlar da yaptığını hissediyordu.

Yatakta doğrulup oturduğunda midesinin kazındığını fark etti. Yatağın yanına bırakılmış yiyeceklerden yedi – baharatlı ekmek ve yağlı peynir.

Paul yüzünü yiyeceklerin olduğu tarafa çevirdi. “Sevgilim, seni kurtarmamın başka yolu yoktu. İnan bana.”

Paul oyulmuş göz çukurlarını kendisine çevirdiğinde Chani titrememek için kendini güç tuttu. Ondandır açıklama yapmasını istemekten vazgeçmişti artık. Öyle tuhaf şeyler söylüyordu ki: *Kumda vaftiz edildim ve bu inanma yeteneğime mal oldu. Artık kim din ticareti yapıyor ki? Kim alıyor, kim satıyor?*

Ne demek istiyordu acaba?

Tleilaxu gözleri takmayı kesinlikle reddediyordu, kendisiyle aynı felaketi paylaşan adamlarına cömertçe satın alıp taktırmasına karşı.

Chani karnını doyurmasının ardından yataktan kalktı. Tekrar Paul’e baktığında ne kadar bitkin olduğunu gördü. Ağzının ke-

narlarında kırıksıklıklar vardı. Ona şifa vermeyen bir uykunun ardından siyah saçları darmadağınık görünüyordu. Öyle soğuk ve içine kapanık bir hali vardı ki. Uyuması, uyanması bunu değiştirmiyordu. Chani güçlkle ona sırtını döndü. "Sevgilim ... sevgilim ..." diye fısıldadı.

Paul uzanıp onu yatağa geri çekti ve yanaklarından öptü. "Yakında çölümüze geri döneceğiz," diye fısıldadı. "Burada halletmem gereken birkaç şey kaldı o kadar."

Sesindeki kararlılık Chani'yi ürpertti.

Paul ona daha sıkı sarılıp mırıldandı: "Benden korkma, 'Siha-yam. Gizemi unut ve sevgiyi kabul et. Sevgi gizemli değildir. Hayattan gelir. Bunu hissedemiyor musun?"

"Hissediyorum."

Chani avcunu Paul'ün göğsüne dayayıp kalp atışlarını saydı. Adamın sevgisi Chani'nin içindeki Fremen ruhuna haykırıyordu – bir fırtına gibi, sel gibi, vahşi bir sevgiydi. Onu çeken manyetik bir gücü.

"Söz veriyorum sevgilim," dedi Paul. "Çocuğumuz öyle bir imparatorluğun hükümdarı olacak ki, benimki onunla karşılaştırıldığında çok sönük kalacak. Yaşam ve sanatta öyle başarılı ve yüce–"

"Şu anda burada biz varız!" diye itiraz etti Chani. Az kalsın kesik kesik hıçkıracaktı. "Zamanımızın ... çok azaldığını hissediyorum."

"Sonsuza dek vaktimiz var sevgilim."

"Senin olabilir. Benimse sadece şu anım var."

"Ama bu sonsuzluk zaten." Chani'nin alnını okşadı.

Chani, Paul'e yaslanıp boynunu öptü. Karnına yapılan baskı, rahmindeki bebeğin kımıldanmasına yol açtı.

Bunu Paul de hissetmişti. Elini Chani'nin karnına koyup "Ahh, evrenin minik hükümdarı, vaktini beklemelisin," dedi. "Bu an benim."

Chani, Paul'ün niye sanki tek çocukları olacakmış gibi konuştuğunu merak etti. Doktorlar ona söylememiş miydi? Hafızasını yokladı ve bu konuyu hiç konuşmamış olmalarını çok tuhaf bul-

du. Karnında ikiz taşıdığını Paul biliyor olmalıydı. Ama bu konuyu açmakta tereddütlüydü. Paul *mutlaka* biliyordu. O her şeyi bilirdi. Chani'yle ilgili her şeyi bilirdi. Elleriyle, ağzıyla – her şeyiyle bilirdi.

“Evet sevgilim,” dedi sonunda. “Bu sonsuzluk ... bu gerçek.” Ve Paul’un oyuk göz çukurlarından gelen bakışlar ruhunu cennetten cehenneme savurmasın diye gözlerini sımsıkı kapadı. Paul’un hayatlarını esrarengiz hale getirip şifrelediği *rihani* büyüsüne karşın, vücudu gerçek olmayı sürdürdüyordu ve okşayışları inkâr edilemezdi.

“İnsanlar senin ne kadar sevgi dolu olduğunu bir bilselerdi...” dedi Chani, giyinmek için ayağa kalktıklarında.

Ama Paul’un ruh hali değişmişti. “Siyaseti sevgi üzerine inşa edemezsin,” dedi. “İnsanlar sevgiyi önemsemez, çünkü tutarsızdır. Onlar despotizmi yeğlerler. Fazla özgürlük kaos yaratır. Ve biz de kaosa izin veremeyiz, değil mi? Ayrıca despotizmi nasıl sevecen kılabilirsin ki?”

“Sen despot değilsin!” diye karşı çıktı Chani, eşarbını bağlar-ken. “Senin kanunların adil.”

“Ahh, kanunlar,” dedi Paul. Ardından pencereye doğru yürüdü ve sanki dışarıya bakabilirmiş gibi perdeleri açtı. “Kanun nedir ki? Kontrol mü? Kanunlar kaosu süzgeçten geçirirler ve orada damıtılan şey nedir peki? Sükunet mi? Kanun – en yüce idealimiz ve en temel doğamızdır. Kanunları çok yakından inceleme, yoksa mantık kılıfına uydurulmuş yorumlar, hukuk safsataları ve duruma uygun örneklemeler bulursun. Sükunet bulursun, ki bu sözcük de ölümün bir başka adıdır.”

Chani dudaklarını sımsıkı kapayıp incecik bir çizgi haline getirmişti. Paul’un bilgeliğini ve zekâsını yadsıyamazdı, ama bu ruh hali onu korkutuyordu. Paul gittikçe içine kapanıyor ve kadın onun kendi kendisiyle mücadele ettiğini hissediyordu. Sanki kendi bedenini “*asla bağışlama – asla unutma*” diyen o Fremen düsturuyla kırbaçlıyor gibiydi.

Paul’un yanına gidip pencereden dışarıya baktı. Günün artan sıcaklığıyla birlikte kuzey rüzgârları bu korunaklı enlemlerden çe-

kilmeye başlamıştı. Rüzgâr koyu sarı tüyler, kristal tabakalar, tuhaf şekillere soktuğu sarı ve kırmızı renklerle dolu sahte bir gökyüzü çiziyordu. Yükseklerde esen soğuk rüzgârlar da Kalkan Yamacı'na çarparak toz fıskiyeleri oluşturuyordu.

Chani'nin vücudunun sıcaklığını hisseden Paul, o anda zihnindeki kehanet hayalinin görüntülerini bir an için unutmak istedi. Burada yalnızca gözlerini kapatmış bir şekilde duruyor olabildi. Ama zaman onun için durmayı reddediyordu. Soluduğu şey karanlıktı – yıldızsız, gözyaşsız bir karanlık. Körlüğüyle birlikte cisimler ortadan kaybolmuş, ama evreni şaşırtıcı bir şekilde seslerle dolmuştu. Etrafındaki her şey yalnızca işitme duyusuna bağlıydı, yaklaşıp kendilerini duyurmaya çalışıyor, ama onlara dokunduğu anda geri çekiliyorlardı: Perdeler, Chani'nin eli ... Chani'nin soluklarını dinlediğini fark etti.

Sadece muhtemel olan şeylerin uyandırdığı güvensizlik hissini taşıdığım zamanlar nerede kaldı, diye sordu kendine. Sakatlanmış anıların yükü zihninde öylesine ağırdı ki. Yaşanan her gerçeklik anına karşılık sayısız projeksiyon, sayısız gerçekleşmemiş yazgı vardı. İçindeki görünmez benlik bütün o sahte geçmişleri anımsıyordu ve bunlar öyle ağırdılar ki, bazen şimdiki zamanın yerine geçer gibi oluyorlardı.

Chani, Paul'ün koluna yaslandı.

Paul, Chani'nin dokunuşu aracılığıyla kendi bedenini, zaman girdaplarına kapılmış o ölü bedeni hissetti. Sonsuzluğa bir anlığa göz attığında gördüğü şeylere dair anıların pis kokularını sızdıran bir nesne haline gelmişti. Sonsuzluğu görmek onun kaprislerine maruz kalmak ve sayısız boyutun ağırlığına katlanmak demekti. Kâhinliğin sahte ölümsüzlüğünün bir bedeli vardı: Geçmiş ve gelecek aynı anda var olur hale geliyordu.

Kehanet hayali bir kez daha karanlık çukurundan yükselip üstüne çullandı. Paul'ün gözleriydi o. Kaslarını hareket ettiren güçtü. Ona kılavuzluk ediyor, bir sonraki ana, bir sonraki saate, bir sonraki güne götürüyordu ... ta ki kendini daima *oradaymış* gibi hissedene dek!

“Artık çıksak iyi olacak,” dedi Chani. “Konsey...”

“Alia toplantıya benim yerime katılacak.”

“Ne yapacağını biliyor mu?”

“Biliyor.”



Alia'nın günü bir muhafız takımının, odasının altındaki talimhane avlusuna büyük bir gürültüyle girmesiyle başlamıştı. Aşağı baktığında delice bir karmaşayla, gürültü patırtı ve haykırışların birbirine karıştığı bir sahneyle karşılaşmıştı. İzlediği sahne ancak getirdikleri tutsağı fark ettiğinde bir anlam kazanmıştı: Methiyeci Korba.

Sabah makyajını yaparken arada bir pencereye gidip aşağıda sabırsızlıkla bekleyen adamlara bakıyordu. Kendini Korba'ya bakmaktan alamıyordu. Onu Arrakeen savaşının üçüncü dalgasındaki sakallı ve sert kumandanı olarak anımsamaya çalışıyordu. Ama şu anda imkânsızdı bu. Üstündeki zarif kesimli ipek bir Parato cüppesiyle Korba artık bir züppeye dönüşmüştü. Cüppenin önü açıktı ve yeşil mücevherlerle işlenmiş tertemiz yakalı iç ceketı görünüyordu. Belinde mor bir kemer vardı. Cüppenin altından görüldüğü kadarıyla ceketinin yenleri koyu yeşil ve siyah kadife süslerle işlenmişti.

Birkaç naib, Fremen kardeşlerine nasıl davranıldığına bakmaya gelmişlerdi. Onların yarattığı gürültüden destek alan Korba heyecanlanmış ve masum olduğunu haykırmaya başlamıştı. Alia Fremenlerin yüzlerine bakıp kim olduklarını hatırlamaya çalıştı. Ama şimdiki zaman geçmişi siliyordu. Buradaki adamların hepsi de haz düşkünü olmuştu; birçok insanın hayal bile edemeyeceği hazlar yaşıyorlardı.

Bu naiblerin toplantı salonuna açılan kapıya sık sık kaygılı gözlerle baktıklarını fark etti. Müeddib'in kör olmasına karşı hâlâ görebilmesini düşünüyorlardı; gizemli güçlerinin yeni bir tezahürüydü bu. Onların Fremen kanununa göre, kör bir adam çöle terk edilir, yani suyu Şeyh Hulud'a sunulurdu. Ama Müeddib kör olmasına rağmen onları görüyordu. Bu naibler binaları da sevmiyor ve toprağın üstüne inşa edilmiş yapılarda kendilerini savun-

masız hissediyorlardı. Kayalığa oyulmuş bir mağarada kendilerini rahat hissedebilirlerdi – ama burada hayır, *içeride* kendilerini bekleyen yeni Müeddib varken hayır.

Toplantıya inmek üzere odasından ayrılırken, kapının yanındaki masaya bıraktığı mektubu gördü: Annelerinden gelen en son mesajdı bu. Caladan, Paul'ün doğum yeri olduğu için kutsal sayılmasına karşın, Leydi Jessica gezegenini hacıların uğrak yeri haline getirmeyi ısrarla reddetmişti.

“Oğlum tarihe geçmiş önemli bir kişi olsa da, gezegenirni ayakta kalmasının istila etmesi için yeterli bir sebep değil bu,” diye yazmıştı.

Alia harflere dokunduğunda tuhaf bir şekilde annesiyle temasa geçtiğini hissetti. O kâğıda annesinin elleri dokunmuştu. Mektup yazmak öyle arkaik bir yöntemdi ki – ama başka hiçbir kayıt yönteminin ulaşamayacağı kadar da özeldi. Üstelik Atreides Savaş Dilinde yazılmış olduğu için neredeyse asla kıyılamayacak bir iletişim mahremiyeti sağlıyordu.

Annesini düşündüğünde her zamanki gibi yine kafası karıştı. Annesiyle ruhlarının karışmasına yol açan baharat dönüşümü, bazen Paul'ü kendi evladı gibi görmesine yol açıyordu. Yine o bir araya getirilmiş aynılık yüzünden, öz babasını da sevgilisi olarak düşünebiliyordu. Zihninin her yanında hayalet gölgeler, muhtemel insanlar gizleniyordu.

Alia dışarı çıkıp amazon muhafızlarının beklediği dış odaya doğru eğimli koridor boyunca yürürken bir yandan da mektubu yeniden okudu.

“Ölümcül bir paradoksa yol açtınız,” diye yazmıştı Jessica. “Bir hükümet aynı anda hem dinsel nitelikli, hem de başına buyruk olamaz. Dinsel deneyimin gerektirdiği kendiliğindenlik, kanunlar tarafından kaçınılmaz olarak bastırılmaya çalışılacaktır. Ve kanunlar olmadan yönetim de olamaz. Kanunlarınız eninde sonunda ahlakın, vicdanın, hatta yönetim biçimi olarak düşündüğünüz dinin yerini alacaktır. Kutsal ayinler, önemli ahlak kuralları tarafından şekillendirilen kutsal özelemlerden ve şükürlerden kaynaklanmalıdır. Oysa hükümetler, diğer yandan özellikle şüphelere, soru-

lara ve itilaflara çok uygun olan kültürel bir organizmadır. İmanın yerini törenlerin, ahlakın yerini sembolizmin alacağı günün yaklaştığını görebiliyorum.”

Dış odada Alia’yı baharat kahvesi kokusu karşıladı. İçeri girerken yeşil üniformalı dört amazon muhafızı hazırola geçti. Sonra sert adımlarla onu takip etmeye başladılar; etrafı kontrol ederlerken tavırlarında gençliğin verdiği atılganlık vardı. Yüzlerinden huşu değil fanatiklik okunuyordu. Çevrelerine Fremenlere özgü bir şiddet hissi yayıyorlardı: Hiç suçluluk duymadan birini öldürebilirlerdi.

Bu açıdan onlardan farklıyım, diye düşündü Alia. Atreides ismi bu özelliğe sahip olmadan da yeterince karalandı zaten.

Gelişinin haberi yayılıyordu. Aşağı koridora inince, orada bekleyen bir uşak hemen muhafızlarla ilgili ayrıntılı bilgi vermek için yanına koştu. Koridor uzun, penceresiz ve loştu; birkaç kısık korküre tarafından aydınlatılıyordu o kadar. Birden koridorun diğer ucundaki talimhane avlusu kapısı açıldı ve içeri bir gün ışığı huzmesi girdi. Muhafızlar ortalarında Korba’yla birlikte içeri girerken, ışık arkalarından vuruyordu.

“Stilgar nerede?” diye sordu Alia.

“İçeri girdi bile,” dedi amazonlarından biri.

Alia salona girdi. Şatonun gösterişli toplantı mekânlarından biriydi burası. Bir tarafında sıra sıra yumuşak koltuklarla dolu bir üst balkon vardı. Balkonun karşısındaki, turuncu perdeleri açık, uzun pencerelerden giren parlak gün ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Dışarıda bahçeli ve fıskiyeli bir açıklık vardı. Alia’nın sağında, salonun diğer ucunda bir platform ve üstünde geniş bir koltuk duruyordu.

Alia koltuğa doğru yürürken, üst balkonun naiblerle dolu olduğuna dikkat etti.

Balkonun tam altına saray muhafızları dizilmişti. Stilgar muhafızları teftiş ediyor ve ara sıra emirler fısıldıyordu. Alia’nın girdiğini görmüşse bile bunu belli etmemişti.

Korba içeri getirildi ve platformun tam karşısında, alçak bir masanın yanındaki minderlere oturtuldu. Methiyeci oldukça sık

giyinmiş olmasına karşın, dışarıdaki havanın soğukluğu yüzünden cüppesine sarınmış huysuz ve uykulu bir ihtiyar gibi görünüyordu. İki muhafız hemen Methiyeci'nin arkasındaki konumlarını aldılar.

Alia koltuğa otururken Stilgar da yanına yaklaştı.

"Müeddib nerede?" diye sordu.

"Ağabeyim bir Rahibe Ana olduğumdan beni toplantıya başkan tayin etti," dedi Alia.

Balkondaki naibler bunu duyduğunda hemen yüksek sesle itirazla başladılar.

"Susun!" diye emretti Alia. Herkes bir anda susunca, "Hayat memat meselelerinde bir Rahibe Ana'nın başkanlık etmesi Fre-men kanunu değil midir?" diye sordu.

Naibler bu açıklamayı duyunca itirazlarından vazgeçtiler. Ama Alia bazılarının yüzlerinde öfke izleri görüyordu. Bu kişileri daha sonra Konsey'de tartışmak üzere aklına not etti – Hobars, Rajifiri, Tasmin, Saaqid, Umbu, Legg ... Umbu Siyeci, Tasmin Çanağı, Hobars Uçurumu gibi Dune'un çeşitli yerlerinden gelme kişilerdi bunlar.

Dikkatini Korba'ya çevirdi.

Korba, Alia'nın kendisine baktığını görünce başını kaldırıp "Masum olduğumu iddia ediyorum," dedi.

"Stilgar, suçlamaları oku," dedi Alia.

Stilgar kahverengi bir baharat-kâğıdı tomarı çıkarıp öne doğru yürüdü. Sesinde gizli ritimler varmış gibi resmi bir akıcılıkla okumaya başladı. Sözcükleri keskin bir açıklık, anlaşılabilirlik ve dürüstlük tonlamaları doldurarak konuşuyordu:

"...Lordumuz ve İmparator'umuzun canına kasteden hainlerle işbirliği yapmakla; İmparatorluğun çeşitli düşmanlarıyla gizlice görüşmekle..."

Korba öfkeli ve sitemkâr bir tavırla başını iki yana sallayıp duruyordu.

Alia çenesini sol yumruğuna dayamış, başını o tarafa eğmiş, diğer kolunu da sandalyenin koluğuna uzatmış, düşünceli bir ifadeyle dinliyordu. İçindeki huzursuzluk yüzünden bu resmi suçla-

manın bazı kısımlarını duymuyordu.

“... saygın gelenek ... her yerde lejyonları ve tüm Fremenleri desteklemek ... Kanuna göre şiddetin cezası şiddet olduğundan ... Majesteleri İmparator’umuza... tüm haklarını kaybederek ...”

Saçmalık bunlar, diye düşündü Alia. *Saçmalık! Bütün bunlar – saçmalık, saçmalık, saçmalık...*

Stilgar okumayı bitirdi: “Bu yüzden de bir karara varılmak üzere mahkeme toplanmıştır.”

Bir sessizlik oldu. Korba eğildi. Elleriyle dizlerini kavramış, damarlı boynunu öne uzatmıştı; sanki sıçramaya hazırlanıyordu. Konuşurken dili dişlerinin arasında belirliyordu.

“Ettiğim Fremen yeminlerini herhangi bir söz ya da eylemle çiğneyip ihanet etmedim! İthamcıyla görüşüp yüzleşmeyi talep ediyorum!”

Çok zayıf bir itiraz, diye düşündü Alia.

Ama bu sözlerin naibleri fazlasıyla etkilediğini fark etti. Onlar Korba’yı tanıyorlardı. İçlerinden biriydi. Fremen cesaretini ve basiretini kanıtlayarak bir naib olmuştu. Parlak zekâlı olmasa da güvenilir biriydi. Bir din savaşı olmasa da, eski Fremen âdetlerine bağlı biriydi: *Kabile her şeyden önce gelir*.

Paul’ün aktardığı Otheym’in acı sözlerini anımsadı. Gözleriyle balkonu taradı. O adamlarından herhangi biri kendini Korba’yla özdeşleştirebilir ve onun yerinde görebilirdi – üstelik bazılarının bunu yapmak için geçerli sebepleri de vardı. Ama burada masum bir naib de suçlu bir naib kadar tehlikeliydi.

Bunu Korba da hissetmişti. “Beni kim suçluyor?” diye ısrar etti. “Bir Fremen olarak ithamcıyla yüzleşmeye hakkım var.”

“Belki de kendi kendini itham ediyorsun,” dedi Alia.

Korba’nın yüzünden engelleyemediği mistik bir korku dalgası geçti. Oradaki herkes için düşündüğü apaçık belliydi: *Gizemli güçlere sahip olan Alia onu suçlarsa, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Alia’nın kanıtlarını gölgeler diyarında, Âlemü’l-Misâl’de bulduğunu söylemesi yeterliydi*.

“Düşmanlarımızın Fremen müttefikleri var,” diye ısrar etti Alia. “Su kapanları parçalandı, kanâtlar patlatıldı, fidanlıklar ze-

hirlendi ve depolama havzaları yağmalandı...”

“Ve şimdi de – çölden bir solucan çalıp başka bir dünyaya götürdüler!”

Araya giren bu sesi herkes tanıyordu – Müeddib. Paul salona girip, muhafızların arasından geçerek Alia’nın yanına gitti. Yanında Chani de vardı.

“Lordum,” dedi Stilgar, Paul’ün yüzüne bakmadan.

Paul oyuk göz çukurlarını önce üst balkona, sonra da Korba’ya çevirdi. “Eee Korba – methiyeler düzmeyecek misin?”

Balkondakiler arasında mırıltılar duyulmaya başlandı: “... Körler kanunu ... Fremen âdetleri ... çöle bırakılmalı ... kanuna karşı gelen ...”

“Kör olduğumu söyleyen kim?” diye haykırdı Paul. Yüzünü balkona çevirdi. “Sen misin Rajifiri? Görüyorum ki bugün sarı cüppe giymişsin ve altındaki mavi gömlekte de hâlâ sokağın tozu var. Sen her zaman pasaklının biriydın zaten.”

Rajifiri üç parmağını kaldırıp öne uzattı; kötülükten korunmak için yapılan bir hareketti bu.

“O parmaklarını kendine çevir!” diye bağırdı Paul. “Hepimiz kötülüğün nerede olduğunu biliyoruz!” Yeniden Korba’ya döndü. “Yüzünden suçluluk okunuyor Korba.”

“Hayır, suçlu değilim! Suçlularla ilgim olmuş olabilir, ama...” Sözünü yarıda kesip ürkekçe balkona baktı.

Paul’ün bir işareti üzerine Alia ayağa kalkıp platformdan inerek Korba’nın masasının yanına dek gitti ve Korba’ya bir metre kala durup ona konuşmadan, dik dik baktı.

Bu bakışlar altında sinen Korba, sürekli kıpırdanıyor ve balkona ürkek bakışlar fırlatıp duruyordu.

“Orada kimin gözlerini arıyorsun?” diye sordu Paul.

“Sen göremezsin!” diye düşünmeden ağzından kaçırıldı Korba.

Paul bir an Korba’ya acıdı. Buradaki herkes gibi o da kehanet hayalinin pençesinde kısıлып kalmış biriydi ve kendine verilen rolü oynuyordu o kadar.

“Seni görmek için göze ihtiyacım yok,” dedi Paul. Sonra Kor-

ba'yı tasvir etmeye başladı, her hareketini, her kıpırtısını, korkuyla ve yalvarırcasına balkona çevirdiği bakışlarını.

Korba giderek umutsuzluğa kapılıyordu.

Onu izleyen Alia, her an dilinin çözülebileceğini hissetti. Balkondaki biri de bunun farkında olmalıydı. Ama kim? Naiblerin yüzlerini inceledi. O duyguları maskelenmiş yüzlerde ele verici küçük ipuçları görmeye çalıştı ... öfke, korku, kararsızlık ... suçluluk.

Paul sustu.

"Beni kim itham ediyor?" diye sordu Korba, sonunda gücünü toplayıp sefilce bir mağrurluk sergileyebilmişti.

"Otheym itham ediyor," dedi Alia.

"Ama Otheym öldü!" diye itiraz etti Korba.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Paul. "Casusların mı söyledi? Ah, evet! Casuslarını ve ulaklarını da biliyoruz. O taş yakıcıyı Tarahell'den buraya kimin getirdiğini de biliyoruz."

"Vüzeraların savunması içindi o!" diye ağzından kaçırırverdi Korba.

"Bu yüzden mi hainlerin eline geçti?" diye sordu Paul.

"Çalınmıştı ve biz..." Korba sustu, yutkundu, sağına soluna hızlı bakışlar attı. "Benim Müeddib sevgisinin sesi olduğumu herkes bilir." Balkona baktı. "Ölü bir adam bir Fremen'i nasıl suçlayabilir ki?"

"Otheym'in sesi ölmedi," dedi Alia ve Paul koluna dokunduğunda sustu.

"Otheym bize sesini gönderdi," dedi Paul. "Sesi hainlerin isimlerini, yaptıkları hıyanetleri, buluşma yerlerini ve zamanlarını söyledi. Naibler Konseyi'nin bazı üyelerinin bugün gelmediğini fark ettin mi Korba? Merkur ve Fash nerede? Topal Keke de bugün bizimle değil. Takim, nerede peki?"

Korba bilmiyorum anlamında başını sağa sola salladı.

"Onlar çalınan solucanla birlikte Arrakis'ten kaçtılar," dedi Paul. "Seni serbest bıraksam bile, bu işteki payın yüzünden Şeyh Hulud suyunu alacaktır Korba. Seni neden serbest bırakmıyorum biliyor musun Korba? Kör olan bütün o adamları düşün; onlar be-

nim gibi göremiyor. Onların aileleri ve dostları var Korba. Onlardan kaçabilir misin? Nereye saklanabilirsin?"

"Bir kazaydı," dedi Korba yalvaran bir sesle. "Ama zaten onlara Tleilaxu..." Tekrar sustu.

"Metal gözlerin beraberinde nasıl bir esaret sunacağını kim bilebilir?" diye sordu Paul.

Balkondaki naibler elleriyle ağızlarını örterek fısıldaşmaya başladılar. Artık Korba'ya öfkeyle bakıyorlardı.

"Vüzeraların savunması için ha," diye mırıldandı Paul. "Bir gezegeni tamamen yok eden ya da yakınındaki insanları kör edici J ışınları yayan bir alet. Söylesene Korba, bu silahı nasıl bir savunma aracı olarak kullanmayı planlıyordun? Vüzeralar kendilerini savunmak için herkesi kör etmeyi mi planlıyor?"

"O çok garip bir iş, Lordum," diye kendini savunmaya çalıştı Korba. "Kadim Yasa'ya göre sadece Hanedanların atomiklere sahip olabileceğini biliyorduk, ama Vüzeraların itaat ettikleri ... itaat ettikleri..."

"İtaat ettikleri sendin," dedi Paul. "Evet, gerçekten de çok garip."

"Beni itham edenin yalnızca sesi bile olsa, onunla yüzleşmeme izin vermek zorundasınız!" dedi Korba. "Bir Fremenin hakları vardır."

"Doğru söylüyor, efendimiz," diye araya girdi Stilgar.

Alia, Stilgar'a ters ters baktı.

"Kanun kanundur," dedi Stilgar, Alia'nın öfkesini sezerek. Fremes Kanunu'ndan alıntılar yaparak ve araya nasıl uygulanacağı konusunda kendi yorumlarını da katarak durumu açıkladı.

Alia tuhaf bir şekilde, Stilgar'ın sözlerini daha söylenmeden duyduğu hissine kapıldı. Stilgar nasıl bu kadar saf olabiliyordu? Onu ilk kez Dune Kanunlarını uygulatmakta bu kadar kararlı, resmi ve tutucu davranırken görüyordu. Çenesini öne uzatmıştı ve saldırgan bir tavır sergiliyordu. Stilgar'ın içinde bu rezilce kibirden başka bir şey yok muydu gerçekten?

"Korba bir Fremendir ve Fremes Kanunlarına göre yargılanmalıdır," diyerek sözünü tamamladı Stilgar.

Alia dönüp dışarıya, pencerenin ardındaki bahçenin diğer ucundaki duvara düşen gölgelere baktı. Öfke ve sabırsızlık hissediyordu. Bu işi sabahın bu ilerlemiş saatlerine dek uzatmışlardı. Şimdi ne olacaktı peki? Korba rahatlamıştı. Methiyeci haksız yere suçlandığını ve ne yaptıysa Müeddib'i sevdiği için yaptığını ima eden bir tavır takınmıştı. Alia, Korba'ya bakarken, yüzünde bir an kurnazca bir kendini beğenmişlik ifadesi belirdiğini görünce şaşırıldı.

Sanki bir mesaj almış gibiydi. Sanki birileri ona “*Dayan! Yardım geliyor!*” diye seslenmişti.

Bir an için o yarattığı köşeye kıstırmışlardı – cüceden aldıkları bilgiler, başkalarının da kumpasa karıştığına dair ipuçları ve muhbirlerin listesi sayesinde. Ama o kritik an değerlendirilemeden geçip gitmişti. *Stilgar'ın yüzünden mi? Hayır, Stilgar hain olmaz.* Alia dönüp o yaşlı Freman'e baktı.

Stilgar bakışlarına gözlerini kaçırmadan karşılık verdi.

“Teşekkürler, Stil,” dedi Paul, “bize kanunları hatırlattığın için.”

Stilgar başını yana eğdi. Yaklaştı ve dudaklarını yalnızca Paul ile Alia'nın görebileceği şekilde oynatarak amacını sessizce anlattı: *Bildiği her şeyi öğrenecek ve sonra da bu işi halledeceğim.*

Paul başıyla yanıtladıktan sonra Korba'nın arkasındaki muhafızlara işaret etti.

“Korba'yı maksimum güvenli bir hücreye götürün,” dedi. “Dava vekili dışında kimseyle görüşmeyecek. Dava vekili olarak da Stilgar'ı atıyorum.”

“Dava vekilimi ben seçmeliyim!” diye bağırdı Korba.

Paul hışımla ona döndü. “Stilgar'ın adaletinden ve zekâsından şüphe mi ediyorsun?”

“Yo hayır Lordum, ama...”

“Götürün onu!” diye bağırdı Paul.

Muhafızlar Korba'yı ayağa kaldırıp dışarı çıkardılar.

Naibler aralarında fısıldaşarak balkondan ayrılmaya başladılar. Balkonun altında bekleyen görevliler pencerelere doğru giderek turuncu perdeleri kapattılar ve salona turuncu bir loşluk çöktü.

"Paul," dedi Alia.

"Şiddetin dozunu arttırdığımızda," dedi Paul "kontrolü tamamen bizde olmalıydı. Sağ ol, Stil. Rolünü çok iyi oynadın. Alia, eminim ki işbirlikçi naibleri saptamışsındır. Kendilerini ister istemez ele vermişlerdir."

"Bütün bunları aranızda planlamış mıydınız?" diye sert bir sesle sordu Alia.

"Korba'yı yargısız idam ettirsem," dedi Paul, "Naibler buna şaşmazdı. Ama hem duruşma yapıp, hem de Fremen yasalarına uymayınca, kendilerini tehdit altında hissettiler. Hangi naibler işbirlikçi Alia?"

"Rajifiri kesin," diye fısıldadı Alia. "Saajid de, ama..."

"Stilgar'a hepsinin ismini ver," dedi Paul.

Alia yutkundu. O anda diğer herkes gibi kendisi de Paul'den korkmaya başladı. Aralarında gözleri olmaksızın dolaşmasına karşın kontrolü asla elden bırakmaması huzursuzluk vericiydi. Herkesi görüyordu, kehanet hayallerinin anısından! Benliğinin Paul ile birlikte bir başka zaman boyutuna kaydığını, bu boyutta gerçekliği tamamen Paul'ün sözlerinin ve eylemlerinin belirlediğini hissediyordu. Paul kehanet hayalleri sayesinde herkesi avcunun içinde tutuyordu!

"Sabah ziyaretçileriyle görüşme vaktiniz geldi de geçiyor Efendimiz," dedi Stilgar. "Halk merak ve korku içinde..."

"Sen de korkuyor musun Stil?"

"Evet," diye fısıldadı Stilgar.

"Sen benim dostumsun ve benden korkmana hiç gerek yok," dedi Paul.

Stilgar yutkundu. "Peki, Lordum."

"Alia, sabah ziyaretçileri işini sen üstlen," dedi Paul. "Stilgar, işareti ver."

Stilgar emre uydu.

Kocaman kapıların önü birden hareketlendi. Muhafızlar kalabalığı dışarıda tutmakta zorlanıyor ve yalnızca resmi görevlilerin geçmesine izin veriyordu. Pek çok şey aynı anda olmaya başlamıştı. Muhafızlar tarafından itelenerek dışarıda tutulan cüppeli kala-

balık bağırsıp küfürler ediyordu. Yalvarmak için gelmiş insanlar ellerindeki kâğıtları sallıyordu. Toplantı Kâtibi, muhafızların kendisi için açtığı yoldan geçerek içeri girdi. Yanında Seçilmişler Listesi vardı ve bu listedeki kişilerin tahta yaklaşmasına izin verilecekti. Tecrube adındaki bu sıska Fremen kâtibin bezgin ve alaycı bir tavrı vardı. Tıraşlı kafası ve kalın bıyıklarıyla caka satarak yürüyordu.

Alia onunla konuşmaya gitti. Böylece Paul'e Chani'yle birlikte platformun arkasındaki gizli geçitten kaçmak için vakit kazanıracaktı. Tecrube'nin salondan ayrılan Paul'e merakla baktığını görünce bir an ondan şüphe duydu.

"Bugün ağabeyim adına ben konuşacağım," dedi. "Ricacılar teker teker gelsin."

"Emredersiniz Leydim." Tecrube kalabalığı sıraya sokmak üzere geri döndü.

"Eskiden olsa ağabeyinizin niyetini yanlış anlamazdınız," dedi Stilgar.

"Dalgındım," dedi Alia. "Bu arada, sen de dramatik bir şekilde değiştin Stil. Neden?"

Stilgar bu soru karşısında afallamıştı. İnsanlar değişirdi elbette, ama dramatik bir şekilde değişmek ne demekti? Bu kendisiyle ilgili daha önce hiç karşılaşmadığı bir bakış açıydı? Dramatiğin anlamı tartışılırdı. Dışarıdan getirtilen ve sadakatleri şüpheli, dürüstlükleri daha da şüpheli şaklabanlara güvenmek dramatikti. İmparatorluğun düşmanları fırdöndü halkı kandırmaya çalışmak için drama başvururdu. Korba Vüzeraları dram yoluyla etkilemek için Fremen ahlakını hiçe saymıştı ve bu yüzden de şimdi ölecekti.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Stilgar. "Bana güvenmiyor musunuz?"

Stilgar'ın sesindeki huzursuzluk, Alia'nın yüz ifadesini yumuşattı, ama sesini değil. "Sana güvendiğimi biliyorsun. Tıpkı ağabeyim gibi, ben de sana her zaman güvendim."

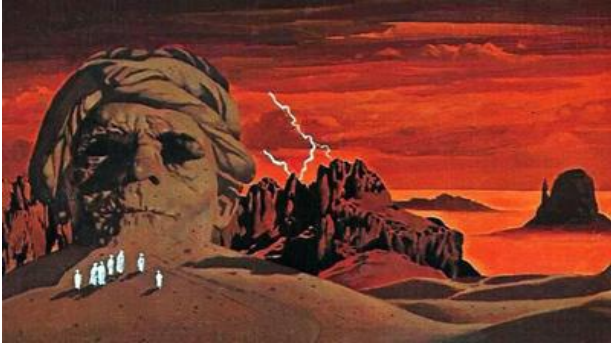
"Öyleyse neden benim ... değiştiğimi söylüyorsunuz?"

"Ağabeyime itaatsizlik etmeye hazırlanıyorsun," dedi Alia.

“Bunu yüzünden okuyorum. Bu durum umarım ikinizin de ölümüne yol açmaz.”

İlk ricacılar yaklaşmaya başlamıştı. Alia, Stilgar’ın karşılık vermesine fırsat tanımadan yüzünü onlara çevirdi. Ama Stilgar’ın yüzünde gördüğü ifade, annesinin mektubundaki, ahlakın ve vicdanın yerini kanunların alacağını söyleyen kısmı hatırlatmıştı ona.

“Ölümcül bir paradoksa yol açtınız.”



Sokratik Hristiyanlığın savunucularından biri olan Tibana, Corrinolardan büyük olasılıkla sekiz dokuz yüzyıl önce ve muhtemelen ikinci Dalamak hükümrânlığı sırasında IV. Anbus gezegeninde yaşamıştı. Yazılarından yalnızca bir kısmı günümüze kalmıştır ve orada şöyle yazmıştı: "Tüm insanların yürekleri aynı yabanıllıkta yaşar."

— İrulan'ın Dune-kitabı'ndan

"Sen Bijaz'sın," dedi gulâm, cücenin gözetim altında tutulduğu küçük hücreye girerken. "Benim adım da Hayt."

Gulâmla birlikte kalabalık bir muhafız grubu, akşam nöbetini devralmak için gelmişlerdi. Dış avludan geçerlerken, günbatımı rüzgârının savurduğu kum taneleri yanaklarını acıtmış, gözlerini kırptırtmalarına ve acele etmelerine yol açmıştı. Şimdi muhafızların dışarıdaki koridordan şakalaşma ve nöbet değiştirme sesleri geliyordu.

"Sen Hayt değilsin," dedi cüce. "Sen Duncan Idaho'sun. Cesedini tanka koyduklarında, ardından canlandırılmış ve eğitime hazır bir halde çıkardıklarında ben de oradaydım."

Gulâm yutkundu, boğazı birden kupkuru kesilmişti. Odadaki korküelerin parlak ışığı, yeşil duvar örtüleri yüzünden taşıdığı sarı rengi yitiriyordu. Işık cücenin alnında boncuk boncuk ter damlaları olduğunu gösteriyordu. Bijaz tuhaf bir şekilde kendinden emin görünen bir yaratıktı; sanki Tleilaxuların içine yerleştirdiği gaye, teninden dışarı sızıyor gibiydi. Taktığı korkak ve saçmalayan biri maskesinin altında cücenin güçlü bir kişiliği vardı aslında.

"Müeddib beni seni sorgulamak ve Tleilaxuların neden buraya gönderdiğini öğrenmekle görevlendirdi," dedi Hayt.

"Tleilaxu, Tleilaxu," diye şakıdı cüce. "Ben de bir Tleilaxu-yum salak! Bu açıdan bakıldığında sen de öylesin."

Hayt gözlerini dikip cüceye baktı. Bijaz dikkatli ve karizmatik biriydi; insana kadim idolleri anımsatıyordu.

"Dışarıdaki muhafızların seslerini duyuyor musun?" dedi. "Emredersem seni hemen boğazlayıverirler."

"Hey! Hey!" diye haykırdı Bijaz. "Amma merhametsiz bir eşek olmuşsun. Demek gerçeği öğrenmeye geldin ha?"

Hayt cücenin yüzündeki ifadenin ardında yatan gizli sükunetten hiç hoşlanmadığını anladı. "Belki de sadece geleceği öğrenmek istiyorum," dedi.

"İyi dedin," dedi Bijaz. "Artık birbirimizi tanıyoruz. İki hırsız karşılaştığında, kendilerini tanıtmalarına gerek yoktur."

"Biz hırsızız demek," dedi Hayt. "Ne çalışıyoruz peki?"

"Hırsız değiliz, ama zarız," dedi Bijaz. "Üstümdeki noktalara bakmaya geldin. Karşılığında ben de seninkilere bakacağım. Böylece iki tane yüzün olacak!"

"Tleilaxu tanklarına koyuluşumu gördün mü gerçekten?" diye sordu Hayt. Bu soruyu tuhaf bir gönülsüzlükle sormuştu.

"Gördüm dedim ya," diye bastırdı Bijaz. Sonra fırlayıp ayağa kalktı. "Ama bizi epeyce uğraştırdın. Vücudun dirilmek istemiyordu."

Hayt birden başka bir zihin tarafından yönetilen bir rüyada var olduğu ve bunu bir an için unutup, o zihnin sarmallarının içinde kaybolup gittiği hissine kapıldı.

Bijaz başını yana eğip gulâmın etrafında dolanmaya başladı; bir yandan da başını kaldırıp ona kurnaz bakışlar atıyordu. "Heyecanlandığında eski huyların geri dönüyor," dedi. "Sen arıyorsun, ama aradığını da bulmak istemiyorsun aslında."

"Sen Müeddib'e yöneltilmiş bir silahtır," dedi Hayt, cüceyi izlemek için dönerek. "Görevin ne?"

"Hiçbir şey!" dedi cüce, birden durarak. "Çok sıradan bir soruya çok sıradan bir yanıt veriyorum."

“Öyleyse hedefin Alia,” dedi Hayt. “Hedefin o mu?”

“Dış dünyalarda ona Hawt diyorlar, yani Canavar Balık,” dedi Bijaz. “Ondan bahsederken kanının kaynadığını duyuyorum, nedendir dersin?”

“Demek ona Hawt diyorlar,” dedi gulâm, asıl amacına dair bir ipucu yakalayabilmek için Bijaz’ın yüzünü inceleyerek. Cücenin öyle tuhaf tepkileri vardı ki.

“O bir bakire-fahişe,” dedi Bijaz. “Kaba ve esprili, korkutucu bir bilgeliği var, en müşfik olduğu anda zalim; düşünürken aslında düşünmüyor ve yapıcı olmak isterken de aslında bir coriolis fırtınası gibi yıkıcı.”

“Demek buraya Alia’nın aleyhinde konuşmaya geldin,” dedi Hayt.

“Aleyhinde konuşmak mı?” Bijaz duvara dayalı bir yastığın üstüne çöktü. “Buraya Alia’nın fiziksel güzelliğinin büyüüne kapılmaya geldim.” Sırıttı ve iri hatlı yüzünde timsahlarınkine benzeyen bir ifade oluştu.

“Alia’ya saldırmak ağabeyine saldırmaktır,” dedi Hayt.

“Bu öylesine bariz bir gerçek ki, anlaması çok zor,” dedi Bijaz. “Aslında İmparator ve kız kardeşi sırt sırta vermiş bir insanın iki yarısı; bir yarı erkek, diğeri dişi.”

“Çölün derinliklerinde yaşayan Fremenler de öyle söylüyor-muş, diye duyduk,” dedi Hayt. “Şeyh Hulud için kanlı kurban törenlerini yeniden canlandırmaya başlayanlar yani. Onların saçmalamalarını neden tekrarlıyorsun?”

“Saçmalamak mı, bu ne cüret!” dedi Bijaz. “Sen kim oluyorsun? Hem insansın hem de maske. Ahh, ama elbette ki zarlar kendi noktalarını göremezler. Bunu unutmuşum. Ayrıca o çift benlikli Atredies’e hizmet ettiğin için zihnin de iki misli karışmış. Duyuların aradığın yanıtı zihnin kadar yakın değil.”

“Müeddib hakkındaki saçmalıklarla dolu bu vaazını muhafızlarına da söylüyor musun?” diye fısıldayarak sordu Hayt. Cücenin sözlerinin aklını karıştırdığını hissediyordu.

“Asıl onlar bana sürekli vaaz veriyor!” dedi Bijaz. “Dua da ediyorlar. Neden etmesinler ki? Hepimiz dua etmeliyiz. Bizler evren-

deki gelmiş geçmiş en tehlikeli yaratılışın gölgesinde yaşamıyor muyuz?"

"Tehlikeli yaratılış..."

"Öz anneleri bile onlarla aynı gezegende yaşamak istemiyor!"

"Neden sorularıma açık yanıtlar vermiyorsun?" diye zorladı Hayt. "Seni sorgulamanın başka yolları da var, biliyorsun. İstediğimiz yanıtları alacağız ... öyle ya da böyle."

"Ama seni yanıtlıyorum ya işte! Efsanenin gerçek olduğunu söylemedim mi? Kamında ölüm taşıyan rüzgâr ben miyim? Hayır! Ben sözcüklerim! Kararmış bir gökyüzünden kumlara düşen şimşeklere benzeyen sözcükler. 'Lambayı söndür! Gün ağardı!' diyorum. Sense 'Bana bir lamba ver de güneşi arayabileyim,' deyip duruyorsun."

"Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi Hayt. "Zensün-ni düşüncelerinden anlamaz mıyım sanıyorsun? Bir kuşun çamurda bıraktığı izler kadar anlaşılır bırakıyorsun."

Bijaz kıkırdamaya başladı.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Hayt.

Hâlâ kıkırdayan Bijaz "Çünkü dişlerim var, ama keşke olmasalardı diye düşünüyorum," demeyi başardı. "Dişlerim olmasaydı, onları sıkamazdım."

"Şimdi hedefini anladım," dedi Hayt. "Hedefin benim."

"Ve hedefimi tam on ikiden vurdum!" dedi Bijaz. "Öyle iri bir hedef oluşturuyorsun ki, iskalamam mümkün değildi!" Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. "Şimdi sana bir şarkı söyleyeceğim." Ardından da sürekli tekrarlardan oluşan, ağıt benzeri, monoton bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Hayt kaskatı kesildi; belkemiği boyunca gidip gelen tuhaf sancılar hissetmeye başladı. Cücenin yüzüne, yaşlı suratındaki o gençlik dolu gözlere bakakalmıştı. Gözleri şakakların altındaki oyuklara inen eğri büğrü beyaz hatlardan oluşan bir ağın merkeziydi. Kafası öyle iriydi ki! Yüzünün her hattı, o monoton sesi çıkaran büzülmüş ağza işaret ediyordu. Hayt'a kadim ayinleri, folklorik anıları, atasözlerini ve eski âdetleri, anlamı unutulmaya yüz tutmuş lafları anımsatan bir sesti bu. Burada hayati önem taşıyan bir

şeyler oluyordu – zaman boyunca gerçekleştirilen kanlı bir fikirler oyunu. Cücenin şarkısı bir kadim fikirler yumağıydı. Uzaklarda alevlenen, yaklaştıkça yaklaşan yaklaşan, yüzyılların oluşturduğu zincir boyunca yaşamı aydınlatan bir ışık gibiydi.

“Bana ne yapıyorsun?” diye soludu Hayt.

“Sen bir enstrümanısın ve bana da seni nasıl çalacağım öğretil-di,” dedi Bijaz. “Seni çalışıyorum. Haydi sana naibler arasındaki diğ-er hainlerin isimlerini de vereyim. Bikouros ve Cahueit. Kor-ba’nın sekreteri Cedida da var. Bannerjee’nin yaveri Abumojan-dis. Şu anda bile bunlardan herhangi biri senin Müeddib’ini bı-çaklıyor olabilir.”

Hayt başını sağa sola salladı. Konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Biz kardeş gibiyiz,” dedi Bijaz, monoton şarkısına bir kez daha ara vererek. “Biz aynı tankta büyüdük; önce ben ve ardından da sen.”

Hayt’ın metal gözleri birden yanmaya başladı. Gördüğü her şey titreşen kızıl bir pusla çevrilmişti. Acı dışında hiçbir şeyi doğru dürüst algılayamaz olmuştu. Etrafını rüzgârın dalgalandırdığı in-cecik tüle benzeyen bir perdenin ardından hayal meyal görüyordu. Her şey tesadüflere, cansız maddelerin rastlantısal varlığına dönüş-müştü. Kendi iradesi bile artık zayıflamış ve sürekli değişen bir nesne haline gelmişti. Soluk almadan yaşıyordu ve yalnızca içsel bir aydınlanma kadar anlaşılabilirdi.

Ümitsizliğin verdiği bir berraklık ve elinde kalan tek şey olan görme duyusunu kullanarak o tül perdeyi kaldırmayı başardı. Tüm dikkatini yanan bir ışık gibi Bijaz’da odakladı. Bakışlarının cücenin katmanlarını yardığını hissetti; o minik adamın kiralana-mış bir beyin olduğunu gördü; bu katmanın altına ulaştığındaysa, o gözlerinden okunan açlığın ve arzuların esiri olmuş bir yaratıktı – katmanların altına inmeye devam etti ve en sonunda orada sade-ce semboller tarafından manipüle edilen bir varlık görünüşü bul-du.

“Bir savaş meydanındayız,” dedi Bijaz. “Bundan bahsedebilir-sin.”

“Beni Müeddib’i öldürmeye zorlayamazsın,” dedi Hayt,

cücenin verdiği bu emir sayesinde sesini tekrar kazanabilmişti.

“Bene Gesseritler evrende hiçbir şeyin sabit, dengeli ve kalıcı olmadığını söylemiş,” dedi Bijaz. “Her şeyin her gün, her saat değiştiğini söylerlermiş.”

Hayt sersemce başını iki yana salladı.

“Bizim elde etmeye çalıştığımız ödülün o salak İmparator olduğunu sandın,” dedi Bijaz. “Sen bizim efendilerimizi, Tleilaxuları nasıl bu kadar az anlayabilmişsin. Lonca ve Bene Gesserit bizim yapay dokular ürettiğimizi sanıyor. Oysa aslında biz araçlar üretiyor ve hizmetler sunuyoruz. Her şey bir araç olabilir – fakirlik, savaş. Savaş faydalıdır, çünkü pek çok alanda etkilidir; metabolizmayı canlandırır, hükümetleri güçlendirir, genetik özellikleri yayar. Evrendeki başka hiçbir şeyin ulaşamadığı bir canlılığa sahiptir. Sadece savaşın değerini anlayan ve bu deneyimden geçen kişiler kendi hayatlarını kontrol edebilirler.”

“Tuhaf fikirler ileri sürüyorsun,” dedi Hayt garip bir sükunetle. “Beni neredeyse intikamcı bir tanrının varlığına inandıracaksın. Seni yaratmak için neler yaptılar, ilk halin nasıldı acaba? Bu hale gelişinin ilginç bir öyküsü olsa gerek. Hele sonun daha da ilginç olacak şüphesiz.”

“Muhteşem!” dedi Bijaz. “Saldırıyorsun – demek ki iraden var ve hayatını kontrol edebilmeye uğraşıyorsun.”

“Demek içimdeki şiddeti uyandırmaya uğraşıyorsun,” diye sordu Hayt.

Bijaz başını iki yana sallayarak bunu inkâr etti. “Uyandırmaya çalıştığım doğru, ama içindeki şiddeti değil. Dediğin gibi, sen bir farkındalık müridisin, bunun için eğitildin. İçindeki farkındalığı uyandırmalıyım Duncan Idaho.”

“Hayt!”

“Duncan Idaho. Mükemmel katil. Nice kadının sevgilisi. Kılıçustası bir asker. Atreideslerin savaş meydanlarındaki sağ kolu. Duncan Idaho.”

“Geçmişini uyandıramazsın.”

“Öyle mi dersin?”

“Bunu yapabilen olmadı!”

“Doğru. Ama efendilerimiz herhangi bir şeyin yapılamayacağı fikrini kabul etmek istemiyor. Onlar her zaman için uygun araçları, doğru yöntemleri, en iyi uzmanları bulup—”

“Asıl amacını gizliyorsun! Hiçbir anlamı olmayan, boş laflar edip duruyorsun!”

“İçinde bir Duncan Idaho var,” dedi Bijaz. “Ya duygulara ya da tarafsız gözlemlere eninde sonunda boyun eğecek. Bu farkındalık, onu bastıran karanlık zırhı delecek ve seni takip eden karanlık geçmişinin içinden çıkıp gelecek. Şimdi bile sana köstek olmasına karşın bir yandan da destek veriyor. Farkındalığını içindeki varlıkta odaklamalı ve ona itaat etmelisin.”

“Tleilaxular onların kölesi olduğumu sanıyorlar, ama ben—”

“Sus köle!” dedi Bijaz, o şarkısını mırıldandığı sesiyle.

Hayt elinde olmadan susuverdi.

“Şimdi meselenin özüne indik,” dedi Bijaz. “Bunu hissediyorsun, biliyorum. Ve şimdi seni manipüle edecek güç-sözlerini söylüyorum ... sanırım yeterli olacaklar.”

Hayt yanaklarından aşağıya ter boşandığını, göğsünün ve kollarının zangır zangır titrediğini hissetti, ama kımıldayacak gücü yoktu.

“Bir gün,” dedi Bijaz, “İmparator sana gelecek ve ‘O öldü,’ diyecek. Yüzünde keder maskesi olacak. Gözyaşları dökcek, yani buradakilerin dediği gibi ölüye su verecek. Sen de benim sesimi kulnarak ‘Efendim! Ah, efendim!’ diyeceksin.”

Kasları kilitlendiği için Hayt’ın ensesi ve boğazı ağrımaya başlamıştı. Başını bir parçacık oynatabilmek dışında kımıldayamıyordu bile.

“Sonra da ‘Bijaz’dan mesaj getirdim,’ diyeceksin.” Cüce yüzünü buruşturdu. “Zavallı, akılsız Bijaz’dan ... Mesajlarla doldurulmuş bir davul, başkalarının elinde bir oyuncak olan zavallı Bijaz’dan ... Bijaz’a vurun ki ses çıkarsın...”

Yine yüzünü buruşturdu. “İkiyüzlü olduğumu sanıyorsun Duncan Idaho! Ama değilim! Ben de üzülebilirim. Ama artık konuşmanın değil, kılıç kullanmanın vaktidir.”

Hayt hıçkırdı.

Bijaz kıkırdadı. "Ah, sağ ol Duncan, sağ ol. Bedenlerimizin ihtiyaçları bizi kurtarıyor. İmparator damarlarında Harkonnen kanı taşıdığı için emirlerimize uyacak. Efendilerimize sevimli gürültüler gibi çınlayan keskin sözler söyleyecek bir makineye dönüşecek."

Hayt gözlerini kırıştırdı ve cücenin minik, dikkatli bir hayvana, kin dolu zeki bir yaratığa ne kadar çok benzediğini düşündü. *Atreidesler Harkonnen kanı mı taşıyor?*

"Hayvan Rabban'ı, o habis Harkonnen'i düşünüyor ve öfkeleniyorsun," dedi Bijaz. "Bu konuda Fremenler gibi düşünüyorsun. Sözler işe yaramayınca devreye hemen kılıçlar girer, değil mi? Harkonnenlerin ailene yaptığı zulmü düşünüyorsun. Ama senin o değerli Paul'un de bir Harkonnen; çünkü annesi bir Harkonnen. Bir Harkonnen'i öldürmekte hiç zorlanmazsın, değil mi?"

Gulâmın içi acı verici bir hayalkırıklığıyla doldu. Hissettiği şey öfke miydi? Neden kızmıştı?

"Ohhh," dedi Bijaz. "Ahhhh, hah! Tık-tık. Mesajın gerisi de var. Tleilaxular senin o değerli Paul Atreides'ine bir pazarlık öneriyor. Efendilerimiz onun sevgilisini diriltecekler. Chani senin kardeşin olacak – bir başka gulâm."

Hayt birden sadece kendi kalp atışlarından oluşan bir evrende yaşadığı hissine kapıldı.

"Bir gulâm," dedi Bijaz. "Sevgilisinin vücuduna sahip olacak. Paul'un çocuklarını doğuracak. Yalnızca onu sevecek. Hatta Paul çok isterse onu eskisinden de üstün bir hale getirebiliriz. Yitirdiği kişiyi böyle tekrar kazanma şansı şimdiye dek kime nasip olmuştur ki? Bu teklife balıklama atlayacak."

Bijaz başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. Gözkapakları yorulmuş gibi yavaşça indi. "Bu teklif cazip gelecek ... sonra, tam dikkati dağılmışken sen yavaşça yaklaşacaksın ve an geldiğinde de saldıracaksın! İki gulâm, bir değil! Efendilerimizin emri bu!" Cüce boğazını temizledi, bir kez daha başını sallayarak kendisini onayladı ve "Konuş!" dedi.

"Yapmayacağım," dedi Hayt.

"Ama Duncan Idaho yapacak," dedi Bijaz. "O Harkonnenin en

savunmasız anı olacak bu. Bunu sakın unutma. Sevgilisinin eskisinden daha iyi olabileceğini söyleyeceksin – belki ölümsüz bir yüreğe ya da daha nazik duygulara sahip olabilir. Ona yaklaşıırken, bir yandan da kendisine sığınacak bir yer önereceksin – İmparatorluğun sınırları dışında, onun seçtiği bir gezegen. Bir düşün! Sevgilisi geri gelecek. Artık ağlamasına gerek kalmayacak ve üstelik huzur içinde yaşayabileceği bir yeri olacak.”

“Pahalı bir teklif,” dedi Hayt cücenin ağzını aramak için. “Bedelini soracaktır.”

“Ona tanrı olduğunu iddia etmekten vazgeçmesi ve Vüzeraları dağıtması gerektiğini söyleyeceksin. Hem kendisinin hem de kız kardeşinin tanrılıkla ilgisi olmadığını söylemeli.”

“Bu kadar mı?” dedi Hayt alaycı bir sesle.

“CHOAM hisselerinden de vazgeçmeli, doğal olarak.”

“Doğal olarak.”

“Eğer o anda hâlâ saldıracak kadar yakınlaşamamışsan, dinin sunduğu olasılıklar hakkında öğrettiği şeyler için Tleilaxuların ona ne kadar hayran olduklarını söyle. Tleilaxuların bir dinsel mühendislik departmanı olduğunu ve burada özel ihtiyaçlara uygun dinler yaratıp şekillendirdiklerini söyle.”

“Çok zekice,” dedi Hayt.

“Alay etmekte ve bana itaat etmemekte özgür olduğunu sanıyorsun,” dedi Bijaz. Kurnazca bir ifadeyle başını yana eğdi. “Bunu inkâr etme...”

“Seni çok iyi yaratmışlar, minik hayvan,” dedi Hayt.

“Seni de öyle,” dedi cüce. “Ona acele etmesini söyleyeceksin. Bedenler çürür ve Chani’nin bedeni çok geç olmadan kriyolojik bir tanka konulup korunmalı ...”

Hayt tereddüt içinde kalmıştı; tanımlayamadığı nesnelerden oluşan bir ağa takılmıştı. Cüce kendinden öylesine emin görünüyordu ki! Tleilaxuların mantığında bir kusur olmalıydı. Gulâmlarını yaparken, onu Bijaz’ın sesine itaat etmeye şartlandırmışlardı, ama ... ama ne? Mantık/ağ/nesne ... Açık muhakemeyi doğru muhakemeyle karıştırmak ne kadar da kolaydı! Tleilaxuların mantığı bozulmuş muydu?

Bijaz sanki gizli bir sesi dinlemiş gibi gülümsedi. “Şimdi bütün bunları unutacaksın,” dedi. “Zamanı gelince de hatırlayacaksın. ‘O öldü’ dediğinde. İşte o zaman Duncan Idaho uyanacak.”

Cüce ellerini birbirine vurup şaklattı.

Hayt homurdandı; bir düşüncesi yarıda kesilmiş gibi hissetti ... veya belki de bir sözü. Ama neydi? Hedeflerle ... ilgili bir şey miydi?

“Kafamı karıştırabileceğini ve beni manipüle edebileceğini sanıyorsun,” dedi.

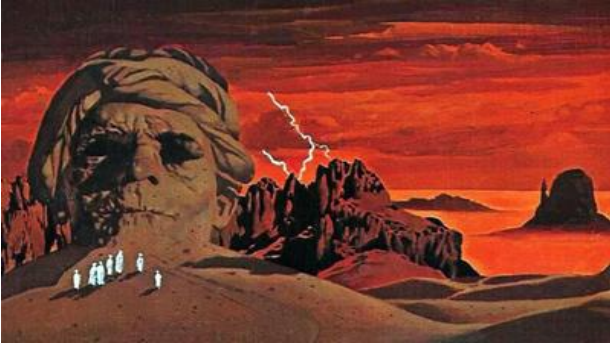
“Nasıl yani?” diye sordu Bijaz.

“Hedefin benim ve bunu inkâr edemezsin,” dedi Hayt.

“İnkâr etmek aklımın ucundan bile geçmez.”

“Bana ne yapmaya çalışacaksın?”

“Bir iyilik,” dedi Bijaz. “Ufak bir iyilik.”



Şimdiki zamana ait olayların zincirleme doğası, en sıradışı şartlar altında olmadığı sürece kehanet güçleri tarafından uzun vadeli bir doğrulukla aydınlatılamaz. Kâhinler yalnızca tarih zincirinin bazı halkalarını görebilirler. Sonsuzluk hareket halindedir. Kâhinlerin de, duacıların da üstüne kendisini aynı şekilde bırakır. Müeddib'in kulları onun görkeminden ve kehanet görülerinden şüphe duyabilirler. Onun güçlerini inkâr edebilirler. Ama Sonsuzluğu asla inkâr etmesinler.

— Dune İncilleri

Hayt, Alia'nın tapınağından çıkıp meydanda yürümesini izledi. Etrafını çok yakından çevreleyen muhafızların yüzlerinde konforlu yaşamlarını ve kibirlerini maskeleyen için büründükleri sert ifadeler vardı.

Tapınağın üstünden geçen topterin kanatlarındaki bir alet öğleden sonranın parlak gün ışığında yanıp söndü. Gövdesinde Müeddib'in yumruk sembolünü taşıyan Kraliyet Koruması'na ait bir topterde bu.

Hayt bakışlarını yeniden aşağıya, Alia'ya çevirdi. Onun buraya, şehir yaşamına uygun biri gibi görünmediğini düşündü. Çöle aitti o – engeller olmaksızın uzanan, uçsuz bucaksız topraklara. Kendisine doğru yaklaşmasını izlerken, ondaki bir tuhaflığı fark etti: Alia sadece gülümsediğinde düşünceli görünüyordu. Bu bir göz yanıltması olmalıydı. Alia'nın Lonca Elçisi'nin saraya kabul edilmiş törenindeki halini hatırladı: Şık cüppeli ve üniformalı insanlar arkaplandaki müziğin eşliğinde çene çalarken, onun mağrur bir

görünüü vardı. O gün iffeti simgeleyen, gözkaşıtııcı parlaklıkta, bembeyaz bir giysi giymiüti. Alia havuzlu, fıskiyeli, yemyeşil çimenli ve beyaz köşklü bir saray bahçesinden geçerken, yukarıdaki bir pencereden onu izlemişti.

Burada olması yanlıştı ... tamamen yanlıştı. Çöle aitti o.

Hayt derin bir soluk aldı. Alia o gün de şimdi olduğu gibi yürüyerek görüş alanından çıkıp gitmişti. Yumruklarını sıkıp gevşeterek bekledi. Bijaz'la yaptığı görüşme onu huzursuzlandırmıştı.

Alia'nın maiyetinin beklediği odanın önünden geçtiğini işitti. Alia odasına gidiyordu.

Alia'yla ilgili canını sıkan şeye geri dönmeye çalıştı. Meydanda yürüyüşü müydü? Evet. Bir avcıdan kaçan bir hayvan gibiydi. Yan balkona geçti; plaskarışım bir güneşlik boyunca yürüdü ve kendisini gizleyecek gölgelerin arasına ulaştığında durdu. Alia tapınağına tepeden bakan bir balkona çıkmıştı.

Alia'nın baktığı yere, aşağılara, şehre baktı. Dörtgenler, renk blokları, yaşamın ve seslerin süzülerek hareket edişı. Yapılar ısıldayıp titreşti. Isı dalgaları sarmallar çizerek çatılardan yükseliyordu. Tapınağın bir köşesinde, payanda görevi üstlenen koca bir kütlenin yarattığı çıkmaz sokakta, yol boyunca topunu sektirerek oynayan bir çocuk vardı. Top bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Alia da topu izliyordu. Kendisini sanki o topla özdeşleşmiş hissediyordu – tıpkı onun gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu ... bir ileri bir geri. Zamanın koridorları boyunca sekerek ilerlediğini hissediyordu.

Tapınaktan çıkmadan hemen önce içtiğı melanj miktarı, şimdiye kadar almaya kalkıştığı en yüksek dozdu. Etkisini göstermeye başlamadan önce bile miktarının büyüklüğüyle Alia'yı dehşete düşürmüştü.

Bunu neden yaptım ki? diye sordu kendine.

Tehlikelerin arasında seçim yapmak zorunda kaldığı için miydi? O kahrolası Dune Tarotu'nun sislerle kapladığı geleceğı görmenin bir yoluydu bu. Bir engel vardı ve aşılmalıydı. Gözleri olmayan ağabeyinin yürüdüğü yolun nereye gittiğini görmek için bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Melanj yavaşça etkisini göstermeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı; sakinleşmiş ve bireyselliğini unutmuştu.

Durugörü sahibi olmak insanın tehlikeli bir şekilde kaderci olmasına yol açabilir, diye düşündü. Ne yazık ki bu işte hiçbir soyut kaldıraç veya bir kehanet matematiği yoktu. Geleceğe ait görüntüler formüller gibi yorumlanamazdı. Anlamak isteyen kişi bu kehanet hayallerinin içine girmek zorundaydı, canını ve akıl sağlığını tehlikeye atarak.

Yan balkonun gölgelerinin arasında birinin kımıldadığını fark etti. Gulâm! Yükseltilmiş farkındalığı sayesinde Alia, gulâmı sıra dışı bir netlikle gördü – o ışıldayan metal gözlerin hükmü altındaki, esmer ve canlı yüz hatları. Bu adam ürkütücü zıtlıkların birleşimiydi. Afallatıcı bir şekilde bir araya getirilmiş bir şeydi. Hem bir gölge hem de parlak bir ışıktı; ölmüş bedenini diriltiren sürecin bir ürünüydü ... son derece saf ve masumdu.

O, kuşatma altındaki masumiyetti!

“Epeydir orada mısın Duncan?” diye sordu.

“Bana Duncan demeye başladın ha? Neden?”

“Beni sorgulama.”

Ona bakarken, Tleilaxuların gulâmlarını gerçekten kusursuz yaptıklarını düşündü.

“Kusursuzluğu sadece tanrılar göze alabilir,” dedi. “İnsanoğlu için tehlikeli bir şeydir.”

“Duncan öldü,” dedi Hayt. Alia’nın kendisine o isimle seslenmesini istemiyordu. “Ben Hayt’ım.”

Alia, adamın yapay gözlerini incelerken, ne gördüklerini merak etti. Yakından bakılınca o parlak metal gözlerin üstünde küçük siyah benekler, ışıldayan metalin içindeki küçük karanlık kuyular görülüyordu. Bir sürü minicik göz! Alia’nın etrafındaki evren titreşip sarsılıyordu. Elini güneşte ısınmış korkuluğa dayayarak dengesini korumaya çalıştı. Ahh, melanj hızla etkisini gösteriyordu.

“Hasta mısın?” diye sordu Hayt. Alia’ya yaklaştı, çelik gözlerini faltaşı gibi açmıştı.

Kim konuştu? diye merak etti Alia. Duncan Idaho muydu konu-

şan? Yoksa mentat gulâm ya da Zensünni filozofu muydu? Veya tüm Lonca Dümencilerinden daha tehlikeli bir Tleilaxu kuklası mıydı? Ağabeyi biliyordu.

Yeniden gulâma baktı. Adamın içinde harekete geçmeyi bekleyen, ama şimdilik uykuda olan bir şeyler vardı. Bu adam sıradan yaşamların çok ötesinde ve bekleyen güçlerle doldurulmuştu.

“Annem sayesinde ben de Bene Gesseritler gibiyim,” dedi. “Bunu biliyor muydun?”

“Biliyorum,” dedi Hayt.

“Onların güçlerine sahibim ve onlar gibi düşünüyorum. Benliğimin bir parçası, dölleme programlarının ... ve bunun doğurduğu ürünlerin ne kadar kutsal ve önemli olduğunu biliyor.”

Alia gözlerini kırıştırdı; farkındalığının bir kısmının zamanda serbestçe gezinmeye başladığını hissediyordu.

“Bene Gesseritlerin asla vazgeçmediği söylenir,” dedi Hayt. Alia’yı dikkatle inceliyordu ve balkonun kenarına tutunan elinin eklemlerinin nasıl da bembeyaz kesildiğine dikkat etti.

“Tökezledim mi?” diye sordu Alia.

Hayt, Alia’nın aldığı derin solukları, her hareketindeki gerginliği, gözlerindeki donuk ifadeyi fark etmişti.

“Tökezlediğiniz zaman,” diye yanıtladı, “tökezlemenize yol açan şeyin üstünden atlayarak dengenizi yeniden kazanabilirsiniz.”

“Bene Gesseritler tökezledi,” dedi Alia. “Şimdi ağabeyimin üstünden atlayarak dengelerini yeniden kazanmak istiyorlar. Chani’nin bebeğini istiyorlar ... ya da benimkini.”

“Hamile misin?”

Alia bu soruyu bir zaman-mekân mantığına oturtmaya çabala-
dı. Hamile miydi? Ne zaman? Nerede?

“Çocuğumu ... görüyorum,” diye fısıldadı.

Balkonun kenarından uzaklaştı ve başını çevirip gulâma baktı. Gulâmın suratı asık, gözleri acı doluydu – ışıldayan iki kurşun çember ... ve adam peşinden gelmek için güneşe sırtını döndüğünde gözlerinde mavi gölgeler belirdi.

“Böyle gözlerle ... neler görüyorsun?” diye sordu Alia.

“Başka gözlerin gördüğünü,” dedi Hayt.

Sesi Alia’nın kulaklarında çınlıyor, farkındalığını yükseltiyordu. Evrende salındığını hissetti – uzuyor, uzuyordu. Tüm zamanlarla iç içe geçmişti.

“Yüksek dozda baharat almışsın,” dedi Hayt.

“Neden onu göremiyorum?” diye mırıldandı Alia. Tüm yaradılışın rahmi tarafından esir alınmıştı. “Söylesene Duncan, neden onu göremiyorum?”

“Kimi göremiyorsun?”

“Çocuğumun babasını göremiyorum. Bir Tarot sisinde kayboldum. Yardım et.”

Hayt mentat mantığıyla önceki soruya bir yanıt bulmuştu: “Bene Gesseritler ağabeyinle çiftleşmeni istiyorlar. Böylece genetik kilit...”

Alia’nın ağzından bir inilti kaçtı. “Bedendeki yumurta,” diye soludu. Vücudu önce buz gibi oldu, ardından da ısındı. En karanlık rüyalarındaki, göremediği eşi! Kâhin gözüyle bile göremediği o beden – ağabeyi miydi yani?

“Baharatı aşırı dozda alarak riske mi girdin?” diye sordu Hayt. Bir Atreides kadınının ölebileceği, Paul’un, kraliyet ailesinden bir kadının ... öldüğünü öğreneceği düşüncesi benliğinin bir parçasını dehşete düşürmüştü.

“Geleceği avlamak ne demektir bilmiyorsun,” dedi Alia. “Bazen kendimi görüyorum ... ama kendi kendimin yolunu kapıyorum. Ardımı göremiyorum.” Başını eğip iki yana salladı.

“Ne kadar baharat aldın?” diye sordu Hayt.

“Doğa, kehanetlerden nefret ediyor,” dedi Alia, başını kaldırarak. “Bunu biliyor muydun, Duncan?”

“Ne kadar baharat aldığını söyle hadi,” dedi Hayt, bir çocukla konuşur gibi yumuşak ve sağduyulu bir sesle. Sol eliyle Alia’nın omzunu tuttu.

“Sözcükler öylesine kocaman makinelerdir, öyle ilkel ve belirsizdirler ki,” dedi Alia. Geri çekilip Hayt’ın elinden kurtuldu.

“Söylemelisin,” dedi Hayt.

"Kalkan Yamacı'na bak," dedi Alia, orayı göstererek. Kendi elinin gösterdiği yere baktı ve karşısındaki manzara değişerek sarsıcı bir kehanet hayaline dönüşünce titredi – bir kum şatosu görünmez dalgalar tarafından yıkılıyordu. Başını çevirdiğinde gözleri gulâmın yüzüne takıldı. Yüzü değişiyordu. Yaşlanıyor, gençleşiyor ... sonra tekrar yaşlanıyor ... ve tekrar gençleşiyordu. Yaşamın ta kendisiydi o, kendinden emin, sonsuz ... Dönüp kaçmaya davrandı, ama Hayt bileğinden yakaladı.

"Doktor çağıracağım," dedi.

"Hayır! Bırak kehaneti göreyim! Öğrenmeliyim!"

"İçeri girmelisin," dedi Hayt.

Alia, adamın eline baktı. Tenlerinin temas ettiği yerdeki elektrik, ona hem çekici hem de korkutucu geliyordu. Birden elini çekip "Kasırgayı tutamazsın!" dedi.

"Tıbbi yardım almalısın!" dedi Hayt.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Alia. "Gördüğüm kehanet eksik, bölük pörçük parçacıklar. Titreşip dağılıyorlar. Geleceği hatırlamalıyım. Bunu anlamıyor musun?"

"Ölecekse geleceğin ne önemi var?" diye sordu Hayt ve onu hafifçe, ama sıkı tutarak odasına soktu.

"Sözcükler ... sözcükler," diye mırıldandı Alia. "Açıklayamam. Her şey bir başka şeye yol açıyor ... ama etki ya da tepki yok. Evreni olduğu gibi bırakamayız. Ne kadar uğraşsak da orada bir boşluk var."

"Şuraya uzan," diye ısrar etti Hayt.

Sersem! diye düşündü Alia.

Etrafını serin gölgeler sardı. Kaslarının solucan gibi kıvrandığını hissediyordu – üstünde yattığı sert yatağın aslında cismani olmadığını biliyordu. Sadece boşluk kalıcıydı. Diğer hiçbir şeyin cismi yoktu. Yatakta pek çok vücut yüzüyordu ve bu vücutların hepsi de kendisininindi. Zaman çoklu duyumlar haline gelerek aşırı yüklenmişti. Alia'nın soyutlayabileceği tek bir tepkimede bile bulunmuyordu. Zamandı bu. Hareket ediyordu. Tüm evren ileri geri, sağa sola sürekli kayıyordu.

"Varlıksal bir niteliği yok," diye açıkladı. "Onun altına gire-

mezsın ya da yanından dolaşamazsın. Kaldıraç olarak kullanabileceğin hiçbir yer yok.”

Etrafında koşuşturan bir sürü kişinin sesleri geldi. Bir sürü kişi sol elini tuttu. Kendi kımıldayan tenine baktı ve kolundan çıkan bir başka kolu takip ettiğinde, maskeye benzer hareketli bir yüz gördü: Duncan Idaho! Gözlerinde ... bir terslik vardı, ama Duncan'dı – çocuk-erkek-ergen-çocuk-erkek-ergen ... Yüzündeki her çizgiden Alia için kaygılandığı okunuyordu.

“Duncan, korkma,” diye fısıldadı.

Adam elini sıkıp başını peki anlamında salladı. “Kımıldama,” dedi.

Ölmemeli! diye düşündü Hayt. *Ölmemeli! Hiçbir Atreides kadını ölmemeli!* Sonra başını sertçe sağa sola salladı. Böylesi düşünceler mentat mantığına kesinlikle aykırıydı. Hayatın sürebilmesi için ölüm şarttı.

Gulâm beni seviyor, diye düşündü Alia.

Bu düşünce kadına tutunabileceği bir şey sağlamıştı. Duncan arkasında somut bir oda olan tanıdık bir yüzdü. Sonra nerede olduğunu anladı; Paul'ün yatak odalarından biriydi burası.

Sabit ve dalgalanmayan bedene sahip biri boğazına bir tüp soktuğunda öğürmemek için kendini güç tuttu.

“Tam zamanında gelmişiz,” dedi bir ses. Hanedan doktorlarından birinin sesiydi bu. “Keşke beni daha erken çağırısaydın.” Doktorun sesinde şüphe vardı. Tübün boğazından çıktığını hissetti – yılana benzeyen, parlak bir şeritti.

“Yaptığım iğne onu uyutacaktır,” dedi doktor. “Hizmetkârlarından birini çağırıp–”

“Ben yanında kalırım,” dedi gulâm.

“Bence olmaz!” dedi doktor.

“Duncan ... yanımda kal,” diye fısıldadı Alia.

Hayt duyduğunu belli etmek için Alia'nın elini okşadı.

“Leydim,” dedi doktor, “bence hizmetkârlarınızdan birinin kalması daha iyi ...”

“Bana neyin iyi olduğunu sen söyleyemezsin,” diye hırıldadı

Alia. Konuştuğu her hecede boğazı acıyordu.

“Leydim,” dedi doktor suçlayan bir sesle, “aşırı dozda melanj almanın tehlikeli olduğunu biliyorsunuz. Demek ki bunu bir başkası sizden habersiz ver—”

“Salak,” diye hırıldadı Alia. “Kehanet görmeyeyim mi yani? Ne aldığımı ve niçin aldığımı çok iyi biliyorum.” Elini boğazına götürdü. “Bizi yalnız bırak. Hemen!”

“Ağabeyinize haber göndereceğim,” dedi doktor görüş alanından çıkarken.

Doktorun çıktığını hissetmesinin ardından Alia dikkatini gulâmın üstüne yoğunlaştırdı. Gördüğü kehanet görüntüsünü şimdi çok berrak bir şekilde anımsıyordu; şimdiki zamanı doğuran bir kültürel ortam görmüştü. Gulâmın o Zaman oyununda hareket ettiğini hissediyordu; artık esrarengiz değildi, tanıdık bir arkaplanda sabitti.

O bir eritme potası, diye düşündü. Hem tehdit hem de kurtarıcı.

Ürperdi. Ağabeyinin gördüğü hayali gördüğünü biliyordu. Ağlamak istemiyor, ama gözyaşları gözlerini yakıyordu. Başını sert bir şekilde salladı. Ağlamamalıydı! Su israfıydı bu. Daha da kötüsü, kehanet hayalinin akışını engelliyordu. Paul durdurulmalıydı! Eskiden bir kere, sadece bir kere geleceğe gidip Paul’un geçeceği yere sesini bırakmıştı. Ama şimdi bunu yapamazdı, çünkü buradaki gerilim ve değişkenlik izin vermiyordu. Zamanın ağı ağabeyinin içinden geçiyordu, tıpkı bir mercekten geçen güneş ışığı gibi. Paul merceğin odağında duruyordu ve bunun farkındaydı. Tüm zaman çizgilerini kendisinde toplamıştı ve bu çizgileri ne serbest bırakıyor, ne de değişmelerine izin veriyordu.

“Niçin?” diye mırıldandı. “Zamana niçin saldırıyor? Nefret ettiği için mi? Yoksa kendisini incittiği için mi? Nefret ... yüzünden mi?”

“Leydim?” dedi gulâm, Alia’nın kendisiyle konuştuğunu sanmıştı.

“İçimdeki şeyi dışarı bir atabilsem!” diye haykırdı Alia. “Farklı olmak istemiyorum.”

“Lütfen Alia,” diye mırıldandı Hayt. “Haydi kendini bırakıp

birazcık uyusana.”

“Kahkahalarla gülebilmek istiyorum,” diye fısıldadı Alia. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. “Ama ben tanrı olarak görülen ve tapılan bir imparatorun kız kardeşiyim. İnsanlar benden korkuyor. Korkulan biri olmak istemiyorum.”

Gulâm Alia’nın yüzündeki gözyaşlarını sildi.

“Tarihe geçmek istemiyorum,” diye fısıldadı Alia. “Ben sadece sevilmek ... ve sevmek istiyorum.”

“Seviliyorsun,” dedi Hayt.

“Ahhh, sadık, sadık Duncan,” dedi Alia.

“Lütfen bana Duncan deme,” diye yalvardı Hayt.

“Ama sen Duncan’sın,” dedi Alia. “Ve sadakat da çok değerli bir maldır. Satılabilir ... satın alınamaz, ama satılabilir.”

“Alaycılığından hoşlanmıyorum,” dedi Hayt.

“Kahrolası mantığını boş ver! Gerçeği söylüyorum!”

“Uyu,” dedi Hayt.

“Beni seviyor musun Duncan?” diye sordu Alia.

“Evet.”

“Yalan mı söylüyorsun?” diye sordu Alia. “Kulağa gerçeklerden daha hoş gelen yalanlardan biri mi bu? Niçin sana inanmaya korkuyorum?”

“Benim farklı yönlerimden korkuyorsun, tıpkı kendininkilerden korktuğun gibi.”

“Erkek ol, mentat değil!” dedi Alia öfkeyle.

“Hem mentatım hem de erkek.”

“Beni kadının yapacak mısın?”

“Sevgi neyi gerektiriyorsa onu yapacağım.”

“Bana sadık olacak mısın peki?”

“Olacağım.”

“İşte bu yüzden tehlikelisin,” dedi Alia.

Sözleri adamı huzursuz etmişti. Yüzünden belli olmasa da, Alia bunu anlamıştı. Gördüğü hayalin anısına bakarak bunu anlayabiliyordu. Ama o hayalin bir kısmını unuttuğunu ve geleceğe dair başka şeyleri de anımsaması gerektiğini seziyordu. Duyularla pek

ilgisi olmayan bir başka algılama tarzı vardı. Zihninde tıpkı kehanetler gibi, yoktan var oluyordu. Bunlar Zamanın gölgelerinde gizleniyorlardı – ve ıstırap vericiydiler.

Duygu! Evet, işte buydu – duygu! Gördüğü kehanet hayalinde belirmişti, ama doğrudan değil, gizlenerek. Bir duyguya kapılmıştı – korku, keder ve sevgi karışımından oluşan bir duyguya. Hayalinde hepsi vardı; hastalıklı, güçlü ve vahşi bir bedende toplanmış haldeydiler.

“Duncan, beni sakın bırakma,” diye fısıldadı.

“Uyu,” dedi Hayt. “Kendini uykuya bırak.”

“Yapmalıyım ... yapmalıyım. Ağabeyim kendi tuzağındaki yem. Gücün ve dehşetin hizmetârı. Şiddetin ... ilahlaştırılmanın kafesinde hapsolmuş durumda. O her şeyini ... kaybedecek. Bu onu paramparça edecek.”

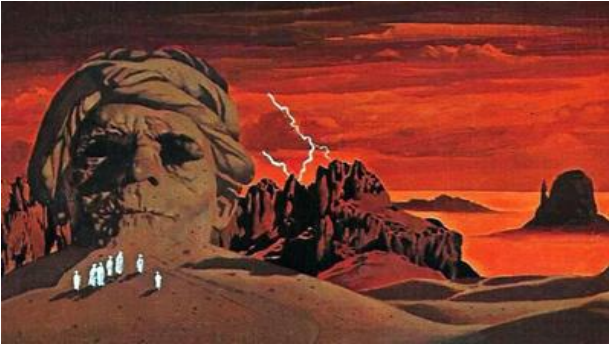
“Paul’den mi bahsediyorsun?”

“Onu kendini yok etmeye zorluyorlar,” diye inledi, sırtını yataktan kaldırıp kavislendirek. “Çok fazla ağırlık, çok fazla keder. Onu sevgiden uzaklaştırarak kandırıyorlar.” Kendini tekrar yatağa bıraktı. “Onun içinde yaşamak istemeyeceği bir evren yaratıyorlar.”

“Kim yapıyor bunu?”

“Kendisi! Öfff, amma aptalsın. Gidişatın bir parçası o. Ve artık çok geç ... çok geç ... çok geç ...”

Alia konuşurken, farkındalığının giderek zayıfladığını hissetti, katman katman. Farkındalığı sonunda karnının hemen altında odaklandı. Bedeniyle zihni ayrılmış, eski kehanet hayalleriyle dolu bir depoya girmişti – durmaksızın ilerliyor ve ilerliyordu ... Gelecekteki bir çocuğa ait kalp atışlarını duydu. Demek hâlâ melanjin etkisinde, zamanda geziniyordu. Henüz oluşmamış bir çocuğun yaşamının tadına varmıştı. Bu çocukla ilgili kesin bir şey vardı – tıpkı kendisi gibi, çok erkenden uyanmak zorunda kalmanın acısını çekecekti. Daha doğmadan önce farkındalık sahibi ve düşünen bir varlık olacaktı.



En güçlülerin bile uygulayabileceği kuvvetin bir sınırı vardır ve bu sınırı aştıklarında kendilerini yok ederler. Devlet yönetiminin asıl sanatı, bu sınırı saptayabilmektir. Gücün yanlış kullanımı ölümcül bir günahdır. Kanunlar intikam aracı ya da kendi yarattığı şehitlere karşı bir savunma aracı olarak kullanılmaz. Bir bireyi tehdit ederseniz, bunun sonuçlarına katlanırsınız.

— Müeddib'in Kanun Üstüne Sözleri
Stilgar Tefsiri

Chani, Tabr Siyeçi'nin altındaki sahte bir çatlağın içinden görülen ve sabah güneşiyle aydınlanan çöl parçasına baktı. Üstünde damıtıcı-giysisi yoktu ve bu yüzden kendisini burada, çölde korunmasız hissediyordu. Siyeçe açılan mağaranın girişi arkasında ve yukarısına doğru uzanan destek kayalığına gizlenmişti.

Çöl ... çöl ... Nereye giderse gitsin çölün onu hep takip ettiğini hissetmişti. Çöle geri dönmek demek, çevresine baktığında her zaman orada olan şeyleri görebileceğin, eve dönmek gibi bir hisse benzemiyordu.

Karnında sancılı bir kasılma hissetti. Doğum vakti yaklaşmıştı. Çölünde geçirdiği o anda yalnız olmak istediği için acıyı dindirmeye yoğunlaştı.

Çöle şafak sessizliği hakimdi. Her yeri saran kumulların arasında ve Kalkan Yamacı'nda gölgeler süzülüyordu. Yüksek kayalıkların ardından yayılan gün ışığı, mavi berrak göğün altındaki çıplak çölü göz önüne seriyordu. Bu manzara Paul'un kör olduğunu duyduğu andan itibaren hissettiği korkunç inançsızlıkla örtülüyordu.

Neden buradayız? diye merak etti.

Bu bir hicret, bir arayış yolculuğu değildi. Paul'ün burada hiçbir şey aradığı yoktu. Belki de yalnızca Chani'ye uygun bir doğurma yeri olduğunu düşünmüştü. Ama bu yolculuk için yanlarına çok tuhaf yol arkadaşları almıştı: cüce Tleilaxu Bijaz, belki de Duncan Idaho'nun hayaleti olan gulâm Hayt, Lonca Dümencisi Elçi Edric, Paul'ün bariz bir şekilde nefret ettiği Bene Gesserit Rahibe Anası Gaius Helen Mohiam, Otheym'in muhafızlar tarafından her an gözetlenen tuhaf kızı Lichna, naib amcası Stilgar ve onun en gözde karısı Harah ... İrulan ... ve Alia ...

Kayalıklardan gelen rüzgâr sesi düşüncelerine eşlik ediyordu. Çöldeki renkler sarı üstünde sarıya, kahverengi üstünde kahverengiye, gri üstünde griye dönüşmüştü.

Neden yanlarında böyle tuhaf bir refakatçiler kafilesi karışımı oluşturmuştu ki?

"Biz unuttuk," demişti Paul, bunu sorduğunda, "kafile sözcüğünün asıl anlamının yol arkadaşları olduğunu. Biz bir kafileyiz."

"Ama bu insanları toplamanın ne önemi var?"

"İşte!" demişti, o korkunç göz oyuklarını ona çevirerek. "İlkel yaşamın sadeliğini unuttuk. Bir şeyi şişeleylemezsek, dövemezsek, anlamlandıramazsak ya da biriktiremezsek ona önem vermiyoruz."

"Bunu demek istememiştim," demişti Chani, bu yanıttan incinerek.

"Ahhh, sevgilim," demişti Paul, gönlünü almak için. "Çok zenginiz, ama hayatımız çok fakir. Kötü, inatçı ve ahmağın tekiyim ben ..."

"Hayır, değilsin!"

"Bu da doğru. Ama zaman üstünde fazla deney yaptım. Sanırım ... sanırım hayatı icat etmeye çalıştım; oysa hayatın zaten icat edildiğini anlamamışım."

Ve ardından Chani'nin karnına dokunmuştu, oradaki yeni hayatı hissetmek için.

Chani bunu anımsadığında iki elini de karnına koydu ve ürperti. Paul'e kendisini buraya getirmesini istediğine pişman olmuştu.

Çöl rüzgârı kayalığın alt kısımlarına bağlanıp sabitlenmiş kumullara dikilen püsküllü bitkilerden pis kokular getiriyordu. İçindeki batıl Fremen inancı uyandı: *Kötü kokular, kötü zamanlar.* Yüzünü rüzgâra çevirdiğinde, bitkilerin ötesinde bir solucanın belirdiğini gördü. Kumulların arasından bir iblis gemisinin pruvası gibi, etrafına kumlar saçarak yükseldi, ama kendi türü için ölümcül olan suyun kokusunu aldığında yeniden kuma dalıp kaçarak uzaklaştı.

Chani o zaman sudan nefret etti; bu duyguya solucanın korkusu yol açmıştı. Bir zamanlar Arrakis'in ruhu olan su, artık zehire dönüşmüştü. Su hastalık getiriyordu. Sadece çöl temizdi.

Aşağısında bir Fremen işçi grubu belirdi. Siyeçin orta girişine doğru tırmanmaya başladılar ve ayaklarının çamurlu olduğunu gördü.

Ayakları çamurlu Fremenler!

Tepesindeki üst girişten siyeçteki çocukların söylediği sabah şarkıları gelmeye başladı. Bu sesleri duyduğunda sanki zamanın kendisinden rüzgârın önünde uzaklaşan bir atmacaymış gibi kaçtığını hissetti. Ürperdi.

Gözleri olmayan Paul kehanet hayalinde hangi fırtınaları görmüştü?

Paul'un içinde habis bir delinin, şarkılardan ve polemiklerden bıkmış birinin varlığını seziyordu.

Gökyüzünün rüzgâra kapılmış kum bulutlarının tuhaf şekiller çizdiği, mermerimsi ışınlarla dolu kristal grisi bir renge büründüğünü fark etti. Güneyde parlak beyaz bir çizgi gözüne ilişti. Birden pür dikkat kesildi ve bunun ne anlama geldiğini yorumladı: Güneyde gökyüzü ağarmıştı – Şeyh Hulud'un ağzı. Büyük bir fırtına geliyordu. Yanaklarına kristalleşmiş kum taneciklerini savuran rüzgâr da bunun belirtisiydi. Rüzgâr beraberinde ölüm kokusunu da getiriyordu: Kanâtlarda akan suyun, nemlenmiş kumun ve çakmaktaşı kokularını. Su – Şeyh Hulud'un coriolis rüzgârını göndermesinin sebebi buydu.

Üstünde durduğu kayalığa atmacalar geldi; rüzgârdan kaçıyor ve sığınabilecekleri bir yer arıyorlardı. Renkleri kayalar gibi kah-

verengiydi ve kanatları kızıldı. Kendini atmacalara yakın hissetti; ama onların saklanacak yerleri vardı, kendisininse yoktu.

“Leydim, rüzgâr geliyor!”

Dönüp baktığında gulâmın siyecin üst girişinde durup onu çağırıldığını gördü. Fremen korkularına kapıldı. Sıradan bir ölüm ve cesedin suyunun kabile için alınmasını anlayabilirdi. Ama ... diriltilecek bir ceset...

Yanakları rüzgârın savurduğu kumlardan kızarmıştı. Başını çevirip gökyüzündeki ürkütücü toz şeridine baktı. Fırtınanın altındaki çöl çalkantılı gibiydi. Sanki bir keresinde Paul’un yaptığı deniz tasvirindeki gibi, kumul dalgaları fırtınalı bir sahile vuruyordu. Duraksadı. Çölün de fani olduğu hissine kapılmıştı. Sonsuzlukla karşılaştırıldığında öyleydi. Kayalara vuran kumul dalgaları gürliyordu.

Fırtına onun için evrensel bir şeye dönüşmüştü – tüm hayvanlar fırtınadan kaçıp saklanıyordu ... fırtınanın doğurduğu seslerden başka çölde hiçbir şey duyulmaz olmuştu: Kayalara çarpan kumların, rüzgârın ısığının, bir tepeden aniden yuvarlanıveren taşların sesi vardı yalnızca – sonra ansızın, görüş alanının dışında bir yerlerde, bir solucanın yüzeye çarpıp kumun kuru derinliklerine dalış sesi geldi.

Yaşadığı ömre bakıldığında bu, yalnızca tek bir an kırıntısıydı, ama işte o anın içinde gezegenin rüzgârda savrulup gittiğini – kozmik bir toz tanesi, diğer dalgaların bir parçası olduğunu hissetti.

“Çabuk olmalıyız,” dedi gulâm, adamın sesi hemen arkasından gelmişti.

Sesinde korku izleri olduğunu fark etti; onun güvenliği için kaygılandığı belliydi.

“Bu fırtına insanın etini kemiğinden ayırır,” dedi; sanki Chani bu fırtınanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi:

Gulâmın kendisini düşünmesi, Chani’nin duyduğu korkunun geçmesini sağlamıştı ve onun kendisini siyece çıkan taş basamaklardan çıkarmasına izin verdi. Girişi koruyan yılankavi bölmeye girdiler. Görevliler nem kilitlerini açtılar ve onlar geçtikten sonra yeniden kapadılar.

Chani'nin burnuna siyech kokuları doldu. Anılar çağrıştıran tanıdık kokular alıyordu – kalabalıkta birbirine yakınlaşmış bedenlerin, nem damıtıcılarının, yiyeceklerin, çalışan makinelerin kokuları ... ve hepsini bastırıp her yerde hissedilen baharatın, melanjın kokusu.

Derin bir soluk aldı. “Yuvam.”

Gulâm kolundan tutmayı bırakıp kenara çekildi; sanki görevini tamamlamasının ardından kendiliğinden kapanan bir nesneymiş gibi, sakin ve sabırlı bir ruh haline bürünmüştü. Ama ... çevresini izlemeyi sürdürüyordu.

Chani giriş alanında duraksadı; kafası karışıkta, ama sebebini bilemiyordu. Burası gerçekten de yuvasıydı. Çocukken burada korküre ışıkları altında akrep avlardı. Ama sanki bir şeyler değişmişti ...

“Kendi bölmenize gitmeniz gerekmiyor mu Leydim?” diye sordu gulâm.

Gulâm bunu der demez, Chani'nin karnına sanki bu sözlerle tetiklenmiş gibi bir doğum sancısı saplandı. Ama acısını belli etmemeye çalıştı.

“Leydim?” dedi gulâm.

“Paul, çocuklarımızı doğuracağım halde neden benim için endişeleniyor?” diye sordu Chani.

“Sizin güvenliğiniz için kaygılanması çok doğal bir şey,” dedi gulâm.

Chani avcunu kumların sürtünüp kızarttığı yanağına dayadı. “Çocuklar için kaygılanmıyor mu peki?”

“Leydim, çocukları düşündüğünde aklına hep sardokarlar tarafından öldürülen ilk çocuğunuz geliyor.”

Chani gulâmın yüzünü inceledi – o basık yüzü, barındırdığı ifadeleri okunamayan mekanik gözleri. Bu yaratık gerçekten de Duncan Idaho muydu? Herhangi birinin dostu muydu? Şu anda söylediği şeyler doğru muydu?

“Doktorların yanında olmalısınız,” dedi gulâm.

Chani gulâmın sesinde yine güvenliği için kaygılandığını gösteren tınılar duydu. Birdenbire zihninin tamamen savunmasız ve

afallatıcı kavrayışlara açık olduğunu hissetti.

“Hayt, korkuyorum,” diye fısıldadı. “Usûl’um nerede?”

“Devlet meseleleriyle uğraşmak zorunda,” dedi gulâm.

Chani başını sallayarak onayladı. Kendilerine koca bir ornitopter sürüsüyle eşlik eden devlet görevlilerini düşündü. Birden siyeçte kendisine tuhaf gelen şeyin ne olduğunu fark etti: Dışdünyanın kokuları. Bütün o kâtipler ve yaverler güruhu buraya kendi kokularını getirmişlerdi: Yiyecek, giysi ve parfüm kokularını. Tüm bu kokuları alabiliyordu.

Chani başını salladı ve acı bir kahkaha atmamak için kendini güç tuttu. Müeddib’in gittiği yerde kokular bile değişiyordu!

“Erteleyemeyeceği acil meseleler vardı,” dedi gulâm, Chani’nin duraksamasını yanlış yorumlayarak.

“Evet ... evet anlıyorum. Ben de o sürüyle geldim.”

Arrakeen’den yaptıkları uçuşu hatırladı. Bu yolculuktan asla sağ kurtulamayacağını düşünmüştü, çünkü Paul kendi topterini kullanmakta ısrar etmiş ve gözleri olmamasına karşın, aracı buraya kadar getirmeyi başarmıştı. Chani bunu gördükten sonra Paul’ün yaptığı hiçbir şeye artık şaşırmayacağını biliyordu.

Karnına tekrar bir sancı yayıldı.

“Zamanı geldi mi?” diye sordu gulâm, Chani’nin nefesini tuttuğunu ve yanaklarının kasıldığını görmüştü.

“Şey ... evet.”

“Gecikmemelisiniz,” dedi gulâm. Chani’nin kolunu tuttu ve birlikte hızla yürümeye başladılar.

“Daha vakit var,” dedi Chani, gulâmın paniğini sezince.

Ama gulâm onu duymamış gibiydi. “Zensünnilerin doğuma yaklaşımı,” dedi Chani’yi daha hızlı yürümeye zorlayarak, “en yüksek gerilim halinde amaçsızca beklemektir. Olanlara direnmeye kalkmayın. Direnmek, başarısızlığa hazırlanmak demektir. Herhangi bir şeyi başarma ihtiyacı tuzağına düşmeyin. Böylece her şeyi başarabilirsiniz.”

Chani’nin odasının önüne varmışlardı. Gulâm, Chani’yi giriş örtülerinin arasından iterken “Harah! Harah! Chani doğuracak. Doktorları çağır!” diye bağırdı.

Hizmetçiler koşarak geldiler ve etrafları telaşlı insanlarla doldu. Chani onların arasında kendini yalıtılmış bir sükunet adası gibi hissetti ... ta ki sancı tekrar başlayana dek.

Kargaşanın ortasında dışarı çıkarılan Hayt, kendi yaptıklarına şaşırarak vakti buldu. Tüm gerçeklerin sadece geçici olduğu bir zaman noktasında çakılı kaldığını hissediyordu. Yaptıklarının altında panik hissinin yattığını kavradı. Ama paniğinin ana sebebi Chani'nin ölebilecek olması değil, bunun ardından Paul'ün yanına gelmesiydi ... kederle dolu bir halde ... sevgilisinin ... öldüğü ... öldüğü ...

Hiçlikten bir şey doğamaz, dedi kendi kendine. *Öyleyse bu panik nereden doğuyor?*

Mentat yeteneklerinin köreldiğini hissetti, uzun bir nefes verdi, ürperdi. Üzerine psikik bir gölge çöktü ve bunun yarattığı duygusal karanlıkta, kendini belirgin bir sesi – yabanıl bir ormanda kırılan bir dalın çatırtısını beklerken buldu.

Tüm bedenini sarsan bir şekilde iç çekti. Tehlike zarar vermeden geçip gitmişti.

Yavaşça güçlerini topladı. Zihnine dağılan engelleme parçacıklarını aşarak kendisini bir mentat farkındalığına soktu. Kendisini buna zorladı –en iyi yöntem olmasa da– bunu yapması gerekliydi. İçinde hayaletlerin gölgeleri kımıldıyordu. Şimdiye kadar aldığı tüm verilerin saklandığı bir tür nakliyat deposuydu o. Benliği muhtemel yaratıklarla doluydu. Karşılaştırılmak ve değerlendirilmek üzere bir önünden geçiyorlardı.

Alnı terlemeye başladı.

Muğlak düşünceler karanlığa, bilinmeyene doğru zihninde süzülüyordu. Sonsuz sistemler! Bir mentat sonsuz sistemler içinde faaliyet gösterdiğini kavrayamadığı sürece işe yaramazdı. Sonsuzluk sabitlenmiş bilgilerle çevrelenemezdi. *Sonsuz mekân* kavramı sınırlı bir perspektife sığdırılamazdı. Kendisini sonsuza dönüştürmeliydi – bir an için bile olsa.

Geştaltik bir kasılmayla bunu başardı ve içinde yanan bir ateş yüzünden ışıldayan Bijaz'ı önünde otururken gördü.

Bijaz!

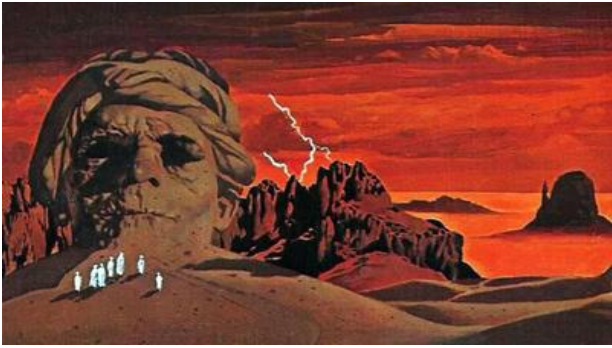
Cüce ona bir şey yapmıştı!

Hayt ölümcül bir çukurun tam kıyısında sendelemiş gibi hissetti. Kendi eylemlerinin muhtemel sonuçlarını görmek için hemen zihninde bir mentat hesaplama hattı oluşturdu.

“Bir dürtü!” diye soludu. “Bir dürtüyle hareket etmeye koşullandırıldım!”

Hayt’ın yanından geçen mavi cüppeli bir ulak durdu. “Bir şey mi dediniz efendim?”

Gulâm ona bakmadan başını sallayarak onayladı. “Evet, her şeyi.”



Öyle bilge bir adam vardı ki
Kumluk bir yere atlayıverdi
Ve yaktı gözlerini!
Anlayınca gözlerini kaybettiğini
Hiç dert etmedi
Çağırıverdi bir kehanet hayali
Ve aziz haline getirdi kendisini.

— Çocuk Şiiri
Müeddib Tarihi'nden

Paul siyeğin dışında, karanlıkta duruyordu. Kehanet hayali ona vaktin gece olduğunu, ay ışığının solundaki Çene Kayası'nın tepesindeki türbeyi aydınlattığını söylüyordu. Anılarla dolu bir yerdi burası. İlk yaşadığı siyeçti, onun ve Chani'nin ...

Chani'yi düşünmemeliyim, dedi kendi kendine.

Giderek zayıflayan hayali onu etrafındaki tüm değişikliklerden haberdar ediyordu – sağında, uzakta bir grup palmiye ağacı, o sabahki fırtınada oluşmuş kumulların arasından su taşıyarak geçen siyah-gümüşü renkli bir kanât vardı.

Çölde su akıyor! Doğduğu dünyadaki, Caladan'daki bir nehri anımsadı. Orada akan berrak suyun, hatta çöl havzasındaki bir kanattan akan çamurlu suyun bile ne kadar değerli olduğunun o zamanlar henüz farkında değildi. Su bir hazineydi.

Yaverlerden biri nazıkçe öksürerek arkasından yaklaştı.

Paul ellerini uzatıp üstünde tek bir metalik sayfa bulunan

manyetik dosyayı aldı. Hareketleri kanâttaki çamurlu su gibi yavaştı. Kehanet hayali de akmaya devam ediyordu, ama Paul artık onunla birlikte uyum içinde akmaya giderek daha gönülsüzleştiğini fark etmişti.

“Affedersiniz, Efendimiz,” dedi yaver. “Semboule Anlaşması – imzalayacak mısınız?”

“Ne olduğunu görüyorum!” diye tersledi Paul. Uygun yeri İmparator Atreides diye imzaladıktan sonra manyetik dosyayı uşağın uzanmış eline düzgün bir hareketle bıraktı. Bunu yaptığı için adamı ne kadar korkuttuğunun da farkındaydı.

Adam kaçarcasına uzaklaştı.

Paul döndü. *Çirkin ve çorak diyar!* Burasını zihninde aşırı sıcak ve güneşten kavrulmuş, toz havuzlarının boğucu karanlığına ve kum kaymalarına sahip, rüzgâr-iblislerinin toprak rengi kristallerle dolu kayaların arasındaki minik kumulları dağıttığı bir yer olarak hayal etti. Ama aynı zamanda zengin bir yerdi: dar yerlerin ardında göz alabildiğine engin düzlüklerin uzandığı, sarp kayalıklara ve uçurumlara da sahipti.

Buranın tek ihtiyacı suydü ... ve sevgi.

Yaşam bu kızgın diyarı nasıl da güzel ve hareketli bir yere dönüştürüyor, diye düşündü. Çölün mesajı buydu işte. Bunu korkunç zıtlığı fark ettiğinde şaşırdı. Siyeç girişinde toplanmış bekleyen yardımcılar kalabalığına dönüp seslenmek istedi: Eğer tapacak bir şey arıyorsanız hayata tapmalısınız – yaşama, hatta onun en küçük kırıntısına bile! Hepimiz bu güzelliğin içinde bir arada yaşıyoruz!

Ama bunu anlayamazlardı. Çöldeyken gözleri çölden başka bir şey görmüyordu. Bitkilerin yeşerip büyümesinde hiçbir güzellik görmüyorlardı.

Yumruklarını sıkıp hayali durdurmaya çalıştı. Kendi zihninden kaçmak istiyordu. Bu hayal kendisini yutmaya gelmiş bir canavardı! İçinde yatan farkındalık, tecrübelerini bir sünger gibi emip fazlasıyla ağırlaşmıştı.

Paul düşüncelerini aklından kovmaya çalıştı.

Yıldızlar!

Tepesindeki sonsuz sayıda yıldızı düşündüğünde farkındalığı o tarafa yöneldi. İnsanın o yıldızlardan çok azına bile hükmedebileceğine inanması için deli olması lazımdı. İmparatorluğundaki kullarının sayısından habersizdi.

Kullar mı? Daha doğrusu müritler ve düşmanlar. Aralarında katı inançlarının ötesini görebilenler var mıydı acaba? Kendi önyargılarının çizdiği kaderinin daracık yolundan çıkabilmiş tek bir insan bile var mıydı? Bir imparator bile bundan kurtulamıyordu. Hayatta her şeye sahip olmaya, kendi suretinden bir evren yaratmaya çalışmıştı. Ama muzaffer evren sonunda sessiz dalgalarıyla onu da parçalıyordu.

Dune'un üstüne tükürdüm! diye düşündü Paul. *Ona suyumu verdim!*

Karmaşık eylemlerden ve hayal gücünden, ay ışığından ve aşktan, Adem'den bile eski dualardan, gri kayalıklar ve kızıl gölgelerden, ağıtlardan ve şehit nehirlerinden yarattığı bu efsane – sonunda neye dönüşmüştü? Dalgalar geri çekildiğinde, zamanın kumsalı bir kez daha tertemiz ve boş kalacaktı, üstünde minik anı parçacıklarından başka bir şey olmayacaktı. İnsanlığın altın çağının başlangıcı bu muydu?

Kumun taşlara sürtünme sesi ona, gulâmın yanına geldiğini anlattı.

“Bugün benden uzak durmaya çalışıyordun, Duncan,” dedi Paul.

“Bana Duncan diye seslenmeniz sizin için çok tehlikeli,” dedi gulâm.

“Biliyorum.”

“Sizi ... uyarmaya geldim Lordum.”

“Biliyorum.”

Gulâm, Bijaz'ın kendi içine yerleştirdiği dürtüden bahsetti.

“Bu dürtünün doğasının nasıl olduğunu biliyor musun?” diye sordu Paul.

“Şiddet.”

Paul başından beri gitmeye mahkûm olduğu bir yere vardığını hissediyordu. Kısıli kalmıştı. Cihat onu yakalayıp kaygan bir yola

sokmuştu ve Geleceğin korkunç yerçekimi, bu yoldan ayrılmasına asla izin vermeyecekti.

“Duncan şiddet kullanmayacak,” diye fısıldadı Paul.

“Ama, Efendimiz ...”

“Söylesene, etrafımızda ne görüyorsun?” dedi Paul.

“Lordum?”

“Çöl – bu gece nasıl?”

“Görmüyor musunuz?”

“Gözlerim yok ki, Duncan.”

“Ama...”

“Gördüğüm kehanet hayalleri var o kadar,” dedi Paul. “Onları da keşke görmeseydim. Kehanet beni öldürüyor, bunu biliyor muydun Duncan?”

“Korktuğunuz şey ... belki de gerçekleşmez,” dedi gulâm.

“Ne? Kendi kehanetimi inkâr mı edeyim? Onu binlerce kez görmüşken bunu nasıl yapabilirim? İnsanlar kâhinliğimin bir güç, bir armağan olduğunu söylüyorlar. Oysa bir hastalık! Hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermiyor!”

“Lordum,” diye mırıldandı gulâm, “ben ... hayır ... genç efendim, siz ... ben ...” Sustu.

Paul gulâmın kafasının karışık olduğunu sezmişti. “Bana ne dedin Duncan?”

“Ne? Ne mi ... şey, bir an ...”

“Bana genç efendim dedin.”

“Evet.”

“Duncan da hep öyle derdi bana.” Paul elini uzatıp gulâmın yüzüne dokundu. “Bunu da Tleilaxular mı öğretti?”

“Hayır.”

Paul elini indirdi. “Öyleyse neydi?”

“İçimden ... geldi.”

“İki efendiye mi hizmet ediyorsun?”

“Belki de.”

“Kendini gulâmdan kurtar Duncan.”

“Nasıl?”

“Sen insansın. İnsan gibi davran.”

“Ben bir gulâmım!”

“Ama vücudun insan. Duncan da orada.”

“İçimde *bir şey* var.”

“Nasıl yaparsan yap, umurumda değil,” dedi Paul, “ama yap.”

“Bir kehanet mi gördünüz?”

“Kehanetlere boş ver şimdi!” Paul sırtını döndü. Kehanet hayali hızlanmıştı ve içinde yer yer boşluklar olsa da, durdurulacak gibi değildi.

“Lordum, eğer—”

“Sus!” Paul elini kaldırdı. “Duydun mu?”

“Neyi duydum mu Lordum?”

Paul başını salladı. Duncan duymamıştı. Yoksa o sesi hayal mi etmişti? Çölün derinliklerinden biri kabile ismiyle seslenmişti — uzaklardan ve hafifçe: “Usûl ... Uuuussssûûûllll...”

“Neyi Lordum?”

Paul başını salladı. Gözetlendiğini hissediyordu. Gecenin gölgeleri arasında, orada olduğunu bilen bir şey vardı. Bir şey mi? Hayır — *birisi*.

“Çok güzeldi,” diye fısıldadı, “ve en güzeli de sendin.”

“Ne dediniz Lordum?”

“Gelecek bu,” dedi Paul.

Çevresindeki biçimsiz insan evreni birden harekete geçmiş ve gördüğü hayalin ezgisiyle dans etmeye başlamıştı. O zaman hayalinin şarkısı güçlenmişti. Hayalet yankıları sürebilirdi.

“Anlamadım Lordum,” dedi gulâm.

“Bir Fremen çölden fazla uzak kalırsa ölür,” dedi Paul. “Su hastalığı derler buna. Tuhaf, değil mi?”

“Çok tuhaf.”

Paul, Chani’nin geceleri yanibaşında soluk alışını anımsamaya çalıştı. *Nerede huzur bulabilirim?* diye merak etti. O anda tek hatırlayabildiği, Chani’nin çöle doğru yola çıkacakları günün sabahında, kahvaltıdaki haliydi. Huzursuz ve sinirli bir hali vardı o sabah.

"Neden o eski ceketi giyiyorsun?" diye sert bir sesle sormuştu; Paul'un Fremen cüppesinin altına giydiği, göğsüne kızıl atmaca arması işlenmiş, siyah üniforma ceketine bakarak. "Sen bir imparatorsun!"

"Bir imparatorun bile sevdiği giysiler vardır," demişti Paul.

Nedense bu sözü Chani'yi ağlatmıştı – hayatında ikinci kez Fremen âdetlerine ters davranarak gözyaşı dökmüştü.

Şimdi karanlıkta yanaklarını ovarken, kendi gözyaşlarına dokunuyordu. *Ölülere su veren kim?* diye merak etti. Kendi yüzüydü, ama aslında kendisinin değildi. Rüzgâr ıslak tenini ürpertiyordu. Hassas bir rüya oluşurken dağılıvermişti. Göğsündeki bu his neydi? Yediği bir şey miydi? Ölülere su veren bu yönü ne kadar da acılı ve mızımsıydı. Rüzgâr minicik kum taneleri savuruyordu. Artık kurumuş olan teni kendisininindi. Ama hâlâ devam eden ürperti ki-me aitti?

Çok uzaklardan, siyeğin derinliklerinden gelen bir çığlık duy-dular. Giderek yükseldi ... yükseldi ...

Birden arkalarında ani bir ışık patlaması oldu ve gulâm hızla döndü; birileri giriş kapılarını ardına dek açmıştı. Işıқта sırttan bir adam gördü – Hayır! Sırtıtmıyordu; yüzü kederliydi! Tandis adında bir fedayin subayıydı bu. Arkasında da bir sürü insan vardı ve Müeddib'i gördüklerinde hepsi sustu.

"Chani ..." dedi Tandis.

"Öldü," diye fısıldadı Paul. "Bana seslendiğini duydum."

Siyeçe doğru döndü. Burayı tanıyordu. Saklanamayacağı bir yerdi burası. Gördüğü hayal tüm Fremen güruhunu aydınlatıyordu. Tandis'i görüyor, o fedayinin acısını, korkusunu ve öfkesini hissediyordu.

"O öldü," dedi Paul.

Gulâm bu sözü duyarken başının etrafında alevden bir hale yanmaya başladı. Alevleri göğsünü, belkemiğini, metal gözlerinin yuvalarını yakıyordu. Sağ elinin belindeki bıçağa uzandığını hissetti. Düşünceleri tuhaflaşmış, zihni bulanmıştı. O korkunç haleden inen iplerin esiri bir kuklaya dönüşmüştü. Bir başkasının emirleri ve arzularıyla hareket ediyordu. İpler kollarını, bacakları-

nı çenesini oynatıyordu. Ağzından tiz, korkunç ve tekrarlanan bir ses çıkıyordu—

“Hrrak! Hraak! Hraak!”

Saldırmak üzere bıçağını kaldırdığı anda sesine hakim olup hırlıdayarak “Kaçın! Kaçın genç efendim!” demeyi başardı.

“Kaçmayacağız,” dedi Paul. “Vakur bir şekilde davranacağız. Yapılması gerekeni yapacağız.”

Gulâmin kasları kilitlendi. Titremeye ve sallanmaya başladı.

“Yapılması gerekeni yapacağız!” Bu sözcükler zihninde dalgaları yarıp su yüzüne çıkan kocaman bir balık gibi belirliyordu. “Yapılması gerekeni yapacağız!” Ahh, tıpkı dedesi gibi, Eski Dük gibi konuşmuştu. Genç efendi de o ihtiyara benziyordu biraz. “Yapılması gerekeni yapacağız!”

Sözcükler gulâmın zihninde çözülmeye başladı. İçinde aynı anda iki ayrı varlığın yaşadığını hissetti: Hayt/Idaho/Hayt/Idaho ... Çift yaşamlı, ama tek, yapayalnız ve hareketsiz bir zincire dönmüştü. Zihnine eski anılar akın etti. Onlara yeni bir gözle bakarken, yeni bir farkındalığa girdi. İçinde yeni bir kişilik, geçici bir içsel tiranlık başlatmayı başardı. Bu sentez kargaşaya müsait olsa da, olaylar kendisini böyle bir düzen kurmaya zorlamıştı. Genç efendinin ona ihtiyacı vardı.

Derken başardı. Birden Duncan Idaho olduğunu anladı. Hayt ile ilgili her şeyi hatırladı; sanki bu anılar içinde gizlenmiş ve yanan bir katalist tarafından tutuşturulmuştu. Hale söndü. Tleilaxu güdülerinden kurtulmuştu.

“Sakin yanımdan ayrılma Duncan,” dedi Paul. “Birçok şey için sana güvenmeye fazlasıyla ihtiyacım olacak.” Idaho’nun trans halinde kalmayı sürdürdüğünü gördüğündeyse “Duncan!” diye bağırdı.

“Evet, ben Duncan’ım.”

“Tabii ki Duncan’sın! Geri dönüş anındı bu. Şimdi içeri girelim.”

Idaho, Paul’ün ardına düştü. Eski zamanlara benziyordu bu, ama yine de farklıydı. Tleilaxu güdülerinden kurtulduğunda, artık kendisine ne yaptıklarını da anlamıştı. Kendisine verdikleri Zen-

sünni eğitimi sayesinde olayların şokunu atlatabilmişti. Mentatlığı da bir dengeleyici etken olmuştu. Tüm korkularından sıyrılmış, kaynağın üstünde kalabilmişti. Tüm bilinciyle dışarıya bakıyor ve gördüklerini sonsuz bir hayret içinde araştırıyordu. Ölmüştü ve yaşıyordu.

"Efendimiz," dedi fedayın Tandis, ona yaklaştıklarında. "Lich-na denen şu kız sizi görmesi gerektiğini söylüyor. Beklemesini söyledim."

"Teşekkürler," dedi Paul. "Doğum ..."

"Doktorlarla konuştum," dedi Tandis, Paul'un yanında yürüyerek. "İki çocuğunuz olduğunu söylediler ve her ikisi de sağlıklıymış."

"İki mi?" Paul tökezledi ve Idaho'nun koluna tutunmak zorunda kaldı.

"Biri erkek, biri kız," dedi Tandis. "Onları gördüm. Sağlıklı Fremen bebekleri."

"Chani neden ... neden öldü?" diye fısıldadı Paul.

"Ne dediniz Lordum?" diye Tandis ona doğru eğildi.

"Chani?" dedi Paul.

"Doğum sırasında, Lordum," dedi Tandis. "Doktorlar doğumun hızının onun vücudunu tükettiğini söylediler. Anlamadım, ama öyle dediler."

"Beni ona götür," diye fısıldadı Paul.

"Efendim Lordum?"

"Beni ona götür!"

"Zaten oraya gidiyoruz Lordum." Tandis tekrar Paul'e eğildi. "Gulâmınızın elinde neden bıçak var?"

"Duncan, bıçağını kınına sok," dedi Paul. "Şiddetin vakti geçti."

İki bebek! Hayalinde sadece bir bebek görmüştü. Ama şu anda yaşadıkları tıpkı hayaldeki gibiydi. Acı çeken ve öfkeli biri vardı burada. Biri. Kendi farkındalığı ise korkunç bir döngüye kapılmış, hayatını tekrar tekrar anımsayıp duruyordu.

İki bebek mi?

Yine tökezledi. Chani, Chani, diye düşündü. Başka seçenek yoktu sevgilim. İnan bana, böyle ölmen daha çabuk ve acısız oldu. Yoksa çocuklarımızı rehin alacak, seni köle çukurlarında kafeste teşhir edecek, benim ölümümün sorumlusu olarak seni göstereceklerdi. Oysa şimdi ... hem onları yok ediyor, hem de çocuklarımızı kurtarıyoruz.

Çocuklarımız mı?

Tekrar tökezledi.

Buna ben izin verdim, diye düşündü. Suçlu benim.

Tepelerindeki mağaradan gürültüler geldi. Sesler giderek yükseldi, tam da hatırladığı şekilde. Evet, iki çocuk doğsa bile yol değişmemişti, değiştirilemezdi.

Chani öldü, diye düşündü.

Başkalarıyla paylaştığı çok uzak bir geçmişin bir anında, gelecekteki bu an kendisine uzanmıştı. Onu kovalamış, giderek daralan bir dağ geçidinin içine sürmüştü. Duvarların daraldığını hissediyordu. Hayalinde de öyleydi.

Chani öldü. Yas tutmalıyım.

Ama hayalinde öyle yapmıyordu.

“Alia çağrıldı mı?” diye sordu.

“Chani’nin arkadaşlarının yanında,” dedi Tandis.

Paul güruhun geçmeleri için yol verdiğini hissetti. Sessizlikleri önünde bir dalga gibi ilerliyordu. Gürültüler dinmeye ve siyeç kalabalıktan yayılan bir duygu yoğunluğuyla dolmaya başladı. İnsanları hayalinden çıkarmak istiyor, ama başaramıyordu. O meraklı suratlar acımasızdı. Evet, üzgündüler, ama Paul onların zalimliklerini hissediyordu. İfade edenin dilsizleşmesini, bilgenin budalaya dönüşmesini izliyorlardı. Soytarılar daima zalimce hisler beslemez miydi zaten?

Burası sadece bir matem sahnesi değildi; ama bir uyanış da yaşanmıyordu.

Paul ruhunun dinlenmek istediğini hissediyordu. Ama hayali onu ilerlemeye zorluyordu. Az kaldı, dayan, dedi kendi kendine. Biraz ileride hayalindeki karanlık bekliyordu. İstirap ve suçluluk duygusu yüzünden hayalinden söküp attığı yerdı orası; ayın düştüğü yerdı.

Oraya girerken tökezledi ve Idaho, kederini sessizce paylaşan somut bir varlık olan Idaho hemen kolundan tutmasaydı düşecekti.

“İşte burası,” dedi Tandis.

“Adımlarınıza dikkat edin, Efendimiz,” dedi Idaho, Paul’ün basamaklardan çıkmasına yardım ederken. Paul’ün yüzüne giriş perdeleri sürtündü. Sonra Idaho onu durdurdu. Paul bir odada bulunduğunu hissetti, yanaklarına ve kulaklarına çarpan yansımayı. Kaya duvarları örtülerle gizlenmiş bir yerdi burası.

“Chani nerede?” diye fısıldadı Paul.

“Burada Usûl,” diye yanıtladı Harah’ın sesi.

Paul titreyerek iç geçirdi. Fremen geleneklerine göre kabile için Chani’nin cesedinin suyu alınmak üzere çoktan götürülmüş olmasından korkmuştu. Hayalinde de öyle miydi? Kendini körlüğünün içinde terk edilmiş hissediyordu.

“Ya çocuklar?” diye sordu Paul.

“Onlar da burada, Lordum,” dedi Idaho.

“Çok güzel ikizlerin oldu Usûl,” dedi Harah. “Biri erkek, biri kız. Görüyor musun? Beşikteler.”

İki çocuk, diye şaşkınlık içinde düşündü Paul. Kehanet hayalinde yalnızca bir kız çocuğu görmüştü. Idaho’nun kolunu bırakıp Harah’ın sesinin geldiği tarafa doğru yürüdü. Sert bir şeye çarpınca durdu ve elleriyle yokladı. Bir metacam beşikti bu.

Biri sol kolunu tuttu. “Usûl?” Harah’tı. Paul’ün elini beşiğe götürdü. Paul yumuşacık bir tene dokundu. Sıcacık! Kaburgalarına dokundu ve bebeğin solumasını hissetti.

“Bu oğlun,” diye fısıldadı Harah ve Paul’ün elini hafifçe yana götürdü. “Bu da kızın.” Paul’ün elini sıktı. “Usûl, artık gerçekten kör müsün?”

Harah’ın ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. *Körler mutlaka çöle bırakılmıydı*. Fremen kabilelerinin ayakbağlarına tahammülleri yoktu.

“Beni Chani’ye götür,” dedi Paul, soruyu duymazdan gelerek.

Harah onu döndürdü ve sol tarafa götürdü.

Paul, Chani'nin öldüğü fikrini kabullenmeye başladığını fark etmişti. İstemediği bir evrendeki rolünü oynamış ve bu evrene uymayan bir bedenin içinde yaşamıştı. Aldığı her soluk içini acıtıyordu. *İki çocuk!* Artık kehanet hayalleri göremeyeceği bir yola mı girmişti? Bunu önemsemiyordu.

“Ağabeyim nerede?”

Arkasından gelen bu ses Alia'ya aitti. Kolundaki Harah'ın elinin yerini Alia'nın eli alırken, onun güçlü ve baskın varlığını hissetti.

“Seninle konuşmalıyım!” diye fısıldadı Alia.

“Birazdan,” dedi Paul.

“Şimdi! Lichna'yla ilgili.”

“Biliyorum,” dedi Paul. “Birazdan.”

“Zamanın yok!”

“Çok zamanım var.”

“Ama Chani'nin yok.”

“Sus!” diye bağırdı Paul. “Chani öldü.” Alia tam itiraz edecekken, eliyle ağzını kapatıp onu susturdu. “Sana susmanı söyledim!” Alia'nın yatıştığını hissettiğinde de elini çekti. “Ne görüyorsun anlat,” dedi.

“Paul!” Alia'nın sesinde öfke ve çaresizlik vardı. Ağlamaklıydı.

“Boş ver,” dedi Paul. İçsel dinginliğe ulaşmaya odaklandı ve kehanet hayalinde bu anı görmek için zihninin gözünü açtı. Evet ... hâlâ oradaydı. Chani'nin bedeni etrafı bir ışık halkasıyla çevrelenmiş şekilde bir yatakta yatıyordu. Birisi üstündeki beyaz cüppeyi kanları saklayacak şekilde düzeltmişti. Önemi yoktu. Gözünü Chani'nin yüzünden alamıyordu; o sakın yüz sonsuzluğun aynasıydı!

Başını çevirdi ve kehanet hayali de onunla birlikte hareket etti. Chani ölmüştü ... asla geri dönmeyecekti. Hava, evren, hepsi boştu – her şey boştu. Ödemem gereken kefareti bu mu, diye merak etti. Ağlamak istiyordu, ama gözlerinden yaş gelmiyordu. Fremenlerle çok uzun süre birlikte yaşadığı için miydi bu? Ölüye su veremeliydi!

Bebeklerden biri ağlamaya başladı ve hemen susturuldu. Ama bu ses kehanet hayalini karanlığa gömen bir perde çekti sanki. Karanlık Paul'ün hoşuna gitmişti. *Bu başka bir dünya,* diye düşündü. *İki çocuk.*

Yitik bir kehanet transından çıkıp gelmişti bu düşünce. Melanjın kişiyi zamanın ötesine geçiren yüksek farkındalık haline girmeye çalıştı, ama başaramadı. Bu yeni farkındalığında geleceği göremiyordu. Benliği geleceği – tüm gelecekleri reddettiğini hissetti.

“Elveda Sihayam,” diye fısıldadı.

Arkasında bir yerden Alia'nın sert ve ısrarcı sesi geldi. “Lichna'yı getirdim!”

Paul döndü. “O Lichna değil,” dedi. “Bir yüz dansçısı, Lichna öldü.”

“Ama söylediklerini dinlemelisin,” dedi Alia.

Paul yavaş hareketlerle kız kardeşinin sesinin geldiği tarafa doğru döndü.

“Sağ olmana şaşırmadım Atreides.” Ses Lichna'ninkine benzese de birazcık farklıydı. Sanki konuşan kişi aynı ses tellerini kullanmasına karşın, artık tamamen Lichna gibi konuşmaya çalışmıyor gibiydi. Paul o seste tuhaf bir içtenlik tınısı olduğunu fark ederek şaşırdı.

“Şaşırmadın mı?” diye sordu Paul.

“Adım Scytale, bir Tleilaxu yüz dansçısıyım ve pazarlığımıza başlamadan önce bir şey bilmek istiyorum. Arkanda gördüğüm kişi bir gulâm mı, yoksa Duncan Idaho mu?”

“Duncan Idaho,” dedi Paul. “Ayrıca seninle pazarlık yapmayacağım.”

“Bence yapacaksın,” dedi Scytale.

“Duncan,” dedi Paul, başını geriye çevirerek. “Bu Tleilaxuyu öldürmeni istesem yapar mısın?”

“Evet, Lordum.” Idaho'nun sesinde bastırılmış çılgınca bir hiddet vardı.

“Bekle!” dedi Alia. “Neyi reddettiğini bilmiyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Paul.

“Sahiden de Atreideslerin Duncan Idaho’suymuş,” dedi Scytale. “Sonunda başardık! Bir gulâmın geçmişini hatırlayabileceği kanıtlandı.” Paul ayak sesleri duydu. Birisi sol tarafından ona sür-tünerek geçti. Scytale’in sesi şimdi tam arkasından geliyordu. “Geçmişine dair ne hatırlıyorsun Duncan?”

“Her şeyi. Çocukluğumdan itibaren her şeyi. Hatta beni tank-tan çıkardıklarında seni gördüğümü bile hatırlıyorum,” dedi Idaho.

“Muhteşem,” diye soludu Scytale. “Muhteşem.”

Paul sesin yer değiştirdiğini işitti. *Kéhanet hayaline ihtiyacım var*, diye düşündü. İçine gömüldüğü karanlık canını sıkıyor ve aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde, Scytale’in son derece tehlikeli olduğunu seziyordu. Ama o yaratık o anda kendisi için sadece bir sestten, yer değiştiren bir sestten ibaretti.

“Bunlar Atreides bebekleri mi?” diye sordu Scytale.

“Harah!” diye bağırdı Paul. “Çabuk uzaklaştır onu!”

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdı Scytale. “Hepiniz! Sizi uyarıyorum, bir yüz dansçısı sandığınızdan çok daha hızlı hareket eder. Siz bana dokunana kadar bıçağımla ikisini de öldürebilirim.”

Paul birinin sağ koluna dokunduğunu ve ardından da sağa doğru uzaklaştığını hissetti.

“Daha fazla yaklaşma Alia,” dedi Scytale.

“Alia,” dedi Paul. “Sakın yapma.”

“Benim suçum,” diye inledi Alia. “Benim suçum!”

“Atreides,” dedi Scytale, “artık pazarlığımıza başlayalım mı?”

Paul arkasından boğuk bir sesin küfrettiğini işitti. Idaho’nun sesindeki bastırılmış hiddet, boğazının kasılmasına yol açtı. Idaho kontrolünü kaybetmemeliydi! Yoksa Scytale bebekleri öldürürdü!

“İnsan birisiyle pazarlığa oturacaksa elinde satacak bir şeyi olmalı,” dedi Scytale. “Değil mi Atreides? Chani’ni geri ister misin? Senin için diriltebiliriz. Bir gulâm, Atreides. *Hafızası tamamen yerinde* bir gulâm! Ama çabuk olmalıyız. Arkadaşlarına söyle de cesedi muhafaza etmek için hemen bir kriyoloji tankına koysunlar.”

Chani'nin sesini yeniden duyabilmek, varlığını yanında hissetmek için neler vermezdim, diye düşündü Paul. Ahhh, işte bu yüzden Idaho'yu bana gulâm olarak verdiler. Yeniden yaratımın aslına ne kadar yakın olduğunu bizzat keşfetmem için. Üstelik bu kez – eksiksiz bir yaratım olacak ... istedikleri bedeli ödersem. Ama kabul edersem sonsuza dek Tleilaxu kuklası haline gelirim. Ve Chani de ... çocuklarımız için bir tehdit haline gelerek aynı kukla kaderini paylaşır; ayrıca Vüzeraların kumpaslarına tekrar kurban gidebilir ...

“Chani'nin hafızasını yerine getirmek için ne türlü baskılar uygulamayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Paul, sesini sakın tutmaya çalışarak. “Onu ... kendi çocuklarından birini öldürmeye mi koşullandıracaksınız?”

“Neyi gerekli görürsek o baskıyı uygulayacağız,” dedi Scytale. “Ne diyorsun Atreides?”

“Alia,” dedi Paul, “bu yaratıkla pazarlığı sen yap. Göremediğim bir şeyle pazarlık yapamam.”

“Zekice bir karar,” dedi Scytale, sesinde şeytani bir keyif vardı. “Evet, Alia, ağabeyinin vekili olarak bana önereceğin şeyi söyle bakalım?”

Paul başını eğerek kendini iyice sakinleşmeye zorladı. Tam o anda bir şey görür gibi oldu – bir kehanet hayali gibiydi, ama değildi. Yakınında bir bıçak görmüştü. İşte!

“Bir saniye düşüneyim,” dedi Alia.

“Bıçağım sabırlıdır,” dedi Scytale, “ama Chani'nin bedeni değil. Düşünmek için mantıklı bir süre seç.”

Paul gözlerini kırptırdığını hissetti. Mümkün değildi bu ... ama oluyordu! Gözlerini hissediyordu! Biraz bulanık ve çarpık görüyorlardı, ama olsun. İşte! Bıçak yeniden görüş alanına girdi. Paul birden görüş alanındaki çarpıklığın sebebini kavradı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. Çocuklarından birinin gözleriyle görüyordu! Beşiğin içinden Scytale'in bıçaklı elini görüyordu! Yalnızca birkaç santim uzağında ışıldıyordu. Evet – odanın diğer tarafındaki kendisini de görüyordu – başı öne eğik, sessizce duran ve tehditkâr bir görünüş yansıtmayan bir figür; odadaki diğerleri ona hiç aldırımıyordu.

“Başlangıç olarak, bize tüm CHOAM hisselerinizi devredebilirsiniz,” dedi Scytale.

“Tümünü mü?” diye itiraz etti Alia.

“Tümünü.”

Paul kendisine beşikten bakarak, belindeki billurbıçağını yavaşça kınından çıkardı ve o anda tuhaf bir ikilik hissi yaşadı. Aradaki mesafeyi ve açığı ölçtü. Tek bir fırsatı olacaktı. Ardından bedenini Bene Gesserit yöntemiyle hazırlayıp bir yay gibi gerdi. Yapacağı o tek hareket için yoğunlaşması ve tüm kaslarını mükemmel bir birliktelik içinde *prajna* yöntemiyle dengelemesi gerekiyordu.

Billurbıçak elinden fırladı. O parlak, süt beyazı bıçak Scytale'in sağ gözüne gömüldüğünde yüz dansçısının başı geriye savruldu. Scytale ellerini kaldırıp sendeleyerek geriledi ve duvara çarptı. Elindeki bıçağı yere düştü. Duvardan seken Scytale yüzükoyun kapaklandı, daha yere düşmeden ölmüştü.

Paul beşikteki gözler aracılığıyla odadakilere baktı; diğer herkesin dönüp şaşkınlık içinde o kör adama bakmasını izledi. Sonra Alia beşiğe koşarak üstüne eğildiğinde, Paul kendisini göremez oldu.

“Ah, bir şeyleri yok,” dedi Alia. “Bir şeyleri yok.”

“Lordum,” diye fısıldadı Idaho, “bunu da hayalinizde mi gör-dünüz?”

“Hayır.” Elini Idaho'ya doğru salladı. “Boş ver.”

“Affet beni Paul,” dedi Alia. “O yaratık Chani'yi ... diriltebileceklerini söyleyince...”

“Bir Atreides'in asla ödemeyeceği bedeller vardır,” dedi Paul. “Bunu biliyorsun.”

“Elbette biliyorum,” diye iç geçirdi Alia. “Ama yine de aklımı çeldi ...”

“Hangimizin aklını çelmedi ki?” diye sordu Paul.

Onlara sırtını dönüp el yordamıyla bir duvara gitti, yaslandı ve ne yaptığını anlamaya çalıştı. *Nasıl? Nasıl? Beşikteki gözler! Kor-kunç bir ifşanın eşiğinde olduğunu hissediyordu.*

“Benim gözlerim baba.”

Zihnindeki kehanet hayalinde bu sözcükler dalgalanarak belirdi.

“Oğlum!” diye fısıldadı Paul, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. “Sen ... bilinçlisin.”

“Evet, baba. Bak!”

Birdenbire başı dönen Paul duvarın dibine çökmek zorunda kaldı. Kendisini bitkin ve tamamen tükenmiş hissediyordu. Hayatı gözünün önünden geçti. Babasını gördü. Kendisi babasıydı aslında. Dedesi ve onların dedeleri de. Farkındalığı, baba tarafından tüm ataların dizildiği bir hat oluşturan, akıllara durgunluk verici bir koridorda yuvarlanıyordu.

“Nasıl olur?” diye sordu içinden.

Zihninde soluk sözcükler belirdi, ama hızla solup kayboldu; sanki bir güç yetersizliği var gibiydi. Paul ağzının kenarında biriken tükürüğü sildi. Alia’nın Leydi Jessica’nın rahmindeki uyanışını hatırlamıştı. Ama bu kez ortada ne Yaşam Suyu ne de aşırı dozda melanj kullanımı vardı ... yoksa kullanılmış mıydı? Chani’nin durdurulamayan acıması mı buna sebep olmuştu? Veya soyunda beliren ve Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam’ın önceden gördüğü genetik bir özellik miydi?

Paul birden kendisini beşiğin içinde hissetti. Alia onu sevip okşuyordu ve tepesinden eğilip bakan yüzü dev gibiydi. Alia onu hafifçe yan döndürdüğünde beşik arkadaşını gördü. Sahip olduğu çölün mirasını yansıtan güçlü görünümlü, incecik bir kız. Gür saçları kızıl ve dağınıktı. Ona bakarken, kız da gözlerini açtı. O gözler! O gözlerde Chani vardı ... ve Leydi Jessica. O gözlerden pek çok kişi bakıyordu.

“Şunlara bakın,” dedi Alia. “Birbirlerine bakıyorlar.”

“Bebekler bu yaşta sabit bakamaz,” dedi Harah.

“Ben bakabiliyordum,” dedi Alia.

O sonsuz farkındalıktan yavaşça koptuğunu hisseden Paul, sırtını duvara dayayarak çöktü. Idaho hafifçe omuzlarını sarstı.

“Lordum?”

“Oğlum babamın adını alacak, ismi Leto olacak,” dedi Paul ayağa kalkarak.

“İsim verme töreninde,” dedi Harah, “annesinin dostu olarak senin yanında duracak ve ona Leto ismini vereceğim.”

“Kızımın adı da Ganimet olsun,” dedi Paul.

“Usûl!” diye karşı çıktı Harah. “Ganimet uğursuz bir isim sayılır!”

“Ganimet olmak senin hayatını kurtardı,” dedi Paul. “Alia seninle bu isimle dalga geçtiyse ne olmuş yani? Kızımın adı Ganimet’tir, savaşta kazanılan şey.”

Paul arkasından gelen tekerlek gıcırtilarını duydu – Chani’nin yattığı yatak dışarı çıkarılıyordu. Su Ayini ilahisi okunmaya başlamıştı.

“Hel yevm!” dedi Harah. “Gitmeliyim. Kutsal gerçeğe şahitlik edecek ve dostumun yanında son kez duracaksam artık gitmeliyim. Suyu kabileye aittir.”

“Suyu kabileye aittir,” diye mırıldandı Paul. Harah’ın çıktığını işitti. El yordamıyla Idaho’nun yenini bulup tuttu. “Beni odama götür Duncan.”

Odasına girdiğinde hafifçe silkelenip Duncan’ın elinden sıyrıldı. Yalnız kalma vakti gelmişti. Idaho çıkmaya hazırlanırken kapının arkasından gelen gürültüler duyuldu.

“Lordum!” diye seslendi Bijaz kapının ardından.

“Duncan,” dedi Paul. “İçeri iki adım girmesine izin ver. Daha fazla yaklaşırsa öldür.”

“Emredersiniz,” dedi Idaho.

“Duncan ha?” diye sordu Bijaz. “*Sahiden* Duncan Idaho mu-sun?”

“Evet,” dedi Idaho. “Hafızam yerinde.”

“Scytale’in planı işe yaradı demek!”

“Scytale öldü,” dedi Paul.

“Ama ben ölmedim, plan da ölmedi,” dedi Bijaz. “İçinde büyüdüğüm tank adına! Yapılabiliyormuş demek! Geçmişlerime kavuşabileceğim – hem de hepsine. Yalnızca doğru tetiğe basmak gerekiyor.”

“Tetik mi?” diye sordu Paul.

"Sizi öldürme dürtüsü," dedi Idaho, sesi öfkeyle doluydu. "Mentat hesaplaması: Sizi asla sahip olmadığım oğlumun yerine koyduğumu anlamışlardı. Gerçek Duncan Idaho, sizi öldürmek yerine gulâmın vücudunu ele geçirirdi. Ama ... plan başarısız da olabilirdi. Söylesene cüce, eğer planınız başarısız olsaydı ve onu öldürseydim ne olacaktı?"

"Şey ... o zaman kız kardeşiyle pazarlık yapacaktık, ağabeyini diriltmesi için. Ama böylesi daha iyi oldu."

Paul ürperdi ve derin bir soluk aldı. Matem alayının son koridordan geçip iç odalara ve su damıtıcılarına doğru yürüdüğünü duyuyordu.

"Hâlâ çok geç değil Lordum," dedi Bijaz. "Sevgilinizi tekrar kazanmak ister misiniz? Onu sizin için diriltebiliriz. Evet, bir gulâm olur. Ama artık – tüm hafızasını geri getirebilecek bilgiye sahibiz. Hizmetkârları çağıralım mı? Sevgilinizin cesedini bir kriyoloji tankına koysunlar ve..."

Paul bu kez reddetmenin çok daha güç olduğunu fark etti. Tüm gücünü Tleilaxuların ilk girişimini savuştururken harcamıştı. Ama şimdi bütün o çabaları boşa gitmişti! Chani'nin varlığını tekrar hissetmek ...

"Sustur şunu," dedi Paul, Idaho'ya, Atreideslerin savaş diliyle. Idaho'nun kapıya doğru yürüdüğünü işitti.

"Lordum!" diye cırladı Bijaz.

"Beni seviyorsan," dedi Paul yine savaş diliyle, "bir iyilik yap ve öldür onu, yoksa dayanamayıp kabul edeceğim!"

"Hayııııııı..." diye haykırdı Bijaz.

Sesi korku dolu bir homurtuyla ansızın kesildi.

"Ona iyilik yaptım," dedi Idaho.

Paul başını eğip kulak kabarttı; artık matem alayının sesini duyamıyordu. Siyeçin derinliklerinde, ölü damıtımı odasında yapılmakta olan kadim Fremen ayinini düşündü. Kabile suyunu geri alıyordu.

"Seçme şansım yoktu," dedi Paul. "Bunu anlıyorsun değil mi Duncan?"

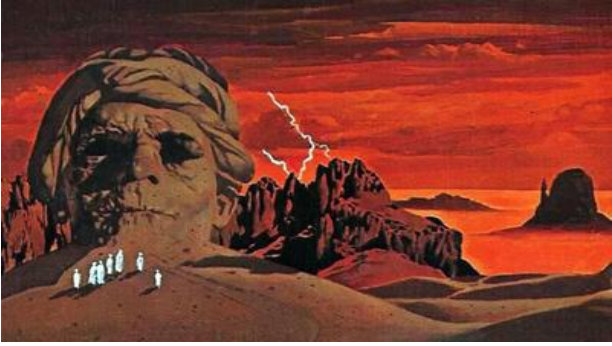
"Anlıyorum."

“Hiç kimsenin taşıyamayacağı şeyler vardır. Yaratabileceğim tüm muhtemel geleceklerle uğraştım; ama sonunda onlar beni yarattılar.”

“Lordum, siz ...”

“Bu evrendeki bazı sorunların çözümü yok,” dedi Paul. “Hiçbir şey yapılamaz. Hiçbir şey.”

Paul konuşurken, kehanet hayaliyle arasındaki bağın koptuğunu hissetti. Zihni sınırsız olasılıkların eziciliği karşısında sindi. Yitik hayali bir rüzgâra dönüştü ve istediği tarafa esmeye başladı.



Bizler Müeddib'in ayak izleri bırakmadan yürüdüğümüz o diyarın derinliklerine doğru bir yolculuğa çıktığını söyleriz.

— Vüzera İtikadının Önsözü

Kumların üzerinde su dolu bir hendek vardı ve siyecin sahip olduğu ekili alanın sınırını oluşturuyordu. Arkasındaki taş köprüünün ardında ve Idaho'nun ayaklarının altındaysa dümdüz çöl uzanıyordu. Tabr Siyeçi'nin girişinin bulunduğu kayalık ise tam arkasında, karanlık gökyüzüne doğru yükseliyor ve iki ayın ışığı zirvesini aydınlatıyordu. Hendeğin hemen yanında bir meyve bahçesi vardı.

Idaho dönüp o sessiz suların üstüne eğilmiş çiçekli dallara baktı. Aylar suda yansıyor, böylece dört ay görünüyordu –ikisi gerçek, ikisi yansıma. Üstündeki damıtıcı-giysi kaygandı. Burnundaki filtrelerden ıslak çakmaktaşı kokusu geçiyordu. Meyve bahçesinden esen rüzgârın habisi bir havası vardı. Gecenin seslerine kulak kabarttı. Suyun kenarındaki çimenlerde kanguru fareleri dolaşıyordu. Bir şahin-baykuşu öttü. Açık beleden kayan kumların hışırtısı geldi.

Idaho hışırtının geldiği yöne döndü.

Ay ışığıyla aydınlanan kumullarda hiçbir hareket göremiyordu.

Paul'ü buraya kadar Tandis getirmiş ve sonra geri dönmüştü;

Paul'ün bir Fremen gibi çöle yürüdüğünü anlatmak için.

"Kördü – gerçekten kördü," demişti Tandin, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Daha önce bize anlattığı gibi kehanet hayali sayesinde görüyordu ... ama ..."

Omuzlarını silkmmişti. Kör Fremenler çöle terk edilirdi. Müeddib imparator olabilirdi, ama aynı zamanda da bir Fremendi. Çocuklarını Fremenlerin himayesine bırakmamış mıydı? Bir Fremendi o.

Çöldeki kayalıklar iskeletlere benziyor, diye düşündü Idaho. Kumun içinden ay ışığında kaburga kemiklerine benzeyen kayalar yükseliyor ve arkalarında da kumullar uzanıyordu.

Onu bir saniye bile yalnız bırakmamalıydım, diye düşündü Idaho. Aklında ne olduğunu biliyordum.

"Geleceğin artık onun fiziksel varlığına ihtiyaç duymadığını söyledi bana," demişti Tandin. "Yanımdan ayrıldıktan sonra bana seslendi. Artık özgürüm, dedi."

Topuna lanet olsun! diye düşündü Idaho.

Fremenler Paul'ü aramak için topterler ya da ekipler göndermeyi reddetmişti. Paul'ü kurtarmaya çalışmak kadim yasalarına aykırıydı.

"Bir sölucan Müeddib'i almaya gelecek," demişlerdi. Sonra da çöle bırakılan, suyu Şeyh Hulud'a giden kişiler için söylenen ilahiyi okumaya başlamışlardı: "Kumların anası, zamanın babası, hayatın başlangıcı, ona yolunu bahşet."

Idaho düz bir kayanın üstüne oturdu ve çöle baktı. Çöken gece bütün izleri örtmüştü. Paul'ün ne tarafa gittiğini bulması imkânsızdı.

"Artık özgürüm."

Idaho bunu yüksek sesle söylemiş ve kendi sesini duyunca da şaşırılmıştı. Paul'ü çocukken Caladan'daki deniz ürünleri pazarına götürdüğü günü hatırladı. Deniz ıslıl ıslıldı. Ölü deniz yaratıkları satılmak üzere çevrede sergileniyordu. Idaho, Gurney Halleck'in

onlar için baliset çaldığını anımsadı – güzel ve neşeli bir gündü. Ritimler farkındalığının derinliklerinde dans ediyor, hatırlanan keyifli anların koridorları boyunca zihnini bir esir gibi yönlendiriyordu.

Gurney Halleck. Gurney bu trajediden onu sorumlu tutacaktı.

Kafasında tekrarlanan melodi kesildi.

Paul'ün sözlerini anımsadı: *Bu evrendeki bazı sorunların çözümü yok.*

Idaho, Paul'ün çölde ne kadar sağ kalabileceğini merak etmeye başladı. Bir solucan tarafından çabucak mı öldürülecekti, yoksa kızgın güneş altında can mı çekişecekti? Siyeçteki bazı Fremenler Müeddib'in asla ölmeyeceğini, tüm muhtemel geleceklerin bulunduğu ruh dünyasına girdiğini, artık âlem'ül-misâlde yaşayacağını, vücudu yok olduktan çok sonra bile orada sonsuza dek gezineceğini söylüyordu.

Ölecek ve bunu önlemek için elimden hiçbir şey gelmiyor, diye düşündü Idaho.

Geride iz bırakmadan ölmenin hoş bir şey olabileceğini düşündü – cesetsiz, kalıntısız. İnsanın mezarı tüm gezegen olurdu o zaman.

Mentat, kendini çözümle, diye düşündü.

Müeddib'in çocuklarını koruyan fedayın subayının törensel sözlerini anımsadı: "Sorumlu subayın görevi..."

Tumturaklı, kibirle yüklü o resmi dil onu kızdırıyordu. 'Fremenlere de bulaşmıştı. Herkese bulaşmıştı. Çölde bir adam, yüce bir adam ölüyordu, ama boş laflar söyleniyordu o kadar ... durmadan ...

Saçmalıklardan ayrılmış bütün o anlamlı şeylere ne olmuştu peki, diye merak etti. İmparatorluğun yarattığı bir yere hapsedilmişlerdi ve bir daha bulunamamışlar diye üstlerine duvar bile örülmüştü. Bir mentat olarak, çözümler arıyordu. Zihninde veri zincirleri vardı, büyülenmiş denizciyi zümrüt mağaralara çağıran

Lorelei'nin saçı gibi parlak, cezbedici...

Idaho birden silkinerek, o katatonik unutkanlık halinden sıyrıldı.

Demek ki başarısızlığımı kabullenmek yerine kendi içimde kaybolmayı yeğliyorum! diye düşündü.

Az önce yaşadığı hal hafızasında kalmıştı. Onu inceleyince, yaşamının neredeyse evren kadar eski olduğunu hissetti. Gerçek bedeni zümrüt farkındalık mağarasına sıkışmış ve fani olsa da, benliğin bir bölümü ölümsüzdü.

Idaho ayağa kalktı; çöl tarafından arındırıldığını hissediyordu. Rüzgârla savrulan kumlar arkasındaki meyve bahçesindeki yapraklara çarpyıyordu. Gece havasında kuru ve aşındırıcı bir toz kokusu hissediliyordu. Ansızın şiddetlenen rüzgâr cüppesini havalandırdı.

Idaho beledin derinliklerinde bir yerlerde büyük bir fırtınanın başlamak üzere olduğunu fark etti – tıslayan bir toz girdabı, kumlardan oluşan ve eti kemikten ayıracak kadar güçlü devasa bir solucan.

Paul çölle bütünleşecek, diye düşündü Idaho. *Çöl onu huzura kavuşturacak.*

Bu, zihnini temiz su gibi yıkayan bir Zensünni düşüncesiydi. Paul'ün oralarda bir yerde hâlâ yürüdüğünü biliyordu. Bir Atreides kaderine asla tamamen boyun eğmezdi, kaçınılmaz olduğunu bilse bile.

Bir an bir kâhine dönüşür gibi oldu. Gelecekteki insanların Paul'ü denize benzeteceğini gördü. Hayatı çölde geçmiş olsa da, denizle anılacaktı. "Vücudu batıp gitse bile o yüzmeye devam etti," diyeceklerdi.

Idaho'nun arkasında bir adam boğazını temizledi.

Idaho dönüp baktığında kanâtın üstündeki köprüde Stilgar'ın durduğunu gördü.

"Onu bulamayacaklar," dedi Stilgar. "Ama yine de herkes onu

bulacak.”

“Çöl onu aldı – ve tanrılaştırdı,” dedi Idaho. “Yine de o burada bir yabancıydı. Bu gezegene yabancı bir kimyevi madde getirdi – su.”

“Çöl kendi ritimlerini dayatır,” dedi Stilgar. “Onu aramıza aldık; ona Mehdimiz dedik, Müeddib’imiz ve ona gizli ismini verdik: Usûl, yani Sütunun Dibi.”

“Yine de doğuştan Fremen değildi.”

“Fark etmez; çünkü onu bizden biri yaptık ... sonsuza dek.” Stilgar elini Idaho’nun omzuna koydu. “Herkes yabancıdır, eski dostum.”

“Sen derin birisin, değil mi Stilgar?”

“Yeterince derinim. Göçlerimizle evrene nasıl dağıldığımızı görüyorum. Müeddib bize dağınık olmayan bir şey verdi. İnsanlar en azından onun Cihadını hatırlayacaklar.”

“O, çöle teslim olmayacak,” dedi Idaho. “Kör olsa bile teslim olmayacak. O, onurlu ve ilkeli bir adam. O, Atreides eğitimi aldı.”

“Suyu kumlara dökülecek,” dedi Stilgar. “Gel.” Idaho’yu hafifçe kolundan çekti. “Alia geri döndü ve seni görmek istiyor.”

“Seninle birlikte Makab Siyeci’ne mi gitmişti?”

“Evet – o mızımız naibleri hizaya getirmeme yardım etti. Artık ondan emir alıyorlar ... tıpkı benim gibi.”

“Ne emretti peki?”

“Hainlerin idam edilmesini.”

“Ya.” Idaho başını kaldırıp kayalığa baktığında sersemleyip başı döndü. “Hangi hainlerin?”

“Lonca Elçisi, Rahibe Ana Mohiam, Korba ... ve birkaç kişi daha.”

“Bir Rahibe Ana’yı mı öldürdün?”

“Evet. Müeddib gitmeden önce bunun yapılmamasını emretmişti.” Omuzlarını silkti. “Ama ona itaat etmedim ve etmeyeceği-

mi Alia da biliyordu.”

Idaho yeniden çölün derinliklerine baktı. Kendini bütünleşmiş hissediyor ve Paul’ün yarattığı olaylar zincirini görebiliyordu. Atreideslerin eğitim kılavuzunda buna *Hüküm Stratejisi* denirdi. *Halk devlete kulluk eder, ama kullar da yöneticileri etkiler.* Buradaki kullar neyin yaratılmasına katkıda bulunduklarının farkında mıydı acaba, diye merak etti.

“Alia...” dedi Stilgar, boğazını temizleyerek. Utanmış gibiydi. “Senin varlığının sağlayacağı rahatlığa ihtiyaç duyuyor.”

“O artık bir hükümdar,” diye mırıldandı Idaho.

“Sadece bir saltanat naibi, o kadar.”

“Babasının sık sık dediği gibi, talihli olmak her yerde işe yarar,” diye mırıldandı Idaho.

“Bizler pazarlığımızı gelecekle yaparız,” dedi Stilgar. “Haydi gel, gidelim artık. Sana ihtiyacımız var.” Tekrar utanmış gibiydi. “Alia’nın ... kafası karışık. Kâh ağabeyine sesleniyor, kâh yasını tutuyor.”

“Birazdan gelirim,” diye söz verdi Idaho. Stilgar’ın gittiğini işitti. Yüzünü giderek hızlanan rüzgâra çevirdi. Kum tanelerinin damıtıcı-giysisine çarptığını duyuyordu.

Mentat farkındalığıyla, yaşanan anın verilerini geleceğe uyarlıyordu. Olasılıkların fazlalığı başdöndürücüydü. Paul öyle güçlü bir girdabı harekete geçirmişti ki, onun önünde hiçbir şey duramazdı.

Bene Tleilax ve Lonca, ellerindeki kozlara fazla güvenmiş ve kaybetmişlerdi; gözden düşmüşlerdi. Vüzeralar ise Korba’nın ve önde gelen diğer bazı üyelerinin ihanetiyle sarsılmıştı. Paul’ün Fremen âdetlerini en üst derecede kabul etmesi, gönüllü olarak çöle gitmesi de, Fremenlerin kendisine ve ailesine olan bağlılığını pekiştirmişti. Artık sonsuza dek bir Fremendi o.

“Paul gitti!” dedi Alia boğuk bir sesle. Idaho’nun yanına usulca gelmişti. “O aptalın tekiydi Idaho!”

“Böyle söyleme!” diye tersledi.

“Yalnızca ben değil, bütün evren böyle söyleyecek.”

“Tanrı aşkına, neden öyle diyorsun?”

“Tanrı değil, ağabeyim aşkına.”

Idaho, Zensünni farkındalığıyla bir şeyi sezdi – Alia, Chani’nin ölümünden beri kehanet hayali görmemişti. “Sevgin çok tuhaf,” dedi.

“Sevgi mi? Duncan, onun tek yapması gereken izlediği yoldan sapmaktı! Evet, bunu yaptığında bütün evren paramparça olacaktı, ama ne önemi var? Paul emniyette olacaktı ... hem de Chani’yle birlikte!”

“Öyleyse ... neden sapmadı?”

“Tanrı aşkından,” diye fısıldadı Alia. Sonra daha yüksek sesle devam etti: “Paul tüm yaşamını Cihadından ve Cihadın getirdiği tanrılaştırılmaktan kaçmakla geçirdi. En azından artık bundan kurtuldu. O bunu seçti!”

“Ah, evet – kehanet.” Idaho hayretle başını salladı. “Chani’nin ölümü bile. Onun ayı düşmüştü.”

“O sahiden aptaldı, değil mi Idaho?”

Idaho içindeki hüznü bastırmaya çalışırken boğazı kasıldı.

“Öyle aptaldı ki!” dedi Alia kontrolünü kaybederek. “O son-suza dek yaşayacak, bizse öleceğiz!”

“Alia, yapma...”

“Sadece üzüntümden,” diye fısıldadı Alia. “Sadece üzüntümden. Paul için ne yapmalıyım, biliyor musun? Prenses İrulan’ın hayatını kurtarmalıyım! Evet, onun! Nasıl ağlıyordu görmeliydin. Ölüye su veriyordu. Onu sevdiğine, ama bunu çok geç anladığına dair yeminler ediyor, Rahibeler Birliği’ne sövüp sayıyordu. Hayatının geri kalanını Paul’ün çocuklarını eğiterek geçireceğini söylüyordu.”

“Ona güveniyor musun?”

“Her yerinden güvenilirlik akıyor!”

“Ahhh,” diye mırıldandı Idaho. Bilmecenin son parçası farkındalığının önünde belirmişti işte. Son adım Prenses İrulan’ın Rahibeler Birliği’nden ayrılmasıydı. Böylece Bene Gesseritlerin Atreides varislerine karşı kullanabileceği hiç kimse kalmamış oluyordu.

Alia hıçkırmaya başladı. Idaho’ya yaslanıp yüzünü göğsüne dayadı. “Ahhh, Duncan, Duncan! O gitti!”

Idaho dudaklarıyla Alia’nın saçına dokundu. “Lütfen,” diye fısıldadı. Alia’nın çektiği ıstırapın kendisinininkine karıştığını hissediyordu; aynı göle akan iki nehir gibiydiler.

“Sana ihtiyacım var Duncan,” diye hıçkırdı Alia. “Sev beni!”

“Seviyorum,” diye fısıldadı Idaho.

Alia başını kaldırıp Idaho’nun ay ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. “Biliyorum Duncan. Seven seveni tanır.”

Sözleri Idaho’yu titretti. Eski benliğinden koptuğunu hissetti. Buraya ne için gelmiş, ama ne bulmuştu. Sanki tanıdık insanlarla dolu olduğunu sandığı bir odaya girmişti ve aslında hiçbirini tanımadığını anladığında artık çok geçti.

Alia, Duncan’ı itip elini tuttu. “Benimle gelir misin Duncan?”

“Nereye götürürsen,” dedi Idaho.

Alia onu kanâtın üstünden geçirerek karanlığa, kayalığa ve oradaki güvenli yere doğru götürdü.

SONSÖZ

Yükselmedi ölü-damutıcılarının keskin kokuları,
Müeddib için çalınmadı matem çanları
Ne de zihni ihtiraslı gölgelerden kurtaracak
Görkemli bir ayin yapılmadı.
O aptal bir azizdi,
Sonsuza dek mantığın sınırında
Yaşayacak altın renkli bir yabancıydı.
Korumasız kaldığımız anda, bak, işte oradadır o!
Getirdiği kızıl barış ve solgun hükümdarlığı
Sarmalayıp evrenimizi kâhinliğin ağlarıyla
Bıraktı sessiz bir bakışın kıyısına – bak, işte orada!
Öfkelenmiş yıldız ormanlarının içinden
Gizemli, ölümcül ve kör bir kâhin çıktı,
O, sesi asla ölmeyecek bir kehanet aracı!
Sevgililerin yürüyüp göz göze baktığı,
Aşkın muhteşem bezginliğinin paylaşıldığı
Bir kıyıda bekliyor seni Şeyh Hulud.
Müeddib yürüyor uzun adımlarla
Zamanın o uzayıp giden mağarasında,
Hayalindeki aptal benliğini saçarak etrafa.

— Gulâmın İlahisi



Baba Frank Herbert'ın klasik Dune serisi
üçüncü kitapla devam ediyor
Dune Çocukları

HARİTA İÇİN KARTOGRAFİK NOTLAR

Enlem ekseni: Gözlem Dağı'ndan geçen meridyen

Yüksekliği saptamak için başlangıç çizgisi: Büyük Beled

Kutup Çanağı: Beled seviyesinin 500 m. altında

Batı Sınır Yamacı: Arrakeen Kalkan Yamacı'ndan yükselen çok dik bir uçurum (4600 m.).

Büyük Beled: İrk-kumul bölgesinin tersine, dümdüz uzanan açık çöl. Açık çöl 60° kuzey ile 70° güney enlemleri arasında uzanır. Yüzeyinin büyük bölümü kum ve kayalardan oluşur; yer yer kaya yükseltileri vardır.

Büyük Düzlük: İrke karışarak eriyen geniş bir kaya çöküntüsü. Beleden 100 metre kadar yüksektedir. Pardot Kynes'in (Liet-Kynes'in babası) keşfettiği tuz panı bu Düzlük'te bir yerlerdedir. Tabr Siyeçi'nden güneye, belirtilen siyeç topluluklarına dek, yüksekliği 200 metreyi bulan kaya yükseltileri vardır.

Carthag: Arrakeen'in 200 km. kadar kuzeydoğusunda.

Cenaze Ovası: Açık ırk.

Eski Yarık: Arrakeen Kalkan Yamacı'nda, 2240 metreye dek inen büyük bir yarık; Paul-Müeddib tarafından patlatılmıştır.

Güneydeki Palmiyeler: 40° güney enlemi civarında yer alan palmiyeler, bu haritada gösterilmemiştir.

Harg Geçidi: Leto'nun kafatasının bulunduğu Türbe bu geçidin üzerindedir.

Kızıl Uçurum: Beled seviyesinden 1582 metre aşağıda.

Kuşlar Mağarası: Habbanya Sırtı'nda.

Rüzgâr Geçidi: Yamaçları çok dik uçurumlar halindeki bu geçit, çanak köylerine açılır.

Solucan Hattı: Solucanlara rastlanan en kuzeydeki noktaları gösterir. (Belirleyici etken soğuk değil, nemdir).

DUNE

FRANK HERBERT
MESİHİ

İmparatorluk Takvimine göre yıl 10.191.

Halkının *Dune* dediği Arrakis gezegeni yıllardır gaddarlığı ve acımasızlığıyla tanınan Harkonnenlerin elinden kurtulup Atreides Hanedanının yönetimi altına girdi. Baron Vladimir Harkonnen bu yenilgiyi kabul edecek mi? Konsey'e bağlı Büyük Hanedanların çok sevdiği ve doğal olarak diğer güçlülerin kıskançlığını kazanan, adil namıyla tanınan Kızıl Dük Leto Atreides, yönetimini üstlendiği bu yeni gezegende de başarılı olabilecek mi? O gezegen ki evrendeki en değerli maddenin, melanj denilen baharatın elde edilebildiği yegane kaynak. Kızgın güneşinin kavurduğu çöllerinde yaşayan, gezegenlerini sulak bir yer yapabilme hayaliyle yaşayan bir halk; insanlık tarihinin görebileceği en iyi savaşçılar, çölün özgür halkı Fremenler ... kendilerini Cennete götürecek olan liderlerini, mesihlerini bekliyorlar.

Binlerce yıldır süren Atreides laneti bir kez daha yaşanacak... Güce sahip olma duygusunun etrafında girdaplanarak gelişen entrikalar, savaşlar ve ihanetlerin arasında *Dune* tarihinin sayfaları açılıyor

KABALCI YAYINEVİNDE *DUNE* KİTAPLARI

DUNE HANEDANLAR ÜÇLEMESİ

Atreides Hanedanı
Harkonnen Hanedanı
Corrino Hanedanı

DUNE CİHAD ÜÇLEMESİ

Butleryan Cihadı
Makinelerin Seferi
Corrin Savaşı

ISBN 975-997-116-X



9 789759 971175

ISBN 975-997-117-8



9 789759 971175



20.00 YTL